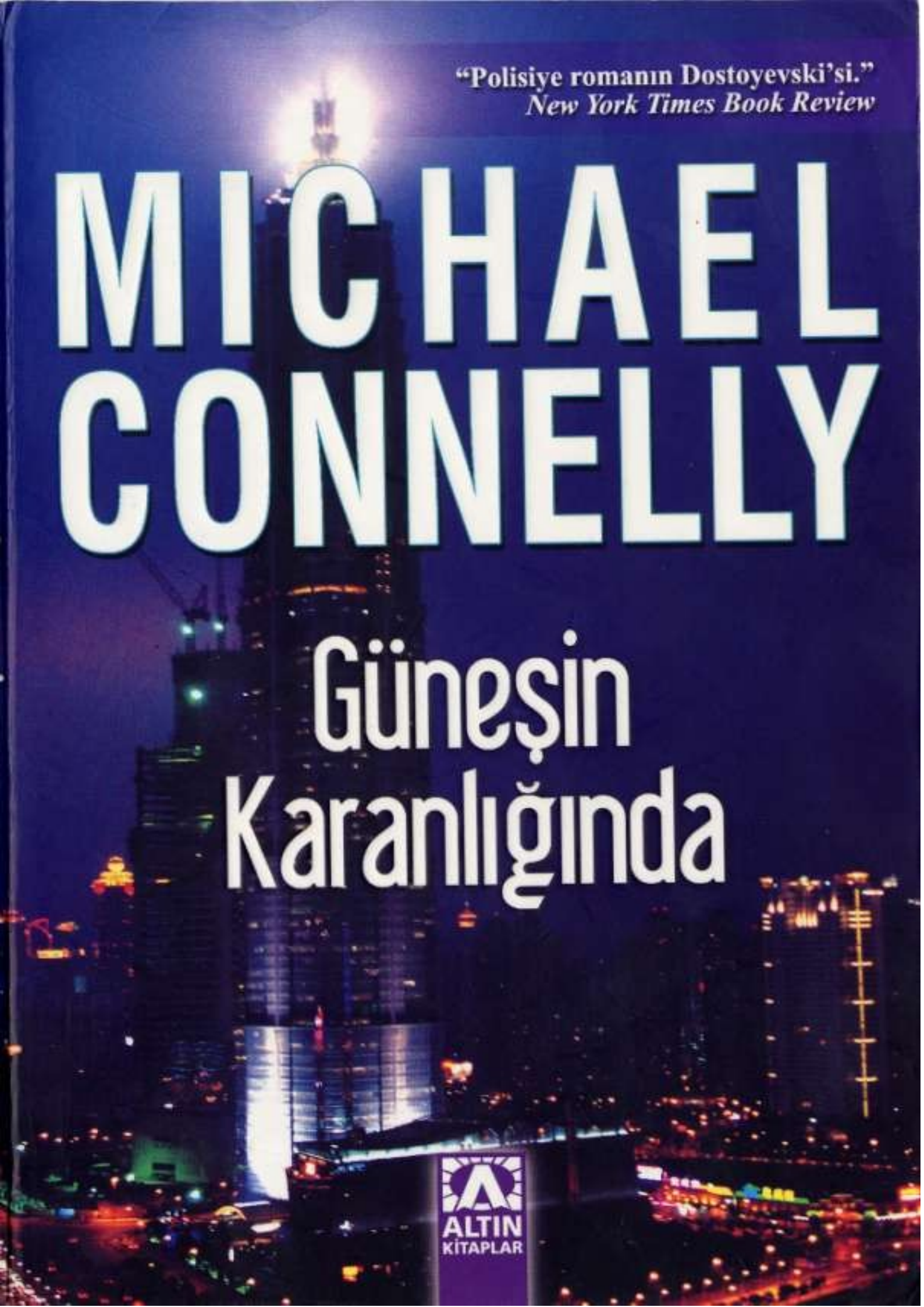
"Polisiye romanın Dostoyevski'si."
New York Times Book Review

MICHAEL CONNELLY

Güneşin Karanlığında

ALTIN KİTAPLAR

Müvekkilinizin suçsuz olması kadar korkunç bir şey yoktur.
-J. MICHAEL HALLER, CEZA AVUKATI,

LOS ANGELES, 1962
BİRİNCİ BÖLÜM
Ön Duruşmaya Aracılık
1
7 Mart, *Pazartesi*

Kış sonlarında Mojave tarafından esen yel sabahları Los Angeles bölgesinde soluyup soluyabileceğiniz en temiz ve diri havadır. İçinde sanki bir vaat tadı vardır.

Böyle esmeye başladığı zaman ofisimde bir pencereyi açık tutarım. Benim bu huyumu bilen birkaç kişiden biri de Fernando Valenzuela'dır. Kefalet bonocusu olanı... beysbolcu olanı değil. Saat dokuzdaki bir sıralı duruşma için Lancaster'e gelirken aramıştı. Üfüren rüzgârın sesini cep telefonumdan duyuyor olmalıydı.

"Mick," dedi. "Bu sabah kuzey tarafında mısın?"

"Şu anda, evet," derken onu daha iyi işitebilmek için pencereyi kapadım. "Bir şey mi var?"

"Evet, bir şey var. Galiba elimde kaymaklı bir davalı var. Ama saat on birde yargıç önüne çıkacak. O zamana kadar burada olabilir misin?"

Valenzuela'nın, içinde iki mahkeme salonu ve Van Nuys tutukevi bulunan hükümet meydanına bir sokak ötede, Van Nuys Bulvarı üstünde bir ofisi vardır.

Yaptığı işi Kefaletle Özgürlük Senedi, diye adlandırmıştır. Kefalet parası çakışmayanlara faizle borç verir. Kırmızı neonla binanın çatısında yazılı olan telefon numarası tutukevinin üçüncü kat penceresinden rahatça görülebildiği gibi, tutukevindeki her jetonlu telefonun yanındaki duvara da kazınmıştır.

Valenzuela'nın adı benim Noel listemde de hiç eksik olmaz. Her yılın sonunda bu listedeki isimlere bir kutu tuzlu fıstık veririm. Kutuları kurdeleyle süslerim. Ama içinde fıstık yoktur. Sadece nakit para. Noel listemde epey kefalet bonocusu vardır. Boşalttığım kutulardaki fıstıkları yiyip bitirmem ilkbahara kadar sürer. Son boşanmamdan sonra bazen yiyecek başka bir şey bulamadığımda onlarla karnımı doyururum.

Valenzuela'nın sorusuna cevap vermeden önce birazdan gideceğim sıralı duruşmayı düşündüm. Müvekkilimin adı Harold Casey'di. Eğer duruşmalar alfabetik sıraya göre yapılırsa, saat on birde Van Nuys'daki duruşmaya yetişebilirdim. Yargıç Orton Powell'in kürsüdeki son dönemiydi. Emekli oluyordu. Bunun da anlamı, artık yeniden seçilmek için özel barodan veya başka bir yerden gelecek baskılara kulak asmayacağıydı. Artık özgür olduğunu göstermek... ve belki de on iki yıldır minnet duyduğu politik destekçilerine bir çeşit teşekkür etmek için, mahkeme salonunda her şeyi karıştırmayı seviyordu. Çağrılma sırası bazen alfabetik, bazen tersten alfabetik, bazen de dosya açılma tarihine göre oluyordu. Bizzat oraya gidene kadar sıranın nasıl olacağını bilmek mümkün değildi. Powell'ın mahkeme salonunda avukatların en az bir saat duruşma sırası beklemeleri sık görülen bir manzaraydı. Bu da yargıcın hoşuna gidiyordu.

"Sanırım on bire yetişebilirim," dedim. Aslında pek emin değildim. "Dava ne?"

"Adamda para çok olmalı. Adresi Beverly Hills, sabahın köründe aile avukatı damlıyor. Bu iş damardan, Mick. Adamdan

yarım milyonluk kefalet istediler, annesinin avukatı bu sabah gelip Malibu'daki bir mülkü teminat gösterip imzaladı.

Miktarı indirmek için sesini bile çıkarmadı. Herhalde kaçacağını falan düşünmüyorlar."

"Neden tutuklanmış?"

Sesime hiç renk vermedim. Para kokusu çoğu zaman insanın gözünü döndürür, ama Noel'lerde Valenzuela'yı iyi beslediğim için avucumun içinde olduğunu biliyordum. Sakin görünebilirdim.

"Polis onu şiddetli saldırı, ağır bedeni zarar ve tecavüze teşebbüs suçlamalarıyla tutuklamış," dedi Valenzuela. "Bildiğim kadarıyla savcılık henüz iddianameyi yazmamış."

Polis suçlamaları yazarken çoğu kez abartırdı. Önemli olan savcının ne yazıp mahkemeye çıkaracağıydı. Genelde, mahkemeye aslan gibi giren bir dava, kuzu gibi çıkar. Tecavüz teşebbüsü, şiddetli saldırı ve ağır bedeni zarar gibi bir suçlama, pekâlâ müessir fiil veya basit bir darp olayı olarak mahkemeden çıkabilirdi. Bu beni şaşırtmazdı, ama bir kaymaklı dava olarak bundan pek ekmek çıkaramazdım. Ama yine de, müvekkil ile tutuklama nedenleri üzerinde bir ücret için Önceden anlaşabilirsem, sonradan savcı bunları hafifletse bile ben paramı alırdım.

"Dosya hakkında bilgin var mı?" diye sordum.

"Dün gece tutuklanmış. Kadını bardan çıkarmış, sonra işler ters gitmiş. Aile avukatı kadının para koparmaya çalıştığını söylüyor. Yani, önce tazminat davası, ceza mahkemesi, falan. Ama ben emin değilim. Duyduğuma göre kadın çok fena hırpalanmış."

"Aile avukatının adı ne?"

"Bir saniye bekle... buralarda bir yerde kartı olacak."

Valenzuela avukatın kartvizitini ararken ben de pencereden dışarı baktım.

Lancaster mahkeme binasına varmama iki dakika, sıralı duruşmaya on iki dakikam vardı. O sürenin en azından üç dakikasını müvekkilimle konuşup kötü haberi vermek için kullanmak zorundaydım.

"Tamam, buldum," dedi Valenzuela. "Adamın adı Cecil C. Dobbs Beyefendi.

Century City'nin dışında. Sana demedim mi? Tonla para."

Valenzuela haklıydı. Ama tonla para olduğunu gösteren şey adamın Century City adresi değildi. Adıydı. C. C. Dobbs'un ününü duymuştum. Kartındaki "Beyefendi" sıfatı baroda üst sınıf olduğunu gösteriyordu. Bu adamın müvekkilleri Bel-Air ya da Holmby Hills gibi süper lüks adreslerde yaşarlar, oturdukları evlere geceleri yıldızlar uzanıp öpücük kondururlardı.

"Müvekkilin adım da ver," dedim.

"O da, Louis Ross Roulet."

Valenzuela ismi heceledi, ben de not defterime yazdım.

"Okunuşuna dikkat, kumarhanedeki rulet gibi değil... Ruuley, diyeceksin. Buraya gelebilecek misin, Mick?"

Cevap vermeden önce C. C. Dobbs'un adını da not defterime yazdım Ondan sonra Valenzuela'ya bir soruyla karşılık verdim.

"Neden ben?" diye sordum. "Onlar mı beni istediler? Yoksa sen mi tavsiye ettin?"

Bu noktada dikkatli olmak zorundaydım. Dobbs gibi bir avukat, müvekkillere tavsiye etsin diye kefalet bonocularını besleyen bir ceza avukatına rastladığı an Kaliforniya barosuna şikâyete gidebilirdi. Aslında merak etmeye başlamıştım; bu, baronun beni cezalandırmak için yaptığı ve Valenzuela'nın fark etmediği bir operasyon da olabilirdi. Barodakiler benden pek hoşlanmazlardı. Daha önce de beni yoklamışlardı. Hem de birçok defa.

"Roulet'e avukatın var mı, diye sordum... bir ceza avukatın var mı, diye. Hayır, deyince ona senden bahsettim. Üstelemedim.

Sadece iyi olduğunu söyledim. Yani, yumuşak satış yaptım, tamam mı?"

"Bu konuşma Dobbs sahneye çıkmadan önce mi oldu, sonra mı?"

"Önce oldu. Roulet bu sabah beni tutukevinden aradı. Biraz korkutmuş olmalılar, o da tehlikeyi gördü, herhalde. Dobbs sonra geldi. Ona se nin devreye girdiğini söyledim ve şecereni verdim; doğal karşıladı. On birde burada olacak. Nasıl biri olduğunu kendin görürsün."

Uzun bir an konuşmadım. Acaba Valenzuela'nın bana söylediklerinin ne kadarı doğruydu? Dobbs gibi birinin kendi adamı olurdu. Kendi alanı değilse, şirketinden bir ceza uzmanı bulabilirdi. Ne var ki, Valenzuela'nın anlattıkları bununla çelişir gibiydi.

Roulet, ona elinde hiçbir şey olmadan gelmişti. Bu davada bildiğimden çok daha fazlasının olduğunu anlıyordum.

"Hey, Mick, orada mısın?" dedi Valenzuela.

Karar verdim. Bu beni, ta Jesus Menendez'e geri götürecek ve daha sonra birçok bakımdan pişman olacağım bir karardı. Ama o anda zorunluluktan dolayı yapılmış bir seçimdi, işte.

"Orada olacağım," dedim. "On birde görüşürüz."

Tam telefonu kapatacakken Valenzuela'nın hâlâ konuşmakta olduğunu fark ettim.

"Bu dava için beni görmeyi ihmal etmezsin, değil mi, Mick? Yani böyle kaymaklı bir davaysa..."

Valenzuela ilk kez benden Ödeme yapacağıma dair bir teminat istiyordu. Bu da kuşkularımı biraz daha deşti. Hem onu tatmin edecek hem de, eğer bu konuşmayı dinliyorlarsa, barodakilere açık vermeyecek bir cevap uydurdum.

"Merak etme, Val. Sen benim Noel listemdesin."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatıp, şoförüme benî mahkemenin personel kapısı önünde indirmesini

söyledim. Bu giriş kapısının metal dedektöründe kuyruk daha kısa olurdu. Güvenlik görevlileri de davalarına zamanında yetişmek için debelenen avukatlara anlayış gösterirler, aradan sızmalarına göz yumarlardı.

Louis Ross Roulet'i, bu davada kazanabileceğim serveti ve karşılaşacağım tehlikeleri düşünürken sabah havasını biraz daha soluyabilmek için pencereyi tekrar açtım. Havada hâlâ vaat tadı vardı.

2

Geldiğimde 2A Şubesi'nin mahkeme salonu, parmaklığın her iki yanında uzlaşmaya çalışan, sohbet eden avukatlarla doluydu. Mübaşirin masasında oturduğunu görünce duruşmaların zamanında başlayacağını anladım. Herhalde yargıç da kürsüsüne çıkmak üzereydi.

Los Angeles bölgesinde mübaşirler aslında tutukevine atanmış yeminli şerif yardımcılarıdır. Hemen mübaşire yanaştım. Masası vatandaşların avukatları, sanıkları veya mahkeme personelini rahatsız etmeden soracaklarını sorabilsinler diye yerleştirilmiş parmaklığın yanındaydı. Konuşmaya başlamadan önce üniformasında iğneli etiketine baktım... R. Rodriguez.

"Roberto, benim adamım listende mi? Harold Casey?"

Mübaşir parmağıyla elindeki listenin başından itibaren taramaya başladı ve hemen durdu. Demek şanslıydım. "Evet, Casey. İkinci sırada."

"Bugün alfabetik sıra var demek, iyi. Gidip onu görecek kadar zamanım var mı?"

"Hayır, ilk grubu getiriyorlar. Şimdi çağrı yaptım. Adamın bekleme bölmesindeyken belki birkaç dakikalığına görüşebilirsin."

"Sağ ol."

Kapıya doğru yürümeye başlarken arkamdan seslendi.

"Adım Roberto değil, Reynaldo."

"Doğru. Kusura bakma, Reynaldo."

"Biz mübaşirler hep birbirimize benzeriz, değil mi?"

Espri mi yapıyordu, yoksa bir şey mi sokuşturmaya çalışıyordu, anlayamadım.

Karşılık vermeden bir gülücük atıp kapıdan geçtim. O arada tanıdığım birkaç avukata, birkaç tane de tanımadığıma başımla selam verdim. Tanıdığım bir tanesi beni durdurup yargıcın önünde ne kadar kalacağımı sordu. Kendi müvekkilinin sırası gelene dek ne kadar zaman geçeceğini bilmesi gerekiyormuş. İşimin çabuk biteceğini söyledim.

Bir sıralı duruşma sırasında tutuklu sanıklar mahkeme salonuna dörtlü gruplar halinde getirilir ve bekleme bölmesi denen ahşap, camla kaplı bir bölmede oturtulurlar. Bu da sanıkların kendi davaları görülmeden önce birkaç dakikalığına avukatlarıyla görüşebilmelerini sağlar.

Ben bölmenin kenarına vardığım sırada içerideki bekleme hücresinin kapısı açıldı ve ilk sıradaki dört kişi cam bölmeye girdi. Son giren benim müvekkilim olan Harold Casey'di. Ona işaret edip duvar tarafında bir yer kaptım; hiç olmazsa bir yanımızda kimse olmaz, özel konuşabilirdik.

Casey uzun boylu ve adamakıllı iri bir adamdı. Zaten üyesi olduğu Road Saints motosiklet çetesinde veya onların tercihiyle, motosiklet kulübünde ufak tefek adamlara yer yoktu. Lancaster tutukevinde kaldığı süre içinde benim ricam üzerine saçını kestirmiş ve tıraş olmuştu. Ama her iki kolunu da tamamen kaplayıp boynuna kadar çıkan dövmelerine yapabileceğim bir şey yoktu. Dövmelerin jüri üstündeki etkisini pek bilmiyorum, ama çok olumlu olacağım da sanmam; özellikle de sırıtan kurukafa resimleri varsa... Ama bildiğim bir şey, genellikle jüri üyelerinin at kuyruğuna pek sıcak bakmadıklarıydı... İşter sanıkta olsun, ister onları temsil eden avukatlarda.

Casey ya da kulüpteki adıyla Çetin Ceviz Case, marihuana yetiştirmek, bulundurmak ve satmakla suçlanıyordu... bunun yanı sıra başka uyuşturucu ve silah bulundurma suçlamaları da vardı. Şerifin adamları yaşadığı ve çalıştığı çiftliğe şafak öncesi bir baskın yapmışlar, içinde marihuana ekim tesisi olan bir ağılla çelik baraka bulmuşlardı. İki binden fazla haşata hazır bitkiye ve çeşitli boylardaki plastik torbalara paketlenmiş otuz iki kilo marihuanaya el koymuşlardı. Bunlara ilave, hasat edilmiş ürün üzerine fazladan kafa yapsın diye serpiştirilmiş üç yüz gram kristal metamfetamin ve çoğunun çalıntı olduğu belirlenen silahlarla dolu küçük bir cephanelik de vardı.

Göründüğü kadarıyla Çetin Ceviz Case hapı yutmuştu. Gık diyecek hali yoktu.

Paketleme tezgâhının iki metre yanındaki kanepede uyurken yakalanmıştı. Bu yetmiyormuş gibi, daha önce iki kez uyuşturucu suçlarıyla mahkûm olmuş, son mahkûmiyetinden de şartlı salı verilmişti. Kaliforniya eyaletinde üçüncü kez yakalandın mı, kafana balyoz iner. Nereden bakılsa Casey'i en az bir on yıl hapis bekliyordu... İyi hal falan da dahil olmak üzere.

Ama Casey'in durumunu sıradışı yapan bir şey vardı; mahkûm edilme ihtimali olmasına rağmen, mahkemeye çıkmak istiyordu. İlk başta hemen mahkemeye çıkarılma hakkını reddetmiş, şimdi de, tutuklanması üzerinden üç ay bile geçmeden mahkemeye çıkarılmayı istiyordu. İştiyordu, çünkü tek ümidinin, o olası mahkûmiyete itiraz etmek olacağını biliyordu. Avukatı sayesinde Casey küçük bir umut pırıltısı görmüştü... böyle ümitsiz bir davanın karanlığında ancak iyi bir avukatın getirebileceği küçük, parlak bir ışık. Bu pırıltıdan doğan bir dava stratejisi belki Casey'in serbest bırakılmasını bile sağlayabilirdi. Riskliydi, temyiz sonucunu beklerken Casey uzun süre içeride

kalacaktı, fakat o da ben de biliyorduk ki, tek kurtuluş ihtimali buydu.

Savcılığın dosyasındaki çatlak, Casey'in marihuana yetiştirdiği, paketlediği ve sattığı suçlamasıyla ilgili değildi. Savcılık bu iddiada yüzde yüz haklıydı ve zaten deliller bunu kanıtlıyordu. Davanın temelini çatırdatan şey, savcılığın bu delillere nasıl ulaştığıydı. Mahkeme sırasında bu Çatlağı irdelemek, alabildiğine kullanıp kayıtlara geçmesini sağlamak ve temyiz mahkemesini ikna etmek de benim görevimdi.

Mahkeme öncesinde Yargıç Orton Powell'i dava delillerini geçersiz sayma konusunda ikna edememiştim.

Harold Casey'in kovuşturmasına yol açan olay onun aralık ortasında bir salı günü Lancaster'de bir elektrikçi dükkânında alışveriş etmesiyle başlamıştı. Satın aldığı çeşitli ıvır zıvır arasında üç tane de, hidroponik bitki yetiştirmede kullanılan ampullerden vardı. Kasaya ödemek için sırada beklerken arkasındaki kişi, tesadüfen, evine Noel süslemesi için ampul alan bir şerif yardımcısıydı. Şerif yardımcısı mesaide değildi, ama Casey'in kollarındaki dövme resimleri dikkatini çekmişti... özellikle de tepesinde hale olan kurukafa. Bu amblem Road Saints çetesinin işaretiydi. Şerif yardımcısı dövmelerle Casey'in satın aldığı ampulleri bir arada düşününce, adamakıllı kuşkulandı ve mesai dışı olmasına rağmen Casey'in motosikletini Pearblossom yakınındaki çiftliğe kadar takip etti. Bu bilgiyi aldıktan sonra şerifin narkotik ekibi sivil bir helikopter ve ısı görüntüleyen kamerayla çiftliğin üstünden uçuş

yaptı. Ağıldan ve çelik barakadan yükselen yoğun kızıl ısıyı gösteren fotoğraflar, Casey'in hidroponik ampul satın aldığını gören şerif yardımcısının da ifadesiyle birlikte yargıç önüne çıkarılmasına karar verildi. Ertesi sabah Casey kanepesinde

uyurken, ellerinde arama izni olan şerif yardımcıları tarafından yaka paça uyandırıldı.

Daha önceki duruşmada Casey hakkındaki tüm delillerin yok sayılması gerektiğini savunmuştum, çünkü arama izninin dayandırıldığı nedenler Casey'in mahremiyet hakkını ihlal ediyordu. Bireyin, herkesin gittiği bir dükkândaki alışverişini izleyerek, karadan ve ısı görüntülü kamerayla yaşadığı mekânı havadan gözetleyerek ihlaller yapılmış, bir arama izni çıkarılmıştı. Bu da anayasal hakları fena halde çiğnemek oluyordu.

Yargıç Powell benim bu savunmamı kabul etmeyince dava ya mahkemeye çıkışa ya da suçu kabullenmeye doğru yönelmişti. Bu sırada Casey'in temyize gitmesini destekleyecek yeni bir bilgi gelmişti. Casey'in evinin fotoğraflarına yapılan analizler bunların helikopter yerden altmış beş metre yüksekteyken çekildiğini gösteriyordu. Amerika Birleşik Devletleri Temyiz Mahkemesi'nin yönergesine göre emniyet görevlileri bireyin mahremiyet haklarını ihlal etmeden, kamuya ait hava sahasında uçan bir araçla gözlem yapabilirlerdi. Dedektifim Raul Levin Federal Havacılık Dairesi'nden soruşturup araştırmıştı. Casey'in çiftliği hiçbir havaalanı yolu üstünde değildi ve kamuya açık hava sahası yerden üç yüz elli metre yüksekte başlıyordu. Şerifin adamları çiftliğe baskın için malzeme toplarken Casey'in mahremiyet haklarını açıkça ihlal etmişlerdi.

Şimdi benim yapacağım iş davayı mahkemeye götürmek, orada ifade veren şerif yardımcılarına gözlem sırasında ne irtifada uçtuklarım sormaktı. Doğruyu söylerlerse, avucuma düşeceklerdi. Yalan söylerlerse, yine avucuma düşeceklerdi.

Emniyet görevlilerini halka açık mahkemelerde mahcup etmek hoşuma gitmez, ama yalan söylemeleri işime gelirdi. Jüri tanık kürsüsünde bir polisin yalan söylediğini gördüğü anda o

dava orada bitmiş sayılır. Suçsuz kararını da temyiz etmeye gerek yoktur. Suçsuz kararı çıktıktan sonra o davaya bir daha bakılmaz.

Her iki halde de kazanacağıma güveniyordum. İş sadece mahkemeye çıkmaya bakıyordu, ama bir engel vardı. Yargıç kürsüsüne çıkmadan önce Casey'le konuşmam gereken şey de buydu işte.

Müvekkilim bekleme bölümünün köşesine geçip oturdu; selam vermedi. Ben de vermedim. Ne istediğimi biliyordu. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

"Harold, sıralı duruşmadayız," dedim. "Yargıca mahkemeye çıkmak için hazır olduğumuzu bu oturumda söyleyeceğim. Savcılığın hazır olduğunu biliyorum. Yani bugünkü oturum bizimle ilgili."

"Ee?"

"Bir sorunumuz var. Son kez buradayken bana bir miktar para verileceğini söylemiştin. Ama, Harold, bak yine buradayız ve para hâlâ yok."

"Dert etme. Paran bende."

"Dert ettiğim de bu, zaten. Benim param sende. Bende değil."

"Gelecek. Bizimkilerle dün konuştum. Paran geliyor."

"Son defada da aynı şeyi söylemiştin. Bedavaya çalışmıyorum, Harold.

Fotoğrafları götürdüğüm uzman da bedavaya çalışmıyor. Aldığım avans çoktan bitti.

Ya bana biraz daha para verirsin ya da kendine başka bir avukat tutarsın. Bir kamu avukatı olur."

"Kamu avukatı istemem. Seni istiyorum."

"Ama benim de masraflarım var, ben de yemek yiyorum. Sırf sarı sayfalardaki ilana ne veriyorum biliyor musun? Bir tahmin et." Casey bir şey söylemedi.

"Bin papel. Sırf orada adım gözüksün diye haftada bin papel bayılıyorum. Tabi, yediğim içtiğim, evimin borcu, çocuk nafakası ve Lincoln'e koyduğum benzin parasını saymadım. Bu işi vaat karşılığı yapmayacağım, Harold. Ben paranın rengini görünce çalışırım."

Casey hiç iplemez gibi görünüyordu.

"Soruşturdum," dedi. "Beni ortada bırakamazsın. Bu aşamada bırakamazsın.

Yargıç izin vermez."

Yargıç odasından çıkıp kürsüye yaklaşırken salona bir sessizlik çöktü. Mübaşir herkesin oturmasını istedi. Gösteri başlıyordu. Uzunca bir an Casey'e baktıktan sonra yerime gittim. Yasalar hakkında kulaktan dolma amatörce bilgileri vardı. Aslında çoğu kimseden fazla şey biliyordu. Ama nasıl bir sürprizle karşılaşacağının farkında değildi.

Sanık masasının arkasında bir koltuğa oturdum. İlk dava bir kefalet ücretinin yeniden belirlenmesiyle ilgiliydi, çabuk bitti. Ardından kâtip; Kaliforniya eyaleti - Casey anonsunu yapınca yerimden kalktım.

"Savunma avukatı Michael Haller," diye kendimi tanıttım.

Savcı da kendisini tanıttı. Victor DeVries adında genç bir adamdı. Mahkemeye çıktığımız zaman neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yargıç Powell her zamanki gibi bir son dakika uzlaşması var mı, diye sordu. Her yargıcın takvimi dolup taşıyordu ve tarafların mahkemeye çıkmadan anlaşmaları en büyük dilekleriydi.

Yargıç kötü haberi hem DeVries'ten hem de benden aldı. Bunun üzerine mahkeme günü olarak o hafta içinde bir gün teklif etti. DeVries kabul etti, ben, hayır, dedim.

"Sayın yargıç," dedim. "Mümkünse bunu gelecek hafta bir güne almak istiyorum."

"Ertelemenizin sebebi nedir, Bay Haller?" diye sordu yargıç. "Savcılık hazır, ben de bir an önce bu davayı kapatmak istiyorum."

"Ben de istiyorum, sayın yargıç. Ama savunmamız için çok önemli bir tanığın yerini bulmaya çalışıyoruz. Yeri doldurulamayacak bir tanık, sayın yargıç. Sanırım bir haftalık bir süre bize yetecek. Gelecek hafta hazır olacağız."

Tahmin ettiğim gibi, DeVries ertelemeye itiraz etti.

"Sayın yargıç, savcılık bu kayıp tanık olayını ilk kez duyuyor. Tanıklarını bulması için Bay Haller'in üç ay süresi vardı. Mahkemeye çabuk çıkmayı isteyen oydu, şimdi de beklemek istiyor. Bence bu erteleme onun bir taktiği, çünkü davanın..."

"Gerisini mahkemede jüriye anlatırsınız, Bay DeVries," dedi yargıç. "Bay Haller, bir hafta süre sorununuzu çözmeye yetecek mi?"

"Evet, sayın yargıç."

"Pekâlâ, o halde sizi ve Bay Casey'i gelecek pazartesi karşımda hazır olarak istiyorum anlaşıldı mı?"

"Evet, sayın yargıç. Teşekkür ederim."

Kâtip bir sonraki davayı anons ederken, ben de savunma masasından ayrıldım. Bir görevli müvekkilimi bekleme bölmesinden çıkarıyordu. Bir an Casey dönüp bana baktı; yüzünün yarısında şaşkınlık, diğer yarısında öfke vardı. Mübaşir Reynaldo Rodriguez'e gidip tutukluların bekleme hücresinde müvekkilimle son bir şey konuşmak için izin istedim. Oranın müdavimi avukatlara çoğu zaman bu izin verilirdi.

Rodriguez kalkıp masasının arkasındaki bir kapının kilidini açtı ve beni içeri bıraktı. Bu kez adını doğru söyleyerek ona teşekkür ettim.

Tutuklu bekleme hücresinde Casey'den başka bir sanık daha vardı.

Duruşmada ilk sırayı alan kişiydi bu. Hücre epey genişti ve üç yanında oturma sıraları vardı. Davanın ilk sıralarda olması demek, sanıkları tekrar tutukevine götürecek otobüs dolana kadar burada beklemek anlamına geliyordu. Casey, beni görünce hemen parmaklıklara geldi.

"Ne tanığından bahsediyordun orada?" diye hesap sordu.

"Bay Yeşil Dolar," dedim. "Bu davanın ilerlemesi için ihtiyacımız olan tek şey, Bay Yeşil Dolar."

Casey'in yüzü öfkeyle büzüldü.

"Bak, Harold, bu sürecin ilerlemesini, mahkemeye çıkmayı ve temyize gitmeyi istediğini biliyorum. Ama bu sürecin bedelini ödemek zorundasın. Kuş bir kez uçtuktan sonra alacağımın peşinden koşturmanın boşuna olduğunu acı tecrübelerle öğrendim. Benim oynamamı istiyorsan, paramı şimdi vereceksin."

Tam dönüp kapıdan çıkacakken bir şey daha söylemeyi gerekli gördüm.

"Az önce yargıcın neler döndüğünü anlamadığını sanma," dedim. "Karşında toy bir savcı var ve bu adam ay başında tıkır tıkır maaşını alacağını biliyor. Ama Orton Powell kürsünün arkasına geçene kadar yıllarca savunma avukatlığı yaptı. Bay Yeşil Dolar gibi yeri doldurulamayacak tanıkların peşine düşmek nedir, çok iyi biliyor... ve eminim, avukatına ödeme yapmayan sanıklara da hiç iyi gözle bakmaz.

Ona göz kırptım. Harold. Eğer davadan çekilmek istersem, çekilirim. Ama gelecek pazartesi buraya gelip, tanığımızı bulduğumuzu ve mahkemeye çıkmaya hazır olduğumuzu söylemeyi tercih ederim. Anlıyor musun?"

Casey önce bir şey söylemedi. Gidip karşı duvarın önündeki sıraya oturdu.

Neden sonra konuşmaya başladığında yüzüme bakmıyordu.

"Bir telefon edebilsem," dedi.

"Bu iyi, Harold," dedim. "Görevlilere senin bir telefon etmen gerektiğini söylerim. Görüşmeni yap, sonra da bekle. Haftaya yine buradayım ve bu işi halledeceğiz."

Hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Tutukevinde bulunmaktan nefret ediyorum.

Neden, bilmem. Galiba aradaki çizginin çok ince oluşundan. Suçlunun avukatı olmakla *suçlu* avukat olmak arasındaki çizgi. Bazen parmaklıkların hangi tarafında olduğumdan kuşku duyuyorum. İçeri girdiğim yoldan dışarı çıkabilmek bana hep mucize gibi geliyor.

3

Mahkeme salonu dışındaki koridora çıkınca cep telefonumu açtım ve şoförüme kapıya gelmek üzere olduğumu söyledim. Lorna Taylor'dan ve Fernando Valenzuela'dan sesli mesajlar vardı. Onları otomobile bindikten sonra aramaya karar verdim.

Şoförüm Earl Briggs Lincoln'ü tam kapının önüne çekmişti. Earl inip bana kapı açmaya falan kalkışmadı. Anlaşmamıza göre, kokain satmaktan mahkûm olmuşken bunu meşruten tahliyeye çevirtmem karşılığında bana olan vekâlet ücreti borcunu sadece şoförlük ederek ödeyecekti. Ona saat başı yirmi dolar ödüyordum ama, on dolarını bana olan borcuna mahsuben kesiyordum. Tabi, kokain satışında daha çok para kazanırdı, ama bu iş güvenliydi, yasaldı ve bir iş başvurusunda vereceği özgeçmişe yazılabilirdi. Earl artık namuslu bir hayat sürmek istediğini söylemişti, ben de ona inanıyordum.

Otomobile yaklaşırken kapalı pencerelerin ardından gümbürdeyen hip-hop müziğin sesini duyabiliyordum, ama ben elimi kapıya uzattığım anda Earl müziği kesti. Arka koltuğa gömüldükten sonra ona Van Nuys'a doğru gitmesini söyledim.

"Az önce dinlediğin grup kimdi?" diye sordum.

"Onlar mı... Three Six Mafia."

"Pis Güney mi?"

"Evet."

Onca yıl içinde rap ve hip-hop müziğinin bölgesel veya farklı tarzlarım ayırt edecek kadar bilgim gelişmişti. Çoğu müvekkilim bunları dinliyordu; birçoğu da hayat stratejilerini bu müziğe göre geliştiriyordu.

İçinde Boyleston davasının kasetleri olan ayakkabı kutusuna uzanıp içinden rasgele bir kaset çıkardım. Bant numarasını ve saati aynı kutuda sakladığım küçük not defterine kaydettikten sonra kaseti çalması için Earl'e uzattım. Sesini ancak duyulabilecek kadar açmasını söylememe gerek yoktu. Earl üç aydır benimle birlikteydi. Ne yapacağını biliyordu.

Roger Boyleston mahkemenin bana yönlendirdiği tek tük müvekkilden biriydi.

Hakkında uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili çeşitli federal suçlamalar vardı. DEA'nın telefonlarını dinlemesi sonucu dağıtım şebekesine teslim etmek üzere sakladığı altı kilo kokaine el konmuş, kendisi de tutuklanmıştı. Bir dolu kaset vardı... elli saatten fazla telefon görüşmesi kaydedilmişti. Boyleston hangi malın geleceği ve ne zaman teslim edileceği hakkında pek çok insanla konuşmuştu. Savcı için gazoz gibi bir davaydı. Boyleston'un çok uzun bir süre içeride kalacağı kesindi ve bir uzlaşmaya gitmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu... yani daha hafif bir hüküm karşılığında Boyleston'un işbirliği. Ama bu o kadar önemli değildi. Benim için önemli olan kasetlerdi. Bu davayı kasetlerin uğruna kabul etmiştim. Federal devlet müvekkilimin savunmasını hazırlarken bu kasetleri dinlemem için bana para ödeyecekti. Bunun da anlamı, dava sonuçlanmadan önce Boyleston'dan ve devletten en az elli saat karşılığı para alacaktım. Bu nedenle ne zaman Lincoln ile bir yere gidecek olsam kaseti teybe takıyordum. Böylece kutsal kitap üstünde yemin etmem

gere kirşe, vicdan rahatlığıyla fatura ettiğim her bir kaseti dinledim diyebilecektim.

Önce Lorna Taylor'ı aradım. Lorna benim dava yöneticimdir. Sarı sayfalardaki yarım sayfalık ilanımda ve kentin suç oranı yüksek bölgelerinde otuz altı farklı otobüs bankında görülen telefon numarası sizi doğruca onun Batı Hollywood, Kings Road-'daki evinin ofisine götürür. Kaliforniya barosu ve mahkemedeki bütün kâtipler de benim adresim olarak bu evi bilirler.

Lorna tampondur. Bana erişmek için ondan başlarsınız. Cep telefon numaram sadece birkaç kişide vardır ve Lorna da kapının bekçisidir. Serttir, akıllıdır ve güzeldir.

Ne yazık ki, son zamanlarda onun bu son niteliğini ancak ayda bir onu yemeğe götürüp çek imzaladığım zaman görebiliyorum... Lorna aynı zamanda benim muhasebecimdir.

"Hukuk bürosu," diyerek açtı telefonu.

"Kusura bakma, hâlâ mahkemedeydim," diye açıkladım neden telefonu açmadığımı. "Bir şey mi oldu?"

"Val ile konuştun, değil mi?"

"Evet. Şimdi Van Nuys'a doğru gidiyorum zaten. Saat on birde orada olacağım."

"Garantiye almak için beni aradı. Gergin gibiydi."

"Adamın altın yumurtlayan tavuk olduğunu sanıyor, devre dışı kalmaktan korkuyor. Şimdi onu arayıp endişesini gideririm."

"Louis Ross Roulet adına bir ön araştırma yaptım. Kredisi mükemmel. *Times* arşivinde birkaç kez adına rastladım. Hepsi de gayrimenkul işlemleri. Beverly Hills'de bir emlak şirketinde çalışıyor galiba. Adı Windsor Residential Estates. Çok pahalı satışlarla ilgileniyorlar, kapının önüne satılık ilanı konanlarla değil."

"Bu iyi. Başka bir şey var mı?"

"Bununla ilgili değil. Her zamanki telefonlar, işte."

Bunun anlamı, her zamanki gibi sarı sayfalardaki ve otobüs banklarındaki ilanların getirdiği telefonlardı. Arayan kişiler benim radarıma girmeden önce vekâlet ücretini ödeyebilecekleri konusunda Lorna'yı ikna etmek zorundaydılar. Acil serviste hasta kabul masasındaki hemşire gibiydi. Geçerli sigortanız olduğuna ikna olmadan bu hemşireler kimseyi doktorla görüştürmez. Lorna'da benim ücret tarifem de vardır.

Bir içkili araç kullanma davası için sabit ücret olan 5000 dolar ve suçun cinsine göre değişen saatlik ücretler yazılıdır. Potansiyel her müvekkilin para ödeyen müvekkil olmasını sağlar ve suçlandıkları cürümün maliyetini bilir. MasterCard ve Visa ile ödemeleri kabul eder, ama bir müvekkili benimle buluşturmadan önce bu kartların durumunu mutlaka kontrol eder.

"Tanıdık kimse yok muydu?" diye sordum.

"İkiz Kuleler'den Gloria Dayton aradı."

İnler gibi bir ses çıkardım. İkiz Kuleler kentin merkezindeki en büyük tutukeviydi. Kulelerden birinde kadınlar, diğerinde erkekler bulunurdu. Gloria Dayton dönem dönem benim avukatlık hizmetlerime başvuran pahalı bir fahişeydi. On yıl önce mahkemede onu ilk kez temsil ettiğim zaman daha gençti, uyuşturucuya bulaşmamıştı ve gözlerinde hâlâ hayat ışıltıları vardı. Artık ondan para almıyordum.

Sadece hayat tarzını bırakması için ikna etmeye çalışıyordum.

"Ne zaman enselenmiş?"

"Dün gece. Daha doğrusu, bu sabah. Duruşmaya öğle yemeğinden sonra çıkıyor."

"Bu Van Nuys işi varken ona gidebilir miyim, bilmiyorum."

"Başka bir sorunu daha var. Her zamanki suçlamanın yanı sıra kokain bulundurmak da var."

Gloria'nın müşterileriyle sadece internette ilişki kurduğunu biliyordum; çeşitli web sitelerinde Gloria Days olarak pazarlama yapardı. Sokaklarda ya da barlarda iş tutmazdı. Enselenmesi ancak ahlak polisinin gizli kimlikle onun sistemine girip randevu ayarlamasıyla olurdu. Bu kez işin içinde bir de kokain olması Gloria'nın ilk kez böyle bir açık verdiğini gösteriyordu. Belki de polisin marifetiydi.

"Pekâlâ, eğer yine ararsa ona orada olmaya çalışacağımı söyle, eğer gelemezsem de başka birini gönderirim. Bu arada mahkemeye telefon edip duruşmaya çıkacağımızı söyler misin?"

"Tamam. Ama, Mick, ne zaman bu kadına artık bunun son kez olduğunu söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum. Belki bugün. Başka ne var?"

"Bu kadarı bir gün için yetmez mi?"

"Yeter, herhalde."

O haftaki takvimim hakkında biraz daha konuştuk; dizüstü bilgisayarımı açıp onun takvimiyle benimkini karşılaştırdım. Her sabah birkaç duruşmam vardı, perşembe günüyse bir günlük bir mahkeme olacaktı. Hepsi de Güney yakasındaki uyuşturucu işleriydi. Esas parayı kazandığım davalar. Konuşmanın sonuna gelince ona Van Nuys duruşmasından sonra onu arayıp, Roulet davasının işleri nasıl etkileyeceğini bildireceğimi söyledim.

"Son bir şey," dedim. "Roulet'in çalıştığı şirket çok büyük emlak satışları yapıyor demiştin, değil mi?"

"Evet. Adının geçtiği her satış sözleşmesinde yedi haneli sayılar var.

Birkaçında sekiz haneli. Holmby Hills, Bel-Air gibi yerlerde."

Başımı salladım; bu konumuyla Roulet medyanın da ilgisini çekebilirdi.

"O halde Sticks'e bir haber uçursana."

"Emin misin?"

"Evet, oradan da bir şeyler çıkarabiliriz."

"Tamam, onu ararım."

"Hadi, görüşmek üzere."

Ben telefonu kapattığımda Earl bizi güneye giden otoyola getirmişti.

Zamanımız iyiydi, duruşma saatinde Van Nuys'a rahatça yetişebilecektim. Haber vermek için Fernando Valenzuelayı aradım.

"Çok iyi," dedi Valenzuela. "Seni bekliyorum."

Onu dinlerken pencerenin önünden kayar gibi giden iki motosiklet dikkatimi çekti. İki sürücü de arkasında haleli kurukafa resmi olan siyah deri yelek giyiyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet, sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi Valenzuela. "İlk duruşmanın ne zaman olduğunu bir kez daha kontrol etmek için baktığımda, davanın Maggie McHaşin'e verildiğini öğrendim. Bilmem, senin için bir sorun yaratır mı."

Maggie McHaşin, yani Margaret McPherson, Van Nuys savcılığında görev yapan en haşin ve amansız savcı yardımcılarından biriydi. Aynı zamanda benim ilk esimdi.

"Benim için sorun olmaz," dedim duraksamadan. "Olursa onun için sorun olur."

Sanığın avukatını seçme hakkı vardır. Eğer savunma avukatıyla savcı arasında bir çıkar çatışması varsa, o zaman savcı davadan çekilmek zorundadır.

Önemli olabilecek bir davadan alındığı taktirde Maggie'nin şahsen beni sorumlu tutacağını biliyordum, ama elimden bir şey gelmezdi. Daha önce de olmuştu. Son davada onun çekilmesini istediğim dilekçe örneği hâlâ bilgisayarımda duruyordu.

Gerekirse sadece sanığın adını değiştirip bundan bir çıkış alabilirdim. Bu kadar basitti.

İki motosiklet artık önümüze geçmişlerdi. Dönüp arka pencereden baktım.

Arkamızda da üç tane Harley motosiklet geliyordu.

"Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Bilmiyorum, ne?"

"Kefalet kabul etmeyecek. Kadınlara karşı suç işlendiğinde hep böyle yapar."

"Yapma be, bunu yapabilir mi? Ben bu işten iyi bir şey koparacağımı sanıyordum."

"Bilmiyorum. Adamın ailesi var ve avukatları C. C. Dobbs, demiştin. Belki bundan yararlanabilirim. Göreceğiz."

"Tüh be."

Valenzuela hayal ettiği papellerin buhar oluşunu görür gibiydi.

"Orada görüşürüz, Val."

Telefonu kapatıp Earl'e baktım. "Bunlar peşimize takılalı ne kadar oluyor?"

"Daha yeni," dedi Earl. "Bir şey yapmamı ister misin?"

"Dur bakalım ne..."

Cümlemi bitirecek zaman olmadı. Arkadaki sürücülerden biri Lin-coln'ün yanına yanaşıp, ilerideki Vasquez Rocks County Park çıkışım işaret etti. Adamı tamdım. Teddy Vogel'di; eski bir müvekkilim ve Road Saints'in en yüksek rütbeli üyesi. Çetenin en irisi oydu herhalde. En azından 180 kilo vardı ve sanki küçük kardeşinin minik bisikletine binen şişman bir çocuk gibi görünüyordu.

"Parka girelim, Earl," dedim. "Bakalım ne istiyormuş."

Yüz yıl önce buradaki kayaların ardında gizlenmiş bir kanun kaçağının adını alan parka girip bekledik. Tepede, en yüksek

kayanın ucunda iki kişi oturmuş piknik yapıyorlardı. Ben böyle tehlikeli bir yerde sandviç yemeği pek düşünmezdim doğrusu.

Teddy Vogel motosikletinden inip yanımıza gelirken pencere-remi indirdim. Diğer dört çete üyesi motorlarını susturdular fakat araçlarından inmediler. Vogel eğilip dev gibi kollarını pencere eşiğine dayayınca kocaman Lincoln o yana doğru eğildi.

"Nasıl gidiyor, avukat bey?"

"İyidir, Ted," dedim çete içindeki lakabı olan Ayı adını kullanmadan. "Senden n'aber?"

"At kuyruğuna ne oldu?"

"Bazı itirazlar oldu, ben de kestim."

"Jürinin numarası, değil mi? Garanti hepsi de ruhsuz tiplerdi."

"Hayrola Ted?"

"Lancaster tutukevinden Case aradı. Güneye doğru giderken seni yakalayabileceğimi söyledi. Eline biraz para geçene kadar davayı uzatı-yormuşsun.

Doğru mu bu, avukat bey?"

Vogel bunu normal bir konuşma havasında söylemişti. Ne sesinde ne sözlerinde bir tehdit vardı. Ben de kendimi tehdit altında hissetmedim. İki yıl önce Vogel'e adam kaçırma ve şiddetli saldırı suçlamasıyla açılan davayı, asayişi bozma suçuna indirmiştim. O sıralarda Van Nuys'da, Saints'in sahip olduğu bir striptiz kulübünü işletiyordu. En gözde dansçılarından birinin caddenin karşısındaki rakip kulüpte çalışmaya başladığını duyunca deliye dönmüş, hemen karşıya geçip kulübe girerek kızı tuttuğu gibi kendi kulübüne getirmişti. Kız çırılçıplaktı. Yoldan geçen biri polise haber verince, polis de gelip onu tutuklamıştı. Ağır suçlamaları yumuşatmak benim iyi yaptığım bir şeydi ve Vogel de bunu biliyordu. Beni severdi.

"Case doğru anlamış," dedim. "Ben bu işle geçimimi sağlıyorum. Onun için çalışmamı istiyorsa, paramı vermek zorunda."

"Sana aralıkta beş bin papel vermiştik," dedi Vogel.

"O çoktan bitti, Ted. Bunun yarısı davayı saptıracak uzmana gitti. Gerisini ben aldım ve bunun karşılığı olan saatlerde de çalıştım. Eğer bu işi mahkemeye götüreceksem, depomu yine doldurmam gerekiyor."

"Bir beşlik daha mı istiyorsun?"

"Hayır, onluk istiyorum ve bunu da geçen hafta Harold'a söyledim. Üç günlük bir mahkeme olacak ve uzmanımı New York'tan buraya getirmem gerekecek. Onun ücretini vereceğim gibi, bir de uçakta birinci sınıfta yolculuk ediyor, ayrıca kalacağı otel de Chateau Marmont'tan aşağıya olmuyor. Herif otelin barında Hollywood yıldızlarıyla kadeh tokuşturacak falan sanıyor olmalı. O otelin en ucuz odasının geceliği dört yüz dolar."

"Sen, beni öldüreceksin, avukat bey. Ne oldu o sarı sayfalardaki sloganına?

'Uygun ücretler karşılığında uygun kararlar çıkarılır.' On bin dolara uygun ücret mi diyorsun?"

"O sloganı çok sevmiştim. Bana epey müvekkil kazandırdı. Ama Kaliforniya barosu pek hoşlanmadı ve değiştirmemi istedi. Ted, eğer bu parayı ödeyemeyecekseniz veya ödemek istemiyorsanız, hemen bugün işlemleri yapayım.

Ben çekilirim, yerime bir kamu avukatı gelir. Elimdeki her şeyi ona veririm. Ama kamu avukatının foto uzmanını buraya getirecek bütçesi olduğunu sanmıyorum."

Vogel dayandığı pencere eşiğinde şöyle bir kımıldayınca otomobil ağırlığı altında sallandı.

"Hayır, hayır, biz seni istiyoruz. Çetin Ceviz bizim için önemli adamdır. Onun tekrar işinin başına dönmesini istiyorum."

Vogel kocaman etli elini yeleğinin içine götürüp kalın bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Bu nakit mi?" diye sordum.

"Evet. Nakitin nesi var?"

"Hiç. Ama sana bir makbuz vermem lazım. Vergi dairesi beyan istiyor. On binin hepsi bu mu?"

"Hepsi orada işte."

Koltukta yanımda duran bir karton dosya kutusunun kapağını açtım. Dava dosyalarının gerisinde makbuz defterim vardı. Makbuzu yazmaya başladım.

Muhasebe işlerinde ihlal yaptıkları için birçok avukat barodan atılmıştır. Müvekkil ücretlerini beyan etmemekten veya az göstermekten.

Bense makbuz defterim ve kayıtlarım konusunda hep titiz olmuşumdur.

Baroya bu yolda açık vermeye hiç niyetim yoktu.

"Demek on bini zaten gözden çıkarmıştın," dedim makbuzu yazarken. "Ya beş bine razı olsaydım? O zaman ne yapacaktın?"

Vogel sırıttı. Alt ön dişlerinden biri yoktu. Bardaki bir kavgada kaybetmiş olmalıydı. Yeleğinin öbür yanını okşadı.

"Burada içinde beş bin olan bir zarf daha var, avukat bey. Hazırlığımı yapmıştım."

"Hay aksi, cebinde para bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum şimdi."

Makbuzu koparıp ona uzattım. "Casey adına doldurdum. Müvekkil o."

"Bence sakıncası yok."

Vogel makbuzu aldı ve kollarını pencere eşiğinden çekti. Otomobil dengesine kavuştu. Bir an ona bu paranın nereden geldiğini sormak istedim... Saints'in hangi yasadışı girişiminden geliyordu? Veya yüz tane kızın yüz saat dans etmesi karşılığı mı

benim ücretim toplanmıştı? Ama bu sorunun cevabını almasam benim için daha iyi olacaktı. Vogel motosikletine binerken arkasından baktım; arka tekerlekte iki tane amortisör olduğunu ilk kez görüyordum. Earl'e hemen Van Nuys yoluna dönmesini söyledim. Mahkeme binasında yeni müvekkilimle buluşmadan önce bankaya uğramam gerekiyordu.

Yolda giderken zarfı açıp parayı saydım; yirmilik, ellilik ve yüzlük banknotlarla tam on bin dolar vardı. Depom dolmuştu ve artık Harold Casey davasını sürdürebilirdim. Mahkemeye çıkıp o toy savcıya bir ders verecektim. Kazanacaktım; o celsede olmasa bile temyizde kazanırdım. Casey de çetesine döner her zamanki işini yapardı. Paramın karşılığı makbuzumu yazarken onun gibilerin suçlu olup olmadığı üzerine hiç kafa yormazdım.

"Bay Haller," dedi Earl bir süre sonra.

"Ne var, Earl?"

"O New York'tan geleceğini söylediğiniz uzman... onu havaalanında mı karşılayacağım?"

Başımı iki yana salladım. "New York'tan uzman falan geleceği yok, Earl.

Dünyanın en iyi kamera ve foto uzmanları burada, Hollywood'dadır."

Bu kez Earl başını salladı. Bir an dikiz aynasında göz göze geldik. Sonra tekrar yola döndü ve, "Anlıyorum," dedi.

Ben de kendi kendime başımı salladım. Yapmış veya söylemiş olduğum şeyde en küçük bir tereddüt duymamıştım. Benim işim buydu. On beş yıl avukatlık yaptıktan soma artık her şeyi çok basit tanımlar içinde görebiliyordum. Hukuk sistemi insanları, hayatları ve parayı öğüten çok büyük, paslı bir makineydi. Ben sadece teknisyendim.

Bu makineye girip, bozuk yeri onarmakta ve karşılığında bana gereken şeyi çıkarmakta uzman olmuştum.

Artık hukuk hakkında hoşuma giden hiçbir şey kalmamıştı. Hukuk fakültelerinde öğrencilere aşılamaya çalıştıkları ulvi değerler, yargılama sisteminin, gerçeği araştırmanın kutsallığı gibi kavramlar, antik dönemlerden kalan heykellerin yüzleri gibi aşınmış, erozyona uğramıştı. Hukuk gerçek üzerine dayanmıyordu.

Dayandığı şeyler uzlaşmaydı, yontmaydı ve manevra becerisiydi. Benim işim suçla veya suçsuzlukla ilgili değildi, çünkü zaten herkes bir şeyden suçluydu. Ama bu önemsizdi, çünkü aldığım her dava aşırı iş yüklenen ve hak ettiği ücreti alamayan işçiler tarafından temeli atılmış bir eve benziyordu. Bu insanlar işin kolayına kaçıp hata yaparlardı. Sonra da hatalarının üstünü badanayla sıvarlardı. Benim işim sıvayı kazıyıp, gerisindeki çatlakları bulmaktı. Parmaklarımı ve gereçlerimi bu çatlakların içine sokup iyice genişletmekti. O kadar genişletirdim ki ya ev çökerdi ya da müvekkilim aradan sıyrılıp çıkardı.

Toplumun büyük bir kesimi beni şeytan olarak görür ama haksızdırlar. Üstü yağa bulanmış bir melek gibiydim. Yolların gerçek azizi. Bana gerek duyulurdu ve istenirdim. Her iki taraftan da. Makinedeki yağ bendim. Dişlilerin dönmesini ve yerine oturmasını ben sağlıyordum. Sistemin motorunun işler halde kalmasına yardım ediyordum.

Ama bunların tümü de Roulet davasıyla değişecekti. Benim için. Onun için. Ve tabi ki, Jesus Menendez için.

4

Louis Ross Roulet kendisi gibi, tutukevinden Van Nuys mahkeme binasına getirilen yedi adamla birlikte bekleme hücresinde oturuyordu. Hücredekilerden sadece ikisi beyazdı; onlar bir bankta yan yana otururlarken, altı siyah da hücrenin karşı tarafına dizilmişlerdi. Darwin'e özgü bir ayırım gibiydi. Kimse birbirini tanımıyordu, ama çokluktan güç doğardı.

Roulet'in zengin Beverly Hills semtinden geldiğini bildiğim için iki beyaz adama baktığım an seçim yapmam zor olmadı. Biri ip gibi sıska, mama saati çoktan geçmiş

bir uyuşturucu bağımlısının ümitsiz gözleriyle bakıyordu. Diğeriyse, tipik bir "farların ışığında donup kalan geyik" görünümündeydi. Ben hemen onu seçtim.

"Bay Roulet?" dedim, adım Valenzuela'nın öğrettiği gibi telaffuz ederek.

Geyik başını salladı. Alçak sesle konuşabilmek için parmaklıklara gelmesini işaret ettim.

"Adım Michael Haller. Herkes bana Mickey, der. Bugün ilk duruşmada seni ben temsil edeceğim."

Duruşma salonunun arkasındaki bekleme alanındaydık. Duruşmaya çıkmadan önce avukatların müvekkilleriyle görüşmelerine izin verilir. Hücrelerin dışında yerde mavi bir çizgi vardır. Bir metre çizgisi. Müvekkilimle aramda bu mesafeyi korumam gerekiyordu.

Roulet önümdeki parmaklıkları sımsıkı kavradı. Kafesteki diğerleri gibi onun da el ve ayak bilekleriyle belinde zincir vardı. Mahkeme salonuna götürülene kadar bu zincirler çıkarılmazdı. Roulet otuzlu yaşlarının başındaydı; iki metreye yakın boyuna ve yaklaşık doksan kilosuna rağmen güçsüz görünüyordu. Hapishane adamı böyle yapardı işte. Mat mavi gözlerindeki belirgin panik benim görmeye alıştığım bir şey değildi. Çoğu müvekkilim daha önceden de içeriye düşmüş oldukları için, görünümle-rinde yırtıcı hayvanlara özgü buz gibi bir soğukluk vardır. Hapishanede ancak böyle ayakta kalabilirler.

Ama Roulet böyle değildi. Kurbanlık koyun gibiydi. Fena halde korkuyordu ve bunu birinin görmesi ve bilmesi umurunda değildi.

"Bu bir tuzak," diye haykırdı hemen. "Beni buradan çıkarmalısın. O kadın bir hataydı, hepsi bu. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyor ve..."

Onu susturmak için ellerimi kaldırdım.

"Burada ne söylediğine dikkat et," dedim alçak sesle. "Hatta seni buradan çıkarıp özel konuşabileceğimiz bir yere gidene kadar ne söylediğine çok dikkat et."

Şöyle bir etrafına bakındı; belli ki, dediklerime bir anlam veremiyordu.

"Kimin dinlediğini bilemezsin," dedim. "Sen hiçbir şey söylememiş olsan bile, kimin senin bir şey söylediğini iddia edeceğini bilemezsin. En iyisi dava hakkında hiç konuşmamaktır. Anlıyor musun? En iyisi hiç kimseyle hiçbir şey konuşmamaktır. Bu kadar."

Roulet başını salladı. Parmaklıkların karşısındaki bank tarafına gelmesini işaret ettim. Ben de gidip banka oturdum.

"Buraya seninle tanışıp kendimi tanıtmak için geldim," dedim. "Dava hakkında seni buradan çıkardıktan sonra konuşacağız. Aile avukatınız olan Bay Dobbs'la konuştum ve birlikte yargıçtan kefaletle tahliyeni isteyeceğiz. Buraya kadar yanlış bir şey var mı?"

Deri bir klasör açıp not almak üzere hazırlandım. Roulet başını salladı.

Öğreniyordu.

"İyi," dedim. "Bana kendini tanıt. Yaşını, evli olup olmadığını, toplumda ne gibi bağların olduğunu..."

"Otuz iki yaşındayım. Bütün hayatım boyunca burada yaşadım... okula bile burada gittim. UÇLA Los Angeles, Kaliforniya Üniversitesi. Evli değilim. Çocuğum yok. Çalışıyo..."

"Boşandın mı?"

"Hayır, hiç evlenmedim. Aile şirketinde çalışıyorum. Windsor Residential Estates emlak şirketi. Şirketin adı annemin ikinci kocasından geliyor. Gayrimenkul satışı yaparız."

Bir yandan not tutarken başımı kaldırmadan sessizce sordum. "Geçen yıl ne kadar para kazandın?"

Roulet'ten cevap gelmeyince başımı kaldırıp baktım.

"Bunu neden bilmen gerekiyor?" diye sordu.

"Çünkü bugün güneş batmadan önce seni buradan çıkaracağım. Bunu yapabilmek için senin toplumdaki yerin hakkında her şeyi bilmeliyim. Buna senin mali durumun da giriyor."

"Tam olarak ne kazandığımı bilmiyorum. Büyük bir kısmı şirket hisseleriydi."

"Vergi için beyanda bulunmadın mı?"

Roulet başını hafifçe çevirip hücredeki diğerlerine baktıktan sonra cevabını fısıltıyla verdi.

"Evet, bulundum. Beyanımda gelirim çeyrek milyondu."

"Ama söylediğine göre şirket hisselerinden kazandıklarınla gelirin bundan daha fazla."

"Doğru."

Hücredeki adamlardan biri parmaklıklara gelip Roulet'in yanına yanaştı. Keş gibi görünen diğer beyaz adamdı. Asabi bir hali vardı; ellerini cebine sokuyor, çıkarıyor, çaresiz hareketlerle ellerini kenetliyordu.

"Baksana, bana da bir avukat lazım. Kartın var mı?"

"Seninle işim olmaz, arkadaş. Sana nasılsa bir avukat bulurlar."

Tekrar Roulet'e dönüp keşin uzaklaşmasını bekledim. Hâlâ oradaydı.

"Özel bir konuşma yapıyoruz. Lütfen, bizi yalnız bırakır mısın?"

Keş eliyle bir işaret yaptıktan sonra ayaklarını sürüyerek geldiği köşeye döndü. Yine Roulet'e baktım.

"Hayır dernekleri falan?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayır işleriyle falan ilgin var mı? Bağış yapar mısın?"

"Evet, şirket yapıyor. Bir Dilek Tut Derneği'ne ve Hollywood'da bir sığınma evine bağış yapıyoruz. Adı da Arkadaşımın Yeri ya da ona benzer bir şey."

"Pekâlâ, bu iyi."

"Beni çıkaracak mısın?"

"Çalışacağım. Sana isnat edilen okkalı bir suçlama var... buraya gelmeden önce araştırdım... ve içimde bir his savcının kefaletle tahliyeye karşı çıkacağını söylüyor, ama önemli değil. Bunun bir yolunu bulurum."

Notlarıma baktım.

"Kefaletle tahliye yok mu?" diye panik içinde haykırdı Roulet. Hücredeki diğerleri de ona doğru baktılar; herkesin ortak kâbusuydu bu. Kefaletin reddi.

"Sakin ol," dedim. "Sadece savcının bunu isteyeceğini söyledim. Kabul edileceğini değil. En son ne zaman tutuklandın?"

Bunu mahsustan hiç olmadık bir anda sorup mahkemede bana bir sürpriz çıkarabilirler mi, diye müvekkillerimin gözlerine bakardım.

"Hiçbir zaman. Hiç tutuklanmadım. Zaten bütün bu olay..."

"Biliyorum, biliyorum, ama bu konuyu burada konuşmayacaktık, unuttun mu?"

Roulet başını salladı. Saatime baktım. Oturum başlamak üzereydi ve benim hâlâ Maggie McHaşin ile konuşmam gerekiyordu.

"Şimdi gidiyorum," dedim. "Birkaç dakika sonra seni orada göreceğim ve seni buradan çıkarmaya çalışacağız. Oradayken ben

onaylamadıkça sakın bir şey söyleme. Yargıç sana, nasılsın, dese bile ben onaylamadan cevap verme. Tamam mı?"

"Peki, suçlamalara, 'suçlu değilim' demeyecek miyim?"

"Hayır, sana bunu bile sormayacaklar. Bugün yapacakları şey sana suçlamaları okumak, kefaleti tartışmak ve mahkeme gününü saptamak olacak. İştie o gün geldiğinde 'suçlu değilim' diyeceksin. Bugün hiçbir şey söylemiyorsun. Bağırıp çağırmak falan yok. Anlaşıldı mı?"

Roulet suratım asıp başını salladı.

"Louis, bunu yapabilecek misin?"

Ağlamaklı bir yüzle yine başını salladı.

"Bilmeni istiyorum," dedim. "Bunun gibi kefalet oturumunda vekâlet için iki bin beş yüz dolar alırım. Burada bir sorun var mı?"

Hayır, anlamında başım salladı. Konuşmaması hoşuma gidiyordu. Çoğu müvekkilim gereğinden fazla konuşur ve başlarını daha beter belaya sokarlardı.

"Güzel. Geri kalanını sen buradan çıktıktan sonra baş başa kalabileceğimiz bir yerde konuşuruz."

Fark ederek etkileneceğini umduğum fiyakalı deri klasörümü kapatıp ayağa kalktım.

"Bir şey daha sormak istiyorum," dedim. "Neden beni seçtin? Dışarıda bir sürü avukat var, neden ben?"

İlişkimiz için önemi olan bir soru değildi, ama Valenzuela'nın dürüstlüğünü sınamak istemiştim.

Roulet omuz silkip, "Bilmem," dedi. "Adını gazetede okuduğum bir şeyden hatırladım."

"Benim hakkımda ne okudun?"

"Bir adam hakkındaki kanıtların geçerli sayılmadığı bir davaydı. Uyuşturucu falan gibi bir şeydi. Başka kanıt bulamadıkları için davayı sen kazanmıştın."

"Hendricks davası mıydı?"

Aklımda kaldığı kadarıyla son aylarda gazetelerde çıkan tek dava oydu.

Hendricks de bir Road Saints üyesiydi. Şerifin adamları onun mal teslimatını izleyebilmek için motosikletine bir yer belirleyici cihaz yerleştirmişlerdi. Halka açık yollarda olduğu sürece bu yasaldı. Ama, gece vakti adam motosikletini evinin mutfağına park ettiği zaman bu cihaz polisin eve yasal olmayan yollarla girmesi demek oluyordu. Daha ön duruşmada yargıç davayı red-detmiş, olay *Times'da* haber olmuştu.

"Müvekkilinin adını hatırlamıyorum," dedi Roulet. "Sadece senin adını hatırladım. Aslında soyadını. Kefalet bonocusu ara-dığım zaman ona Haller adım verdim ve seni çağırmasını, sonra da kendi avukatımı aramasını söyledim. Neden sordun?"

"Hiç, sadece merak ettim. Teşekkür ederim. Mahkeme salo-nunda görüşürüz."

Davanın bana gelmesi konusunda Roulet'in anlattıklarıyla Valenzuela'nın söylediği arasındaki farklılığı daha sonra düşünmek üzere bir yana bıraktım ve duruşma salonuna yürü-düm. Maggie McHaşin savcı masa sının bir ucunda oturuyordu. Yanında beş savcı daha vardı. L şeklindeki masa adamakıllı büyüktü ve çok sayıda, avukat, yargıç kürsüsünü görebilecek biçimde oturabilirdi. Genellikle tek bir savcı bütün bir gün boyunca bu tip uzlaşma duruşmalarını yürütürdü. Ama özel vakalarda binanın ikinci katındaki başsavcının ağır topları bu duruşmalara mutlaka gelirlerdi. Televizyon kameraları da eksik olmazdı.

Masaya doğru yürürken mübaşir masasının yanında tripod üzerine video kamerasını yerleştiren bir adam gördüm. Kame-ranın üstünde ya da adamın giysisinde hangi kanal olduğunu gösteren bir simge yoktu. Herhalde davayı duyup duruşmayı filme almak isteyen bir serbest çalışan muhabirdi. Yerel istasyon-

lardan birinde, bülteninde otuz saniyelik bir habere ihtiyacı olan bir haber müdürüne satmaya çalışacaktı. Daha önce Ro-ulet'in takvimdeki sırasını sormaya gittiğimde mübaşir, yargıcın film çekimine izin verdiğini söylemişti.

Eski karıma arkadan yaklaşıp kulağına fısıldamak için eğildim. Bir dosya içindeki fotoğraflara bakıyordu. Üstünde lacivert bir döpiyes vardı. Kuzguni renkli saçı gri bir kurdeleyle arkasında toplanmıştı. Böyle geriye topladığı zaman saçlarına bayılırdım.

"Roulet davasının eski savcısı sen misin?"

Fısıltının sahibini tanımadan başını kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme belirmek üzereyken beni gördü ve hemen kaşları çatıldı. Soru tarzımdan ne demek istediğimi anlamıştı; dosyayı çarparak kapadı.

"Yoksa avukatı sen misin?"

"Üzgünüm. Hendricks davasında yaptıklarımı beğenmiş, beni aradı."

"Vay alçak. Bu davayı istiyordum, Haller. Bunu bana ikinci kez yapıyorsun."

"Sanırım bu kasaba ikimizi alacak kadar büyük değil," diye kötü bir James Cagney taklidi yaptım.

Maggie bir inleme sesi çıkardı.

"Pekâlâ," dedi hemen pes ederek. "Bu oturumdan sonra kuzu kuzu giderim.

Tabi, buna da itiraz etmezsen."

"Edebilirim. Kefalet reddine mi gideceksin?"

"Doğru. Ama bu savcıya göre değişecek değil. İkinci kattan gelen talimat."

Başımı salladım. Demek ki, bir dava müfettişi kefaletin reddini istemişti.

"Müvekkilimin toplumda saygın bir yeri var. Daha önce hiç tutuklanmamış."

Roulet'in daha önce hiç tutuklanmadığı konusundaki beyanını araştıracak zamanım olmamıştı; bu nedenle Maggie'nin yüzünde bir tepki var mı, diye baktım.

Kısa sürede ortaya çıkacağını bildikleri halde bu konuda öyle çok müvekkilim yalan söylemiştir ki...

Fakat Maggie'nin yüzünde bunu yalanlayan bir belirti yoktu. Galiba doğruydu.

Belki de ilk kez namuslu bir suçluyu temsil edecektim.

"Daha önce herhangi bir şey yapmamış olması önemli değil," dedi Maggie.

"Önemli olan dün gece ne yaptığı."

Dosyasını açıp fotoğrafları karıştırdıktan sonra birini beğenip çıkardı.

"İşte senin toplumda saygın yeri olan adamının dün gece yaptığı. Daha önce ne yaptığı umurumda değil. Dışarı çıkıp bir daha böyle bir halt etmemesi için elimden geleni yapacağım."

Fotoğraf bir kadın yüzünün 8 x 10 ebatlarında yakın çekimiydi. Sağ gözünün etrafındaki şişlik bütün gözü sımsıkı kapatmıştı. Burun kırılmış, yerinden oynamıştı.

Her bir burun deliğinden kanlı gazlı bezler sarkıyordu. Sağ kaşının üstünde dokuz dikiş atılmış bir kesik vardı. Alt dudağı da yarılmış, adamakıllı şişmişti. Fotoğraftaki en kötü şey, hasar görmemiş olan gözdü. O tek yaşlı gözde kadının dehşeti ve aşağılanma duygusu okunuyordu.

"Eğer gerçekten o yaptıysa," dedim... çünkü böyle demem beklenirdi.

"Haklısın," dedi Maggie. "Tabi, eğer o yaptıysa. Herif kadının evinde, üstüne kadının kanı bulanmış olarak tutuklandı, ama haklısın, söylediğin şey geçerlidir."

"Böyle iğneli konuştuğun zaman bayılıyorum. Sende tutuklama raporu var mı?

Bana bir kopyasını verebilir misin?"

"Davayı benden kim alacaksa, ondan iste. Sana yardım edecek değilim, Haller. Bu defa yok, artık."

Sesimi kesip yüzüne baktım; biraz daha öfkeleneceğini, bana okkalı bir laf çarpacağını bekliyordum, ama başka bir şey söylemedi. Ondan dava hakkında daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anlayınca konuyu değiştirdim.

"Ee?" dedim. "Kız nasıl?"

"Dehşet içinde ve canı yanıyor. Başka nasıl olabilirdi ki?"

Başını kaldırıp bana bakınca gözlerinde aniden beliren kavramayı ve yargılamayı gördüm.

"Kurbanın durumunu sormuyordun, değil mi?"

Cevap vermedim. Yalan söylemek istemiyordum.

"Kızın gayet iyi," dedi Maggie. "Gönderdiğin şeyler hoşuna gidiyor, ama seni biraz daha sık görmeyi tercih eder."

Bu laf okkalıydı işte. Bunu hak etmiştim. Hep davalarımın peşinde koşturuyordum, hafta sonlarında bile. Evin arka bahçesinde kızımla daha sık oynamam, koşuşturmam gerektiğinin fena halde farkındaydım. Bunu yapabilmenin zamanı neredeyse geçip gidecekti.

"Görecek," dedim. "Şu andan itibaren. Bu hafta sonu olur mu?"

"İyi. Bu gece ona söylememi ister misin?"

"Aa, belki yarına kadar beklesen daha iyi olur. Yarın kesin söyleyebilirim."

Maggie bilmiş bir bakış attı. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

"Harika. Yarın beni ararsın."

Bu kez iğneleme hoşuma gitmedi.

"Neye ihtiyacı var?" diye sordum durumu biraz dengelemek için. "Sana neye ihtiyacı olduğunu söyledim. Hayatında daha çok yer almana."

"Tamam, söz veriyorum. Bunu yapacağım."

Karşılık vermedi.

"Ciddi söylüyorum, Maggie. Yarın seni arayacağım."

Maggie saldırmaya hazır bir ifadeyle baktı. Daha önce olduğu gibi, iş babalığa gelince sırf palavra olduğumu, dişe dokunur hiçbir şey yapmadığımı söyleyecekti.

Duruşmanın başlaması imdadıma yetişti. Yargıç odasından çıkıp kürsüye çıkarken mübaşir de salondakileri sessizliğe davet etti. Maggie'ye başka bir şey söylemeden savcı masasından ayrılıp parmaklığın arkasındaki yerlerden birine oturdum.

Yargıç, tutuklular getirilmeden önce görüşülecek bir şey var mı, diye kâtibe sordu. Yoktu. Bunun üzerine yargıç ilk grubun içeri getirilmesini söyledi.

Lancaster'deki mahkeme salonunda olduğu gibi burada da tutuklu sanıklar için bir bekleme bölmesi vardı. Roulet'in geldiğini görünce cam bölmeye yanaşıp ona yaklaşması için işaret ettim.

"Önce seninle başlayacaklar," dedim. "Yargıçtan bana bir iyilik yapıp seni ilk başta almasını rica ettim. Seni buradan çıkarmak için uğraşıyorum."

Gerçek bu değildi. Yargıçtan böyle bir şey istememiştim, isteseydim bile, bana böyle bir iyilik yapmazdı. Roulet ilk sıradaydı, ama bunun nedeni salonda medyanın bulunmasıydı. Medyanın izlediği davaların ilk başta ele alınması hep yapılan bir uygulamaydı. Nedeni de, başka görevlere de koşturacağı varsayılan kameramana kolaylık sağlamaktı. Aynı zamanda gerginliği azaltmak içindi; avukatlar, sanıklar, hatta yargıç bile televizyon kamerası olmadan daha rahat çalışabiliyorlardı.

"Neden burada kamera var?" diye panik içinde sordu Roulet. "Yoksa benim için mi?"

"Evet, senin için. Birisi ona haber uçurmuş. Eğer filmde görünmek istemiyorsan arkama saklan."

Roulet yerini değiştirdi, böylece salonun karşısındaki kamera sadece beni alabiliyordu. Bu da kameramanın haberi satabilme ihtimalini düşürürdü. İyi olurdu.

Eğer haberi satabilirse görüntülerde hep ben odak noktası olacaktım. Bu da iyi olurdu, tabı.

Roulet davasının anonsu yapılırken kâtip onun adını yanlış telaffuz etti. Sonra Maggie çıkıp savcılığı temsilen kendisini tanıttı, sonra ben kendimi tanıttım. Maggie her zamanki gibi, suçlamaları en üst kerteden ortaya attı. Buna göre Roulet ırza tecavüzün yanı sıra bir de cinayete teşebbüsten suçlanıyordu. Böylece kefalet reddini daha kolay öne sürebilecekti.

Yargıç, Roulet'e anayasal haklarını açıkladı ve duruşma için 21 Mart tarihini belirledi. Roulet adına söz aldım ve kefaletin reddi konusuna girdim. Bunun üzerine yargıcın hakemliğinde Maggie ile aramızda hararetli bir tartışma başladı.

Düğünümüzde hazır bulunduğu için yargıç eskiden evli olduğumuzu biliyordu.

Maggie kurbana uygulanan şiddeti bir bir anlatırken ben de karşılık olarak Roulet'in toplumdaki bağlarını, hayır işlerindeki çabalarını anlattım ve onun nasıl bir insan olduğu hakkında dinleyiciler arasında bulunan C. C. Dobbs'un da tanıklık yapabileceğini belirttim. Dobbs benim gizli kozumdu. Hukukçu camiasındaki konumu Roulet'in durumunu kuvvetle etkilerdi. Tabi, kürsüsünü ona oy verenlere ve kampanyasına bağış yapanlara borçlu olan yargıcı da etkilerdi.

"İşin özü, sayın yargıç, savcılığın, bu adam serbest kalırsa kaçar veya toplum için tehlikeli olur, iddiası yersizdir," dedim

konuşmamı bağlarken. "Bay Roulet bu topluma sımsıkı bağlıdır ve ona yöneltilen bu sahte suçlamalara karşı var gücüyle saldırmaktan başka bir niyeti yoktur."

Belki konuşmam televizyonda yayınlanır ve suçlamayı yapan kadın da seyreder diye, *saldın* sözcüğünü bilhassa kullanmıştım.

"Sayın yargıç," diye başladı Maggie. "Bütün bunlar bir yana, unutulmaması gereken bir şey varsa, o da bu zavallı kadının vahşice..."

"Bayan McPherson," diye kesti yargıç. "Bu konuda ikinizi de yeterince dinledim. Bay Roulet'in toplumdaki yerinin de kurbanın almış olduğu yaraların da farkındayım. Benim de bugün epey yoğun bir takvimim var. Kefaleti bir milyon dolar olarak belirliyorum. Ayrıca Bay Roulet'in haftada bir mahkemeye gelip görünmesini istiyorum. Bu görüşmelerden birini bile kaçırırsa özgürlüğünden vazgeçer."

Galeride Fernando Valenzuela'nın yanında oturmakta olan Dobbs'a bir göz attım. Dobbs saçları döküldüğü için kafasını kazıtan sıska bir adamdı. Yargıcın belirlediği miktarı kabul edeyim mi, yoksa indirmeye mi çalışayım diye ondan bir işaret bekledim. Bazen yargıç sana büyük bir iyilik yaptığını sanırken böyle bir şey istemek ters tepebilirdi.

Dobbs ilk sırada birinci koltukta oturuyordu. Ayağa kalktı ve Valen-zuela'yı orada bırakıp salondan dışarı yürüdü. Bunu, işi orada bırakmam isteniyor şeklinde yorumladım. Roulet ailesi bir milyon doları bulabilecekti. Tekrar kürsüye döndüm.

"Teşekkür ederim, sayın yargıç," dedim.

Kâtip hemen bir sonraki davayı anons etti. Maggie'ye baktım. Artık savcılığını yapmayacağı davanın dosyasını kapatmakla meşguldü. Sonra kalktı ve salondan dışarı çıkmak üzere

kapıya doğru yürüdü. Hiç kimseyle konuşmadı, dönüp bana da bakmadı.

"Bay Haller?"

Müvekkilime döndüm. Şerifin adamı onu bekleme hücresine götürmek üzere geliyordu. Tekrar tutukevine götürülecek, Dobbs ve Valenzuela'nın ne kadar hızlı çalıştıklarına bağlı olarak da günün ileri saatlerinde tahliye edilecekti.

"Bay Dobbs'la birlikte çalışıp seni dışarı çıkaracağız," dedim. "Sonra oturur davan hakkında konuşuruz."

"Teşekkür ederim," dedi Roulet, görevli onu götürürken. "Burada olduğunuz için çok teşekkür ederim."

"Söylediklerimi unutma. Yabancılarla konuşmak yok. Kimseyle konuşma."

"Tamam, efendim."

O gittikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Valenzuela yüzünde gülücüklerle beni bekliyordu. Roulet'in kefalet bedeli herhalde o güne kadar sağladığı en yüksek miktardı. Böylece komisyonu da o güne kadar almış olduğu en yüksek miktar olacaktı. Sevinçle kolumu tuttu.

"Sana dememiş miydim? Ben kaymaklı, diye buna derim, patron."

"Göreceğiz, Val," dedim. "Göreceğiz."

5

Bu çarkın içinde çalışan her avukatın iki ücret tarifesi vardır. Bir A tarifesi vardır; bu vereceği hizmetler karşılığında avukatın almak istediği ücrettir. Bir de B tarifesi vardır, ki bu da avukatın almaya razı olduğu ücrettir, çünkü müvekkili daha fazlasını veremiyordur. Kaymaklı müvekkil, mahkemeye çıkmak istieyen ve avukatının ücretini A tarifesinden ödeyecek kadar parası olan sanıktır. Kaymaklı müvekkil davanın ilk uzlaşma duruşmasından temyiz mahkemesine kadar uzayan bütün safhalarında avukatının

yüzlerce, hatta bazen binlerce saat tutan ücretini karşılamaya hazırdır. İki üç yıl boyunca deponun benzinle dolu kalmasını sağlar. Benim avlandığım yerlerde en çok aranan ve en az bulunan avdır.

Göründüğü kadarıyla Valenzuela haklı çıkacağa benziyordu. Louis Roulet gittikçe daha çok kaymaklı müvekkile benziyordu. İşlerimde epeydir süren bir kesatlık vardı. Neredeyse iki yıldan beri kaymaklı bir dava veya müvekkilin yanından bile geçmemiştim. Yani, şöyle altı haneli sayıların konuşulduğu davalardan söz ediyorum.

İlk başta öyle gibi görünen çok iş çıkmıştı, ama hiçbiri oraya kadar varmamıştı.

Dışarı çıktığımda C. C. Dobbs koridorda beni bekliyordu. Hemen yanına gittim.

Valenzuela salondan çıkıp yanımıza gelene dek birkaç saniyelik zamanım vardı ve Dobbs'la biraz özel konuşmak istiyordum.

"Özür dilerim," dedi Dobbs, ben bir şey söyleyemeden. "Orada bir dakika daha kalmak istemedim. Çocuğu o mezbaha gibi yerde görmek o kadar üzücüydü ki."

"Çocuğu mu?"

"Louis'i. Tam yirmi beş yıldan beri bu aileyi temsil ederim. Galiba onu hâlâ çocuk gibi görüyorum."

"Çıkarabilecek misiniz?"

"Sorun olmayacak. Louis'in annesini arayıp bunu nasıl yapmak istediğini sormam gerekiyor. Hemen bir mülk mü satmak ister, yoksa bonoyla mı halleder..."

Bir milyon dolarlık kefalet bedeli için bir mülkü satışa çıkarmak demek, o mülkün değerinde en az bir milyon dolarlık kısmının ipotek altında olmamasını gerektiriyordu. Ayrıca mahkeme mülk için mevcut kıymet taktiri isterdi, ki bu günlerce sürer, Roulet onca zaman tutukevinden çıkamazdı. Oysa Valen-

zuela'dan yüzde on komisyon karşılığı alınacak kefalet bonosu işi hemen bitirirdi. O komisyon Valenzuela'nın risk almasının karşılığıydı. Bir milyonluk kefaletin sigorta primini ödedikten sonra eline doksan bin dolar kalacaktı. Utanmadan bir de benden komisyon istiyordu.

"Bir öneri yapabilir miyim?"

"Lütfen, buyurun."

"Bekleme hücresindeyken Louis'i biraz çökmüş gördüm. Yerinizde olsam onu bir an önce çıkarmaya bakardım. Bunun için de Valenzuela'dan kefalet bonosu satın almanız gerekiyor. Size yüz bin dolara mal olur, ama çocuk da bir an önce güvenliğe kavuşur... anlatabildim mi?"

Dobbs pencereden dışarı baktı. Ben de aşağıya bir göz attım. Meydan öğlen tatili için yemeğe çıkmış memurlarla doluydu. Kimilerinde kırmızı-beyaz isim rozetleri vardı. Bunların jüri üyelerine verildiğini duymuştum.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Dobbs.

"Bir sorun daha var; bunun gibi davalarda duvar aralarından sıçanlar çıkar."

"Bu ne demek?"

"Yani diğer mahkûmların, ben falanca kişinin şöyle söylediğini duydum, diye ortaya çıkmaları. Özellikle de gazetelerde haber olan davalarda bu olur. Yalan bir bilgi ortaya atarlar, bizim adamımızın ağzından çıkmış muamelesi görür."

"Ama bu suçtur," diye diklendi Dobbs. "Buna meydan verilmemesi lazım."

"Evet, biliyorum, ama oluyor, işte. Louis orada ne kadar uzun kalırsa, bu adamlardan biri için fırsat bulma ihtimali o denli artar."

O sırada Valenzuela yanımıza geldi. Bir şey söylemedi.

"O halde kefalet bonosu almamız daha iyi olur," dedi Dobbs. "Az önce telefon açtığımda Louis'in annesi toplantıdaydı. Beni arar aramaz bu işe hemen başlayabiliriz."

Adamın söyledikleri duruşma boyunca kafamı kurcalayan bir şeyi seslendirmeme yol açtı.

"Hapisteki oğluyla ilgili bir şey konuşmak için toplantıdan çıkamadı mı? Sizin dediğiniz gibi bu çocuk bu kadar temiz ve saygınsa annesi neden duruşmaya gelmedi diye merak ediyordum."

Dobbs aylardır ağzımı yıkamamışım gibi baktı bana.

"Bayan Windsor çok meşgul ve güçlü bir kadındır. Oğluyla ilgili acil bir durum olduğunu belirtseydim eminim hemen telefona koşardı."

"Bayan Windsor mu?"

"Louis'in babasından boşandıktan sonra tekrar evlendi. Uzun zaman önceydi."

Anlamış gibi başımı salladım, ama asıl anladığım, Dobbs'la konuşacağım epey şey olduğuydu. Tabi, bunlar Valenzuela'nın yanında konuşacağım şeyler değildi.

"Val, gidip bir öğrenscne, Lemis ne zaman tutukevine götürülecekmiş."

"Biliyorum zaten," dedi Valenzuela. "Öğlen yemeğinden sonraki ilk otobüsle."

"Öyle mi? Sen en iyisi bir daha sor, ben de bu arada Bay Dobbs'la konuşayım."

Valenzuela bir daha sormaya ne gerek var, diye itiraz edecekken ne demek istediğimi anladı.

"Pekâlâ," dedi. "Gidip bir daha sorayım."

O gittikten sonra konuşmaya başlamadan Önce bir an Dobbs'a baktım. Ellili yaşlarındaydı. Genel olarak saygılı bir tavrı vardı; bu herhalde otuz yıldır zengin insanları temsil etmenin

getirdiği bir özellikti. Bu süreç boyunca kendisinin de epey zenginleştiğini tahmin ediyordum, ama bu onun insanlara karşı tavrını değiştirmemişti.

"Eğer birlikte çalışacaksak, size nasıl hitap edeceğimi bilmek isterim. Cecil mi?

C C. mi? Bay Dobbs mu?"

"Cecil gayet iyi."

"Pekâlâ, o zaman ilk sorum, Cecil, birlikte çalışacak mıyız? Bu iş bana verildi mi?"

"Bay Roulet kesinlikle davada seni istediğini belirtti. Doğrusu, benim ilk tercihim sen olmazdın, çünkü, açıkçası adını daha önce hiç duymamıştım. Ama Bay Roulet'in ilk tercihi sensin, buna benim de itirazım yok. Ayrıca, savcı, Bay Roulet'e o kadar düşmanca davranırken sen işini çok güzel yaptın."

Daha önce çocuk, diye söz ederken şimdi Bay Roulet oluvermişti. Onu Dobbs'un gözünde yükselten ne olmuştu acaba?

"Evet, o savcıya Maggic McHaşin adını takmışlardır zaten. İşine çok bağlıdır."

"Bence biraz sınırı aşıyordu. Sence onu davadan almanın bir yolu olabilir mi?

Yerine ayakları biraz daha yere basan biri gelse..."

"Bilmiyorum. Savcı beğenmemek bazen tehlikeli olabilir. Ama sen değişmesi gerekli diyorsan, bunu sağlayabilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Keşke seni daha önceden tanımış olsaydım."

"İyi olurdu. Ücret hakkında şimdi konuşalım mı? Aradan çıkmış olur."

"Nasıl istersen."

Bizi işitebilecek mesafede herhangi bir avukat var mı, diye koridorda bakındım.

Bu işe en başından itibaren A tarifesi uygulayacaktım.

"Bugün için iki bin beş yüz dolar alıyorum; Louis bunu zaten onayladı. Buradan itibaren saat hesabı isterseniz, saatim üç yüz dolardır ama bu duruşma sırasında beş

yüze çıkar, çünkü o sırada başka bir şey yapamam. Sabit ücreti tercih ederseniz, buradan hazırlık tahkikatı sonuna kadar altmış bin dolar isterim. Eğer davayı düşürebilirsek buna ek olarak on iki bin daha alırım. Mahkemeye gidersek buna karar verildiği gün bir altmış bin, jüri seçimine başlandığında da yirmi beş bin daha isterim.

Bu dava, jürinin seçilmesi dahil, bir haftadan fazla sürmez gibi görünüyor, ama bir haftayı aşarsa her hafta için fazladan yirmi beş bin daha alırım. Eğer temyiz söz konusu olursa, bunu o zaman konuşuruz."

Bir an durup Dobbs'un nasıl tepki verdiğine baktım. Tepki yoktu, ben de bastırmaya devam ettim.

"Bugün bitmeden vekâlet ücreti olarak otuz bin, tutacağım soruşturmacı için de on bin almam gerekiyor. Bu konuda zaman kaybetmek istemem. Olay medyaya yansımadan, polisler bazı kimselerle konuşma fırsatı bulmadan bir soruşturmacı bulup işe koşmak istiyorum."

Dobbs ağır ağır başını salladı.

"Bunlar senin standart ücretlerin mi?"

"Alabildiğim zaman. Buna değerim. Sen aileden ne kadar para alıyorsun, Cecil?"

Bu küçük olaydan cebi boş çıkmayacağına emindim.

"Bu benimle müvekkilim arasındadır. Ama merak etme, Bayan Windsor ile görüştüğüm zaman senin ücretini de dahil ederim."

"Teşekkür ederim. Ve unutma, o soruşturmacıyı bugün işe başlatmam gerekiyor."

Ona takım elbisemin sağ cebinden çıkardığım bir kartvizit verdim. Sağ cebimdeki kartlarda cep telefonum yazılıdır. Sol cebimdeki kartlarda yazan numara doğruca Lorna Taylor'a gider.

"Şehir merkezinde bir duruşmam daha var," dedim. "Louis'i çıkardığınız zaman beni arayın ve bir toplantı ayarlayalım. Bunu mümkün olduğunca çabuk yapalım. Bu Öğleden sonra ve bu akşam serbestim."

"Çok iyi," dedi Dobbs karta bakmadan cebine atarak. "Biz mi sana gelelim?"

"Hayır, ben size gelirim. Century City sakinlerinin nasıl yaşadığını görmek istiyorum." Dobbs güldü.

"Giysilerinden belli ki, bir duruşma avukatının asla çok iyi giyinmemesi üzerine söylenen o Özdeyişi biliyor ve uyguluyorsun. Jürinin senden hoşlanmasını istersin, seni kıskanmasını değil. İştie bunun gibi, Michael, bir Century City avukatının ofisi de müvekkillerinin sahip olduğu ofislerden daha gösterişli olamaz. Emin ol, ofislerimiz gayet mütevazıdır."

Başımı salladım. Ama hakarete uğramıştım. Üstümde en iyi takımım vardı.

Pazartesi günleri hep en iyi takım elbisemi giyerdim.

"Bunu bilmem iyi oldu," dedim.

Mahkeme salonunun kapısı açıldı ve video kameramanı elinde kamerası ve tripoduyla dışarı çıktı. Dobbs, onu görür görmez gerildi.

"Medya," dedi. "Bunu nasıl kontrol edebiliriz? Bayan Windsor bundan hiç..."

"Bir saniye bekle," dedim.

Kameramana seslendim, yanımıza geldi. Hemen elimi uzattım. Elimi sıkmak için tripodunu yere bıraktı.

"Adım Miehael Haller. İçeride müvekkilimin duruşmasını filme alıyordun."

Resmi adımı kullanmam aslında şifreydi. "Robert Gillen," dedi kameraman.

"Herkes bana Sticks der." Onun da resmi adını kullanması şifreye cevaptı. Benim burada bir tezgâh kurduğumu anladığını bildiriyordu.

"Serbest muhabir misin, yoksa görevli mi geldin?"

"Bugün serbest çalışıyorum."

"Bu olayı nasıl haber aldın?"

Cevap vermekte isteksizmiş gibi omuzlarını salladı. "Bir kaynaktan. Polisten öğrendim."

Başımı salladım. Gillen devreye girmişti ve oyunu sürdürüyordu. "Bunu bir haber kanalına satarsan ne kadar kazanırsın?"

"Değişir. Eğer tüm haklarıyla satarsam yedi yüz elli, yoksa beş yüz dolar."

Tüm haklarıyla satın almayan bir haber müdürü bu filmin aynı zamanda rakip haber kanalına da satılabileceğini bilirdi. Gillen normal olarak aldığı ücretin iki katını söylemişti. Akıllı adamdı. Duruşmayı filme alırken konuşulanları duymuş olmalıydı.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Hemen şu anda senden filmini tüm haklarıyla satın alalım."

Gillen rolünü çok iyi oynuyordu. Bu teklifi etik yönden düşünür gibi yaptı.

"Hadi. bin dolar yapalım," dedim. "Pekâlâ," dedi Gillen. "Anlaştık."

Gillen kamerayı yere koyup içinden bandı alırken, ben de cebimdeki banknot yığınını çıkardım. Buraya gelirken Teddy Vogel'den aldığım paranın bin iki yüz dolarını cebimde tutmuştum. Dobbs'a baktım.

"Bunu masrafa yazabilirim, değil mi?"

"Elbette," dedi. Yüzü ışıl ısıldı.

Parayı verip bandı aldıktan sonra Gillen'e teşekkür ettim. Parayı cebine atan Gillen mutlu bir şekilde asansörün yolunu tuttu.

"Çok iyi bir iş basardın," dedi Dobbs. "Bunu kontrol altına almamız gerekiyor.

Eğer bu iş medyaya yansırsa ailenin ticari itibarı mahvolur... aslında Bayan Windsor'un bugün mahkemeye gelmemesinin bir nedeni de buydu. Tanınmak istemiyordu."

"Eğer dava uzarsa oturup bunu konuşmamız gerekecek. Bu arada ben elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim."

O sırada bir cep telefonunda, Bach mı Beethoven mı ya da telif hakkı aramayacak başka bir ölü bestecinin klasik parçası çalmaya başladı. Dobbs cebinden telefonunu çıkarıp küçük ekranına baktı.

"Bu o," dedi.

"O halde sen konuş, ben de gideyim."

Yanından ayrılırken Dobbs'un söylediklerini işitiyordum. "Mary, herşey kontrolümüz altında. Şimdi onu çıkarmaya çalışıyoruz. Biraz para gerekecek..."

Asansörü beklerken düşünüyordum; müvekkilim ve ailesi için "biraz para" olan miktar benim hayatımda görmediğim kadar çok paraydı. Aklıma Dobbs'un giysilerimle ilgili yaptığı iğneli yorum geldi. Hâlâ batıyordu. İşin gerçeği, dolabımda altı yüz dolardan daha ucuza alınmış bir takım yoktu ve hangisini giyersem giyeyim kendimi rahat, güvenli hissederdim. Acaba amacı beni aşağılamak mıydı, yoksa başka bir şey miydi? Belki daha işin başındayken davanın ve benim onun kontrolü altında olduğunu belirtmeye çalışıyordu. Dobbs'a karşı arkamı kollamam gerektiğine karar verdim. Onu yakınımda tutacaktım, ama çok yakınımda değil.

6

Şehir merkezine giderken Cahuenga Geçidi'nde trafik tıkandı. Otomobil içinde zamanı birkaç telefon ederek ve benim babalık becerilerim hakkında Maggie McPherson'un söylediklerini düşünmemeye çalışarak geçirdim. Eski eşim bu konuda haklıydı ve beni yaralayan da buydu. Avukatlık görevimi çok uzun zamandan beri babalık görevlerimin önünde tutmuştum. Bunu değiştirmek için kendime söz veriyordum. Ama işimi yavaşlatabilmek için zamana ve paraya ihtiyacım vardı. Belki Louis Ro-ulet her ikisini de sağlar, diye aklımdan geçirdim.

Lincoln'ün arkasında telefonla aradığım ilk kişi araştırmacım olan Raul Levin'di. Ona Roulet'le yapılacak toplantıya hazır olmasını, belki bir iki şey çıkar diye davayla ilgili bir Ön araştırma yapmasını söyledim. Levin Los Angeles Polis Teşkil atı'ndan erken yaşta emekli olmuştu, ama orada hâlâ görüştüğü, ara sıra ona yardımcı olan arkadaşları vardı. Belki onun da bir Noel listesi vardı. Ben Roulet'i para ödeyen bir müvekkil olarak kaydedene kadar araştırmaya fazla zaman harcamamasını da ekledim. Mahkeme koridorunda C. C. Dobbs'un yüzüme karşı ne söylediği o kadar önemli değildi. İlk ödemeyi alana kadar bu davanın bana verildiğine inanmazdım.

Başka bir iki davamın durumlarını gözden geçirdikten sonra Lorna Taylor'ı bir daha aradım. Postanın evine öğleden önce geldiğini biliyordum. Ama bana önemli bir şey gelmediğini söylemişti. Ne bir çek vardı ne de mahkemeden hemen ilgilenmem gereken bir yazı.

"Gloria Dayton'un duruşmasıyla ilgili bilgi edinebildin mi?" diye sordum ona.

"Evet. Galiba sağlık sorunu nedeniyle onu yarına kadar tutacaklar."

İnler gibi yaptım. Devlet bir tutuklama sonrasında kırk sekiz saat içinde kişiye suçunu bildirip yargıç karşısına çıkarmak zorundadır. Gloria Dayton'u sağlık nedenleriyle bir gün daha tutmaları, onun uyuşturucudan iyice hastalanmış olması anlamına geliyordu. Tutuklandığında evinde kokain bulunması da böylece açıklanmış oluyordu. Gloria'yı son yedi ay içinde ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. Çöküşü çok hızlı ve derin olmuştu demek. Uyuşturucuyu kontrol etmekle uyuşturucunun onu kontrol etmesi arasındaki ince çizgiyi aşmıştı.

"Davayı açanın kim olduğunu öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Leslie Faire," dedi Lorna.

Bu defa gerçekten inledim. Leslie Faire kadın sanıkları en ağır cezalara çarptırmak için var gücüyle uğraşan bir savcıydı.

"Mick, bu kadının senin için ne anlama geldiğini ne zaman anlayacaksın?" diye sordu Lorna.

"Ne anlama geliyormuş?" dedim, Lorna'nın ne söyleyeceğini bildiğim halde.

"Ona ne zaman elini uzatsan seni aşağıya çekiyor. Hayat tarzını hiçbir zaman değiştirmeyeceği belli ve seni her aradığında daha zor davalara bulaştıracak.

Bu dert değil belki ama ondan hiç para almıyorsun ki."

Gloria Dayton'un davaları artık sadece fahişelik suçlamasıyla olmayacaktı.

Buna bir de uyuşturucu suçlaması eklenecek ve iş hem çatallaşacak hem de çok zamanımı tüketecekti. Lorna'yı isyan ettiren şey benim daha çok çalıştığım halde emeğimin parasını almayacak olmamdı.

"Ama baro her avukatın ara sıra ücretsiz dava almasını istiyor; bunu biliyorsun, Lorna..."

"Beni dinlemiyorsun, Mick," diye kesti Lorna. "Zaten bu yüzden seninle evliliğimizi yürütemedik."

Gözlerimi kapadım. Ne gündü be. İki eski karımı da kızdırmayı başarmıştım.

"Bu kadının senin üstünde nasıl bir etkisi var öyle?" diye sürdürdü Lorna.

"Neden ondan, hiç olmazsa alt tarifeden bir şey almıyorsun?"

"Üstümde etkisi falan yok, tamam mı?" dedim. "Ne olur artık konuyu biraz değiştirelim mi?"

Lorna'ya söylemediğim bir şey vardı. Yıllar önce babamın avukatlık günlerinden kalma tozlu hesap defterlerini karıştırırken, onun deyim yerindeyse, bu gece işçisi kadınlara karşı çok yumuşak olduğunu öğrenmiştim. Pek çoğunun savunmasını üstlenmiş, pek azından ücret almıştı. Galiba ben de aile geleneğini sürdürüyordum.

"Peki," dedi Lorna. "Roulet işi nasıl gitti?"

"Yani, davayı aldım mı demek istiyorsun. Sanırım, evet. Val şu anda onu çıkarıyordur herhalde. Daha sonra bir toplantı ayarlayacağız. Raul'a olayı biraz eşelemesini söyledim bile."

"Çekini aldın mı?"

"Henüz değil."

"Çeki al, Mick."

"Almaya çalışıyorum."

"Dava nasıl görünüyor?"

"Şimdilik sadece fotoğrafları gördüm, çok kötü görünüyor. Raulun getireceği şeylere baktıktan sonra daha çok bilgim olacak."

"Peki, ya Roulet?"

Neyi sorduğunu biliyordum. Roulet müvekkil olarak nasıldı? Eğer iş oraya varırsa, jüri ondan hoşlanır mıydı, yoksa nefret mi

ederdi? Sanığın jüri üstündeki etkisine bağlı olarak bir dava kazanılabilir ya da kaybedilebilirdi.

"Ormandaki kırmızı şapkalı kız gibi."

"Bakir mi?"

"Evet, demir parmaklıklar arasına hiç girmemiş."

"Ee, yapmış mı peki?"

Lorna bu gereksiz soruyu hep sorardı. Bir davanın stratejisini hazırlarken sanığın iddia edilen suçu işlemiş ya da işlememiş olmasının Önemi yoktu. Önemli olan onu mahkûm edebilecek delillerdi... suçunu kanıtlayacak şeyler ve bu delillerin nasıl etkisiz hale getirilebileceğiydi. Benim işim bu kanıtı gömmekti, rengini iyice grileştirmekti. Sanığın suçluluğu üzerine jürinin akla yatkın bir kuşku duyabilmesi için her kanıtın gri olması gerekiyordu.

Ne var ki, Lorna için, yaptı mı, yapmadı mı konusu her zaman önemliydi.

"Kim bilir, Lorna? Ama soru o değil. Soru onun para ödeyecek bir müşteri olup olmadığı. Bunun cevabı, evet, öyle olduğunu sanıyorum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni... a, bir şey daha var."

"Ne o?"

"Sticks aradı, sana dört yüz dolar borcu varmış."

"Evet, var."

"Bugün iyi gidiyorsun."

"Şikâyet edemem."

Dostça bir tonda vedalaştık, Gloria Dayton'la ilgili tartışma şimdilik askıya alınmış gibiydi. Belki de zengin bir müvekkilden gelecek paranın verdiği güvenlik duygusu Lorna'nın bazı davalara bedava bakmamı hoş görmesini sağlamıştı. Merak ediyordum, acaba bir fahişe yerine bir uyuşturucu kaçakçısının savunmasını bedava yapsam aynı tepkiyi gösterir miydi? Lorna

ile kısa ve çok tatlı bir evlilik dönemimiz olmuştu fakat çok geçmeden ikimiz de bu işi aceleye getirdiğimizi, ilk boşanmalarımızın sarsıntısı içinde fazla tez davrandığımızı anlamıştık. Evliliği bitirdik, ama dost kaldık ve Lorna benimle çalışmaya devam etti... ama patronu değildim. Bu düzende beni rahatsız eden tek şey, onun hâlâ eşim gibi davranıp müvekkil seçimimde yorum yapması ve kimden ne kadar para aldığım veya almadığım konusunda dır dır etmesiydi.

Lorna'yı iyi idare etmiştim; bunun verdiği güvenle Van Nuys Savcıh-ğim arayıp Margaret McPherson'u istedim ve onu masasında yemek yerken yakaladım.

"Bu sabah için Özür dilediğimi söylemek istemiştim. Bu davayı istediğini biliyorum."

"Eh, sanırım senin buna daha çok ihtiyacın var. Elinde ruloyla C. C. Dobbs'un peşinde dolaştığına göre, epey paralı bir müşteri olsa gerek."

Rulodan kastettiği tuvalet kâğıdıydı. Savcılar yüksek ücretli aile avukatlarını zengin ve ünlülerin kıç silicisi olarak görürlerdi.

"Evet, onun gibi biri fena olmaz... yani, parası olan müvekkil, silici olan değil.

Ne zamandır elime kaymaklı düşmemişti."

"Ama birkaç dakika önce talihin döndü," diye telefona fısıldadı. "Davaya yeni savcı olarak Ted Minton'u atadılar."

"Adını hiç duymadım."

"Smithson'un genç tüfeklerinden biri. Bu sabah onu buraya getirdi, bugüne kadar sadece basit mülkiyet davaları açmış. Buraya gelene kadar daha mahkeme salonunun içini bile görmemiş."

John Smithson Van Nuys şubesinin başındaki hırslı başsavcı yardımcısıydı.

Politika becerileri savcılığından daha iyiydi ve bu becerisini ondan daha tecrübeli ve iyi başsavcı yardımcıları arasından hızla yükselerek şef kadrosunu kapmakta kullandı. Maggie de onun geride bıraktığı adaylardan biriydi. Şef olduktan sonra etrafını sadık ve fırsat verdiği için ona minnet duyan genç savcılarla doldurmuştu.

"Bu adam hiç mahkemeye çıkmamış mı?" diye sordum. Maggie'nin bunu benim için neden talihsizlik olarak gördüğünü anlamamıştım.

"Birkaç kez çıkmış, ama yanında hep bir koruyucusu varmış. Roulet onun tek başına çıktığı ilk dava olacak. Smithson, ona kolay bir dava verdiğini düşünüyor."

"Anlamıyorum, Maggie. Eğer bu adam toysa ben neden talihsiz olayım?"

"Çünkü Smithson'un seçtiği bu adamların hepsi aynı kalıptan çıkmıştır. Hepsi de kendini beğenmiş salaklardır. Hiç hata yapmayacaklarını sanırlar ve daha kötüsü..."

Maggie sesini iyice alçaktı.

"Oyunu dürüstçe oynamazlar. Ve Minton hakkında duyduklarıma göre, hilekârmış. Kendini kolla, Haller. Daha önemlisi, onu kolla."

"Peki, bilgi için teşekkür ederim." Ama Maggie daha bitirmemişti.

"Bu insanların çoğu bir türlü anlamıyorlar. Bunu bir görev olarak göremiyorlar.

Onlara göre bu iş adaletle ilgili değil. Sadece bir oyun... kaç puan topladıkları önemli.

İyi bir skor yapıp bunu terfi etmek için kullanmak istiyorlar. Aslında hepsi de birer küçük Smithson."

Görev olarak görmek. Evliliğimizi asıl çökerten şey onun bu görev anlayışıydı.

Düşünce olarak mahkeme salonunda onu mat etmek için çalışan biriyle evli olmayı kabullenebiliyordu. Ama konu yaptığımız işin gerçeklerine gelince, o sekiz yılı çıkarmamız bile başarı sayılırdı. *Havalım, günün nasıl geçti? Bugün oda arkadaşını buz kancasıyla öldüren birini yedi yılla kurtardım. Ya sen? Ben de uyuşturucu* alabilmek için bir otomobilden müzik seti çalan birini beş yıla mahkûm ettirdim…

Yürümesi mümkün değildi. Dördüncü yılımızda kızımız doğdu, ama Maggie evliliğimizi ancak bir dört yıl daha sürdürebildı. Bu onun suçu değildi.

Ne var ki, bu konuda hiçbir pişmanlık duymuyordum. Kızımı çok seviyordum.

Hayatımda gurur duyabileceğim, iyi olan tek şey oydu. Bazen düşünüyorum da, onu yeterince sık görmeyişimin, onunla birlikte olmaktansa davaların peşine düşmemin nedeni, kendimi ona layık hissetmediğim için olabilir. Annesi bir kahramandı. Kötü insanları kodese tıkıyordu. Ona yaptığım işle ilgili neyin iyi olduğunu söyleyebilirdim ki… kendim çoktan ipin ucunu kaçırmışken?

"Hey, Haller, orada mısın?"

"Evet, Mags, buradayım. Bugün ne yiyorsun?"

"Aşağıdan Şark salatası getirttim. Özel bir şey değil. Sen neredesin?"

"Şehir merkezine gidiyorum. Dinle, Hayley'e söyle, bu cumartesi onu görmeye geleceğim. Birlikte özel bir şey yaparız."

"Bundan emin misin? Boşuna onu ümitlendirmek istiemiyorum."

Kızımın beni görmek için ümitleneceğini düşününce içimde bir şeyler kıpırdadı.

Maggie hiçbir zaman beni kızımın gözünden düşürmeye çalışmamıştı. Bunu yapacak bir insan değildi. Bunu hep taktir etmişimdir. "Evet, eminim," dedim.

"Harika. Ona söylerim. Kaçta geleceğini haber ver ya da istersen ben Hayley'i sana getiririm."

"Tamam."

Bir an duraksadım. Onunla biraz daha konuşmak istiyordum, ama konuşacak bir şey kalmamıştı. Veda edip telefonu kapadım. Birkaç dakika sonra trafik açıldı.

Pencereden baktım, kaza falan yoktu. Lastik değiştiren ya da arıza yaparak yolu tıkayan bir araç da yoktu. Trafiğin neden tıkandığını açıklayacak hiçbir şey göremedim. Çoğu zaman böyle oluyordu. Los Angeles'teki otoyol trafiği evlilik kadar esrarengiz bir şeydi. Rahatça akarken birden, açıklanabilecek tek neden olmadan tıkanıveriyordu.

Benim ailemde avukat çoktur. Babam, üvey ağabeyim, bir erkek bir de kız yeğenim. Babam kablolu televizyon ve mahkeme televizyonu olmadığı günlerde ünlü bir avukattı. En az otuz yıl boyunca Los Angeles'te ceza hukukunun bir numarasıydı.

Müvekkilleri çoğu zaman gazetelerde haber olan ünlü kişilerdi. Benim dünyaya gelişim onun ileri yaşlarda verdiği bir karar sonucu, oyunculuğundan çok egzotik Latin güzelliğiyle tanınan ikinci sınıf bir aktrisle yaptığı ikinci evlilikle olmuş. Bu karışım sayesinde bende esmer İrlandalı tipi vardır. Ben doğduğumda babam yaşlıydı ve onunla hukuk hakkında konuşma fırsatım olmadan ölmüştü. Bana sadece adını bıraktı. Mickey Haller, efsane hukukçu. Hâlâ bazı kapıları açabiliyordu.

Ama ağabeyim... babamın birinci evliliğinden olan üvey kardeşim, babamın onunla avukatlık mesleği ve ceza avukatlığı hakkında sık sık konuştuğunu söylerdi.

Babam, ücretini ödediği sürece şeytanın kendisini bile savunurum, dermiş. Babamın almayı reddettiği tek büyük dava ve müvekkil Sirhan Sirhan olmuş. Ağabeyime söylediğine göre, her ne kadar "sanıkların en iyi ve etkili savunmaya hakları vardır" ilkesine inansa da, Bobby Kennedy'yi, katilini savunamayacak kadar çok severmiş.

Büyürken babam ve davaları hakkında bütün kitapları okumuştum. Savunma masasına getirdiği hünerlere, canlılığa ve stratejilere hayrandım. Çok iyi bir avukattı ve adını taşıdığım için gurur duyuyordum. Ama şimdiki hukuk uygulaması farklıydı.

Her şey grileşmişti. İdealler çoktan beri kavramlara indirgenmişti. Kavramlar da tercihe bağlıydı.

Cep telefonum çaldı. Cevap vermeden önce ekrana baktım.

"Nasıl gidiyor, Val?"

"Onu çıkarıyoruz. Az önce tutukevine götürüldü, biz de şimdi tahliye işlemlerini yürütüyoruz."

"Dobbs bonoları aldı mı?"

"Evet."

Sesindeki sevinci duyabiliyordum.

"Hemen havalanma. Kaçmayacağına emin misin?"

"Hiçbir zaman emin olamam. Ona pranga taktıracağım. Onu kaybedersem evimi de kaybederim."

Benim, Valenzuela'nın milyon dolarlık bononun getirişine duyduğu sevinç olarak algıladığım şey aslında onun endişeli enerjisiydi. Sonucu ne olursa olsun dava bitene kadar Valenzuela gerili bir yay gibi olacaktı. Mahkeme emretmeseydi bile Roulet'in ayak bileğine elektronik izleme prangası takardı. Bu adamla riske girmeye hiç niyeti yoktu.

"Dobbs nerede?"

"Benim ofisimde bekliyor. Roulet tahliye olur olmaz oraya götüreceğim. Çok sürmez."

"Maisy orada mı?"

"Evet, orada."

"Tamam, onu arayacağım."

Telefonu kapatıp hemen Valenzuela'nın ofisini aradım. Sekreteri açtı.

"Selam, Maisy, ben Mick. Bay Dobbs'la görüşebilir miyim?"

"Tabi, Mick."

Birkaç saniye sonra Dobbs hattaydı. Bir şeye bozulmuş gibiydi. "Ben Cecil Dobbs," demesinden belli oluyordu. "Ben de Mickey Haller. Nasıl gidiyor?"

"Burada oturmuş geçen yılın dergilerine bakarken diğer müvekkillerime olan yükümlülüklerimi yerine getiremediğimi düşünecek olursam, pek iyi gitmiyor."

"İşlerini halletmek için cep telefonun yok mu?"

"Var, ama mesele o değil. Benim müvekkillerim cep telefonuyla iş yapmazlar.

Yüz yüze görüşmek isterler."

"Anlıyorum. Neyse, iyi haberi vereyim, duyduğuma göre bizim çocuk birazdan tahliye ediliyormuş."

"Bizim çocuk mu?"

"Yani, Bay Roulet. Valenzuela bir saate kadar onu çıkarmış olur. Ben şimdi bir müvekkilimle görüşmeye gidiyorum, ama daha önce de söylediğim gibi, öğleden sonra serbestim. Ortak müvekkilimizin davasını incelemek için toplanalım mı, yoksa buradan itibaren benim ele almamı mı istersin?"

"Hayır, Bayan Windsor bu işe çok yakından nezaret etmemi istiyor. Hatta belki kendisi de orada olacak."

"Bayan Windsor'la tanışıp laflarız, ama iş dava hakkında konuşmaya gelince orada sadece savunma ekibi kalır. Bu ekipte sen varsın, ama anne yok. Tamam mı?"

"Anlıyorum. O halde, saat on altıda benim ofisimde buluşalım. Louis'i de getiririm."

"Orada olacağım."

"Firmamda çalışan bir soruşturmacı var. Bize katılmasını isteyeceğim."

"Buna gerek yok, Cecil. Benim kendi soruşturmacım var ve işe koyuldu bile.

On altıda görüşmek üzere."

Dobbs hangi soruşturmacıyı kullanacağımız konusunda tartışmaya başlamadan telefonu kapadım. Onun davayla ilgili soruşturmayı, hazırlığı ve stratejiyi yönetmeye kalkmaması için çok dikkatli olmak zorundaydım. Nezaret etmesi ayrı bir şeydi. Ama artık Louis Roulet'in avukatı bendim. O değil.

Daha sonra Raul Levin'i aradığımda Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Van Nuys şubesine, tutuklama raporunun bir nüshasını almaya gidiyordu.

"Bunu almak o kadar kolay mı?" diye sordum.

"Hayır, o kadar kolay değil. Bir bakıma, bu raporu almam yirmi yılımı aldı, denebilir."

Anlıyordum. Levin'in bağlantıları onca yılın tecrübesine, karşılıklı güvene ve birbirlerini kollamaya dayanıyordu. Günlük mesaisine beş yüz dolar istemesi normaldi. Ona saat on altıdaki toplantıyı haber verdim. Geleceğini ve yanında polisin davaya bakış raporunu da getireceğini söyledi.

Telefonu kapadığımda Lincoln durmuştu. İkiz Kuleler'in tutukevi önündeydik.

Bina yapılalı daha on yıl olmamıştı, ama hava kirliliğinden yapının kum rengi duvarları çirkin bir duman rengini almıştı. İçinde çok fazla zaman geçirdiğim kasvetli bir yerdi. Otomobilin kapısını açıp bu sevimsiz yere bir kez daha girmek için dışarı çıktım.

7

Avukatların ziyaretçi sırasına girmeden geçebilmeleri için ayrı bir kayıt noktası vardı. Kimi görmek istediğimi söyleyince görevli bu adı bilgisayara girdi ve Gloria Dayton'un revirde olduğunu, görüşemeyeceğini falan söylemedi. Bir ziyaretçi kartı verip yakama takmamı ve tutukevinde bulunduğum sürece hiç çıkarmamamı istedi.

Sonra da kenara çekilip refakatçiyi beklememi söyledi.

"Birkaç dakika sürebilir," diye uyardı.

Tutukevindeyken cep telefonumun sinyal almadığını geçmiş tecrübelerimden biliyordum; konuşmak için dışarı çıkarsam da gelen refakatçiyi kaçırabilir ve bütün kayıt işlemlerini en baştan bir daha yapmak zorunda kalabilirdim. Çaresiz, beklemeye başladım ve bu arada sevdiklerini ziyarete gelen insanların yüzlerini inceledim. Çoğu siyah veya esmer tenliydi. Çoğunun gözlerinde çok alıştıkları bir şeyi yapmanın sıradanlığı vardı. Büyük ihtimalle burada işlerin nasıl yürüdüğünü benden iyi biliyorlardı.

Yirmi dakika bekledikten sonra şerif yardımcısı üniformalı çok şişman bir kadın gelip beni aldı. Bu işe başvurduğunda ölçülerinin böyle olmadığına emindim. En az bir elli kilo fazlası vardı ve yürümek için bile büyük mücadele veriyordu. Ama bir kez birini işe aldın mı çıkarmak çok zordu. Bir ayaklanma falan olduğunda bu kadının yapabileceği en iyi şey bir kapının önüne geçip yolu tıkamak olurdu herhalde.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi kadınlar kulesine geçmek için çelik kapı önünde beklerken. "Hâlâ burada mı, diye gidip bakmak zorunda kaldım."

Bir sonraki kapının üstündeki kameraya, sorun yok, işareti yaptıktan sonra kilit açıldı ve içeri daldı.

"Revirde onu düzeltiyorlardı."

"Düzeltiyorlar mıydı?" diye hayretle sordum.

Tutukevinde uyuşturucu bağımlılarını "düzelten" bir tedavi programı olduğunu bilmiyordum.

"Evet, yaralanmıştı," dedi kadın. "Biraz itiş kakış olmuş, hırpalanmış. Size kendisi anlatsın."

Üstelemedim. Sağlık gerekçesiyle gecikmenin uyuşturucu rahatsızlığı nedeniyle olmamasına sevinmiştim... en azından uyuşturucuyla doğrudan ilgili değildi.

Şerif yardımcısı beni avukat odasına aldı; birçok farklı müvekkille görüşmek için kim bilir kaç kez bu odada bulunmuştum. Müvekkillerimin büyük çoğunluğu erkek olurdu ve hiç ayırım yapmazdım, ama hapsedilmiş kadınları temsil etmekten hiç hoşlanmıyordum. İşter fahişe olsun ister katil, ki bunların hepsini savunmuştum, bir kadının hapiste olması bana çok acıklı geliyordu. Hemen her defasında da işledikleri suçların gerisinde erkekler olduğunu görmüştüm. Onları kullanan, kötü davranan, terk eden, canını yakan erkekler. Bu demek değil ki, yaptıklarından dolayı sorumlu tutulamazlar veya aldıkları cezayı hak etmemişlerdi. Kadınlar arasında öyle canavarlar vardı ki, erkek rakiplerine taş çıkarırlardı. Ama yine de, tutukevinde gördüğüm kadınlar, öbür kulede gördüğüm erkeklerden çok farklıydı. Erkekler dalavereyle, kuvvetleriyle yaşamlarını sürdürüyorlardı. Oysa, kadınların üstüne bir kez kapıyı kapadılar mı, hiçbir şeyleri kalmıyordu.

Ziyaret alanında camlı bölmelerden oluşan bir sıra vardı. Bölmenin bir yanında avukat, diğerinde müvekkili otururdu. Şerif yardımcısı da odanın bir ucunda kendi camlı bölmesinde oturup gözler, fakat konuşmaları dinlemezdi. Eğer müvekkile yazılı bir şey verilecekse, önce bunu Şerif yardımcısının görüp onay vermesi gerekirdi.

Refakatçim beni bir bölmeye götürdükten sonra yanımdan ayrıldı. On dakika bekledikten sonra camlı bölmenin öbür

yanında aynı görevli Gloria Dayton'la birlikte göründü. Daha onu gördüğüm anda sol gözünün altındaki şişliği ve şakağına atılmış dikişleri fark ettim. Gloria Dayton'un simsiyah saçları ve esmer bir teni vardı. Bir zamanlar güzeldi. Yedi sekiz yıl önce onu ilk kez temsil ettiğimde çok güzeldi. O kadar güzeldi ki, hayattaki tek seçeneğinin kendini yabancılara satmak olduğuna karar verdiği için insan şaşırırdı. Şimdi gördüğüm yüz ise sadece sertti. Yüz hatları gergindi. Pek de usta olmayan estetik cerrahlara gitmişti, ama onca şey görmüş olan gözlerine kimse bir şey yapamazdı.

"Mickey," dedi beni görünce. "Beni yine kurtaracak mısın?"

Bunu o küçük kız sesiyle söylemişti. Belki müşterileri bundan hoşlanıyordu, ama demir bilye kadar cansız gözlerle bu gergin yüzden çıktığı için bana tuhaf geldi.

"Elimden geleni yapacağım, Gloria," dedim. "Yüzüne ne oldu? Nasıl yaralandın?"

Önemsiz gibisinden elini salladı.

"Koğuşumdaki kızlarla küçük bir anlaşmazlık çıktı."

"Ne hakkında?"

"Kızlara özgü şeyler."

"İçeride kafa buluyor musun?"

Haksız yere suçlanmış gibi kırgın baktı. "Hayır, kafa bulmuyorum."

Onu iyice süzdüm. Ayık görünüyordu. Belki de uyuşturucu almamıştı ve kavga bu yüzden çıkmamıştı.

"Burada kalmak istemiyorum, Mickey," dedi gerçek sesiyle.

"Haklısın. Burada ben de bir dakika bile kalmak istemem."

Bunu söyler söylemez pişman oldum; durumunu yüzüne vurmak gibi olmuştu, ama Gloria fark etmemiş gibi göründü.

"Beni o dava öncesi tedavi işine aldırıp düzelmemi sağlayabilir misin?"

Bağımlıların hem kafa yapmak hem de ayık kalmak için düzelme sözünü kullanmalarını ilginç bulurdum.

"Son defasında dava öncesi tedavi programına girmiştik, Gloria, hatırlıyor musun? Belli ki, işe yaramamış. Bu defa yapabilir miyim, bilmiyorum. O programdaki yerlerin sayısı sınırlı, üstelik yargıçlar ve savcılar bir kere bundan yararlanmamış olan kimseleri tekrar programa göndermek istemezler."

"Ne demek istiyorsun?" diye itiraz etti. "Yararlandım. Tek bir seans kaçırmadım."

"Doğru. Bu iyiydi. Ama bittikten sonra tekrar eskiden yaptıklarına döndün ve bak şimdi yine buradayız. Buna yararlandı, demezler, Gloria. Seninle açık konuşacağım. Bu defa seni programa yazdırabileceğimi sanmıyorum. Bu kez sana karşı daha sert davranacaklar, buna hazır ol."

Bakışlarım yere indirdi. "Yapamam," dedi en ince sesiyle.

"Bak, tutukevinde de programlar var. Tedavi olursun ve çıktığın zaman temiz bir başlangıç yapma fırsatın olur."

Başını iki yana salladı; perişan görünüyordu.

"Uzun zaman idare ettin, ama böyle devam edemezsin," dedim. "Senin yerinde olsam buradan çeker giderdim. Los Angeles'ten, demek istiyorum. Bir yere gidip baştan başla."

Başım kaldırıp öfkeyle baktı.

"Baştan başlayıp nc yapayını? Şu halime bak. Ne yapacağım? Evlenip çoluk çocuğa karışıp çiçek mi yetiştireyim?"

Bu soruya ne benim ne de onun cevabı vardı.

"Neyse bunu zamanı geldiğinde konuşuruz. Şimdi davan hakkında konuşalım.

Bana neler olduğunu anlat."

"Her zaman olduğu gibi. Adamı araştırdım, düzgün görünüyordu. Ama polismiş, hepsi bu kadar."

"Sen mi ona gittin?"

"Evet. Mondrian Oteli. Suit tutmuş... o da ayrı bir şey. Polisler genellikle suit tutmaz. O kadar bütçeleri yoktur."

"İşe giderken yanında kokain bulundurmanın ne kadar budalaca olduğunu söylememiş miydim? Birisi senden gelirken kokain getirmeni isterse onun polis olduğunu anlamanı söylemedim mi?"

"Bunu biliyorum, adam da benden bir şey getirmemi istemedi. Yanımda olduğunu unutmuşum, tamam mı? Kokaini bundan önce gittiğim birinden almıştım.

Ne yapacaktım yani, Mondrian valeleri yürütsün diye otomobilimde mi bıraksaydım?"

"Kokaini kimden almıştın?"

"Santa Monica Yolu'nda Travelodge Moteli'ndeki bir adamdan. Önce onunla yatmıştım, bana para yerine kokain teklif etti. Ondan ayrıldıktan sonra mesajlarıma baktım ve Mondrian'daki adamın aradığını gördüm. Onu geri aradım ve randevulaşıp doğruca oraya gittim. Kokainin çantamda olduğunu unutmuşum."

Başımı sallayıp öne eğildim. Küçük bir pırıltı görür gibi oluyordum... bir ihtimal.

"Travelodge'deki bu adam kimdi?"

"Bilmiyorum, web sitemde ilanımı görmüş olan biri."

Gloria ilişkilerini fotoğraflarının, telefon numaralarının ve e-posta adreslerinin olduğu bir web sitesinden ayarlardı.

"Nereli olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Meksikalı veya Kübalı falandı. Kokain kullanmaktan ter içindeydi."

"Sana kokaini verdiğinde onda daha fazlası olduğunu gördün mü?"

"Evet, vardı. Beni bir daha çağırır diye umuyordum... ama galiba beklediği gibi çıkmamıştım."

Hâlâ yaşıyor mu, diye Gloria'nın LA-sevgililer.com adresindeki ilanına son baktığımda oraya koyduğu fotoğrafların en az on yıllık olduğunu görmüştüm.

Müşterisinin onu görünce biraz hayal kırıklığına uğraması doğaldı.

"Ne kadar vardı?"

"Bilmiyorum. Ama mutlaka daha fazlası vardı, yoksa elindeki son miktarı bana vermezdi."

Bu nokta iyiydi. Pırıltı giderek büyüyordu.

"Onu araştırmış mıydın?"

"Elbette."

"Nereden? Sürücü ehliyetinden mi?"

"Hayır, pasaportundan. Ehliyeti olmadığım söyledi."

"Adı ne?"

"Hector bir şey."

"Hadi, Gloria, Hector ne? Hatırlamaya ça..."

"Hector bir şey Moya. Üç adı vardı."

"Pekâlâ, bu iyi."

"Bana yardım etmeni sağlayacak bir şey mi?"

"Belki; bu adamın kim olduğuna bağlı. Eğer kaçakçıysa."

"Buradan çıkmak istiyorum."

"Pekâlâ, dinle şimdi, Gloria. Şimdi gidip savcıyla konuşacağım, senin hakkında ne düşündüğünü öğrenip senin için ne yapabileceğime bakacağım. Sana yirmi beş bin dolar kefalet biçmişler."

"Ne?"

"İşin içinde uyuşturucu olduğu için her zamankinden yüksek tutulmuş. Bono için iki bin beş yüz doların yoktur, değil mi?"

Gloria başını iki yana salladı. Yüzündeki kasları gerilmişti. Ne söyleyeceğini biliyordum.

"Bana borç verir misin, Mickey? Söz veriyorum..."

"Bunu yapamam, Gloria. Bu benim kuralım ve bu kuralı çiğnersem başım belaya girer. Bu geceyi burada geçirmek zorundasın, yarın sabah da seni ön duruşmana götürecekler."

"Hayır," dedi inleyerek.

"Biliyorum zor olacak ama dayanmak zorundasın. Ve sabah mahkemeye geldiğinde kafan mutlaka temiz olmalı, yoksa kefaletini indirip seni buradan çıkarmak için en küçük bir imkânım olmaz. İçeride alışverişi yapılan o şeylere bulaşmak yok.

Tamam mı?"

Tavan çöküyormuş gibi başını korumak için ellerini kaldırdı. Dehşet içinde yumruklarını sıktı. Gloria için epey uzun bir gece olacaktı.

"Yarın beni mutlaka çıkarmalısın."

"Elimden geleni yapacağım."

Şerif yardımcısına elimi salladım gitmeye hazırdım.

"Son bir şey var," dedim. "Travelodge'deki adamın oda numarasını hatırlıyor musun?"

Bir an düşündükten soma, "Üç yüz otuz üç," dedi.

"Tamam, sağ ol. Bir şeyler yapmaya çalışacağım."

Ben ayağa kalkarken o oturmaya devam etti. Refakatçim gelip önce Gloria'yı koğuşuna götürene kadar beklemem gerektiğini söyledi. Saate baktım. Neredeyse on dört oluyordu. Yemek yememiştim ve başım ağrımaya başlıyordu. Savcılık ofisine gidip Leslie Faire ile konuşmam, sonra Roulet ve Dobbs ile buluşmak için Century City'ye gitmem gerekiyordu ve bunları yapmak için sadece iki saatim vardı.

"Beni buradan çıkaracak başka kimse yok mu?" dedim sinirlenerek.

"Mahkemeye gitmem gerek."

"Üzgünüm, efendim, burada işler böyle yapılıyor."

"O halde lütfen, çabuk olun."

"Her zaman çabuk olurum."

On beş dakika sonra yakınmamın kadını beni daha çok bekletmesine yol açtığım anladım. Tıpkı bir lokantada soğuk diye çorbasını geri gönderen müşteriye bu kez sıcak ama içinde salya tadı olan bir çorbanın getirilmesi gibiydi. Tahmin etmeliydim.

Ceza mahkemeleri binasına giderken Raul Levin'i aradım. Glendale'deki ofisine dönmüş, Roulet hakkındaki polis ve tutuklama raporlarını inceliyordu. Bunları bir yana bırakıp bir iki yere telefon açmasını rica ettim. Santa Monica'da Travelodge Moteli, 333 numaralı odada kalan adam hakkında ne öğrenebileceğini bilmek istiyordum. Levin'e bu bilgiye hemen ihtiyacım olduğunu söyledim. Hector Moya adını soruşturacak kaynaklarının ve yollarının olduğunu biliyordum. Bu kaynakların kim olduğu beni ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren şey sadece gelen bilgilerdi.

Earl mahkeme binasının önünde durunca ona ben içeridеyken ilerideki Philippe'in büfesinden ikimize de rozbifli sandviç almasını söyledim. Ben kendiminkini Century City'ye giderken yiyecektim. Ona bir yirmi dolar uzattıktan sonra otomobilden çıktım.

Mahkeme binasının her zamanki gibi kalabalık olan lobisinde asansör beklerken çantamdan bir Tylenol çıkarıp ağzıma attım. Açlıktan migrenim başlıyordu.

Dokuzuncu kata çıkmam on dakika, benimle görüşmeyi lütfeden Leslie Faire'yi beklemem de on beş dakika sürdü. Ama bu bekleyiş işime yaradı, çünkü ben görüşmeye girmeden önce Raul Levin aradı. Eğer Faire, beni daha erken kabul etseydi, cephane takviyesini almadan içeri girmiş olacaktım.

Levin, bana Travelodge 333 numaralı odadaki adamın Gilberto Garda adıyla kayıt yaptırmış olduğunu söyledi. Adam bir haftalık peşin ücret ve telefon görüşmeleri için de elli dolar depozito bırakınca motel ondan kimlik istememişti. Levin ayrıca

ona verdiğim isim hakkında da araştırma yapmıştı. Kolombiyalı Hector Arrande Moya San Diego'da federal jürinin uyuşturucu kaçakçılığıyla onu suçlamasından sonra kaçmıştı ve şu anda tutuklama emriyle aranmaktaydı. Bu bilgi iyiydi ve savcıyla konuşmamda kullanacaktım.

Faire ofisini üç başka savcıyla paylaşıyordu. Her birinin bir köşede masası vardı. Savcılardan ikisi dışarıdaydı, herhalde mahkemeye girmişlerdi, ama tanımadığım bir tanesi tam Faire'nin masasının karşısında oturuyordu. Faire ile çok yakın mesafeden konuşmak zorundaydım. Bu hiç hoşuma gitmiyordu, çünkü böyle durumlarda konuştuğum savcının odadakilere hava atmak için çok sert ve kül yutmaz tavırlar takındığına tanık olmuştum. Bu da müvekkilime zarar verirdi.

Boş olan masalardan birinin önündeki işkemleyi çekip oturdum. Hiç havadan sudan konuşmaya kalkmadan doğruca konuya daldım, çünkü zaten hoş beş edecek bir şey yoktu ve hem zamanım dardı hem de fena halde acıkmıştım.

"Bu sabah Gloria Dayton'u tutuklatmışsınız," dedim. "Müvekkilim olur. Davayla ilgili ne yapabileceğimizi görüşmeye geldim."

"Suçunu kabullenir ve birle üç yıl arası Frontera'da yatabilir."

Bunu büyük bir rahatlıkla sırıtarak söylemişti.

"Ben de dava Öncesi tedavi programı düşünüyordum."

"Ben de onun daha önce bu elmadan bir ısırık aldığını ama beğenmeyip tükürdüğünü düşünüyordum. Asla olmaz."

"Bakın, yanında topu topu kaç gram kokain bulunmuş... bir iki gram mı?"

"Miktarı ne olursa olsun, yasaya aykırı. Gloria Dayton'un tedavi görmek ve hapishaneye düşmemek için birçok fırsatı oldu. Ama artık bütün fırsatları tüketmiş durumda."

Masasında duran bir dosyayı açtı ve ilk sayfaya baktı.

"Sadece son beş yıl içinde dokuz kez tutuklanmış," dedi. "Uyuşturucu suçundan üçüncü kez mahkemeye çıkıyor ama daha tutukevinde üç günden fazla kalmamış. Tedavi programını unutsan iyi edersin. Artık dersini alması lazım, o ders zamanı da şimdi işte. Bu konuda tartışmaya açık değilim. Eğer suçu kabullenirse ona, birle üç yıl arası veririm. Yoksa mahkemeye gideriz, o zaman da hüküm için yargıcın insafına kalır. Mahkemede en ağır cezayı isterim."

Anlıyordum. Faire ile görüşmemiz tahmin ettiğim gibi geçiyordu. Birle üç yıl arası hüküm, hapishanede dokuz ay yatmak demekti. Gloria'nın buna dayanabileceğini biliyordum, aslında onun için de daha iyi olurdu. Ama hâlâ oyuna sokacağım bir kozum vardı.

"Peki, ya takas edecek bir şeyi varsa?"

Faire bunu şaka gibi görerek burnundan güldü.

"Ne gibi bir şey?"

"Önemli bir kaçakçının işlerini yürüttüğü bir motel odası numarası."

"Bu çok belirsiz bir şey."

Belirsiz olmasına belirsizdi, ama ilgilendiği de sesinin tonundan belli oluyordu.

Her savcı takas olayından hoşlanır.

"Narkotikçilerinizi arayın. Hector Arrande Moya adını şöyle bir araştırsınlar. Kolombiyalıdır. Ben beklerim."

Faire tereddüt içindeydi. Belli ki bir savunma avukatı tarafından yönlendirilmek hoşuna gitmiyordu, özellikle başka bir savcı da işitme mesafesi içindeyken. Ama yemi kapmıştı bir kere.

Yana dönüp telefonda birini aradı. Konuşmanın tek tarafını dinleyebiliyordum.

Karşısındaki kişiye Moya adını araştırmasını söyledi. Bir süre bekledikten sonra gelen cevabı dinledi. Teşekkür edip telefonu kapadı ve bir süre düşündü.

"Pekâlâ," dedi yine bana doğru döndüğünde. "Müvekkilin ne istiyor?"

Cevabım hazırdı.

"Tedavi programında bir yer istiyor. Bu süreci başarıyla tamamladığı taktirde hakkındaki bütün suçlamalar düşürülecek. Bu adamın aleyhinde tanıklık yapmayacak ve hiçbir belgede adı geçmeyecek. O sadece size motelin adını ve oda numarasını verecek, gerisini sizin adamlarınız halledecek."

"Mahkemeye çıkarmak için onun tanıklık etmesi gerekli. Anladığım kadarıyla Gloria'nın üstündeki iki gram bu adamdan geldi. O zaman bunu bize anlatması lazım."

"Hayır, gerekmez. Az önce her kimle konuştuysanız, size bu adam hakkında tutuklama emri olduğunu söylemiş olmalı. Bu kadarı size yeter."

Faire bu öneriyi düşünmeye başladı; sanki ağzına attığı bir lokmayı tadarken, bunu yemeği sürdürüp sürdürmemeyi tartarmış gibi çenesini öne arkaya oynatıyordu.

Takıldığı noktayı biliyordum. Önerim takastı, fakat federal bir davaya götürecek bir takastı. Bunun da anlamı, adamı yakalayacaklar ve elleriyle federallere teslim edeceklerdi. Savcı olarak Les-He Faire bundan hiç paye koparamayacaktı.

Tabi, eğer ileride Amerika Birleşik Devletleri Başsavcılığına oynamayacaksa.

"Federal polis bunun için size tapacak," dedim vicdanına bir takoz sokmak için.

"Bu adam pisliğin teki ve sanırım çok geçmeden motelden ayrılıp izini de kaybettirir."

Bana böcekmişim gibi baktı.

"Bana bu numaraları yapma, Haller."

"Özür dilerim."

Faire tekrar düşünmeye koyuldu. Ben bir kez daha şansımı denedim.

"Yerini belirledikten sonra müşteri gibi yanına sokulabilirsiniz."

"Lütfen, susar mısın? Düşünmeye çalışıyorum."

Teslim olmuş gibi ellerimi kaldırdım ve sesimi kestim.

"Pekâlâ," dedi Faire bir süre sonra. "Gidip patronumla konuşayım. Bana telefon numaranı ver, seni sonra ararım. Ama sana şimdiden söyleyeyim, eğer kabul edersek müvekkilin tutuklu tedavi programına girer. County-USC'dekine. Dava öncesi tedavi programında onun için yer harcayamam."

Bunu bir an düşündükten sonra kabul ettim. County-USC tutuklular için bir bölümü olan, yaralı, hasta, uyuşturucu bağımlısı olan mahkûmların tedavi edildiği bir hastaneydi. Faire'nin teklif ettiği şey, Gloria Dayton'un bağımlılığı için tedavi göreceği, tedavisi bittikten sonra da salıverileceği bir programdı. Daha sonra tutukevinde veya hapishanede yatmayacaktı.

"Kabul," dedim.

Saatime baktım. Gitmem gerekiyordu.

"Teklifimiz yarın duruşmaya çıkana dek geçerlidir," dedim. "Bundan sonra Federal Narkotik Büro'yu ararım, belki onlar bu işi üstlenirler. O zaman işi sizin elinizden alırlar."

Faire öfkeli gözlerle baktı. Eğer federallere gidersem onu ezeceklerini biliyordu. Kafa kafaya çarpıştıkları zaman federaller her zaman eyalet görevlilerini alt ederlerdi. Ayağa kalkıp kartımı masasının üstüne bıraktım.

"Arkamdan iş çevirmeye kalkma, Haller," dedi. "Böyle bir şey yaparsan acısını müvekkilinden çıkarırım."

Karşılık vermedim. Öbür masanın Önünden aldığım iskemleyi tekrar yerine koydum. Faire tekrar konuştuğunda tehdit etmeyi bırakmıştı.

"Her neyse, eminim bu işi herkesi memnun edecek şekilde yürütebiliriz."

Ofis kapısına kadar yürüdükten sonra dönüp ona baktım. "Hector Moya dışında herkesi," dedim.

8

Dobbs ve Delgado firmasının ofisi Century City gökdelenlerinden birinin yirmi dokuzuncu katındaydı. Ben tam zamanında oradaydım, fakat herkes benden önce gelmiş, uzun, cilalı bir ahşap masanın bulunduğu, tamamen cam olan bir duvarından Pasifik manzarası görünen toplantı odasında yerini almıştı. Hava açıktı, çok uzaklardaki Catalina ve Anacapa'yı bile görebiliyordum. Güneş alçalmış, neredeyse göz hizasına gelmişti; pencereden aşağıya sarkıtılan bir güneşlik odaya sanki güneş gözlüğü takılmış havası veriyordu.

Müvekkilim de güneş gözlüğü takmıştı. Louis Roulet gözünde siyah çerçeveli Ray-Ban gözlüğüyle masanın başında oturmaktaydı. Gri hapishane tulumu çıkmış, yerini koyu kahverengi bir takım elbise ve mat renkli ipek bir tişört almıştı. Artık karşımda bekleme hücresinde gördüğüm o ürkmüş çocuk değil, şık ve özgüvenli bir emlak şirketi yöneticisi vardı.

Roulet'in solunda Cecil Dobbs, onun da yanında, Roulet'in annesi olduğunu tahmin ettiğim çok bakımlı, saçları kuaförden yeni çıktığı belli olan mücevherler içerisinde bir kadın vardı. Tahmin ettiğim başka bir şey de, Dobbs'un ona toplantıya alınmayacağını söylememiş olduğuydu.

Roulet'in sağındaki boş koltuk bana ayrılmıştı. Bitişiğindeki koltuğa da elinde dosyasıyla gelen soruşturmacım Raul Levin oturdu.

Dobbs, beni Mary Alice Windsor ile tanıştırdı. Kadının el sıkışı güçlüydü.

Oturduktan sonra Dobbs oğlunun savunması için ücreti Bayan Windsor'un ödeyeceğini ve benim daha önce öne sürdüğüm koşulları kabul ettiğini açıkladı.

Masanın karşısından bana doğru bir zarf uzattı. İçine bakınca adıma kesilmiş altmış bin dolarlık bir çek gördüm. Bu benim vekâlet ücreti olarak istediğim paraydı, ama ön ödeme olarak yalnızca yarısını almayı bekliyordum. Daha önceki davalarımdan toplam olarak bundan çok kazandığım olmuştu, ama o güne dek aldığım en yüksek miktarlı çek buydu.

Çek Mary Alice Windsor'un hesabındandı. Banka ise som altındı: Beverly Hills'deki First National Bank. Zarfı kapatıp masanın karşısına ittim.

"Bunun bana Louis'den gelmesi lazım," dedim Bayan Windsor'a bakarak.

"İsterseniz parayı ona siz verin, sonra o da bana versin. Ama çekin bana Louis'den gelmesi gerekiyor. Ben onun hesabına çalışıyorum ve en başından bunun iyice anlaşılması gerekir."

Bu yaptığım, daha o sabahki uygulamamdan bile farklıydı, biliyordum... o sabah ödemeyi üçüncü kişiden kabul etmiştim. Ama mesele kontrolün kimde olduğunu vurgulamaktı. Karşımda oturan Mary Alice Windsor ile C. C. Dobbs'a baktığım anda, kazansam da kaybetsem de bunun benim davam olduğunu iyice anlamaları gerektiğine karar vermiştim.

Mary Windsor'un yüzünün birden sertleştiğim fark ettim. Yassı ve kare biçimindeki yüzü nedense bana büyükbabamın saatini hatırlattı.

"Anne," diye araya girdi Roulet iş tatsızlaşmadan. "Sorun değil. Ona çeki ben yazarım. Sen, bana parayı verene dek bunu karşılayabilirim."

Bayan Windsor bir oğluna bir bana baktı.

"Pekâlâ," dedi.

"Bayan Windsor," dedim. "Oğlunuzu desteklemeniz son derece önemlidir. Ve sadece para yönünden demek istemiyorum. Eğer suçlamayı düşürmeyi başaramaz ve mahkemeye çıkmayı seçersek sizin ortaya çıkıp desteğinizi göstermeniz çok önemli olacak."

"Elbette," dedi Bayan Windsor. "Dünyanın sonu olsa onu desteklerim. Bu gülünç suçlamalar mutlaka geri alınmalı ve o kadın… bizden bir kuruş bile kop aramayacak."

"Teşekkür ederim, anne," dedi Roulet.

"Evet, ben de teşekkür ederim," dedim. "Nerede ve ne zaman size gerek olacağını Bay Dobbs aracılığıyla size bildiririm. Oğlunuzu desteklemek için orada olacağınızı bilmem iyi oldu."

Başka bir şey söylemeden bekledim. Çok geçmeden odadan çıkmasını istediğimi anladı.

"Ama şimdi benim burada olmamı istemiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Artık dava hakkında konuşmamız gerek ve en doğrusu Louis'in bunu sadece onu savunacak ekiple yapması. Avukat-müvekkil ayrıcalığı başka bir kimseyi kapsamaz. Oğlunuz aleyhinde ifade vermek zorunda kalabilirsiniz."

"Ama ben şimdi gidersem Louis eve nasıl dönecek?"

"Şoförüm var, onu eve götürür."

Bayan Windsor, belki beni caydırabilir ümidiyle Dobbs'a baktı. Dobbs yüzüne bir gülücük kondurup onun koltuğunu çekmek amacıyla ayağa kalktı. Bayan Windsor da mecburen yerinden kalktı.

"Pekâlâ," dedi. "Louis, seninle yemekte görüşürüz."

Dobbs kapıdan çıkarken ona refakat ettiği sırada koridorda bir şeyler konuştuklarını gördüm, ama ne konuştuklarını duyamadım. Bayan Windsor gittikten sonra Dobbs tekrar toplantı masasına döndü.

Roulet'e bazı ön bilgiler vermeye başladım. İki hafta içinde suçlamaların ona bildirilmesi gerekiyordu ve hemen buna itirazını bildirmeliydi.

O sırada savcılığa acele muhakeme hakkından feragat etmediğini de bildirmek fırsatım bulacaktı.

"Yapmamız gereken ilk seçim bu," dedim. "Bu işin sürebildiği kadar sürmesini mi istiyorsun, yoksa işi hızlandırıp savcılığı baskı altına mı almak istiyorsun?"

"Seçeneklerimiz nedir?" diye sordu Dobbs.

"Açık konuşayım," dedim. "Müvekkilim tutuklu durumda değilse, benim tercihim işi sürdürmek olur. Söz konusu müvekkilimin özgürlüğü... yargıç hükmünü verene kadar o özgürlüğün tadını çıkarsın."

"Suçlu bir müvekkilden söz ediyorsunuz," dedi Roulet.

"Diğer yandan da." diye devam ettim. "Eğer savcılığın dosyası zayıfsa, işleri geciktirmek onların daha iyi hazırlanmalarını sağlar. Acele muhakeme hakkımızdan feragat etmezsek, bu kararımız savcıyı epey baskı altına alır."

"Yaptığımı söyledikleri şeyi yapmadım," dedi Roulet. "Zaman kaybetmek istemiyorum. Bir an önce bu pisliğin geçmişte kalmasını istiyorum."

"Eğer feragat etmezsek, o zaman seni ilk celpten sonra altmış gün içinde mahkemeye çıkarmak zorundadırlar. Ama işin gerçeği, savcılık hazırlık tahkikatı isteyince bu süre sarkar. Hazırlık tahkikatında yargıç delilleri görür ve bunun mahkemeye gitmeye yeterli olup olmadığına karar verir. Formaliteden başka bir şey değildir. Yargıç mahkemeye karar verir, bir celp daha yaparlar ve altmış gün süresi tekrar başından başlar."

"Buna inanamıyorum," dedi Roulet. "Bu iş sonsuza kadar sürecek."

"Hazırlık tahkikatından da feragat edebiliriz. Bu da onları epey sıkıştırır. Dava el değiştirdi ve genç bir savcıya verildi. Ceza davalarına yabancı. Belki de en iyisi bu olur."

"Bir dakika," dedi Dobbs. "Savcının elindeki delilleri görme bakımından hazırlık tahkikatı yararlı olmaz mı?"

"Pek değil," dedim. "Artık öyle değil. Bir süre önce işlerin daha hızlı akabil mesi için yasa çıkarıldı; kulaktan dolma delil kuralı hafi iletildiği için hazırlık tahkikatı artık sadece formalite oldu. Kürsüye davayla ilgili polis çıkıyor ve yargıca daha önce herkesin söylediği şeyleri söylüyor. Savunma bu polis memurundan başka tanık göremiyor. Bana sorarsanız, en iyi strateji savcılığı sıkıştırmak olur. İlk celpten altmış gün sonra mahkemeye çıkmaya zorlayalım."

"Bu fikri beğendim," dedi Roulet. "Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum."

Başımı salladım. Sanki "suçsuz" kararı ilk celsede verilecekmiş gibi bir havası vardı.

"Belki mahkemeye bile çıkmaya gerek kalmaz," dedi Dobbs. "Eğer iddia edilen suçlar havada kalırsa..."

"Savcı bunun peşini bırakmayacak." dedim onu bir kez daha susturarak.

"Genellikle polisler raporlarında suçlamayı üst kerteden yazarlar, sonra savcı bunu hafifletir. Burada öyle olmadı. Tersine, savcı suçlamayı ağırlaştırdı. Bundan iki anlam çıkarıyorum. Biri, dosyalarının çok sağlam olduğuna inanıyorlar, ikincisiyse, suçlamayı ağırlaştırarak, uzlaşmak için oturduğumuzda ellerini kuvvetli tutmak."

"Suçu kabullenmekten mi söz ediyorsun?" diye sordu Roulet.

"Evet, uzlaşmak için."

"Boş versene, uzlaşma falan yok. Yapmadığım bir şey için hapse girecek değilim."

"İlle de hapis olmayabilir. Sabıkan yok ve..."

"Elimi kolumu sallayarak oradan çıkacak olsam bile umurumda değil.

Yapmadığım bir şey için suçlu olduğumu kabul edecek değilim. Eğer bu senin için sorun olacaksa, şimdiden ayrılmamız gerekecek."

Yüzüne iyice baktım. Hemen bütün müvekkillerim dava süresince bir yerde mutlaka suçsuz olduklarını iddia etmişlerdir. Özellikle de onlarla ilk davamızsa. Ama Roulet uzun zamandır kimseden görmediğim büyük bir içtenlikle ve açıklıkla isyan etmişti. Yalan söyleyenler tereddüt yaşarlar. Gözlerini kaçırırlar. Roulet'in gözleri mıknatıs gibi benim gözlerime yapışmıştı.

"Ayrıca düşünmemiz gereken tazminat durumu da olabilir," diye ekledi Dobbs.

"Suçu kabullenmek bu kadına istediği..."

"Bütün bunları anlıyorum," dedim bir kez daha onu susturarak. "Galiba biraz hızlı gidiyoruz. Ben sadece Louis'e bu işin nasıl olabileceği hakkında genel bir fikir vermek istiyorum. Daha en az birkaç hafta boyunca bir işlem yapmak veya hayati bir karar vermek zorunda değiliz. Sadece celp geldiğinde nasıl davranacağımızı bilmemiz gerek."

"Louis Kaliforniya Üniversitesinde bir yıl hukuk okudu," dedi Dobbs. "Sanırım durum hakkında temel bir fikri var."

Roulet başını sallayarak doğruladı.

"Tamam, bu iyi," dedim. "O halde hemen işe koyulalım. Louis, seninle başlayalım. Annen yemekte görüşeceğinizi söyledi. Evde mi yaşıyorsun? Yani annenin evinde mi?"

"Ben konuk evinde kalıyorum. Annem asıl evde oturur."

"Orada yaşayan başka kimse var mı?"

"Hizmetçi var, asıl evde kalıyor."

"Kardeş, kız arkadaş, erkek arkadaş falan yok mu?"

"Yok."

"Sen annenin şirketinde mi çalışıyorsun?"

"Ben yönetiyorum, demek daha doğru olur. Annem artık pek gelmiyor."

"Cumartesi günü neredeydin?"

"Cumar... yani dün gece, demek istiyorsun değil mi?"

"Hayır, cumartesi. Oradan başla."

"Cumartesi gecesi hiçbir şey yapmadım. Evde oturup televizyon seyrettim."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Ne seyrettin?"

"Bir DVD. Coppola'nın eski bir filmi, *The Conversation."*

"Demek ki, yanında kimse yoktu, seni kimse görmedi. Sen filmi seyrettin, sonra da yattın."

"Öyle denebilir."

"Öyle denebilir. Pekâlâ. Geldik pazar sabahına. Dün bütün gün ne yaptın?"

"Riviera'da golf oynadım, her zamanki dörtlümle. Saat onda başladık, on altıda bitirdik. Eve geldim, duş yaptım, annemin evinde yemek yedim... ne yediğimizi söylememi ister misin?"

"Gerek yok. Ama daha sonra golf oynadığın arkadaşlarının adı gerekebilir.

Yemekten sonra ne oldu?"

"Anneme kendi evime gideceğimi söyledim, ama sonra dışarı çıktım."

O arada Raul Levin'in cebinden çıkardığı küçük defterine not aldığını fark ettim.

"Ne marka otomobil kullanıyorsun?"

"Müşterileri götürmek için bir Range Rover, kendim için Porsche."

"O halde dün gece Porsche'yi kullandın, öyle mi?"

"Doğru."

"Nereye gittin?"

"Tepeyi aştım ve Vadi'ye gittim."

Bunu, bir Beverly Hills çocuğu için işçi sınıfı semti olan San Fernando Vadisi'ne gitmek çok tehlikeli bir serüvenmiş gibi söylemişti. "Nereye gittin?"

"Ventura Bulvarina. Nat's North Barina gidip bir kadeh içki içtim, sonra yolun devamındaki Morgan Barı'na gidip orada da bir tek attım."

"Bahsettiğin barlar partner bulma yerleridir, değil mi?"

"Evet. Ben de zaten bu amaçla gittim."

Bunu çekinmeden söylemişti. Açık sözlülüğünü beğendim.

"Demek birini arıyordun. Bir kadın. Belli birini mi, tanıdığın bir kadını mı?"

"Belli birini değil. Sadece sevişmek için bir kadın arıyordum, hepsi o."

"Nat's North Barinda ne oldu?"

"Orada pek hayat yoktu, ben de ayrıldım. İçkimi bile bitirmedim."

"Oraya sık gider misin? Barda çalışanlar seni tanırlar mı?"

"Evet, tanırlar. Dün gece barda Paula adındaki kız çalışıyordu."

"Pekâlâ, orada iş çıkmayacağını anladın ve Morgan Barina gittin. Neden Morgan Bari?"

"O da sık gittiğim yerlerden biridir."

"Seni orada tanırlar mı?"

"Tanımaları gerek. İyi bahşiş bırakırım. Dün gece barın arkasında Denişe ve Janice çalışıyordu. Beni tanırlar." Levin'e döndüm. "Raul, mağdurun adı nedir?"

Levin polis raporunu çıkarmak için dosyasını açtı ama rapora bakmadan cevap verdi.

"Regina Campo. Arkadaşları ona Reggie, diyorlar. Yirmialtı yaşında. Polise, telefon işinde çalışan bir aktris olduğunu söylemiş."

"Ve yakında emekli olmayı umduğunu," diye ekledi Dobbs.

Onu duymazlıktan geldim.

"Louis, dün geceden önce Reggie Campo'yu tanıyor muydun?" diye sordum.

Roulet omuzlarını silkti.

"Eh. Barda onu daha önce görmüştüm. Ama daha önce onunla hiç birlikte olmamıştım. Onunla konuşmamıştım bile."

"Hiç denemiş miydin?"

"Hayır, ona pek yanaşamıyordum. Yanında daima bir iki kişi olurdu. Araya girmeyi de pek sevmem. Benim tarzım, tek başına olanlara yanaşmaktır."

"Dün gece farklı olan neydi?"

"Dün gece o bana yanaştı, farklı olan şey buydu."

"Anlat bize."

"Anlatacak bir şey yok. Ben Morgan'da bar kısmına oturmuş, kimden iş çıkar, diye bakmıyordum, o da salonun Öbür uçundaydı ve yanında bir adam vardı. Yani, benim radarımda bile değildi, çünkü zaten birisi onu kapmıştı."

"Sonra ne oldu?"

"Bir süre sonra yanındaki adam ya işemeye ya da sigara içmeye dışarı çıktı; o gider gitmez de bu kız yerinden kalkıp yanıma geldi ve ilgileniyor muyum, diye sordu.

Evet, dedim, ama yanındaki adam ne olacaktı? Onu dert etmememi söyledi, adam saat yirmi ikide gidecekmiş, o saatten sonra da bütün gece serbest olacakmış. Bana adresini yazdı ve saat yirmi ikiden sonra gelmemi söyledi. Gelirim, dedim."

"Adresi neyin üstüne yazdı?"

"Bir peçetenin üstüne, ama sıradaki sorunun cevabı, hayır, peçeteyi saklamadım. Adresi ezberledikten sonra attım. Emlak satışında çalışıyorum.

Adresleri unutmam."

"Saat kaç sularında oluyor bu?"

"Bilmiyorum."

"Sana yirmi ikide gelmeni söylemiş. Bu arada ne kadar bekleyeceğini bilmek için hiç saate bakmadın mı?"

"Sanırım yirmi ile yirmi iki arası bir şeydi. Adam döner dönmez de birlikte çıktılar."

"Sen bardan kaçta çıktın?"

"Birkaç dakika daha orada kaldıktan sonra ben de çıktım. Onun evine gitmeden önce bir yere daha uğradım."

"Nereye uğradın?"

"Kız Tarzana'da bir apartmanda oturuyordu, ben de Lamplighter'a uğradım. Yol üstündedir."

"Neden?"

"Başka seçenek var mı, diye bakmak istedim. Belki daha iyi bir şey bulabilirdim, o kadar beklemek zorunda kalmayacağım biri çıkabilirdi ya da..."

"Ya da ne?"

Louis hâlâ lafını tamamlamamıştı.

"İkinci sefer mi?"

Başını sallayarak doğruladı.

"Pekâlâ, Lamplighter'da kimle konuştun? Gerçekten, nerede oluyor bu bar?"

O ana kadar benim bilmediğim tek yer bu olmuştu.

"Ventura'da, White Oak'ın yanında. Orada pek kimseyle konuşmadım. Bayağı kalabalıktı ve ilgimi çeken hiç kimse yoktu."

"Oradaki barmenler seni tanırlar mı?"

"Hayır, sanmam. Oraya pek sık gitmem."

"Üçüncü seçeneğine gitmeden aradığını bulduğun için mi?"

"Hayır, iki yerde bulamamışsam, çoğu zaman vazgeçip eve dönerim."

Mağdurun evinde neler olduğuna geçmeden önce başka ne sorabilirim, diye düşündüm.

"Lamplighter'da ne kadar kaldın?"

"Bir saat kadar, belki daha az."

"Barda mı oturdun? Kaç kadeh içtin?"

"Evet, barda oturdum, iki kadeh içtim."

"Dün gece Reggie Campo'nun evine gitmeden önce toplam kaç kadeh içmiştin?"

"Olsa olsa dört. Yaklaşık iki, iki buçuk saat içinde. Morgan-'daki kadehe hiç dokunmamıştım."

"Ne içiyordun?"

"Martini. Gray Goose."

"Bu gittiğin yerlerde içtiklerinden herhangi birinin parasını kredi kartınla Ödedin mi?" diye sordu Levin.

"Hayır," dedi Roulet. "Dışarı çıktığımda hep nakit öderim."

Soracak başka bir şeyi var mı diye Levin'e baktım. O anda bu dava hakkında benden fazla bilgisi vardı. Aklına geleni sorması için onu serbest bırakmak istiyordum. Levin de bana bakıp başını salladı. Sorusu yoktu.

"Pekâlâ," dedim. "Reggie'nin evine gittiğinde saat kaçtı?"

"Yirmi bir kırk sekizdi. Saate bakmıştım. Vaktinden önce kapısını Çalmak istemiyordum."

"Peki, ne yaptın o zaman?"

"Otoparkta bekledim. Bana saat yirmi ikide demişti, ben de bekledim."

"Morgan'dan birlikte ayrıldığı adamın dışarı çıktığını gördün mü?"

"Evet, gördüm. Dışarı çıktı ve gitti, sonra da ben yukarı çıktım."

"Nasıl bir otomobili vardı?" diye sordu Levin.

"Sarı bir Corvette," dedi Roulet. "Doksanlı yılların modellerinden. Hangi yılın bilmiyorum."

Levin başını salladı. Sorusu bitmişti. Bu soruyu, Reggie Campo'nun evine Roulet'ten önce giren adam hakkında biraz fikir sahibi olmak için sorduğunu biliyordum. Yine ben devreye girdim.

"Demek ki, o gittikten sonra sen eve girdin. Sonra ne oldu?"

"Apartmandan girdim, dairesi ikinci kattaydı. Yukarı çıkıp kapıyı tıklattım, açtı, içeri girdim."

"Bir dakika dur. Kestirmeden gitmek istemiyorum. Yukarı mı çıktın? Nasıl?

Merdivenden mi, asansörle mi? Bize ayrıntıları da söyle."

"Asansörle."

"Asansörde başka kimse var mıydı? Seni gören oldu mu?" Roulet, hayır, anlamında başım sallayınca devam etmesini işaret ettim.

"Kapıyı araladı, beni görünce içeri girmemi söyledi. Kapının önünde dar bir koridor vardı, iki kişi için duracak yer yoktu, bu yüzden kapıyı kapatabilsin diye yanından geçtim. Böylece o benim arkamda kaldı. Hiç beklemiyordum. Elinde bir şey vardı. Elindeki o şeyle vurdu ve ben yere yığıldım. Hemen bayılmışım."

Kafamda bunu canlandırmaya çalışırken sustum.

"Yani, en ufak bir şey olmadan seni bayılttı, öyle mi? Hiçbir şey söylemedi, bağırıp çağırmadı, sadece arkandan geldi ve güm, diye kafana vurdu."

"Evet."

"Peki, sonra ne oldu? Daha sonrasında ne hatırlıyorsun?"

"Hâlâ çok net değil. Kendime geldiğimde o iki adam üstümde oturuyorlardı.

Yerden kalkamıyordum. Sonra polis geldi, sağlık görevlileri de vardı. Sırtımı duvara dayadılar ve bileklerimi kelepçelediler. Burnuma amonyak gibi bir şey dayadıkları an tam olarak kendime gelebildim."

"Hâlâ evin içinde miydin?"

"Evet."

"Reggie Campo neredeydi?"

"Kanepede oturuyordu; sağlık görevlilerinden biri onun yüzüne bir şey sürerken ağlıyor ve polise ona saldırdığımı söylüyordu. Yalanlarını sıralıyordu.

Neymiş... kapıyı açar açmaz suratına bir yumruk atmışım, ona tecavüz edip Öldüreceğimi söylemişim ve daha bir sürü yapmadığım şey... Ellerim arkadan kelepçelenmişti; bakabilmek için kollarımı oynattım. Elim bir naylon torba içindeydi ve kanlı olduğunu gördüm. İştie o zaman bütün bunların bir düzmece olduğunu anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben yapmışım gibi görünsün diye elime kan bulaştırmış. Ama sol elime bulaştırmış. Ben solak değilim. Eğer birine yumruk atacaksam, sağ elimi kullanırım."

Belki anlamamışımdır diye sağ eliyle yumruk atar gibi yaptı. Yerimden kalkıp pencerenin önüne gittim. Güneş iyice alçalmıştı. Roulet'in hikâyesi beni rahatsız ediyordu. O kadar uçuktu ki, gerçek bile olabilirdi. Beni huzursuz eden de buydu.

Masumiyeti tanıyamamak ihtimali beni hep korkuturdu. Benim işimde buna rastlamak öylesine enderdi ki, karşıma çıktığı zaman ya anlamazsam, korkusuyla çalışırdım.

"Pekâlâ, şu işi baştan bir daha konuşalım," dedim, yüzüm hâlâ güneşe dönüktü. "Söylediğine göre bu kız sana suç yüklemek

için eline kan bulaştırdı. Ve bunu sol eline yaptı. Ama eğer sana böyle bir tuzak kurma niyeti varsa, neden kanı sağ eline bulaştırmadı? insanların büyük bir çoğunluğu solak değildir. Neden bunu hiç dikkate almadı?"

Tekrar masaya doğru döndüğümde herkesin boş bakışlarıyla karşılaştım.

"Seni içeri almadan önce kapıyı araladı, demiştin," diye devam ettim. "Yüzünü görebiliyor muydun?"

"Tamamını değil."

"Ne görebiliyordun?"

"Gözünü. Sol gözünü."

"Peki, yüzünün sağ yanını hiç görebildin mi? Yani, içeri girdiğin zaman?"

"Hayır, kapının ardında kalmıştı."

"İşte, tamam!" dedi Levin heyecanla. "Louis oraya geldiğinde kızın yüzü daha önceden yaralanmıştı. Bunu ondan gizledi, soma Louis içeri girince de onu bayılttı.

Yüzündeki bütün yaralar sağ taraftaydı, bunun gereği olarak da Louis'in sol eline kan bulaştırdı."

Bu açıklamanın mantığını düşündüm. Akla yatkın geliyordu.

"Pekâlâ," dedim ve yine pencerenin önünde volta atmayı sürdürdüm. "Sanırım bu işe yarar. Ama Louis, bu kadını daha Önce barda gördüğünü, fakat onunla hiç birlikte olmadığını söyledin. Yani, kadın yabancıydı. Bunu neden yapsın? Sana neden böyle bir tuzak kursun?"

"Para için."

Ama bu cevap Louis'den gelmemişti. Konuşan Dobbs'du. Pencereden dönüp ona baktım. Sırasız konuştuğunu biliyordu, ama aldırdığı yoktu.

"Çok bellli," dedi Dobbs. "Louis'den ve ailesinden para koparmaya çalışıyor.

Biz burada konuşurken sanırım tazminat davası için dosya da hazırlanıyordur. Suç yüklemesi tazminat davasının ilk basamağı; para isteyecekler. Asıl amacı o."

Oturup sırtımı dayadım ve Levin'le bakıştım.

"Bu sabah mahkemede bu kızın fotoğrafını gördüm," dedim. "Yüzünün yarısı haşat olmuştu. Savunmamız olarak bunu kendi kendine yaptı, dememizi mi istiyorsun?"

Levin dosyasını açıp bir kâğıt çıkardı. Maggie McPherson'un bana gösterdiği fotoğrafın siyah-beyaz fotokopisiydi. Reggie Campo'nun şişmiş yüzü. Levin'in kaynağı iyi olmalıydı, ama fotoğrafın aslını alacak kadar iyi değildi. Fotoğrafı masanın karşısındaki Dobbs ve Roulet'e uzattı.

"Fotoğrafın aslını daha ileride alacağız," dedim. "Çok daha kötü görünüyor.

Eğer bu hikâyemizle savunma yaparsak, o zaman jürinin, kızın bu işi kendi kendisine yaptığına inanması gerekecek... tabi dava jüri önüne çıkarsa..."

Roulet fotoğrafa bakarken onu inceledim. Eğer Reggie Campo'ya saldıran oysa, fotoğrafa bakış biçiminden hiçbir ipucu vermiyordu. Hiçbir şey belli etmiyordu.

"Bakın ne söyleyeceğim," dedim. "İyi bir avukat olduğuma ve jüri üyelerini ikna etmede başarılı olduğuma inanıyorum. Ama bu hikâyeye inanmakta ben bile zorlanırım."

9

Şimdi sıra Raul Levin'deydi. Ben Century City'ye gelirken bir yandan rozbifli sandviçimi kemiriyor, bir yandan da onunla konuşuyordum. Şoförüme kulaklıklarını takmasını söyleyip cep telefonumu otomobilin hoparlörüne bağlamıştım. Earl'e benimle çalışmaya başladığı ilk hafta bir iPod almıştım. Yolda Levin davanın ana hatlarını anlatmış, müvekkilimi ilk sorgulamamda bana yetecek kadar bilgi edinmiştim. Şimdi toplantıyı Levin

yönetecekti. Polisin ve delillerin oluşturduğu raporu kullanarak, tıpkı savcının yapacağı gibi, olayın Louis tarafından anlatılan şeklini silkeleyecekti. Levin'in bunu yapmasını istiyordum, çünkü eğer savunma ekibinde bir "iyi adam-kötü adam" rolü oynanacaksa, Roulet'in beni "iyi adam" olarak görmesi ve güvenmesi iyi olurdu.

Levin'in polisteki kaynağından edindiği raporlardan başka bir de kendi notları vardı. Polis raporu eninde sonunda savunmaya da verilirdi, ama Levin'in birkaç saatte alabildiği şeyi edinmek normal koşullarda haftalar sürebilirdi. Levin gözlerini elindeki belgelerden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Dün gece saat yirmi iki on birde Los Angeles Polis Teşkilatının haberleşme merkezi 911 imdat telefonuyla acil olarak arandı. Arayan White Oak Bulvarı altmış yedi numaralı apartmanda iki yüz on bir numaralı dairede ikamet eden Regina Campo'ydu. Regina Campo evine birinin zorla girdiğini ve ona saldırdığını rapor etti.

Devriye görevlileri hemen bu çağrıya karşılık vererek saat yirmi iki on yedide anılan adrese vardılar. Bu kadar çabuk gidebildiklerine bakılırsa epey sakin bir gece olmalıydı. Devriye görevlileri apartman otoparkında, saldın üzerine evden kaçtığını söyleyen Regina Campo tarafından karşılandılar. Regina Campo saldırganın Edward Turner ve Ronald Atkins adlarında iki komşusu tarafından tutulmakta olduğunu söyledi. Polis memuru Santos eve girdiği zaman, daha sonra Bay Roulet olarak kimliği belirlenen sanık saldırganın Turner ile Atkins'in kontrolünde, yerde yattığını gördü."

"Üstümde oturan iki orospu çocuğu bunlardı," dedi Roulet.

Roulet'e döndüm; yüzünde aniden beliren Öfke uzun sürmedi.

"Polis memurları sanığı tutukladılar," diye devam etti Levin sanki hiç araya girilmemiş gibi. "Bay Atkins..."

"Bir dakika," dedim. "Hangi odada yerde bulmuşlar?"

"Burada yazmıyor."

Roulet'e baktım.

"Oturma odasıydı. Ön kapıya çok yakın. Daha öteye geçecek zaman olmadı."

Levin devam etmeden önce kendisi için bir not aldı.

"Bay Atkins sanığın yanında, yerde bulduğunu söylediği bir sustalı çakıyı gösterdi. Polis memurları sanığı kelepçelediler. Hem Campo hem Roulet'in tedavisi için sağlık görevlileri çağrıldı. Roulet'in başı yarılmıştı ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Campo, daha ileri tedavi ve delil teknisyeni tarafından fotoğraflarının çekilmesi için Holy Cross Tıp Merkezi'ne götürüldü. Roulet, Van Nuys tutukevine götürülerek gözaltına alındı. Bayan Campo'nun dairesi gerekli işlemlerin yapılabilmesi için suç mahalli olarak mühürlendi; vaka üzerinde çalışması için Vadi şubesi dedektiflerinden Dedektif Martin Booker görevlendirildi."

Levin, Regina Campo'nun bereli yüzünü gösteren birkaç fotoğrafı daha masanın üstüne bıraktı. Bunlar yüzünün önden ve yandan çekilmiş fotoğraflarıydı; iki tanesi yakın çekimle boğazındaki morarmayı ve çenesinin altındaki kesiği gösteriyordu. Fotokopi kalitesi kötü olduğu için üstünde inceleme yapmaya değmezdi. Ama fark ettiğim ilk şey Campo'nun yüzündeki bütün berelenmelerin hep sağ tarafında oluşuydu. Bu konuda Roulet haklıydı. Ya birisi sol eliyle devamlı olarak yüzüne yumruk atmıştı ya da bunu sağ eliyle kendi kendisine yapmıştı.

"Bu fotoğraflar hastanede çekildikten sonra Bayan Campo, Dedektif Booker'a ifade verdi. İfadesi özetle şöyle: Pazar gecesi saat yirmi otuz sularında evine gelmiş, saat yirmi ikide kapısı çalana dek de yalnızmış. Bay Roulet kendisini onun tanıdığı biri

olarak tanıtınca kapıyı açmış. Kapıyı açar açmaz da saldırganın attığı yumrukla yere savrulmuş. Saldırgan içeri girip kapıyı kilitlemiş. Bayan Campo kendini savunmaya çalışmış fakat en az iki kez daha darbe alarak yere devrilmiş."

"Böyle saçmalık olmaz!" diye haykırdı Roulet.

İki yumruğunu da masaya vurup ayağa fırlarken koltuğu geriye devrildi ve büyük bir gürültüyle arkasındaki cam duvara çarptı.

"Sakin ol!" diye uyardı Dobbs. "Bu camı kırarsan aynen uçakta olduğu gibi olur. Hava hepimizi çeker ve aşağıya uçarız."

Durumu yatıştırmak için yaptığı espriye kimse gülmedi.

"Louis, otur yerine," dedim sakin bir sesle. "Bunlar sadece polis raporları.

Kimsenin bunu gerçek diye kabul ettiği yok. Sadece bir kişinin bakış açısından gerçek. Biz burada davaya ilk kez bakarak neyle karşılaşacağımızı anlamaya çalışıyoruz."

Roulet daha fazla itiraz etmeden koltuğunu yerine koydu ve oturdu. İşaretim üzerine Levin devam etti. Roulet'in tutukevinde gördüğüm o zavallı, mağdur halini çoktan bırakmış olduğunu fark ediyordum.

"Bayan Campo'nun ifadesine göre ona saldıran adamın yumruk atan eli beyaz bir bezle sarılıymış."

Roulet'in eline baktım; yumruğunda veya parmaklarında herhangi bir berelenme yoktu. Yumruğunu sarmışsa, böyle iz bırakacak berelenmelerden korunmuş olurdu.

"Bu bez delil olarak alınmış mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Levin. "Delil raporunda üstünde kan lekesi olan kumaş yemek peçetesi olarak tanımlanıyor. Kan da kumaş da tahlile gönderilmiş." Başımı sallayıp Roulet'e baktım. "Polis ellerine baktı mı, fotoğrafını çekti mi?"

"Evet, dedektif ellerime baktı fakat kimse fotoğraf çekmedi." Levin'e devam etmesi için işaret verdim.

"Saldırgan yerde yatan Bayan Campo'nun üstüne çıkmış ve bir eliyle boğazına sarılmış," diye devam etti Levin. "Saldırgan ona tecavüz edeceğini ve bu sırada onun canlı veya cansız olmasına aldırmadığını söylemiş. Bayan Campo cevap verememiş, çünkü saldırgan boğazını sıkıyormuş. Boğazındaki baskı biraz azalınca konuşmuş ve saldırgana işbirliği yapacağını söylemiş."

Levin masanın üstüne bir fotokopi daha bıraktı. Ucu öldürecek kadar sivriltilmiş, siyah saplı bir sustalı çakının fotoğrafıydı. Mağdurun çenesinin altındaki yaranın göründüğü bir önceki fotoğrafı açıklıyordu.

Roulet daha yakından bakmak için fotoğrafı önüne çekti. Ağır ağır başını iki yana salladı.

"Bu benim çakım değil."

Bir şey söylemedim. Levin devam etti.

"Sanık ve mağdur ayağa kalkmışlar, sanık ona yatak odasına yürümesini söylemiş. Sanık arkada kalıp sustalı çakısının ucunu mağdurun boğazının sol yanına dayalı tutuyormuş. Bayan Campo evin yatak odalarına giden kısa koridora gelince, o dar yerde dönüp saldırganı büyük yer vazosunun üstüne itmiş. Saldırgan arkaüstü vazonun üstüne düşerken kendisi de ön kapıya doğru koşmuş. Saldırganın kapıya varmadan ona yetişeceğini düşünerek mutfağa dalmış ve tezgâhın üstünde duran votka şişesini kapmış. Saldırgan ön kapıya doğru koşarken mutfağın önünden geçtiği sırada Bayan Campo oradan çıkıp şişeyle saldırganın başına vurarak onu bayıltmış.

Sonra adamın üstünden atlayıp kapıya gitmiş ve kilidi açmış. Birinci katta, Turner ve Atkins'in birlikte oturdukları daireye gidip polisi aramış. Turner ve Atkins onun dairesine gelince sal-

dırganı baygın halde bulmuşlar ve polis gelene kadar onu kontrol altına almışlar."

"Bu inanılır gibi değil," dedî Roulet. "Burada oturmuş bunları dinliyorum.

Başıma böyle bir şeyin geldiğine inanamıyorum. Ben BÖYLE BİR ŞEY YAPMADIM.

Kâbus gibi bir şey bu. Yalan söylüyor. O kadın..."

"Eğer söyledikleri yalansa, bu benim hayatımdaki en kolay dava olur," dedim.

"Onu mahkemede lime lime doğrar, parçalarını denize atarım. Ama onu tuzağa düşürebilmek için kayıtlara ne yazdırdığını bilmemiz gerekiyor. Oturup bunu dinlemek sana zor geliyorsa, bir de mahkemede ne olacağını düşün; işin buradaki gibi dakikalarca değil, günlerce uzadığını göreceksin. Kendine hâkim ol, Louis. Unutma, senin de sıran gelecek. Her zaman savunmanın da sırası gelir."

Dobbs uzanıp babacan bir hareketle Roulet'in kolunu okşadı. Roulet hemen kolunu çekti.

"Onun hakkından geleceksin," dedi Roulet parmağını göğsüme doğru uzatarak. "Elimizdeki her şeyi kullanarak onun hakkından gelmeni istiyorum."

"Zaten bunun için buradayım ve sana söz veriyorum, onun hakkından geleceğim. Şimdi, buradaki işimizi bitirmeden yardımcıma bir iki soru sormak istiyorum."

Roulet'in söyleyecek başka bir şeyi var mı, diye bekledim. Yoktu. Arkasına yaslanıp ellerini kenetledi.

"Sen bitirdin mi, Raul?" diye sordum.

"Şimdilik. Bütün raporları incelemeye devam ediyorum. Yarın sabah 911'e gelen telefonun yazılı metnini alacağım, başka şeyler de gelecek."

"Güzel. Tecavüz paketi var mı?"

'Tapılmamış. Bookenn raporuna göre iş bu aşamaya gelmediği için Bayan Campo bunu istememiş."

"Tecavüz paketi nedir?" diye sordu Roulet.

"Hastanenin yaptığı bir işlemdir. Tecavüz mağdurunun vücudundan vücut sıvıları, kılları ve lifleri toplanır," diye açıkladı Levin.

"Tecavüz falan olmadı!" diye inledi Roulet. "Ona dokunmadım bile..."

"Bunu biliyoruz," dedim. "Sormamdaki neden bu değil. Savcılığın dosyasında çatlak arıyorum. Mağdur tecavüze uğramadığını söylemiş, ama rapor ettiği olay kesinlikle bir seks suçu. Mağdur tecavüz olmadığını iddia etse bile genellikle polis tecavüz paketi için ısrar eder. Bunu istemelerinin nedeni, mağdurun aslında tecavüze uğramış olabileceği, fakat utandığı için, kocasından veya ailenin başka bir üyesinden gizlemek isteme ihtimalidir. Bu standart bir işlemdir; bunun yapılmaması için Bayan Campo'nun polisi ikna etmesi bizim için önemli olabilir."

"Ondan önce gelen adamın DNA'sı ortaya çıksın istememiştir," dedi Dobbs.

"Belki," dedim. "Birçok anlama gelebilir. Ama bir çatlak olabilir. Devam edelim.

Raul, Louis'in kadınla birlikte gördüğü adamdan hiç söz ediliyor mu?"

"Hayır. Dosyada yer almıyor."

"Peki, suç mahallinde bir şey bulmuşlar mı?"

"O rapor elimde değil, ama bana söylendiğine göre suç mahallinde yapılan inceleme sonunda dişe dokunur bir delil bulunmamış."

"Bu iyi. Sürprizle karşılaşmayacağız. Ya çakı?"

"Üstünde kan ve parmak izi var. Ama tahlil sonucu daha gelmedi. Sahibinin kimliğini bulma ihtimali zayıf. O tip çakı balıkçılık veya kamp malzemesi satan her yerde bulunuyor."

"Size söylüyorum, o çakı bana ait değil," diye sızlandı Roulet.

"Üstündeki parmak izinin de bunu teslim eden adama ait olduğunu varsayabiliriz," dedim.

"Atkins," dedi Levin.

"Evet, Atktns," dedim, Louis'e dönerek. "Ama üstünde senin parmak izin de çıkarsa şaşırmam. Sen baygınken neler olduğunu bilemeyiz. Eline kan bulaştırdıysa, çakıya parmak izini de yerleştirebilir."

Roulet başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Bir şey söylemeye hazırlanırken, önce davrandım.

"Kadın ifadesinde daha önce Morgan Barı'nda bulunduğunu belirtmiş mi?" diye Levin'e sordum.

"Hayır. Mağdurla yapılan ilk görüşme acil serviste olmuş ve resmi sorgulama yerine geçmiyor. Belli başlı şeyler sorulmuş ve o akşamdan öncesine gidilmemiş.

Campo, diğer adamdan ve Morgan'a gittiğinden söz etmemiş. Sadece saat yirmi otuzdan beri evde olduğunu söylemiş. Sorgucular saat yirmi ikide ne olduğunu sormuşlar. Daha önce ne yaptığı üzerinde durmamışlar. Eminim ileri sorgulamada bunu da ele alırlar."

"Peki; resmi sorgulama yaptıkları zaman bunun yazılı metnini isterim."

"'Tamam. Bu kez video karşısında oturarak yapılacak."

"Eğer suç mahalli de videoya alınırsa, bunu da isterim. Kadının oturduğu evi görmem önemli."

Levin hafifçe başını salladı. Müvekkilime ve Dobbs'a, olaya nasıl hâkim olduğumu göstermek için şov yaptığımı biliyordu.

Aslında bütün bunları Raul Levin'e söylememe gerek yoktu. Ne yapacağını, bana neyi getireceğini zaten biliyordu.

"Pekâlâ, başka bir şey var mı?" diye sordum. "Senin bir sorun var mı, Cecil?"

Dobbs birden ilgi odağı olunca şaşırdı. Hemen başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır, hiç sorum yok. Çok iyi ilerliyoruz."

"İlerliyoruz" demekle ne kastettiğini pek anlamadım, ama üstünde durmadım.

"Ee, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Roulet.

Ona baktım ve cevap vermeden önce uzun bir an bekledim.

"Sanırım savcılığın elinde sana karşı kuvvetli bir dosya var. Seni kadının evinde buluyorlar, çakı var, kadının yaraları var. Ayrıca, senin elinde kadına ait olduğunu varsaydığım kan var. Bunlara ilave, çok etkileyici fotoğraflar gösterilecek.

Ve tabi, kadının ifadesi olacak. Onunla hiç konuşmadığım için ne kadar ikna edici olabileceğini bilmiyorum."

Yine sustum ve uzun bir süre sonra devam edene dek sessizliğin etkisini iyice sömürdüm.

"Ama sahip olmadıkları bir dolu şey de var... kapıdan zorla girildiğini gösteren bir delil, sanığın DNA'sı, bu suçu işlemen için bir neden, geçmişte buna benzer bir suç işlemişliğin... O evde bulunman için pek çok neden var... hepsi de yasalara uygun. Artı..."

Roulet ve Dobbs'un üzerinden pencerenin dışına baktım. Güneş Anacapa'nın ardında batmak üzereydi ve gökyüzü pembeyle mor arası bir renk almıştı. Kendi ofis penceremden gördüğüm manzaralardan çok daha güzeldi.

"Artı ne?" diye sordu Roulet sabırsızlıkla.

"Artı, elinizde ben varım. Maggie McHaşin'i davadan aldırdım. Yeni savcı iyidir, ama toydur ve şimdiye kadar benim gibi birinin karşısına çıkmamıştır."

"Bundan sonraki adımımız ne olacak?" diye sordu Roulet.

"Bundan sonraki adım Raul'un bu işi derinine araştırması ve sözde mağdurun evde yalnız olduğu konusunda neden yalan söylediğini öğrenmesi olacak. Kadının kim olduğunu, esrarengiz adamının kim olduğunu öğrenip bu bilginin davamıza ne getireceğine bakacağız."

"Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben savcıyla ilgileneceğim. Hangi yoldan gideceğimize karar verebilmemiz için onunla görüşüp, hedefinin ne olduğunu anlayacağım. Savcıya gidip bütün bu suçlamaları, senin uzlaşabileceğin ve işi orada bitirebilecek bir düzeye indirebilirim.

Ama bunun için suçu kabullenmen gerekecek. Sen..."

"Sana söyledim. Asla kabul..."

"Ne söylediğini biliyorum, ama beni sonuna dek dinlemek zorundasın.

Suçlamaya itiraz etmiyoruz, şeklinde bir uzlaşmaya varabilirsem, senin ağzından

'suçluyum' lafı çıkmaz bile. Ama savcılığın bu işi bu kadarla bırakacağını sanmıyorum. Bir şekilde olayın sorumluluğunu almak zorunda kalırsın. Hapse girmeyebilirsin, fakat belli bir süre toplum hizmeti yapmakla yükümlü olabilirsin. İştie, bak söylüyorum. Bu birinci seçenek. Daha başkaları da olacak. Avukatın olarak sana seçeneklerinin ne olduğunu söylemek ve bunları anladığına emin olmak zorundayım.

İstediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, ama seçeneklerin konusunda seni bilgilendirmek benim görevim. Tamam mı?"

"Tamam, anladım."

"Tabi, biliyorsun, tarafımızdan herhangi bir kabullenme olduğu taktirde, Bayan Campo açacağı tazminat davasını mutlaka kazanır. Böylece tahmin edeceğin gibi, bu ceza davasından kurtulman bana ödeyeceğin vekâlet ücretinden çok daha fazlasına mal olur."

Roulet başını iki yana salladı. Artık suçu kabullenme diye bir seçenek yoktu.

"Seçeneklerimi anlıyorum," dedi Roulet. "Sen görevini yaptın. Ama yapmadığım bir şey için ona tek bir kuruş bile vermeyeceğim. Yapmadığım bir şey için suçu kabul etmek veya suçlamaya itiraz etmemek gibi bir seçenek istemiyorum.

Mahkemeye gidersek kazanabilir misin?"

Cevap vermeden önce uzun bir an gözlerine baktım.

"Taktir edersin ki, şu andan o zamana kadar neler olacağını bilemediğim için hiçbir şeyi garanti edemem... ama, evet, şu anda gördüğüm kadarıyla bu davayı kazanabilirim. Bundan kuşkum yok."

Roulet'e bakınca gözlerinde bir umut pırıltısı yerleştiğini gördüm.

"Üçüncü bir seçenek var," dedi Dobbs.

Dönüp ona baktım. Bakalım benim kaymaklı makineme ne çomak sokacaktı.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Bu davayı ve kadını didik didik eden bir soruşturma yaparız. Bu arada isterse kendi adamlarımızla Bay Levin'e de yardımcı oluruz. Pazar günü olanlar hakkında farklı soruşturmalar sonunda kendi makul teorimizi ve delillerimizi oluşturup savcıya takdim ederiz. Bu toy savcıya neden ve nerede kaybedeceğini gösterip, mahkemede yenilgi utancını yaşamadan önce davadan vazgeçmesini tavsiye ederiz. Ayrıca, eminim bu adamın makam

sahibi bir amiri vardır ve o da, diyelim ki, politik baskılara açıktır. İş istediğimiz yöne çevrilene kadar bu baskıyı uygularız."

Masanın altından Dobbs'a tekme atasım geldi. Bu planıyla sadece benim hayatta gördüğüm en büyük ücreti yarıya indirmekle kalmıyor, kendisininki de dahil olmak üzere, müvekkilimden gelecek miktarın aslan payını soruşturmacılara kaptırıyordu. Böyle bir teklif ancak meslek hayatı boyunca hiç ceza mahkemesinde savunma yapmamış birinden gelebilirdi.

"Bu da bir fikir, ama çok riskli," dedim sakin bir sesle. "Eğer onların dosyasını mahkemeden önce ortaya çıkarıp nerede hata yapacaklarını söylersen, aynı zamanda onlara ne yapmaları gerektiğini, nelerden kaçınmaları gerektiğini de öğretmiş olursun. Bunu yapmak istemem, doğrusu."

Roulet de benimle aynı fikirde olduğunu belli edince Dobbs biraz sarsıldı.

Konuyu o aşamada kesmeye karar verdim, ama müvekkilimin yanımızda olmadığı bir anda Dobbs'la iki laf edecektim.

Neyse ki Levin, "Medya ne olacak?" diye sordu ve konuyu değiştirdi.

"Doğru," dedi Dobbs, o da konuyu değiştirmekten memnundu. "Sekreterim iki gazete ve iki televizyon kanalından bana mesaj bırakıldığını söyledi."

"Herhalde bana da gelmiştir," dedim.

Tabi, Dobbs'a gelen mesajların benim talimatımla Lorna Taylor tarafından bırakıldığını söylemedim. Dava henüz medyanın ilgisini çekmemişti; sadece ilk duruşmada gelen video kameramanı vardı. Ama ben Dobbs'un, Roulet'in ve annesinin her an gazetelerde haber olabileceklerine inanmalarını istiyordum.

"Bu şekilde reklam olmak istemiyoruz," dedi Dobbs. "Bu çok kötü olur."

Herkesçe bilinen bir şeyi öne sürmekte üstüne yoktu.

"Bütün medya bana yönlendirilmeli," dedim. "Onlarla ben ilgilenirim; bunu yapmanın en iyi yolu da onları yok saymaktır."

"Ama onu savunmak için bir şeyler söylememiz gerekir," dedi Dobbs.

"Hayır, hiçbir şey söylemek zorunda değiliz. Dava hakkında konuşmakla konuyu geçerli hale getiririz. Medyayla konuşma oyununa girersen, hikâyeyi hep canlı tutarsın. Bilgi oksijendir. Bu olmazsa medya ölür. Ölmeleri de umurumda değil.

Ya da hiç olmazsa bu kaçınılmaz hale gelene kadar bekleriz. Eğer bu aşamaya gelirsek, Louis adına sadece bir kişi konuşacak. O da benim."

Dobbs isteksizce kabul etti. Parmağımla Roulet'i işaret ettim.

"Hiçbir surette bir muhabirle falan konuşmayacaksın, suçlamayı reddetmek için bile. Eğer seninle temas kurarlarsa, onları bana gönder. Tamam mı?"

"Tamam."

"İyi."

İlk toplantı için yeterince konuşulduğuna karar verdim Ayağa kalktım. "Louis, şimdi seni evine götüreceğim."

Ancak, Dobbs müvekkilinin yakasını kolay kolay bırakacak değildi.

"Louis'in annesi beni yemeğe davet etmişti," dedi. "Nasıl olsa oraya gidiyorum, onu ben götürürüm."

Başımı salladım. Ceza avukatı yemeğe davet edilmemişti.

"Peki." dedim. "Ama orada buluşuruz. Raul'un o evi görmesini istiyorum; ayrıca Louis de bana önceden konuştuğumuz çeki verecek."

Parayı unuttum sandılarsa, hakkımda daha çok şey öğrenmeleri gerekiyordu.

Dobbs, Roulet'e baktı, ondan başıyla onay işareti aldıktan sonra bana döndü.

"Güzel," dedi. "Orada tekrar görüşmek üzere."

On beş dakika sonra Levin'le birlikte Lincoln'ün arkasında yol alıyorduk. İçinde Dobbs ve Roulet'in bulunduğu gümüş renkli bir Mercedes'i izlemekteydik. Bu arada telefonda Lorna'yı aradım. Gelen tek önemli haber Gloria Dayton'un savcısı Leslie Faire'dendi. Anlaşmayı kabul ediyorlardı.

"Ee," dedi Levin ben telefonu kapadıktan sonra. "Gerçekten sen ne düşünüyorsun?"

"Bu davadan çok para kazanacağımızı düşünüyorum ve birazdan ilk taksitini alacağız. Seni oraya sürüklediğim için bağışla. Sırf çek için gidiyormuşum gibi görünsün istemedim."

Levin başını sallamakla yetindi, bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra ben devam ettim.

"Dava hakkında tam olarak ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim. "O evin içinde her ne olduysa, çok çabuk olmuş. Bu da bizim için iyi. Tecavüz gerçekleşmemiş, DNA yok. Bu da bize ümit veriyor."

"Bana biraz Jesus Menendez davasını hatırlatıyor, sadece DNA yok. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet, ama hatırlamak istemiyorum."

Hapishanede en küçük bir ümitleri olmadan çaresizlik içinde gün sayan müvekkillerimi düşünmemeye çalışırdım. Her dava için elimden geleni yaparım ama bazen de yapılacak hiçbir şey yoktur. Jesus Menendez'in davası bunlardan biriydi.

"Sen buna yeterince zaman ayırabilecek misin?" diye sordum tekrar konuya dönerek.

"Bir iki işim var, ama onları kaydırabilirim."

"Bunun için geceleri çalışmak zorunda kalacaksın. O barlara gitmeni istiyorum.

Louis ve o kadın hakkında her şeyi bilmem gerek. Bu açıdan bakınca dava kolay görünüyor. Kadının ifadesini çürütürsek, davayı da çürütürüz."

Levin başını salladı. Çantası kucağında duruyordu. "Kameran çantanda mı?"

"Her zaman."

"Eve girdiğimiz zaman Roulet'in birkaç fotoğrafını çek. Onun kimliğindeki fotoğrafı barlarda göstermeni istemiyorum. İşleri saptırır. Yüzü paralanmadan önceki haliyle kadının bir fotoğrafını bulabilir misin?"

"Sürücü ehliyetindeki fotoğrafı var. Yeni çekilmiş."

"Güzel. İkisini de soruştur. Eğer barda kadının ona geldiğini gören bir tanık bulursak, golü atarız."

"Ben de oradan başlamayı düşünüyordum. Bana bir iki hafta zaman ver.

Uzlaşma duruşmasından önce sana dönerim."

Başımı salladım. Bir süre hiç konuşmadan, davayı düşünerek yol aldık. Artık Beverly Hills apartmanlarının arasından geçiyorduk, birazdan büyük paranın gizlendiği ve beklediği semtlere varacaktık.

"Bir de ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedim. "Para falan bir yana, galiba Louis'in doğru söylüyor olma ihtimali var. Anlattığı hikâye gerçek olabilecek kadar tuhaf."

Levin dişlerinin arasından bir ıslık çıkardı.

"Yani, suçsuz insanı bulmuş olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Eğer öyleyse, ilk kez olacak," dedim. "Eğer bunu bu sabah bilseydim ücretime suçsuz insan primini de eklerdim. Eğer müvekkil suçsuzsa daha çok para öder, çünkü onu savunmak çok daha sorunludur."

"Bak işte bu çok doğru."

Bir an suçsuz bir müvekkili savunma fikrini ve bunun getireceği tehlikeleri düşündüm.

"Suçsuz müvekkiller hakkında babam ne derdi, biliyor musun?"

"Baban sen altı yaşındayken öldü, sanıyordum."

"Tam olarak beş yaşındayken. Beni cenazeye bile götürmemişlerdi."

"Ve sen beş yaşındayken seninle suçsuz müvekkiller hakkında mı konuşurdu?"

"Hayır, o öldükten çok sonra bir kitapta okumuştum. Bir avukatın alabileceği en korkunç müvekkil, suçsuz olan müvekkildir, demişti. Çünkü eğer çuvallarsan ve müvekkilin hapse girerse, ömür boyu bu yaranın izini taşırsın."

"Aynen böyle mi demiş?"

"Bu anlama gelecek sözlerle. Suçsuz bir müvekkille işin ara yolu yoktur, demiş. Ne uzlaşma, ne suçu kabullenme pazarlığı... ne bir orta yeri. Tek bir karar vardır. Tabelaya SUÇSUZ yazısını yazdırman gerekir. Suçsuz kararından başkası kabul edilemez."

Levin bunu düşünürken başını salladı.

"İşin özü, babam çok iyi bir avukatmış ve suçsuz müvekkil almaktan hiç hoşlanmazmış," dedim. "Ben de hoşlandığımı sanmıyorum."

10

17 Mart, Perşembe

Sarı sayfalara verdiğim ilk ilanımda şöyle demiştim: "Her Türlü Dava, Her An, Her Yerde." Ama birkaç yıl sonra değiştirdim. Sadece barodan itiraz geldiği için değil, kendim de beğenmedim. Los Angeles bölgesi, çölden Pasifik Okyanusu'na kadar olan altı bin kilometrekarelik bir alanı Örten buruşuk bir battaniye gibidir. Bu battaniyenin üstünde kendine yer bulmak için boğuşan on milyondan fazla insan vardır ve bunların ara-

sından yaşam tarzı olarak suç işlemeyi seçen çok sayıda insan çıkar. Son suç istatistikleri, bu yörede her yıl yüz bin şiddet içeren suç işlendiğini gösteriyordu. Geçen yıl çeşitli suçlar nedeniyle yapılan tutuklama sayısı 190.000'di.

Sadece içkili araç kullanma suçları nedeniyle tutuklananlar bir yılda alabileceğim müvekkil sayısını ikiye katlardı. Burada önemli olan şey, açık tribün seyircisini müvekkil olarak istemediğini hatırlamaktır. Locada oturan müvekkiller iyidir. Onların cebinde para vardır.

Suçlular yakalandıkları zaman bütün yörede, tıpkı Burger King zinciri gibi, onlara tabak içinde servis yapmaya hazır kırktan fazla mahkeme salonu olan bir adalet sistemi içine süpürülürler. Bu taştan kaleler hukukçu aslanların avlanmaya ve beslenmeye geldikleri su havzalarıdır. Kafası çalışan avcılar hemen en verimli noktaları, paralı müvekkillerin nerede otlandığını öğrenirler. Bu av aldatıcı da olabilir.

Müvekkillerin çıkacağı mahkeme salonunun bulunduğu yer ille de o çevrenin sosyoekonomik yapısını yansıtmayabilir. Compton, Downey ve Doğu Los Angeles'ten bana iyi para ödeyen müvekkiller çıkmıştır. Bunlar çoğu zaman uyuşturucu kaçakçılığıyla suçlanan kişilerdir, ama onların parası da Beverly Hills'deki borsa dolandırıcılarınınki kadar yeşildir.

On yedisi sabahı hakkında hüküm verilecek olan Darius McGinley'i temsil etmek için Compton mahkeme salonundaydım. Suçu tekrar edenler, tekrar müvekkil olanlar anlamına gelir. Çoğu müvekkilim gibi McGinley de her ikisiydi. Onu tanıdığımdan beri altıncı defa kokain satmak suçundan tutuklanmıştı. Bu kez suç mahalli bir apartman sitesi olan Nickerson Gardens'di. McGinley müşteri kılığındaki narkotik polisine elden satış yaparken tutuklanmıştı. Bu sırada iki ay önce aynı suçtan tutuklanma sonucu

kefaletle dışarıda bulunuyordu. Ayrıca sabıka sicilinde uyuşturucu satışından dört mahkûmiyeti vardı.

Daha yirmi üç yaşında olan McGinley için durum hiç de parlak görünmüyordu.

Onca kez sistemle oyun oynadıktan sonra artık sistemin ona karşı sabrı kalmamıştı.

Balyoz kafasına inecekti. Daha Önce, tecil edilen mahkûmiyetler veya kısa süreli tutukevi hükümleriyle ona sert davranmamışlardı, ama bu kez savcı çıtayı hapishane düzeyine çıkarmıştı. Hiçbir uzlaşma teklifi veya suç kabulü, hapishane mahkûmiyetini değiştirmiyordu. Yoksa anlaşma falan olamazdı. Savcı bu iki dosyayı mahkemeye götürüp çift haneli bir hapishane mahkûmiyeti alacağına emindi.

Seçim basitti ama zordu. Bütün kozlar savcının elindeydi. Sanık iki kez büyük miktarda kokaini elden satarken yakalanmıştı. İşin gerçeği, mahkeme bile boşunaydı.

McGinley bunu biliyordu. Bir polise üç yüz dolarlık kokain satması onun hayatından en az üç yılını götürecekti.

Hapishane, şehrin güney yakasındaki çoğu genç erkek müvekkilim için olduğu gibi, McGinley için de hayatının beklenen bir parçasıydı. Çocukluğundan beri böyle olacağını biliyordu. Bilinmeyen şeylerse, bunun ne zaman ve ne kadar süreli olacağı, o güne dek hayatta kalıp kalamayacağıydı. Onunla çeşitli zamanlarda tutukevinde yaptığım görüşmelerde McGinley'in bir hayat felsefesi geliştirdiğini öğrenmiştim. Esin kaynağı da, şiirlerinde McGinley'in "yuvam" dediği fakir semtlerdeki ümitleri ve ümitsizlikleri yansıtan gangster şair Tupac Shakur'un rap müziği ve onun yaşamıyla Ölümüydü. Tupac'ın kendi Ölümü hakkındaki kehaneti doğru çıkmıştı. Güney Los Angeles'te aynı görüşü paylaşan çok fazla genç adam vardı.

McGinley onlardan biriydi. Tupac'ın CD'lerinden birçok parçayı bana ezberden okunuştu. Varoşlara özgü ifadeleri bana tercüme ederdi. Bunu değerli bir eğitim olarak görüyordum, çünkü McGinley, sonunda bütün gangsterlerin varacağı, dünya ile cennet arasında bir yer olan Gangster Sarayı'na gideceğine inanan birçok müvekkilimden sadece biriydi. McGinley için hapishane o yolculuk sırasında uğranan bir yerdi ve buna katlanmaya hazırdı.

"Biraz yatarım, kuvvetlenip akıllanırım, sonra da dönerim," demişti bana.

Savcıyla anlaşma yapabileceğimi söylemişti. Para havalesiyle gönderdiği beş

bin doların nereden geldiğini sormadım ve doğruca savcıya gidip iki ayrı dosyayı bir davaya indirdim, McGinley de suçlamayı kabul etti. Benden istediği tek şey, annesinin ve üç küçük çocuğunun onu ziyarete gelebilmeleri için evine yakın bir hapishaneye sevk edilmesiydi.

Yargıç Daniel Ffynn odasından çıkıp salona girdi ve mahkeme başladı.

Yargıcın üstünde zümrüt yeşili bir cüppe vardı. Bu cüppesi genellikle avukatlar ve mahkeme görevlileri tarafından gülümsemelerle karşılanırdı. İrlandalı olan yargıç yeşil cüppesini ya St. Patrick Günü"nde ya da taraftan olduğu İrlandalılardan oluşan futbol takımının maçlarından önce giyerdi. Compton mahkeme salonunda çalışan avukatlar onun için, "Duyarsız İrlandalı hödük," diye söz ederlerdi.

Kâtip anonsunu yaptıktan sonra ben çıkıp kendimi tanıttım. McGinley'i bir yan kapıdan içeri getirdiler; üstünde turuncu tulumu, bilekleri belindeki zincire bağlı olarak geldi ve yanımda durdu. Dinleyiciler galerisinde onu görmeye gelen kimse yoktu.

Benden başka kimsesi yoktu.

"Güzel sabahlar, Bay McGinley," dedi Flynn ağdalı bir İrlanda aksanıyla.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musunuz?"

Ben gözlerimi yere çevirdim. McGinley bir şeyler gevelemeye başladı.

"Benim için hüküm verileceği gün."

"O da var. Ama ben St. Patrick Günü'nden söz ediyorum, Bay McGinley.

İrlanda tarihinde çok büyük bir gündür."

McGinley yarım dönüp bana baktı. Kendi dünyasında uyanıktı ama buradaki ortamda çok saf kalıyordu. Ne olduğunu tam kavrayamamıştı. Hüküm okunması sırasında bu söylenenler tipik bir beyaz adam saygısızlığı mıydı, anlayamadı.

İçimden ona yargıcın hödüklük ettiğini, belki de ırkçı olduğunu söylemek geliyordu.

Ama sadece uzanıp kulağına, "Sakin ol, hıyarın tekidir," diye fısıldayabildim.

"Adınızın ne anlama geldiğini biliyor musunuz, Bay McGinley?" diye sordu yargıç.

"Hayır, efendim."

"Umurunuzda mıdır?"

"Pek değil, efendim. Herhalde bir köle sahibinden alınmıştır. O orospu çocuğunun kim olduğundan bana ne?"

"Özür dilerim, sayın yargıç," dedim hemen.

Tekrar McGinley'e doğru uzandım.

"Darius, sakin ol," diye fısıldadım. "Ağzını bozma."

"Benimle dalga geçiyor," dedi Darius fısıltıdan daha yüksek bir sesle.

"Ama daha hükmü okumadı. Anlaşmayı bozmak mı istiyorsun?"

McGinley bir adım Öne çıkıp yargıca baktı.

"Küfür için özür dilerim, sayın yargıç. Ben sokaklarda yetiştim."

"Bunun farkındayım," dedi Flynn. "Tarihin hakkında böyle düşünmen ne ayıp.

Ama adını umursamıyorsan, benim de umurumda değil. O halde, şu hükmü okuyalım da seni bir an önce hapishaneye postalayalım."

Son bölümü pek neşeli söylemişti, sanki McGinley'i dünyanın en mutlu yeri Disneyland'a göndermekten büyük bir sevinç duyuyormuş gibiydi.

Bundan sonrası çok hızlı gelişti. Hüküm öncesi soruşturma raporunda herkesin bildiklerinin dışında bir şey yoktu. On bir yaşından beri Darius McGinley'in bir tek mesleği vardı, uyuşturucu kaçakçısıydı. Bir tane gerçek ailesi vardı, çetesiydi.

Bir BMW kullanmasına rağmen hiçbir zaman ehliyet almamıştı. Üç tane bebeğin babası olmasına rağmen hiç evlenmemişti. Şehirdeki mahkemelerde günde on kez tekrarlanan klasik hikâyeydi işte... McGinley'in içinde yaşadığı toplumla, ortalama Amerikalının yaşadığı toplumun yolları ancak mahkeme salonlarında kesişiyordu.

McGinley makineye verilen yemdi. Makinenin beslenmeye ihtiyacı vardı ve tabağın içinde McGinley servis edilmişti. Flynn, daha önce anlaşmamıza uygun olarak onu üç yıl hapse mahkûm etti ve iş bitti.

McGinley'in kokain satarak ölümlere ve yıkımlara sebep olduğunu biliyordum; mahkemeye getirilmeyen kim bilir ne çok suç işlemiş ve şiddet olayına karışmıştı, ama yine de onun için üzülüyordum. Önünde gangster olmaktan başka seçeneği olmayan insanlardandı. Babasını hiç tanımamıştı bile; okulu altıncı sınıfta bırakıp kokain ticaretini öğrenmişti. Hiç hata yapmadan büyük miktarlarda para sayabiliyordu, fakat o güne kadar

hiç banka hesabı açtırmamıştı. Bırakın Los Angeles dışına çıkmayı, deniz kıyısına bile gitmemişti. Şimdi ilk yolculuğu pencereleri demir parmaklıklarla korunan bir otobüsün içinde olacaktı.

Bekleme hücresine geri götürülmeden önce elini sıkıp, iyi şanslar diledim.

Bunu çok ender yapardım.

"Dert değil," dedi. "Döneceğim."

Bundan hiç kuşkusu yoktu. Bir bakıma Darius McGinley en azından Louis Roulet kadar kaymaklı bir müvekkildi. Roulet büyük ihtimalle bir kerelik işti. Ama yıllar geçtikçe McGinley'in "Ömür boyu müvekkil" diye adlandırdığım müvekkillerden biri olacağını hissediyordum. Zorlu koşullara rağmen yaşamaya devam ettiği sürece bana sürekli para kazandıracaktı.

Sıradaki davanın anonsu yapılırken McGinley dosyasını çantama yerleştirip kapıya doğru yürüdüm. Kalabalık koridorda Raul Levin, beni bekliyordu. Roulet davasıyla ilgili görüşmek üzere buluşmak için sözleş-miştik; programım çok dolu olduğu için Compton'a gelmek zorunda kalmıştı.

"Güzel sabahlar," dedi Levin abartılı bir İrlanda aksanıyla. "Sen de orada miydin?"

"Bir an başımı salondan içeri sokmuştum. O adam biraz ırkçı, değil mi?"

"Evet ve bunun için bir şey yapılamıyor, çünkü yöredeki bütün mahkemeleri tek bîr bölge içinde birleştirdiklerinden beri, her oylamada yerinde kalıyor.

Compton'dakiler istedikleri kadar ondan kurtulmaya çalışsınlar, Batı Yakası'nın oyları karşısında bir şey yapamıyorlar. Berbat bir durum."

"Bu kürsüye nasıl çıkabildi ki?"

"Hukuk diploman olsun, doğru yerlerdeki insanlara doğru hizmetlerde bulun, sen de yargıç olabilirsin. Onu vali tayin

etmişti. Zor tarafı ilk uzatma seçimini kazanmaktır. Onu kazandı. Sen hiç 'Flynn gibi Bin' hikâyesini duymadın mı?"

"Hayır."

"Bayılırsın. Yaklaşık altı yıl önce Flynn vali tarafından yargıç olarak tayin edildi. Daha birleştirme olmadan. O zamanlar yargıçlar görev bölgelerindeki seçmenlerin oylarıyla seçilirlerdi. Los Angeles yöresinin kıdemli yargıcı Flynn'in özgeçmişine bakınca, onun kuvvetli politik bağlantıları olduğunu, fakat mahkeme konusunda hiçbir yeteneğinin veya tecrübesinin olmadığını gördü. Flynn aslında tipik bir büro hukuk müşaviri olabilirdi. Bırak bir davayı yönetmeyi, mahkeme binasının yerini bile bulamazdı. Bunun üzerine Flynn'i buraya, Compton ceza mahkemesine gönderdi, çünkü kurala göre yargıç olarak tayin edildikten bir yıl sonra uzatma için seçime girilir. Kıdemli yargıç, Flynn'in nasıl olsa buradakilerin tepesini attıracağını ve seçimde oy alamayıp atılacağını tahmin ediyordu. Bir yıl görevden sonra şutlanacaktı."

"Baş ağrısı bitecekti."

"Aynen öyle. Ne var ki, iş öyle yürümedi. O yıl seçime aday olarak Fredrica Brown katıldı. Freddie Brown'u tanır mısın?"

"Şahsen tanımıyorum, ama adım duymuştum."

"Buradaki herkes de senin kadar tanıyor. Sadece çok iyi bir savunma avukatı değildir; zencidir, kadındır ve bu toplumda bir hayli popülerdir. Seçimde Flynn'i eze eze yenebilirdi."

"O halde nasıl oldu da Flynn hâlâ kürsüde kaldı?"

"Şimdi ona geliyorum. Freddie yarışa girdikten sonra kimse aday olmadı. Ne diye uğraşacaklardı ki... Freddie banko kazanırdı. Ama bir yandan da bu kadın, neden kazandığı onca parayı tepip yargıç olmak ister, diye merak edilmiyor değildi. O sıralarda aldığı vekâlet ücreti altı haneli sayılarla ifade ediliyordu."

"Peki, ne oldu?"

"Adaylık başvurularının bitmesine bir saat kâlâ Freddie mahkeme kâtibine gidip adaylıktan çekildiğini bildirdi."

"Böylece Flynn seçime rakipsiz tek aday olarak girdi ve kürsüde kaldı," dedi Levin.

"Evet. Ardından birleşme gerçekleşti, bundan sonra da ondan kurtulmaları mümkün değil."

Levin öfkelenmişti. "Bu nasıl saçmalık. Mutlaka aralarında bir anlaşma yapmış olmalılar. Seçim yasalarını çiğnemiş olmalılar."

"Böyle bir anlaşma yaptıklarını kanıtlamak gerekiyor. Freddie, Flynn'i kürsüde tutmak için böyle bir plan olmadığını ısrarla savundu. Söylediğine göre, bir yargıç maaşıyla hayat standardını sürdüremeyeceğini anladığı için fikrini değiştirmiş. Ama sana bir şey söyleyeyim, ne zaman Flynn'in yargıç olduğu bir davaya girse Freddie mutlaka kazanır."

"Bir de buna adalet sistemi diyorlar."

"Evet, öyle diyorlar."

"Peki, Blake hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu konunun da konuşulması gerekiyordu. Herkes bundan bahsediyordu zaten.

Televizyon ve sinema oyuncusu Robert Blake, karısını öldürmek suçundan mahkemeye çıkmış, önceki gün, Van Nuys Yüksek Mahkemesi'nde beraat etmişti.

Savcı ile Los Angeles Polis Teşkilatı, medya odağı olan bir dava daha kaybetmişlerdi ve her yerde bu konuşuluyordu. Gerek medya gerekse bu makinenin dışında yaşayan ve çalışan insanlar bir türlü anlayamıyorlardı. Önemli olan cinayeti Blake'in işleyip işlemediği değildi, önemli olan onu bu suçtan mahkûm etmeye yeterli delilin mahkemeye getirilip getirilmediğiydi. Bunlar iki ayrı şeydir; kararın ilanından sonraki kamuoyu tepkileri bu iki şeyi karıştırmaktan kaynaklanıyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedim. "Sadece delillere odaklandıkları için jüriye hayran oldum. Delil yoksa, bir şey yoktur. Savcıların jürinin sağduyusuna güvenip, reh o yapmadıysa kim yaptı o zaman?' mantığına dayanarak iş yapmaları beni deli ediyor. Yeter be. Bir adamı mahkûm edip ömür boyu içeriye tıkmak mı istiyorsun, o halde ortaya adam gibi delil getir. Jüri seni kurtarsın diye heveslenme."

"Gerçek bir savunma avukatı gibi konuştun."

"Sen de hayatını savunma avukatlarından kazanıyorsun, dostum. Bu söylediklerimi ezberlemelisin. Şimdi Blake'i boş ver. Bu davayı kıskanıyorum ve zaten hakkında yeterince şey işittim. Telefonda bana iyi haberlerin olduğunu söylemiştin."

"Var ya. Hem konuşup hem de elimdekilere bakmak için nereye gitmek istersin?"

Saatime baktım. Şehir merkezindeki ceza mahkemeleri binasında bir sıralı duruşmam vardı. Saat on bire kadar orada olmalıydım; bir gün önce kaçırdığım için bu defa mutlaka orada bulunmalıydım. Bundan sonra da Van Nuys'a gidip, Roulet'in davasını Maggie McPherson'dan alan savcı Ted Minton ile ilk görüşmemize gidecektim.

Hiçbir yere gidecek zamanım yok," dedim. "Otomobilimde oturup birer kahve içeriz. Göstereceğin şeyler yanında mı?"

Cevap olarak Levin çantasını kaldırıp kenarına vurdu. "Peki şoförün ne olacak?"

"Onu merak etme."

"O halde, dediğin gibi yapalım."

11

Lincoln'e girip oturduktan sonra Earl'e biraz etrafta dolanıp bir Starbucks bulmasını söyledim. Kahveye ihtiyacım vardı. "Buralarda Starbucks yoktur," dedi Earl.

Earl'ün buraları iyi tanıdığını biliyordum, ama nerede olursan ol, en çok iki kilometre uzağında bir Starbucks bulunmaması mümkün görünmüyordu. Ama tartışacak halim yoktu. Sadece kahve istiyordum.

"Pekâlâ, o halde biraz dolaş, ve kahvesi olan bir yer bul. Mahkeme binasından çok uzaklaşma. Sonra dönüp Raul'u bırakacağız."

"Anladım."

"Ve Earl? Biz arkada bir dava hakkında konuşacağız, sen de kulaklıklarını tak, tamam mı?"

Earl iPod'unu açıp kulaklıklarım taktı. Çok geçmeden ön koltuktan minik seslerle gelen hip-hop müziği duyabiliyorduk. Levin sürücü koltuğunun arkasındaki katlanan masa üstünde çantasını açtı.

"Pekâlâ, bana ne getirdin bakalım?" dedim. "Bugün savcıyla görüşeceğim ve elimde ondan daha fazla koz olsun istiyorum. Uzlaşma duruşması da pazartesi olacak."

"Sanırım, burada bir iki koz var," dedi Levin.

Çantasından çıkardıklarını bir düzene soktuktan sonra sunumuna başladı.

"Önce müvekkilinle başlayalım, sonra Reggie Campo'ya bakarız. Adamın oldukça temiz görünüyor. Park cezaları ve hızlı araç kullanma dışında suçu yok... bu cezaları ödeme konusunda bir sorunu var, o kadar. Temiz bir vatandaş."

"Cezalarla ilgili ne olmuş?"

"Son dört yıl içinde iki kez biriken park cezalarını ve birkaç tane hız sınırını aşma cezasını ödememiş. İkisinde de icraya verilmiş, ama meslektaşın C. C. Dobbs devreye girip parayı bastırmış ve sorunu halletmiş."

"Neyse, C.C'nin bir işe yaradığına sevindim. Parayı bastırmış derken, cezaları ödediğini varsayıyorum, yargıçlara rüşvet verdiğini değil."

"Öyle olduğunu umalım. Bunların dışında Roulet hakkında tek bir leke görünüyor."

"Neymiş o?"

"Ona neler olabileceğini anlattığın o ilk görüşmede, Roulet'in bir yıl hukuk fakültesinde okuduğu ve sistemi bildiği söylenmişti. Bunu araştırdım. Benim işimin yarısı kimin yalan söylediğini, o grup içinde en büyük yalancının kim olduğunu araştırmaktır. Neredeyse her şeyi araştırırım. Çoğu zaman da bunu yapmak kolay olur, çünkü her şey bilgisayarda."

"Tamam, anladım. Peki neymiş bu hukuk fakültesi işi? Yalan mıymış?"

"Öyle görünüyor. Öğrenci işlerinde kontrol ettirdim; hiçbir zaman UCLA'da hukuk fakültesine kayıt olmamış."

Bunu biraz düşündüm. UÇLA hukukta öğrencilik konusunu Dobbs açmış, Roulet sadece başını sallayarak doğrulamıştı. Böyle bir yalan söylemeleri tuhaftı, çünkü onlara bir şey kazandırmıyordu. Bunun ardındaki psikoloji ne olabilir, diye düşündüm. Benimle ilgili olabilir miydi? Roulet'in benimle aynı düzeyde olduğunu düşünmemi mi istiyorlardı?

"O halde, böyle bir şey hakkında yalan söyleyebiliyorsa..." dedim yüksek sesle düşünerek.

"Haklısın," dedi Levin. "Bunu bilmeni istedim. Ama şunu da söylemeliyim ki, Bay Roulet hakkında bulduğum tek olumsuz nokta bu. Hukuk öğrenciliği konusunda yalan söylemiş olabilir, fakat anlattığı hikâyede yalan yok... en azından araştırabildiğim kısmında."

"Anlatsana."

"O gece söylediği yerlere gitmiş. Nat's North'da, Morgan'da ve sonra Lamplighter'da onu gördüğünü söyleyen tanıklarım var. Bize yaptığını söylediği her şeyi yapmış. İçtiği martini sayısına kadar. Dört tanesini içmiş, birini bitirmeden barın üstünde bırakmış."

"Onu o kadar iyi mi hatırlıyorlar? içkisini bitirmediğini bile hatırlıyorlar mı?"

Kusursuz bellek beni hep kuşkulandırmıştır, çünkü böyle bir şey yoktur.

Tanıkların belleğinde hata bulmak da benim işim ve becerimdir. Birisi bir şeyi çok ayrıntılı hatırlarsa, midemi bulandırır... özellikle de bu kişi savunmanın tanığıysa.

"Hayır, sadece barmenin belleğine güvenmiyorum. Burada bir şey getirdim, Mıck, bayılacaksın. Bayılsan iyi edersin, çünkü bana bin dolara mal oldu."

Çantasının dibinden küçük bir DVD oynatıcısı çıkardı. Bunları daha önce uçak yolcularının kullandığını görmüştüm ve otomobil için ben de bir tane almayı düşünüyordum. Mahkemeden çıkmamı beklerken şoförüm kullanabilirdi. Ara sıra bunun gibi davalar için ben de kullanabilirdim.

Levin DVD'yi yerine yerleştirdi, fakat oynatmaya başlamadan otomobil durdu.

The Central Bean adında bir kahve dükkânının önündeydik.

"Gidip bir kahve alalım, sonra da getirdiğin şeye bakarız," dedim.

Earl'e bir şey istiyor mu, diye sordum; istemiyordu. Levin'le birlikte otomobilden çıkıp dükkâna girdik. Kahve için uzun olmayan bir sıra vardı. Beklerken Levin, bana az sonra izleyeceğimiz DVD'de neler olduğunu anlattı.

"Morgan Barı'ndaydım ve Janice adındaki bar görevlisiyle konuşmak istiyordum, ama kız bana önce müdürden izin almam

gerektiğini söyledi. Ben de arka taraftaki ofise gidip adamı gördüm. Bana Janice'ye tam olarak ne sormak istediğimi sordu. Neden bu kadar şey bilmek istiyor, diye merak ettim. Sonra bana bir teklif yapınca nedeni ortaya çıktı. Geçen yıl barın gerisinde sorun yaşanmış. Kasadan para tırtıklanıyor muş. Bir hafta içinde yaklaşık on iki barmen çalıştığı için kimin elinin uzun olduğunu bir türlü anlayamamış."

"Ve kamera yerleştirmiş."

"Evet. Gizli bir güvenlik kamerası. Hırsızı yakalayıp kovmuş. Ama o kadar işe yarıyormuş ki, kamerayı orada bulundurmaya devam etmiş. Sistem her gece saat yirmiden, sabaha karşı ikiye kadar kayıt yapıyor. Bir banda dört geceyi sıkıştırabiliyor.

Herhangi bir sorun olursa bantta geri gidip bakabiliyor."

"Söz konusu gecenin bandı var mıydı?"

"Evet, vardı."

"Bunun için de senden bin dolar istedi, öyle mi?"

"Doğru."

"Polislerin bundan haberi yok mu?"

"Daha bara uğramamışlar bile. Şu ana dek Reggie'nin anlattıklarıyla yetiniyorlar."

Başımı salladım. Bunda anormal bir şey yoktu. Polisler o kadar çok dava üzerinde çalışıyorlardı ki, her şeyi didik didik araştırıp soruşturacak zamanlan yoktu.

Zaten ellerinde bir hayli delil vardı. Görgü tanığı bir mağdur, onun evinde yakalanan bir sanık, sanığın ve silahın üstünde mağdurun kanı. Polislere göre daha fazlasını aramaya gerek yoktu.

"Ama bizi barın içi ilgilendiriyor, kasa değil," dedim.

"Bunu biliyorum. Kasa barın arkasında, duvara dayalı. Kameraysa tam onun üstünde, tavandaki duman dedektörünün içinde. Arka duvar ise bir ayna. Baktığım zaman aynadan bütün

barı görebiliyorum. Sadece ters taraftan. Bandı diske aldırdım, çünkü görüntüyle oynayabiliriz. Büyütürüz, odaklayabiliriz falan."

Sıra bize gelmişti. Ben büyük boy bir sütlü kahve istedim, Levin bir şişe su aldı. İçeceklerimizi alıp tekrar otomobile döndük. Earl'e DVD'yi izlememiz bitene kadar hareket etmemesini söyledim. Otomobilde yolculuk sırasında okuyabilirim, ama bozuk yollarda giderken minik ekranda bir şey izlersem başım dönerdi.

Levin DVD'yi oynatmaya başladı.

Ekranda Morgan Barı'nın dörtgen biçimindeki salonu görünüyordu. Görevli iki barmen vardı, ikisi de kadındı ve siyah kot pantolon giymişlerdi. Gömlek etekleri açık karınlarının üstünde bağlı, göbek deliklerinde piercing vardı. Levin'in söylediği gibi kamera aslında barın arkasına çevriliydi, ama aynadan bütün salon ve müşteriler gözüküyordu. Louis tek başına geldi ve çerçevenin tam ortasında kalacak bir yere oturdu. Sol köşede bir çerçeve sayıcısı, sağ köşedeyse tarihi ve saati gösteren bir zamanlayıcı vardı. Saat 20.11, tarih 6 Mart'tı.

"İşte, bak. Louis geldi," dedi Levin. "Bak, orada da Reggie Campo."

Levin düğmeye basıp görüntüyü dondurdu. Sonra yerini değiştirip sağ yanı tam ortaya getirdi. Kadının sağında onunla birlikte oturan bir adam görünüyordu.

Levin görüntüyü büyüttü.

"Emin misin?" diye sordum.

Ben, kadının sadece yaralı haldeki yüzünü görmüştüm. "Evet, bu o. Bu da Esrarengiz Bay X."

"Pekâlâ."

"Şimdi izle."

Levin filmi tekrar normal hale getirdikten sonra hızla öne sardı."

"Louis martinisini içiyor, bardaki kızlarla konuşuyor ve bir saat boyunca pek bir şey olmuyor," dedi Levin.

Defterinde kaydetmiş olduğu belirli çerçeve sayılarına baktı.

Tam yerini bulduğunda görüntüyü normal hızda oynatmaya başladı ve Reggie Campo'yla Bay X'in tam çerçeve ortasında kalmasını sağladı. Saatin 20.43'e gelmiş olduğu görülüyordu.

Ekranda görünen Bay X barın üstünden bir paket sigara ve çakmak aldıktan sonra oturduğu yerden kalktı. Ve sağa doğru yürürken kameranın görüş açısından çıktı.

"Ön kapıya gidiyor," dedi Levin. "Orada sigara içenler için bir veranda var."

Reggie Campo bir süre Bay X'in arkasından baktı, sonra kalkıp müşterilerin taburelerde oturduğu ön bara doğru yürüdü. Arkası dönük olan Roulet'in yanından geçerken sol elinin parmaklarını onun omuzlarında gezdirdi ve yürümeye devam etti.

Roulet dönüp baktığında Campo yürüyordu.

"Burada ona yem atmış," dedi Levin. "Aslında helaya gidiyor."

"Roulet olayın böyle olduğunu söylememişti," dedim. "Söylediğine göre kadın ona gelmiş ve ona..."

"Acele etme," dedi Levin. "Bu kadın er geç heladan çıkacak, değil mi?"

Beklerken bardaki Roulet'i izledim. Saate baktım. Şimdilik iyi gidiyordum, ama ceza mahkemesinde ki sıralı duruşmayı kaçıramazdım. Bir gün önce orada bulunmamakla yargıcın sabrını sonuna dek sınamış durumdaydım.

"İşte geliyor," dedi Levin.

Ekrana iyice sokulunca Reggie Campo'nun tekrar bar tezgâhı boyunca yürüyüşünü gördüm. Bu kez Roulet'in olduğu yere gelince durdu ve vücudunu sağ tarafta oturan adamla onun ara-

sına sıkıştırdı. Oraya sığabilmek için yan durunca memeleri belirgin bir şekilde Roulet'in sağ koluna dayanmıştı. Düpedüz adama asılıyordu. Bir şeyler söylüyordu, işitebilmek için Roulet onun dudaklarına doğru eğildi. Bir an sonra Roulet başım sallarken Reggie Campo onun avucuna buruşturulmuş bir kokteyl peçetesi tutuşturdu. Bir iki şey daha konuştuktan sonra Reggie Campo onun yanağına bir öpücük kondurup geri çekildi ve kendi oturduğu yere döndü.

"Harikasın, Raul," dedim. "Poliste bu film yok, demiştin, değil mi?" diye ekledim.

"Geçen hafta ben bunu aldığım zaman haberleri yoktu. Bant da hâlâ bende.

Demek ki, hayır, film onlarda yok, büyük ihtimalle böyle bir şeyden haberleri bile yok."

Delil paylaşımı kurallarına göre Roulet'e resmen celp geldikten sonra bu delili savcıya teslim etmem gerekirdi. Ama bunun da yolu vardı. Duruşmada kullanacağıma kesin karar vermediğim hiçbir şeyi savcıya vermek zorunda değildim.

Bu da bana epey zaman ve açık kapı bırakıyordu.

DVD'de görülenlerin çok Önemli olduğunu ve hiç kuşkusuz bunu mahkemede kullanacağımı biliyordum. Tek başına bu bile, jüride "akla yatkın kuşku" yaratabilirdi.

Mağdur ile ona saldırdığı iddia edilen kişi arasında, savcılığın dosyasında belirtilmeyen bir yakınlık olduğunu gösteriyordu. Daha da önemlisi, filmde mağdurun davranışları daha sonra olacaklara davetiye çıkarıyor şeklinde yorumlanabilirdi. Bu demek değildi ki, daha sonra olanlar kabul edilebilir veya suç sayılmaz... fakat suç ile bireyler arasındaki sıradan ilişkiler her zaman jüri üyelerine ilginç gelmiştir. DVD'nin bana sağladığı şey, sadece siyah ve beyaz olarak görülebilecek bir suç olayını gri

alana dönüş tür m esiydi. Savunma avukatı olarak ben bu gri alanda yaşardım.

İşin tuhaf yanı, bu DVD benim istemediğim kadar iyiydi. Mağdurun saldırganı tanımadığı yolundaki polise verdiği ifadeyle tamamen çelişiyordu. Film onun yalan söylediğinin kanıtıydı. Bir davayı çökertmek için tek bir yalan yeterlidir. Bu bant, benim deyimimle, "yürüyen ispattı". Dava daha mahkemeye bile gitmeden biter, müvekkilim elini kolunu sallayarak çekip giderdi.

Onunla birlikte kaymaklı dava beklentilerim de buhar olurdu.

Levin görüntüyü tekrar öne sardı.

"Şimdi bunu izle," dedi. "Campo'yla Bay X saat yirmi birde gidiyorlar. Ama ayağa kalkışına bak şimdi."

Levin görüntüyü Campo ve adam üzerinde odakladı. Saat göstergesi 20.59 olduğunda filmi yavaş gösterime aldı.

"Bak şimdi, gitmeye hazırlanıyorlar," dedi. "Adamın ellerini izle."

İzledim. Adam son yudumunu içmek için kadehini ağzına götürüp başını geri eğdi. Sonra yerinden kalktı ve Campo'nun kalkmasına yardım etti. Birlikte yürüyerek kameranın açısı dışına çıktılar.

"Ne var?" dedim. "Neyi ıskaladım?"

Levin görüntüyü yine adamın içkisini bitirme sahnesine geri aldı. Tam o anda dondurup parmağını ekrana götürdü. Adam içkisini içmek için geriye doğru eğilirken sol elini denge için masaya dayamıştı.

"Bardağı sağ eliyle tutuyor," dedi Levin. "Saatini de sol bileğine takmış. Yani, göründüğü kadarıyla bu adam sağ elli, değil mi?"

"Ne var bunda? Bize ne yaran var? Mağdura vurulan yumruklar soldan gelmiş."

"Sana daha önce söylediğim şeyi düşünsene."

Düşündüm. Ve çok geçmeden anladım.

"Ayna! Her şey tersten görünüyor. Adam aslında solak."

Levin başını sallayıp yumruğuyla zafer işareti yaptı. "Bütün dava burada bitebilir," dedim, ama iyi mi olurdu bilmiyordum.

Levin mutlu görünüyordu; benim belki de ciddi bir servet kaçırıyor olabileceğimin farkında değildi.

Kahvemden iri bir yudum alıp bu DVD'yi kullanmak için bir strateji düşündüm.

Duruşma gününe kadar saklayabilmenin bir yolu aklıma gelmiyordu. Polisler er geç soruşturmalarını derinleştirecekler ve bunun varlığını öğreneceklerdi. Eğer elimde tutarsam, elimde patlayabilirdi.

"Henüz nasıl kullanacağımı bilmiyorum," dedim. "Ama kesin olan bir şey varsa, Bay Roulet, annesi ve Cecil Dobbs hizmetinden çok memnun kalacaklar."

"Onlara söyle, memnuniyetlerini parayla ifade etmelerinde hiçbir sakınca yok."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Levin DVD'yi başa aldı.

"Pek bir şey yok. Roulet peçetedeki yazıyı okuyup ezberliyor. Sonra bir yirmi dakika falan daha oturup, son içkisini bitirmeden gidiyor."

Roulet'in çıkmak üzere olduğu anı yavaş gösterimde izledik. Roulet dolu kadehinden bir yudum alıp barın üstüne bıraktı. Reggie Campo'nun verdiği peçeteyi cebinden çıkardı, ayağa kalkarken buruşturup yere attı. İçkisini barda bırakıp gitti.

Levin DVD'yi çıkarıp plastik kılıfının içine yerleştirdikten sonra oynatıcıyı kapatıp çantasına koydu.

"Sana getirdiğim görsel delil bu kadar."

Uzanıp Earl'in omzuna dokundum. Kulaklıklardan birini çıkarıp bana döndü.

"Mahkeme binasına gidelim," dedim. "Kulaklığım yine tak." Earl söyleneni yaptı.

"Başka ne var?" diye sordum Levin'e.

"Reggie Campo var," dedi. "Kadın Pamuk Prenses değil."

"Ne buldun?"

"Önemli olan ne bulduğum değil. Ne düşündüğüm. Filmde nasıl davrandığım gördün. Yanındaki adam bir anlığına gidince gidip tek başına oturan başka bir adama aşk notlan bırakıyor. Artı, biraz araştırma yaptım. Evet, aktris, ama son zamanlarda aktrislik yapmıyor. Belki, özel çekimlere katılıyordur, kim bilir."

Reggie Campo'nun değişik pozlarda ve kılıklarda çekilmiş fotoğraflarından oluşan profesyonel bir fotoğraf kolajı gösterdi. Şehirdeki kast ajanslarına gönderilen cinstendi. Aralarında en büyük ebatta çekilmiş olan bir yüz fotoğrafıydı. Reggie Campo'nun hırpalanmadan önceki yüzünü ilk kez görüyordum. Çok güzel bir kadındı ve bu yüzde bana tanıdık gelen bir şey vardı, ama bunu hemen çıkaramadım. Acaba daha Önce bir televizyon programında veya bir reklam filminde mi gördüm, diye düşündüm. Fotoğrafları bırakıp referanslara baktım. Hiç hatırlamadığım televizyon programlarında ve reklamlarda rol almıştı.

"Polis raporunda şu andaki işvereni olarak Topsail Telemarket Şirketi'nin adını vermiş. Bunlar Marina'dadır. Televizyonun geç saatlerdeki yayınları sırasında bir sürü saçma sapan şeyler pazarlıyorlar. Kondisyon makineleri falan. Günlük bir iş.

İstediğin zaman çalışıyorsun. Ne var ki, Reggie beş aydan beri burada bir gün bile çalışmamış."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun, yani bu kadın fahişelik mi yapıyor?"

"Son üç gecedir onu izliyorum ve..."

"Ne yapıyorum dedin?"

Dönüp Levin'e baktım. Bir ceza avukatı hesabına çalışan bir özel dedektif şiddet içeren bir suçun mağdurunu izlerken yakalanırsa, bunun cezası çok ağırdı ve tabi, ben ödemek zorunda kalırdım. Bu durumda savcının yapacağı tek iş yargıca gidip taciz ve ürkütme iddiasında bulunmaktı. Bana çok ağır bir ceza verilirdi. Reggie Campo'ya duruşmada kürsüye çıkana dek dokunulamazdı. Ancak ondan sonra benim olurdu.

"Merak etme," dedi Levin. "Çok uzaktan izledim. Bayağı uzaktan. Ve iyi ki de izlemişim. O yüzündeki bereler ve şişler ya hemen iyileşmiş ya da müthiş makyaj yapıyor olmalı, çünkü bu hanımın çok fazla ziyaretçisi var. Hepsi de erkek, yalnız ve gecenin farklı saatlerinde geliyorlar. Göründüğü kadarıyla bir geceye iki kişi sığdırıyor."

"Bunları barlarda mı topluyor?"

"Hayır, evden çıkmıyor. Bu adamlar devamlı müşterileri falan olmalı, çünkü evin kapısına kadar yolu gayet iyi biliyorlar. Bazı plaka numaralan aldım. Gerekirse onlan ziyaret edip bir iki şey sorabilirim. Birkaç tane de enfrarujlu video çekimim var, ama bunları daha diske aktaramadım."

"Şimdilik bu adamları ziyaret falan etme. Campo öğrenebilir. Onun etrafındayken çok dikkat etmeliyiz. Fahişelik yapması beni ilgilendirmiyor."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve bu bilgiyi nasıl kullanabilirim, diye düşündüm.

"Sabıka kaydını araştırdın mı? Sabıkası var mı?"

"Yok, sicili temiz. Bu oyunda yeni olduğunu sanıyorum. Aktris olmak isteyen kadınlar için hayat zordur, bilirsin. Çok yıpratıcıdır. Sanırım önce yolunu açabilmek için bir iki adamla başladı, sonra da işi ticarete döktü. Amatörken profesyonel oldu."

"Bunların hiçbiri de önceden edindiğin raporlarda yok, değil mi?"

"Yok. Sana dediğim gibi, polisler herhangi bir ileri soruşturma yapmamışlar. En azından şu ana kadar."

"Eğer amatörlükten profesyonelliğe yükselmişse, Roulet gibi birini tuzağa düşürecek kadar da ilerlemiş olabilir. Adam pahalı bir otomobil kullanıyor, iyi giyimli... saatini gördün mü?"

"Evet, Rolex. Eğer hakikiyse, bileğinde on bin dolar taşıyor demektir. Kadın bunu barın karşı ucundan görmüş olabilir. Belki onca kişi arasından onu bu yüzden seçti."

Mahkeme binasına dönmüştük. Artık benim şehir merkezine doğru yola çıkmam gerekiyordu. Levin'e otomobilini nereye park etmiş olduğunu sordum, o da Earl'e yerini tarif etti.

"Bunların hepsi çok iyi," dedim. "Ama Louis'in UCLA öğrenciliği dışında bir yalanı daha çıkmış oldu."

"Evet," dedi Levin. "Kadınla para karşılığı iş tutacağım biliyordu. Bunu sana söylemesi gerekirdi."

"Louis'le bunu konuşacağım."

Paralı otoparkın önünde durduğumuz sırada Levin çantasından bir dosya çıkardı. Dosyanın kapağında lastik bantla tutturulmuş bir kâğıt vardı. Bunu bana uzattı. Sekiz günlük soruşturma hizmetlerinin ve masraflarının karşılığı olan altı bin dolarlık bir faturaydı. Son yarım saatte işittiklerime bakılırsa bu ücret hiçbir şey değildi.

"Dosyada konuştuğumuz her şeyin metniyle birlikte, Morgan'dan gelen bantta var," dedi Levin.

Dosyayı biraz tereddütle aldım. Bunu almakla delil paylaşımı dünyasına girmiş oluyordum. Almasam ve bunu Levin'de bıraksam, savcının "delil saklıyor" diye yaygara koparması karşısında manevra yapacak bir boşluğum olurdu.

Parmağımla faturayı gösterdim.

"Lorna'yı arayıp sana bir çek göndermesini söylerim," dedim. "Lorna nasıl?

Onu özledim?"

Biz evliyken Lorna da benimle mahkemelere gelir, izlerdi. Bazen şoför bulamamışsam, otomobili o kullanırdı. O zamanlar Levin, onu daha sık görüyordu.

"Gayet iyi. Hâlâ Lorna, işte."

Levin kapıyı araladı, fakat çıkmadı. "Reggie'yi izlemeyi sürdüreyim mi?"

Bu zor bir soruydu. Kabul edersem, bir sorun çıktığı taktirde inkâr edecek durumum olmazdı. O zaman ne yapıldığını biliyor olacaktım. Biraz duraksadım, ama sonra kabul ettim.

"Ama çok uzaktan izle. Ve başka kimseyi görevlendirme. Sadece sana güvenebilirim."

"Merak etme, ben yaparım. Başka bir şey var mı?"

"Şu solak adam. Bay X'in kim olduğunu, bu işte bir rolü var mı, yoksa sadece başka bir müşteri miydi, öğrenmemiz gerek."

"Tamam," dedi Levin.

Güneş gözlüğünü takıp kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Soma içeri uzanıp çantasını ve açılmamış şişe suyunu alıp veda etti. Otomobilini ararken bir süre arkasından baktım. Bu öğrendiklerim karşısında sevinçten uçuyor olmam lazımdı. İbreyi olduğu gibi müvekkilimin lehine çeviriyordu. Ama tam anlayamadığım bir nedenle içimde bir huzursuzluk vardı.

Earl müziğini kapatmış, talimat bekliyordu.

"Şehir merkezine gidelim, Earl," dedim.

"Tamam," dedi Earl. "Ceza mahkemesine mi?"

"Evet. Az önce dinlediğin müzik kulağıma geliyordu. Kimdi dinlediğin?"

"Snoop. Onu yüksek sesle dinlemek iyi olur."

Bu da eski bir sanıktı. Cinayet suçlamasıyla mahkemeye girmiş ve beraat etmişti.

"Earl," dedim. "Yedi yüz on numaralı yoldan git. Geç kalıyoruz."

12

Sam Scales bir Hollywood dolandırıcısıydı. Uzmanlık alanı internet üzerinden düzenbazlık yaparak kredi kartı numaralarını ve kimlik bilgilerini toplayıp, yeraltı dünyasının finans uzmanlarına satmaktı. Onunla ilk çalışmamda, altı yüz adet kredi kartı numarasını, kimlik bilgileri, adresleri, sosyal sigorta numaraları, şifreleri ve kartların son kullanma tarihleriyle birlikte müşteri kılığındaki polis memuruna satarken tutuklanmıştı.

Scales kart numaralarını ve bilgileri, TrimSlimö adında bir zayıflatma ürünü satan Delaware'li bir şirketin müşteri listesindeki beş bin kişiye e-posta göndererek edinmişti. Bu listeyi ara sıra Scales adına çalışan bir hacker şirketin bilgisayarından çalmıştı. Saat bazında kiralanan bir bilgisayar ve geçici bir e-posta adresi kullanan Scales listedeki herkese bir mektup göndererek kendisini FDA hukuk danışmanı olarak tanıttıktan sonra teşkilatın TrimSlimö adlı ürünü toplatmakta olduğunu ve bu ürünü alan herkesin kredi kartına ödedikleri miktarın tamamı iade edilerek yatırılacağını bildirdi. FDA bu ürünün zayıflamayı sağlamada hiçbir etkisi olmadığını saptamıştı. Sahtekârlık suçuyla mahkemeye verilmemek için firma yetkilileri sattıkları bütün ürünlerin ücretini geri vermeyi kabul ediyorlardı. Scales mektubun sonunda parasını geri alan herkesin bunu kendisine bildirmesi talimatını verdikten sonra kredi kartıyla ilgili bilgileri istedi.

Mektubu alan beş bin kişiden altı yüzü oltaya takıldı. Scales hemen internet üzerinden yeraltı dünyasıyla temasa geçti; bütün kimlik belgeleri ve numaralarıyla altı yüz kredi kartı karşılığında on bin dolar almak üzere anlaşma yaptı. Bunun anlamı, birkaç gün içinde numaraların boş plastik kartlara basılması ve kullanılması demekti.

Zararın milyonlarca doları bulacağı bir sahtekârlıktı.

Alışveriş Batı Hollywood'da bir kahve dükkânında gerçekleşti. Scales müşterisine bir bilgisayar çıkışı verdi, karşılığında içinde nakit para olan kalınca bir zarf aldı. Cebinde zarfı, elinde kahvesiyle dışarı çıktığı anda şerif yardımcılarıyla karşılaştı. Kart numaralarını gizli polise satmıştı.

Scales savayla uzlaşmam için beni tutmuştu. O sırada otuz üç yaşındaydı ve her ne kadar o güne dek yasal bir işte çalıştığını gösteren tek bir şey yoksa da, sicili temizdi. Davada görevli savcının dikkatini sadece kart numaralarının çalınmasına yönlendirip, sahtekârlığın yol açacağı büyük maddi kayıp üzerinde durmamasını sağlamış ve Scales'e hoşuna giden bir karar çıkartmıştım. Kimlik hırsızlığı suçunu kabul ederek tecil edilen bir yıl mahkûmiyet aldı. Altmış gün toplum hizmetinde görev yapacak, dört yıl da gözetim altında bulunacaktı.

Bu ilk defasıydı. Üç yıl önce. Sam Scales hapse girmeme fırsatını kullanamamıştı. Şimdi yine tutukluydu ve öyle bir sahtekârlık davasında onu savunacaktım ki, bu kez onu hapse girmeden kurtarmak neredeyse imkânsızdı.

Bir önceki yıl 28 Arahk'ta Scales paravan bir şirket kullanarak internette 'SunamiYardim.com' adında bir web sitesi kurdu. Web sitesinin ana sayfasında iki gün önce Hint Okyanusu'nda meydana gelen tsunaminin Endonezya'da, Sri Lanka'da ve Tayland'da yol açtığı dehşetin fotoğraflarım koydu. Siteyi ziyaret edenlerden Sunami Yardim'a bağış yapmaları isteniyordu; toplanan paralar daha sonra yardım amaçlı örgütlere dağıtılacaktı. Sitede ayrıca Endonezya'da Hıristiyanlığı yaymak isteyen Rahip Charles adında yakışıklı bir beyaz adamın fotoğrafı da vardı. Rahip Charles ziyaretçilere gönülden bağış yapma çağrısında bulunuyordu.

Scales akıllıydı ama o kadar da akıllı değildi. Niyeti siteye yapılan bağışları çalmak değildi. Onun istediği şey, bağış yapmak için verilen kredi kartı bilgilerini çalmaktı. Tutuklanmasının ardından yürütülen soruşturmada siteye yapılan bütün bağışların gerçekten de Amerikan Kızılhaç'ına gittiği ve felaketzedelere ulaştırıldığı öğrenilmişti.

Ancak bağışlarda kullanılan kredi kartları bilgileri de kısa zamanda yeraltına iletilmişti. Los Angeles Polis Teşkilatı'nın dolandırıcılık şubesinden Roy Wunderlich bu web sitesini bulunca Scales tutuklanmıştı. Böyle felaketlerin ardından bir dolu dolandırıcının türediğini bilen Wunderlich tsunami kelimesinin yanlış yazıldığı web site isimlerini araştırmaya başladı. Ona göre, böyle sahte site yaratan dolandırıcılar, nispeten düşük eğitimli kurbanları avlamak için kelimeyi bilhassa yanlış yazıyorlardı.

'SunamiYardim.com'da dedektifin ortaya çıkardığı birkaç kuş-kulu siteden biriydi.

Bunların çoğunu FBI'a gönderip ülke çapında bir soruşturma başlattı. Bu arada SunamiYardım.com'un kayıt adresine baktığında karşısına Los Angeles'te bir posta kutusu çıktı. Wunderlich aradığını bulmuştu. 'SunamiYardim.com' sitesini kendine sakladı ve FBI'a göndermedi.

Posta kutusu adresi palavraydı, fakat Wunderlich yılmadı. Düşük miktarda bir bağış yaparak oltasını attı.

Yirmi dolarlık bağışını yaptığı kredi kartı Visa şirketinin dolandırıcılık şubesi tarafından günün yirmi dört saati kontrol edilecek ve bu hesaptan bir alışveriş yapıldığı anda ona bildirilecekti. Bağışı yaptıktan üç gün sonra kredi kartı on bir dolarlık bir öğlen yemeği hesabını Ödemek için kullanıldı. Wunderlich bunun bir sınama olduğunu anlamıştı. Kartı kullanan satış noktasında bir sorunla karşılaşırsa, bu miktarı kolayca nakit olarak ödeyebilirdi.

Restoranda yapılan ödeme kabul edildi. Bu arada Wunderlich ve dolandırıcılık şubesinden dört dedektif hemen restoranın bulunduğu Farmers Market adındaki alışveriş merkezine gittiler. Buradaki lokantalar ve dükkânlar daima çok kalabalık olduğu için kart sahtekârlarının tercih ettikleri bir yerdi. Wunderlich telefonda kartın bir dahaki kullanılışı için haber beklerken diğer dedektifler de merkezin içinde dağılmışlardı.

Birinci ödemeden iki saat soma kredi kartı bu kez Nordstrom adındaki dükkânda altı yüz dolarlık bir deri ceket almak için kullanıldı. Kart ödemesi biraz geciktirildi, fakat engel olunmadı. Dedektifler hemen dükkâna dalıp deri ceketi satın alan genç bir kadını tutukladılar. Bu vaka o andan itibaren "gammazlama zinciri" olarak tanındı. Polis bir zanlıyı yakaladı mı, ardından onun ele verdiği başka birini tutukluyordu.

Sonunda basamakların sonundaki adama, yani Sam Scales'e ulaşıldı.

Dolandırılan kurbanların çoğunun yakışıklı rahibe yardım etmek isteyen kadınlar olduğu ortaya çıktı.

Ceza mahkemeleri binasının on üçüncü katındaki 124 numaralı şubeye vardığımda saat on kırk beşti, fakat duruşma salonunda yargıcın kâtibi Marianne'den başka kimse yoktu. Hemen onun yanına gittim.

"Sıralı duruşma yapmıyor musunuz?" diye sordum.

"Sizi bekliyorduk. Gidip herkesi çağırayım, yargıca da haber vereyim."

"Bana çok kızdı mı?"

Marianne omuz silkti. Yargıç adına cevap vermezdi. Özellikle de bir savunma avukatına. Ama bir bakıma yargıcın gecikmemi hiç de hoş karşılamadığını belli etmişti.

"Scales hâlâ burada mı?"

"Burada olması gerekir. Joe'nun nereye gittiğini bilmiyorum." Gidip savunma masasına oturdum ve beklemeye başladım. Neden sonra kilitli kapı açıldı ve 124. şube mübaşiri Joe Frey geldi. "Adamım hâlâ orada mı?"

"Göndermek üzereydik. Yine gelmeyeceksiniz sandık. Gidip görüşmek ister misiniz?"

Çelik kapıyı açtı, ben de içeri girip on dördüncü kattaki tutukevine Çıktım.

Tutukluların bulunduğu bölme cam bir panelle ayrılmıştı. Sam Scales cam bölmenin ardında tek başına oturmaktaydı. Üstünde turuncu renkli tulum, bileklerinde zincir vardı. Trim-Slimö mahkûmiyetinden hâlâ gözetim altında olduğu için kefalet kabul edilmemişti. Onun için çıkarmış olduğum ballı karar artık suya düşüyordu.

"Nihayet geldin," diye sitem etti Scales, beni görünce.

"Bir yere mi gidecektin yoksa? Olacaklara hazır mısın?"

"Başka seçeneğim yoksa."

Karşısına oturdum.

"Sam, her zaman bir seçenek vardır. Ama sana bir daha açıklayayım. Bu defa seni fena yakaladılar, tamam mı? Dünya tarihinde kaydedilmiş en büyük doğal afet kurbanlarına yardım etmek isteyen insanları yolarken yakalandın. Suç ortaklarından üçü savcıyla anlaşma yapıp senin aleyhine ifade vermeyi kabul etti. Kart numaralarının sende olduğu ortaya çıktı. Demek istediğim, bu davanın sonunda yargıçtan ve jüriden göreceğin sempati, bir çocuk tecavüzcüsüne gösterilenden fazla olmayacak. Belki daha da az olur."

"Bunları biliyorum, ama ben toplum için çok yararlı bir unsur olabilirim.

İnsanları eğitebilirim. Beni okullarda görevlendirsinler. Şehir kulüplerine göndersinler.

Gözetim altında kalayım ve insanlara, nelere dikkat etmeleri gerektiğim anlatayım."

İnsanların dikkat etmeleri gereken sensin. Son yargılanmanda eline geçen fırsatı harcadın, bu kez de savcılık sana son teklifini yapıyor. Kabul etmezsen bu kez seni fena yapacaklar. Sana hiç acımayacaklarını garanti edebilirim."

Sam Scales gibi o kadar çok müvekkilim vardır ki... Hep kapının ardında bir ışık vardır diye boşuna ümit beslerler. Onlara kapının kilitli, ardındaki ışığın da çoktan sönmüş olduğunu söylemek bana kalır.

O halde, başka çarem yok, galiba," dedi Scales ve başka bir yol bulamadığım için beni suçlarcasına baktı.

"Seçim senin. Mahkemeye gitmek istiyorsan, gideriz. On yıldan başlarlar, üstüne de tecil edilen bir yılı eklerler. Onları çok kızdırmış olursun, belki seni FBI'a da pas ederler ve federaller sana bir de eyaletler arası dolandırıcılıktan bindirirler."

"Sana bir şey sorayım. Mahkemeye gidersek kazanabilir miyiz?"

Az kalsın yüksek sesle gülecektim, ama hâlâ ona biraz acıyordum.

"Hayır, Sam, kazanamayız. Sana iki aydır söylediklerimi dinlemiyor muydun?

Ellerine düştün. Kazanamazsın. Ama ben senin istediğini yapmak için buradayım.

Daha önce dediğim gibi, mahkemeye gitmek istiyorsan, gideriz. Ama eğer mahkemeye gidersek annen bana yine ödeme yapmak zorunda. Almış olduğum ücret ancak bugünü çıkarır."

"Sana şu ana kadar ne ödedi?"

"Sekiz bin."

"Sekiz bin! Kadının bütün emekli hesabı bu kadar!"

"Senin gibi bir oğlu varken bu kadar parasının kaldığına şaşıyorum."

Bana çok kötü baktı.

"Özür dilerim, Sam. Bunu söylememeliydim. Annenin bana söylediğine göre çok iyi bir evlatmışsın."

"Vay anasına be, keşke hukuk fakültesine gitseymişim. Sen de benim kadar dolandırıcısın, biliyor musun, Haller? Sana verdikleri o kâğıt parçası seni yasal kılıyor, o kadar."

Zaten hep ekmeğini kazandığı için avukatları suçlarlar. Günlük emeğinin karşılığını istemek suçmuş gibi... Scales'in söylediklerine işe başladığım ilk yıllarda çok şiddetli tepki gösterirdim. Ama bu hakareti o denli çok işittim ki, artık eskisi kadar aldırmıyordum.

"Ne diyebilirim, Sam? Bu konuşmayı daha önce de yaptık."

Bir şey söylemeden başını salladı. Bunu savcının teklifini kabul ediyor anlamında aldım. Eyalet cezaevinde dört yıl ve on bin dolar para cezası, artı beş yıl boyunca gözetim. Scales iki buçuk yıl sonra tahliye olurdu, fakat onun gibi doğuştan bir dolandırıcı için beş yıllık gözetim ölüm gibi bir şeydi. Dış kapıyı tıklattım, Frey açıp beni tekrar duruşma salonuna aldı.

"Teklifi kabul ediyor," dedim.

Ben savunma masasındaki yerimi alırken Frey de Scales'i içeri getirdi. Scales bilekleri kelepçeli olarak yanıma oturdu. Birkaç dakika sonra da 124'üncü şube savcısı Glenn Bernasconi geldi; ona teklifin kabul edildiğini bildirdim.

Saat on birde Yargıç Judith Champagne kürsüdeki yerini alınca Frey duruşmanın başladığını ilan etti. Yargıç sarışın, güzel bir kadındı ve eskiden savcılık görevi yapmıştı. Kürsüdeki geçmişi benim avukatlığım kadar eskiydi. Sertti fakat adildi. Bazen duruşma salonuna Adalet adındaki köpeğini de getirirdi. Eğer anlaşma olmasaydı ve hüküm yargıcın kararına kalsaydı, Sam

Scales duman olmuştu. Belki farkında değildi, ama Sam'i büyük bir felaketten kurtarmıştım.

"Günaydın," dedi yargıç. "Bugün gelebildiğinize sevindim, Bay Haller."

"Özür dilerim, sayın yargıç. Compton'da Yargıç Flynn'in duruşmasında işim uzadı."

Bu kadarını söylemem yetmişti. Yargıç Flynn'i tanıyordu. Herkes onu tanıyordu.

"Hem de St. Patrick Günü'nde," dedi yargıç. "Evet, sayın yargıç."

"Anladığım kadarıyla Scales davasında anlaşmaya varılmış. Doğru mu?"

"Doğrudur," dedim. "Anlaşmayı kabul ediyoruz."

Savcı Bernasconi sanıktan gelen başvuruyu kabul etmek için gereken yasal maddeleri kısmen okudu kısmen ezberinden söyledi. Scales mahkemeye gitme hakkından feragat edip suçu kabullendi. Yargıç anlaşmayı kabul ederek hükmü ona göre verdi.

"Talihiniz varmış, Bay Scales," dedi yargıç hüküm okunduktan sonra.

"Gördüğüm kadarıyla Bay Bernasconi size karşı insaflı davranmış. Ben o kadar insaflı olmazdım."

"Kendimi o denli talihli hissetmiyorum, sayın yargıç," dedi Scales.

Mübaşir Frey arkadan omzuna dokununca Scales ayağa kalktı ve bana döndü.

"Demek buraya kadarmış," dedi.

"İyi şanslar, Sam," dedim.

Frey, onu çelik kapıdan içeri geçirirken arkasından baktım. Elini falan sıkmamıştım.

13

Van Nuys Hükümet Meydanı etrafı resmi binalarla çevrili beton bir alandır. Bir ucunda Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Van Nuys şubesi, diğer bir yanında bir halk kütüphanesi, bunun da karşısında iki mahkeme binası vardır. Louis Roulet'i kütüphanenin karşısındaki beton banklardan birinde bekliyordum. Hava çok güzel olmasına rağmen meydanda pek kimse yoktu. Oysa bir gün önce Robert Blake davası nedeniyle bu alan medyanın akınına uğramıştı; kameralardan ve muhabirlerden geçilmiyordu.

Sakin, güzel bir öğleden sonrasıydı ve açık havada bulunmaktan memnundum. Benim günümün büyük kısmı penceresiz duruşma salonlarında veya otomobilimin arka koltuğunda geçtiği için kendimi dışarıya atma fırsatı bulunca hiç kaçırmam. Ama bu kez temiz havayı falan hissettiğim yoktu. Roulet'in gecikmesine sinirlenmiştim ve Sam Scales'in beni yasal dolandırıcı olarak suçlaması beynimi kanser gibi kemiriyordu. Nihayet uzaktan Roulet'in geldiğini görünce ayağa kalktım.

"Nerede kaldın?" diye çıkıştım yanıma gelince.

"Sana elimden geldiğince çabuk gelirim demiştim. Aradığında bir müşteriye ev gösteriyordum."

"Hadi, yürüyelim."

Meydanda yürümeye başladık. Yirmi beş dakika sonra davanın yeni savcısı Minton ile mahkeme binalarından eski olanında buluşacaktım. O andaki görünüşümüz hiç de dava hakkında görüşen bir avukatla müvekkiline benzemiyordu.

Daha çok, bir arazi kapatmaya hazırlanan bir emlakçı ile avukatının görüşmesi gibiydi. Benim üstümde Hugo Boss takımım vardı. Roulet ise ten rengi takımı içine yeşil balıkçı yaka kazak giymişti. Ayaklarında şık mokasenler vardı.

"Pelikan Koyu'nda fazla elbise gerekmeyecek," dedim.

"Ne demek istiyorsun? Neresi bu?"

"Şiddet uygulayan seks suçlularını gönderdikleri büyük hapishaneye verilen ad. Bu balıkçı yaka kazağınla ve mokasenlerinle oraya çok yakışırsın."

"Dur, yahu, ne var? Neden bahsediyorsun?"

"Müvekkilinin ona yalan söylemesine tahammül edemeyen bir avukattan bahsediyorum. Yirmi dakika sonra seni Pelikan Koyu'na göndermek isteyen savcıyla görüşeceğim. Seni oraya düşmekten kurtarmak için her şeyi kullanmalıyım, ama bana yalan söylediğini öğrenince elim kolum bağlı kalıyor."

Roulet durup bana döndü. Ellerini yukarı kaldırdı.

"Sana yalan söylemedim! Bu işi yapmadım. Bu kadının ne istediğini bilmiyorum, fakat ben..."

"Sana bir şey sorayım, Louis. Sen ve Dobbs, bana senin bir yıl UCLA'da hukuk okuduğunu söylediniz, değil mi? Sana orada hiç avukatla müvekkil arasındaki güven bağının önemini öğretmediler mi?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Orada fazla kalmadım."

Bir adım daha yaklaşıp iyice yanına sokuldum.

"Öyle mi? Sen yalancının tekisin. Bir yıl UCLA hukuk fakültesine falan gitmedin. Oraya bir günlüğüne bile gitmedin."

Roulet ellerini indirdi. "Bunun için mi bu kadar kızdın, Mickey?"

"Evet, onun için, hem artık bana Mickey deme. Sadece arkadaşlarım bana böyle hitap edebilir, yalan söyleyen müvekkillerim değil."

"On yıl önce hukuk fakültesine gidip gitmememin bu davayla ne ilgisi var?

Anlamı..."

"Çünkü eğer bana bu konuda yalan söylediysen, başka şeylerde de yalan söylemişsindir. Bu şekilde seni savunamam."

Bunu yüksek sesle söylemiştim. Bankta oturan birkaç kadının bize baktıklarını fark ettim. Bluzlarının üstünde jüri üyesi rozeti vardı.

"Gel, bu tarafa doğru yürüyelim." Ters yöne doğru yürümeye başladım.

"Bak," dedi Roulet cılız bir sesle. "Annem yüzünden yalan söyledim, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Açıkla bana."

"Annem ve Dobbs benim bir yıl hukuk fakültesine devam ettiğimi sanıyorlar.

Onların böyle bilmelerini istiyorum. Dobbs bunu ortaya getirdiği zaman düzeltemedim. Ama bu on yıl öncesiydi, ne zararı olabilir?"

"Zararı bana yalan söylemiş olman," dedim. "Annene yalan söyleyebilirsin, Dobbs'a yalan söyleyebilirsin, rahibine, hatta istersen polise bile yalan söyleyebilirsin.

Ama ben sana bir şey sorduğum zaman sakın bana yalan söyleme. Ben stratejimi senden öğrendiğim gerçekler üzerine kurmak zorundayım. Asla tartışılmayacak gerçekler. Bu nedenle, sana bir şey sorduğum zaman bana mutlaka doğruyu söyle.

Bunun dışında ne istiyorsan, işine nasıl geliyorsa öyle diyebilirsin."

"Tamam, tamam."

"O bir yıl hukuk fakültesine devam etmedim, peki neredeydin?"

Roulet başını iki yana salladı. "Hiçbir yerde. Bir yıl hiçbir şey yapmadım.

Günün büyük kısmını kampus yakınındaki dairemde kitap okuyarak veya hayatta ne yapmak istediğimi düşünerek geçirirdim. Kesin olarak bildiğim tek şey avukat olmak istemediğimdi. Yanlış anlama."

"Önemli değil. Demek bir yıl öylece oturduktan sonra ortaya çıkıp zenginlere emlak satmaya başladın."

"Hayır, o iş sonra oldu."

Kendini aşağılar gibi güldü. "Aslında yazar olmaya karar vermiştim... üniversitede ingiliz Edebiyatı'ndan mezunum. Bir roman yazmaya kalkıştım, ama beceremeyeceğimi anlamam çok sürmedi. Ondan sonra da annemin yanında çalışmaya başladım. Annem de beni istiyordu zaten."

Biraz sakinleşmiştim. Zaten öfkem daha çok göstermelikti. Daha önemli sorgulamam için onu yumuşatmaya çalışıyordum. Artık kıvamına geldiğine karar verdim.

"Pekâlâ, madem artık yalanları bir yana bıraktın ve her şeyi itiraf ediyorsun, Louis, bana biraz Reggie Campo'dan söz et."

"Ne olmuş ona?"

"Onunla seks yapmak için para ödeyecektin, değil mi?"

"Nereden çıktı bu?..."

Onu susturup tekrar durdum ve pahalı ceketinin yakasına yapıştım. Benden daha uzun boylu ve iriydi, ama bu görüşmede üstünlük bendeydi. Onu iteledim.

"Soruma adam gibi cevap ver."

"Tamam, peki, para Ödeyecektim. Ama bunu nasıl öğrendin?"

"Çünkü ben çok iyi bir avukatım. Neden bana bunu ilk günden söylemedin? Bunun davayı nasıl etkileyeceğini anlamıyor musun?"

"Annem yüzünden. Annemin bilmesini istemedim..."

"Louis, gel şuraya oturalım."

Onu polis karakolunun önündeki banklara doğru yürüttüm. Etrafta bizi duyacak kimse yoktu. Banka oturduk.

"Dava hakkında konuşurken annen odada bile yoktu. Aslında hukuk fakültesi konu olduğunda da annen odada yoktu."

"Ama Cecil oradaydı ve o anneme her şeyi söyler."

Bunu kafamın içine not ettim. Artık davayla ilgili her şeyde Cecil Dobbs'u devre dışı bırakacaktım.

"Pekâlâ, sanırım anlıyorum. Ama bunu bana söylemek için daha ne kadar bekleyecektin? Bunun her şeyi nasıl değiştirebileceğini anlamıyor musun?"

"Ben avukat değilim."

"Louis sana bu işin nasıl yürüdüğünü biraz anlatayım. Benim ne olduğumu biliyor musun? Ben yıkıcıyım. Benim işim savcılık dosyasını yıkıp etkisiz hale getirmektir. Ortaya sürecekleri her bir delili yok edip işe yaramaz hale getiririm.

Panayırlarda çubuklar üzerinde tabaklan döndüren hokkabazları düşün. Hiç bunları seyrettin mi?"

"Çok eskiden."

"Önemli değil. Adam ince bir çubuğun üstüne tabağı koyar ve dengede kalacak şekilde döndürmeye başlar. Bunun gibi birkaç tanesini daha başlatır, tabaktan tabağa geçerek hepsinin dönüşünü, dik durumda ve dengede oluşunu kontrol eder. Gözünün önüne geliyor mu?"

"Evet."

"İşte iddia makamının dosyası böyledir, Louis. Birkaç tane dönmekte olan tabak. Bu tabakların her biri senin aleyhine olan delildir. Benim işim ise, her bir tabağın dönmesini durdurmak ve yere düşürüp kırarak bir daha kullanılmayacak hale getirmektir. Eğer mavi tabakta mağdurun senin elinde bulunan kanı varsa, bunu yok edecek bir yol bulmam gerekir. Eğer sarı tabakta, üstünde senin kanlı parmak izlerin olan bir çakı varsa, bunu da yok edecek bir yol bulmalıyım. Yıkıp etkisiz hale getirme-liyim. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Şimdi, bu tabakların ortasında büyük bir tane olduğunu düşün. Kocaman bir tane, Louis ve eğer bu devrilirse, diğer bütün tabaklan da düşürecek. Her birini.

Bütün iddia dosyası çökecek. Bu büyük tabağın ne olduğunu biliyor musun, Louis?"

Hayır anlamında başını salladı.

"O büyük tabak mağdurun kendisidir, seni mahkûm etmeye çalışan en önemli tanık. İştie, eğer bu büyük tabağı devirebilirsek, bütün gösteri biter, seyirciler de yollarına devam ederler."

Nasıl tepki vereceğini görmek için bir an sustum. Bir şey söylemedi.

"Louis neredeyse iki hafta geçti ve sen büyük tabağı devirebileceğim yöntemi benden gizledin. Neden sorusu sorulur? Neden cebinde harcayacak parası, bileğinde Rolex saati, park yerinde Porsche'si olan ve Holmby Hills adresinde oturan biri, bunu zaten para karşılığı satmakta olan bir kadınla seks yapmak için sustalı çakı çeksin?

Her şeye bu sorunun ışığında baktığın zaman, iddianame çökmeye başlar, Louis çünkü sorunun cevabı basittir. Bu koşullardaki bir adam bu amaçla sustalı çakı Çekmez. Sağduyu ve mantık, bunu yapmayacağını söyler. Bu sonuca varıldığı zaman dönen bütün tabaklar durur. O zaman düzmeceyi ve kurulan tuzağı görmeye başlarsın artık sanığın kendisi mağdur gibi görünmeye başlamıştır."

Roulet başını salladı. "Üzgünüm."

"Üzül, tabi," dedim. "Eğer en başından bana doğruyu söylemiş olsaydın, bu dava iki hafta önce çözülmeye başlamış olurdu ve belki şimdi biz burada oturuyor olmazdık."

Birden o kadar öfkelenme nedenimin aslında nereden kaynaklandığını anlayıverdim; bunun nedeni Roulet'in geç kalması, yalan söylemesi veya Sam Scales'in bana yasal dolandırıcı demesi

falan değildi. Kaymaklı davanın avucumun içinden kayıp gitmesiydi. Bu davanın duruşması bile olmazdı; tabî, altı haneli vekâlet ücreti de... İlk başta almış olduğum avans elimde kalırsa talihli sayılırdım. Savcılık makamına girip bildiklerimi Ted Minton'a anlattığım zaman dava bugün biterdi.

"Özür dilerim," dedi Roulet incecik bir sesle. "İşleri böyle karıştıracağımı bilmiyordum."

Başım eğik yere bakmaktaydım. Ona bakmadan uzanıp elimi omzuna götürdüm.

"Sana bağırdığım için de ben özür dilerim, Louis."

"Şimdi ne yapacağız."

"O gece hakkında sana soracağım birkaç soru daha var, sonra da şu binaya gidip savcıyla buluşacağım ve bütün tabaklarını devireceğim. Sanırım oradan çıktığımda her şey bitmiş olacak ve sen de gidip zengin müşterilerine ev göstermeye devam edebileceksin."

"Bu kadar mı?"

"Belki savcı yine de mahkemeye çıkıp davayı yargıcın resmen düşürmesini isteyebilir."

Roulet şok içinde ağzım açtı.

"Bay Haller, size ne kadar teşekkür..."

"Bana, Mickey, diyebilirsin. Daha önce söylediklerim için özür dilerim."

Sorun değil. Teşekkür ederim. Bana ne sormak istiyorsun?" Bir an düşündüm.

Aslında Minton ile görüşmek için başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Zaten epey yüklüydüm. Yürüyen bir delilim vardı. "O notta ne yazıyordu?"

"Hangi notta?"

"Sana Morgan Barı'nda verdiği notta."

"O mu? Adresi vardı, altında dört yüz dolar yazıyordu, onun da altında, saat yirmi ikiden sonra gel, diyordu."

"Yazık, bu elimizde yok. Ama yine de yeterince malzememiz var."

Saatime baktım. Buluşma saatine kadar hâlâ on beş dakikam vardı, ama Roulet ile işim bitmişti.

"Artık gidebilirsin, Louis. İş bitince seni ararım."

"Emin misin? istiersen burada bekleyebilirim."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ne var ne yoksa savcının önüne dökeceğim.

O da büyük ihtimalle bunları amirine götürecek. Epey sürebilir."

"Pekâlâ, o halde gideyim bari. Ama beni ararsın, değil mi?"

"Ararım. Herhalde pazartesi veya salı günü yargıcı görmeye gideriz, ondan sonra da iş biter." Uzattığı elini sıktım.

"Sağ ol, Mick. Sen en iyisisin. Seni bulduğum an en iyi avukata sahip olduğumu biliyordum."

Louis meydanın öbür tarafına doğru yürürken arkasından baktım. İki mahkeme binası arasındaki otoparka gidiyordu.

"Evet, ya, ben en iyisiyim," dedim kendi kendime.

O anda birisinin varlığını hissedip bakınca, bankta benim yanımda bir adamın oturmakta olduğunu gördüm. Adam da dönüp bana bakınca birbirimizi aynı anda tanıdık. Van Nuys Şubesi Cinayet Masası'ndan Howard Kurlen'di. Son yıllarda birkaç davada yollarımız kesişmişti.

"Vay vay," dedi Kurlen. "Kaliforniya barosunun gururu. Kendi kendine mi konuşuyordun yoksa?"

"Olabilir."

"Eğer bu etrafta duyulursa bir avukat için kötü olabilir."

"Sorun değil. Nasıl gidiyor, dedektif?"

Kurlen kesekâğıdından çıkardığı bir sandviç paketini açıyordu.

"İşler çok yoğun, ancak bir şey yeme zamanım oldu."

Paketten bir fıstık ezmeli sandviç çıktı. Fıstık ezmesinin üstünde bir kat bîr şey sürülüydü, ama jöle değildi. Ne olduğunu anlayamadım. Saatime baktım. Mahkeme binasına girişte metal dedektörlerden geçmek için daha birkaç dakikam vardı. Bu süreyi Kurlen ve korkunç görünümlü sandviçine bakarak geçirmek istemiyordum. Bir an aklımdan Blake davasındaki kararı ortaya atıp Los Angeles Polis Teşkilatı'na taş atmak istedim, ama Kurlen daha Önce davranıp bana taşını attı. "Adamım Jesus nasıl?" diye sordu.

Kurlen, Jesus Menendez davasındaki şef dedektifti. öyle delillerle gelmişti ki, Menendez'in suçu kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı. Müebbet almıştı ve hâlâ içerideydi.

"Bilmiyorum," dedim. "Artık onunla konuşmuyorum."

"Tabi ya, bir kez suçu kabullenip hapse girdikten sonra sana faydaları olmaz.

Temyizle falan uğraşacak değilsin."

Başımı salladım. Savunma avukatlarına geldi mi, bütün polislerin gözü bulanık görür. Onlara göre yaptıkları soruşturmalar ve eylemler hiç sorgulanamaz ve eleştirilemez. Denetime ve dengelere dayanan bir adalet sistemine inanmazlar.

"Tıpkı sizler gibi," dedim. "Sırada ne varsa ona bakarız. Umarım yoğun işin bana yeni bir müvekkil getiriyordur."

"Ben işime o şekilde bakmam. Ama merak ediyorum, sen geceleri iyi uyuyabiliyor musun?"

"Ben de neyi merak ediyorum, biliyor musun? O sandviçinin içinde ne var?"

"Fındık ezmesi ve sardalye. Bundaki protein sayesinde bütün gün bok torbalarının peşinden koşabiliyorum. Hatta onlarla konuşabiliyorum. Sen soruma cevap vermedin."

"Ben iyi uyurum, dedektif. Neden, biliyor musun? Çünkü sistemde önemli bir rol oynuyorum. Gerekli bir rol… tıpkı senin rolün gibi. Birisi bir şeyle suçlandığı zaman sistemi sınama fırsatı bulur. Bunu yapmak isterlerse de, bana gelir. Hepsi bundan ibarettir. Bunu anlayabildiğin zaman da rahat uyursun."

"İyi hikâye. Umarım gözlerini kapadığın zaman buna inanabiliyorsundur."

"Ya sen, dedektif? Sen hiç başını yastığa koyduğun zaman, acaba masum bir insanı hapse attırmış olabilir miyim, diye düşünmez misin?"

"Hayır," dedi Kurlen hemen, ağzında kocaman bir lokma olduğu halde. "Hiç olmadı, hiç olmayacak."

"Bu kadar emin olmak çok iyi bir şey herhalde."

"Bir zamanlar bir adam bana şöyle demişti: yolun sonuna geldiğinde geriye dönüp bakarsın ve hayattayken toplum denen binanın yapımında sen de birkaç tuğla eklemiş misin, yoksa o yapıdan tuğla mı çıkarmışsın diye karar verirsin. Ben baktığım zaman tuğla eklediğimi görüyorum, Haller. Geceleri de rahat uyurum. Ama sen ve senin gibiler.,, siz avukatlar hep o yapıdan tuğla aşırırsınız."

"Bu vaaz için sağ ol. Bir daha tuğla örecek olursam hatırlarım."

"Bundan hoşlanmadıysan sana bir bilmece sorayım. Bir yayınbalığı ile savunma avukatı arasındaki fark nedir?"

"Hmm. Bilmiyorum, dedektif."

"Birisi dipteki pislikle beslenir, diğeriyse balıktır."

Kurlen kahkahayı patlatırken ben ayağa kalktım. Gitme zamanı gelmişti.

"Bu şeyi yedikten sonra umarım dişlerini fırçalarsın," dedim. "Yoksa, vay partnerinin haline."

Ondan ayrılırken tuğlalarla ilgili söylediklerini ve Sam Scales'in benim yasal dolandırıcı olmamla ilgili suçlamasını düşündüm. Bugün her bir yandan tokat yiyordum.

"Uyardığın için sağ ol," dedi arkamdan Kurlen.

14

Ted Minton, Roulet davası hakkında Özel konuşabilmemiz için ofisini paylaştığı savcı yardımcısının duruşmada olacağı bir saati seçmişti. Beni bekleme alanında karşıladıktan sonra birlikte ofisine yürüdük. Otuz yaşından fazla görünmüyordu, fakat duruşunda kendinden emin bir havası vardı. Meslekte ondan en az bir on yıl daha kıdemli ve yüz kadar dava daha fazla görmüş olmama rağmen bana herhangi bir saygı göstermiyordu. Benimle buluşması sanki katlanmak zorunda olduğu bir angaryay-mış gibi davranıyordu. Bana göre hava hoştu. Zaten hep böyle yaparlardı. Böylece depoma yakıt koymuş olurlardı.

Küçük ve penceresiz ofisine vardığımızda beni oda arkadaşının koltuğuna oturtup kapıyı kapadı. Oturup bir süre birbirimize baktık. Önce onun başlamasını istedim.

"Pekâlâ," dedi. "Öncelikle, seninle tanışmak istedim. Burada nispeten yeni sayılırım ve savunma avukatlarının çoğuyla tanışma fırsatım olmadı. Senin bölge çapında çalıştığını biliyorum, ama daha önce yollarımız hiç kesişmedi."

"Belki de daha önce hiç ceza davalarında çalışmamış olduğun içindir."

Minton gülümseyip bir puan aldın, dercesine başını salladı.

"Bu doğru olabilir," dedi. "Her neyse, şunu söylemek istiyorum: Güney Kaliforniya Hukuk Fakültesi'nde öğrenciyken baban ve davaları hakkında bir kitap okumuştum. Galiba adı,

Haller ve Savunma. Ya da öyle bir şey. Çok ilginç bir adammış ve ilginç bir zamanda yaşamış."

Ben de başımı salladım.

"Ben onu tanıma fırsatını bulamadan öldü. Onun hakkında yazılmış olan birkaç kitabı birçok kez okumuşumdur. Belki de bu yüzden bu işe girdim."

"Babanı sadece kitaplardan tanımak senin için zor olmuştur herhalde."

Omuzlarımı silktim. Minton'la sıkı fıkı olmam gerektiğini sanmıyordum; özellikle de birazdan ona yapacaklarımı düşününce... "Ama böyle şeyler oluyor işte," dedi.

"Evet."

Minton, hadi artık konuya girelim, anlamında ellerini çırptı. "Pekâlâ, demek Louis Roulet hakkında konuşmak için buradayız, değil mi?"

"Ruu-ley diye söyleniyor."

"Ruu-ley. Anladım. Burada sana göstereceğim birkaç şey var." Masasından ince bir dosya alıp bana uzattı.

"Adil oynamak istiyorum. Burada son dakikaya kadar edindiğimiz deliller var.

Bunu ön duruşma sonrasına kadar sana vermek zorunda olmadığımı biliyorum, ama, varsın böyle olsun."

Tecrübelerime göre bir savcı sana adil oynayacağını söylüyorsa, arkanı koruman gerekirdi. Dosyaya şöyle bir göz gezdirdim, önemli bir şeye rastlamadım.

Levin'in bana getirdiği dosya bunun en az dört katı kalınlıktaydı. Minton'un elinde bu kadar az şey var, diye de sevinmedim. Elinde gizlediği şeyler olmasından kuşkulanıyordum. Çoğu savcı delil paylaşmak için seni süründürür, hatta işi senin mahkemeye gidip yargıca şikâyet etmene kadar vardırırdı. Minton hiç olmazsa bir kısmını kendiliğinden veriyordu. Ya ceza davaları hakkında

daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu ya da bu işte bir numara vardı.

"Hepsi bu mu?" diye sordum.

"Elimde ne varsa bu, işte."

Bu iş hep böyle dönerdi. Eğer deliller savcının elinde yoksa, savunmaya verecek bir şeyi de olmazdı. Eski eşim sava olduğu için biliyordum, bir savcının davayla ilgili polis soruşturmacılarına delilleri getirmekte acele etmemelerini söylemesi sık yaşanan bir olaydı. Kendilerine ulaşmadığı için de savunmaya adil oynamak istediklerini söyleyip, hiç işe yaramaz şeyler gösterirlerdi. Bu işte pişmiş savunma avukatları delil paylaşımı kuralları için, "namussuzluk kuralları" yakıştırmasını yaparlardı. Tabi, bu işi iki taraf da yapıyordu. Delil paylaşımı aslında iki yönlü bir caddeydi.

"Bunlarla mı mahkemeye çıkacaksın?"

İçindekilerin de dava kadar alız olduğunu söylercesine dosyayı elimde salladım.

"Benim o konuda endişem yok. Ama bir uzlaşma hakkında konuşmak istiyorsan, dinlerim."

"Hayır, bu davada uzlaşma istemiyoruz. Üstüne gideceğiz. Hazırlık soruşturmasından da feragat edip doğruca mahkemeye çıkmak istiyoruz.

Gecikmeden."

"Acele muhakeme hakkından feragat etmeyecek mi?"

"Hayır. Pazartesinden itibaren suçlamayı çekmek veya devam etmek için altmış gününüz var."

Minton, ona söylediklerime şaşırmış ve ufak bir pürüzle karşılaşmış gibi dudaklarını büzdü. İyi rol yapıyordu doğrusu. Aslında hedefe iyi bir darbe indirdiğimi biliyordum.

"Eh, o halde delil paylaşımına devam edelim. Sen bana ne vereceksin?"

Artık sesinde o dostça hava kalmamıştı.

"Hâlâ toparlamakla meşgulüm," dedim. "Ama pazartesi günkü ön duruşmada hazır olur. Zaten benim getireceğim şeylerin çoğu da senin dosyanda var, değil mi?"

"Büyük ihtimalle."

"Sözde mağdurun müvekkilimi davet eden bir fahişe olduğu bilgisi dosyanda var, değil mi? iddia edilen olaydan sonra da fahişeliğe devam ettiğini de biliyorsun."

Minton'un ağzı bir an hayretle açıldıysa da hemen kapandı. Ama belli etmişti.

Hedefe bir darbe daha oturtmuştum. Ama Minton çabuk toparlandı.

"Doğrusunu istersen," diye başladı. "Kadının ne iş yaptığının farkındayım. Beni şaşırtan şey, bunu şimdiden senin nasıl bildiğin. Umarım mağdurumun peşine adam takmamışsındır, Bay Haller."

"Bana Mickey, diyebilirsin. Ve benim ne yaptığım senin sorunun değil. Bu davaya dikkatle bakmanı öneririm, Ted. Ceza davalarında yenisin, ama bu işten büyük bir yenilgiyle çıkman iyi olmaz. Özellikle de Blake fiyaskosundan sonra. Ama bu dava köpek gibi ve poponu ısıracak."

"Öyle mi? Nasıl?"

Masasının üstündeki bilgisayara baktım.

"Bu alet DVD oynatabiliyor mu?"

Minton dönüp bilgisayarına baktı. Çok eski bir modeldi.

"Oynatması lazım. Neyin var?"

En büyük kozum olan Morgan Barı'ndaki gözlem bantını ortaya erken sürdüğümün farkındaydım, ama Minton'un bunu bir kez gördükten sonra pazartesi günkü ön duruşmaya gerek görmeyeceğine emindim... tabi, dava da düşecekti.

Benim işim suçlamayı geçersiz hale getirip müvekkilimi savcılığın elinden kurtarmaktı. Bunun da yolu böyleydi işte.

"Bulduğumuz delillerin tamamı henüz toparlanmadı, ama elimde bu var," dedim.

Daha önce Levin'den almış olduğum DVD'yi Minton'a uzattım. Savcı bunu bilgisayarına yerleştirdi.

"Bu görüntüler Morgan Barı'ndan," dedim Minton oynatmaya başlarken. "Sizler buraya uğramadınız bile, ama benim adamım oraya gitti. Bu pazar gecesini gösteriyor, sözde saldırının olduğu gece."

"Bu görüntü montajla yapılmış olabilir."

"Mümkündü, ama öyle değil. Kontrol ettirebilirsin. Orijinali soruşturmacımda.

Pazartesi günü ön duruşmadan sonra sana getirmesini sağlarım."

Minton neden sonra DVD'yi oynatmayı başardı ve sessizce filmi izledi. Ben tıpkı Levin'in beni yönlendirdiği gibi, ona saati gösterdim, Bay X'in solaklığına dikkatini çektim. Reggie Campo'nun müvekkilime yanaştığı sahneyi yavaş gösterimde seyrettirdim. Tüm dikkatiyle seyrederken kaşları çatılmıştı. Bittikten sonra DVD'yi çıkarıp elinde tuttu.

"Orijinali gelene kadar bende kalabilir mi?"

"Elbette."

Minton DVD'yi kılıfına yerleştirip masasındaki dosyaların üstüne koydu.

"Pekâlâ, başka ne var?" diye sordu.

Bu kez benim ağzım açık kaldı.

"Ne demek, başka ne var? Bu yetmez mi?"

"Ne için yetmez mi?"

"Baksana, Ted, bu saçmalığı bıraksak artık."

"Bırakalım, tabi."

"Biz burada neden bahsediyoruz? Bu DVD bütün suçlamaları sıfırlıyor. Ön duruşmaları falan bir yana bırakıp gelecek hafta mahkemeye çıkmaktan ve ortak kararla davanın düşürülmesinden bahsedelim. Bu iş bitsin, Ted ve sonradan da birisi fikrini değiştirip tekrar adamıma çullanmaya kalkmasın."

Minton gülümseyerek başım iki yana salladı.

"Bunu yapamam, Mickey. Bu kadın çok kötü yaralanmış. Bir hayvan tarafından mağdur edilmiş ve bu hayvan için davayı düşürmeyi hiç..."

"Çok kötü yaralanmış, öyle mi? Bütün hafta yine iş tutuyordu. Sen..."

"Sen bunu nasıl biliyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Yahu, ben burada sana yardım etmeye, seni mahcup olmaktan kurtarmaya çalışıyorum, oysa sen sadece mağdura kural dışı bir şey yapıp yapmadığımla ilgileniyorsun. Gözünü aç da bak. Bu kadın mağdur falan değil. Olanı biteni anlamıyor musun? Eğer bu iş jürilik olursa ve onlar bu DVD'yi izlerlerse, bütün tabakların kırılır, Ted. Davayı kaybedersin ve buraya dönüp patronun Smithson'a, olacakları neden göremediğini açıklamak zorunda kalırsın.

Smithson'u çok iyi tanımam, ama onun hakkında kesin olarak bildiğim bir şey var.

Kaybetmeyi sevmez. Özellikle de dün olanlardan sonra bunu hiç mi hiç istemez."

"Fahişeler de mağdur olabilir. Amatörleri bile."

Yine hüsranla başımı salladım. Elimdeki bütün kartları gösterecektim.

"Kadın, ona tuzak kurdu," dedim. "Paralı olduğunu biliyordu ve onu tuzağa düşürdü. Onu mahkemeye verip para koparmak istiyor. Ya kendi kendini hırpaladı ya da bardaki o solak arkadaşına yaptırdı. Senin satmaya çalıştığın şeyi hiçbir jüri yemez.

Adamın elindeki kan, çakıdaki parmak izleri... Hepsi kurgu; o bayıltıldıktan sonra yapılmış."

Minton sanki anlattıklarımın mantığını izliyormuş gibi başını salladı, fakat sonra birden hiç beklemediğim yerden hamlesini yaptı.

"Mağdurumu izleyerek ve onu taciz ederek ürkütmeye çalışman ihtimali beni rahatsız ediyor."

"Ne?"

"Bu ilişkideki kuralları biliyorsun. Mağduru rahat bırak, yoksa bir dahaki sefere bu konuyu yargıcın önünde konuşuruz."

Başımı sallayarak iki elimi yana açtım.

"Benim burada ne söylediğimi dinliyor musun?"

"Evet, ne söylediysen dinledim ama bu benim izleyeceğim yolu değiştirmiyor. Ama sana bir teklifim olacak ve bu teklif ancak pazartesi günkü ön duruşmaya kadar geçerlidir. Ondan sonra hodri meydan. Müvekkilin yargıç ve jüri önünde şansını dener. Altmış gün süre veya senin söylediklerin beni hiç korkutmuyor. Günü geldi mi hazır olarak bekleyeceğim."

Kendimi bir an su altındaymışım gibi hissettim. Söylediklerim küçük baloncuklar halinde yükselip gidiyor, kimse ne dediğimi işitemiyordu. Sonra atladığım bir şey olduğunu anladım. Önemli bir nokta olmalıydı. Minton'un tecrübesiz olması bir şey ifade etmiyordu; budala değildi, ama ben yanılmış, onun budalaca davrandığını sanmıştım. Los Angeles bölge savcısı ekibine hukuk fakültelerinin en parlak öğrencilerini alırdı. Minton'un mezun olduğu okul da en başarılı hukukçuları mezun etmesiyle ünlüydü. Sadece tecrübe eksikliği vardı, o kadar. Belki tecrübesizdi ama kesinlikle akılsız değildi. Durumu anlamak için Minton'a değil, kendime bakmalıydım.

"Benim atladığım bir şey mi var?" diye sordum.

"Bilmem," dedi Minton. "Ateşli savunma avukatı sensin. Neyi atlamış olabilirsin ki?"

Bir an yüzüne baktıktan sonra birden anladım. Onun gösterdiği delillerde bir şey vardı. Bana gösterdiği o incecik dosyada, Levin'in dosyasında olmayan bir şey vardı. Bu şey, savcılığın Reggie Campo'nun seks satması gerçeğine takılmadan geçmesini sağlıyordu. Minton da zaten bunu belirtmişti. *Fahişeler de mağdur olabilirler.*

O anda konuşmayı kesip savcılığın delil dosyasını bir daha incelemek ve dava hakkında bildiklerimle karşılaştırmak istedim. Ama artık onun önünde bunu yapamazdım.

"Peki," dedim. "Neymiş teklifin? Müvekkilim kabul etmeyecek, ama ona iletmem gerekir."

"Hapis yatacak. Bunda pazarlık yok. Suçlamaları hafifletip, ölümcül silahla saldırı ve seks amaçlı müessir fiile indirebiliriz. Ceza sınırlarının da ortasını bulup onu yedi yıla mahkûm ederiz."

Başımı salladım. Yedi yıllık mahkûmiyet aslında dört yıl içeride yatmak demekti. Roulet gerçekten bu suçu işlemiş olsaydı, teklif fena sayılmazdı. Eğer suçsuzsa zaten hiçbir teklif kabul edilmezdi.

Omuzlarımı silktim.

"Bunu ona iletirim," dedim.

"Unutma, bu teklif ancak ön duruşmaya kadar geçerli. Kabul ettiği taktirde ilk işin pazartesi sabahı beni aramak olsun."

"Tamam."

Çantamı kapatıp ayağa kalktım. Aklımda Roulet vardı: benden gelecek telefonla bu kâbusun sona erdiğini işitmeyi bekliyordu. Bense ona yedi yıl teklifini iletecektim.

Minton'la el sıkışıp onu arayacağımı söyledikten sonra ofisinden çıktım. Çıkış kapısına giden koridorda Maggie McPherson'a rastladım.

"Hayley cumartesi günü çok eğlendiğini söyledi," dedi Maggie kızımız adına.

"Hâlâ onu anlatıyor. Onu bu hafta sonu da göreceğini söylemişsin."

"Evet, eğer sakıncası yoksa."

"Sen iyi misin? Sersemlemiş gibi görünüyorsun."

"Uzun ve yorucu bir hafta oldu. Neyse ki, yarın programımda bir şey yok. Hayley için cumartesi mi pazar mı daha iyi olur?"

"İkisi de iyi. Az önce Roulet davası için Ted'le mi görüşüyordun?"

"Evet, bana teklifini yaptı."

Çantamı kaldırıp savcının uzlaşma teklifini götürdüğümü gösterdim. "Şimdi gidip bunu satmaya çalışacağım," diye ekledim. "Ama zor olacak. Adam suçsuz olduğunu söylüyor."

"Hep öyle söylediklerini sanırdım."

"Bu farklı."

"Neyse, sana iyi şanslar."

"Sağ ol."

Ters yönlerde yolumuza devam ederken aklıma bir şey geldi ve arkasından seslendim.

"St. Patrick Günü'n kutlu olsun."

"Yaa."

Maggie dönüp bana doğru yürüdü.

"Stacey bugün Hayley ile birkaç saat fazla kalacak, biz de birkaç arkadaş işten sonra Four Green Fields'e gideceğiz. Bir bardak yeşil biraya ne dersin?"

Four Green Fields hükümet meydanı yakınında, tipik bir İrlanda barıydı.

Savcıların da avukatların da sık sık uğradıkları bir yerdi. Oda hararetindeki Guinness birasını yudumlarken düşmanlıklar yumuşuyordu.

"Bilemiyorum," dedim. "Şimdi müvekkilime gitmek zorundayım, ama bakarsın sonra gelirim."

"Ben ancak saat yirmiye dek kalabilirim, sonra eve gidip Stacey'i göndermem gerekiyor."

"Tamam."

Bir kez daha ayrıldık, sonra ben mahkeme binasından aktım. Önce Roulet'le sonra Kurlen'le oturduğum bank boştu. Oturup çantamdan Minton'un verdiği delil dosyasını çıkardım. Levin'in bana önceden fotokopilerini vermiş olduğu sayfaları ayırdım. Yeni bir şey yok gibiydi. Mukayeseli bir parmak izi analizi başından beri tahmin ettiğimiz bir şeyi, çakıdaki parmak izlerinin müvekkilim Louis Roulet'e ait olduğunu gösteriyordu.

Bu rapor Minton'un davranışını açıklamaya yetmezdi. Biraz daha inceledikten sonra silah analiz raporunda aradığımı buldum. Levin'in bana verdiği rapor bundan tamamen farklıydı; sanki başka bir dava ve başka silah hakkında gibiydi. Hızla okudukça kafamın terlemeye başladığını hissettim. Tuzağa düşürülmüştüm. Sadece Minton'un önünde mahcup olmakla kalmamış, en önemli kozumu ona zamanından önce göstermiştim. Morgan Barı'ndaki görüntüler elindeydi ve mahkeme için buna hazırlanacak dünya kadar zamanı vardı.

Dosyayla işim bittikten sonra çarparak kapadım ve hemen cep telefonumu çıkardım. İki kez çaldıktan sonra Levin açtı.

"Nasıl gitti?" diye sordu. "Herkese ikramiye var mı?"

"Pek sayılmaz. Roulet'in ofisi nerede, biliyor musun?"

"Evet, Beverly Hills'de, Canon'da. Tam adresi dosyada var."

"Orada buluşalım."

"Şimdi mi?"

"Otuz dakika sonra oradayım."

Daha fazla tartışmadan telefonu kapadım. Sonra hemen Earl'i aradım.

Herhalde yine kulaklarında iPod'u vardı, tam yedi kez çaldırdıktan sonra telefonu açtı.

"Gel beni al," dedim. "Tepeyi aşacağız."

Telefonu kapatıp banktan kalktım ve Earl'in beni alacağı yere doğru yürümeye başladım. Çok Öfkeliydim. Roulet'e, Levin'e ve en çok kendime kızıyordum. Ama bir yandan da bu işin olumlu yanı aklımdan geçmiyor değildi. Şu anda kesin olan tek şey, davanın yeniden kaymaklı olması ve bana iyi para kazandıracağıydı. Roulet, savcının teklifini kabul etmediği sürece iş mahkemeye giderdi. Onun teklifi kabul etmesiyse, Los Ange-les'e kar yağması kadar düşük bir ihtimaldi. İmkânsız değildi, ama görene kadar da inanmazdım.

15

Beverly Hills zenginleri giyim veya mücevher almak için küçük servetler dökmek istediklerinde Rodeo Drive'a giderler. Daha büyük servetleri evlere ve malikânelere dökmek istedikleri zaman da buradan birkaç sokak ötedeki Canon Drive'a giderler. Bu sokaktaki emlakçıların vitrinlerinde çok-milyon dolarlık mülklerin fotoğrafları Picasso ve Van Gogh tabloları gibi yaldızlı çerçeveler içinde sergilenir.

Perşembe günü öğleden sonrasında Windsor Residential Estates bürosuyla Louis Roulet'i işte burada buldum.

Ben oraya vardığımda Raul Levin benden önce gelmişti. Eline bir şişe su verilmiş, Louis özel ofisinde telefon görüşmesini bitirene kadar ön salonda beklemesi istenmişti. Güneşten marsık gibi olmuş sarışın bir resepsiyon görevlisi birkaç dakika sonra içeri girebileceğimizi söyledi. Peki, deyip masasından uzaklaştım.

"Neler oluyor, söylesene," dedi Levin.

"Onun yanına gittiğimiz zaman söyleyeceğim."

Ön salonun her iki yanında tavandan yere uzanan çelik teller üstünde satışta bulunan mülklerin 8 x 10 ebatlarında fotoğrafları vardı. Yüz yıl para biriktirsem yine satın alamayacağım bu evlerin fotoğraflarına baka baka ofislerin bulunduğu arka hole doğru yürüdüm.

Hole vardığımda açık bir kapıdan Louis'in sesini duydum. Başka bir emlakçıyla Mulholland Drive'da bir evin satışı hakkında konuşuyordu. Hâlâ ön tarafta beklemekte olan Levin'e baktım.

"Saçmalık bu," dedim ve bulunduğum yere gelmesi için işaret ettim.

Roulet'in lüks ofisinden içeri girdim. Masasında değildi. Masanın sağındaki oturma grubunda, bir elinde sigarası diğerinde telefonu kanepeye yayılmıştı. Beni görünce afalladı; herhalde resepsiyondaki kız ziyaretçisi olduğunu bile söylememişti.

Az sonra peşinde telaş içindeki resepsiyoncu kızla birlikte Levin de geldi.

"Bay Roulet, Özür dilerim, bu adamlar içeri daldılar."

"Lisa, şimdi kapatmam gerek," dedi Roulet telefona. "Seni sonra ararım."

Telefonu cam sehpa üzerindeki yerine bıraktı. "Tamam, Robin," dedi kıza.

"Sen gidebilirsin."

Elinin tersiyle savar gibi bir hareket yaptı. Robin, bana öldürecekmiş gibi baktıktan sonra odadan çıktı. Gidip kapıyı kapadım ve tekrar Roulet'e döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bitti mi?"

"Bitmesine daha çok var," dedim.

Savcılığın delil dosyası elimdeydi. Silah raporu da en üstte. Uzanıp bunu sehpanın üstüne bıraktım.

"Savcının odasında kendimi iki paralık ettim. Sana açılan dava hâlâ sürüyor ve büyük ihtimalle mahkemeye çıkacağız."

Roulet'in yüzü sarktı.

"Anlamıyorum," dedi. "O yeni savcıyı paralayacağını söylemiştin."

"Oysa paralanan ben oldum. Çünkü yine bana doğruyu söylemedin."

Sonra dönüp Levin'e baktım. "Sen de tuzağa düşmemizi sağladın."

Raul hemen dosyayı açtı. En üstteki sayfada siyah sapında ve sivri ucunda kan izleri olan bir sustalı çakının renkli fotoğrafı vardı. Bu, Levin'in polisteki kaynağından fotokopisini edindiği ve Dobbs'un ofisindeki ilk toplantıda bize gösterdiği çakı değildi.

"Bu da nesi?" dedi Levin hayretle fotoğrafa bakarak.

"Bu bir sustalı çakı. Gerçek olanı, Reggie Campo'nun evine gittiğinde Roulet'in yanında olan çakı. Üstünde kadının kanı ve Roulet'in adının başharfleri olan çakı."

Levin tam Roulet'in karşısındaki kanepeye oturmuştu. Ben ayaktaydım, ikisi de başını kaldırmış bana bakıyordu. Önce Levin'le başladım.

"Bugün savcıya haddini bildirmeye gittim, ama o bana haddimi bildirdi.

Kaynağın kimdi senin, Raul? Çünkü, her kimse seni aldatmış."

"Bir dakika, bir dakika durur musun? Bu fotoğraf..."

"Hayır, sen bir dakika dur. Çakının izi bulunamayacağı raporu sahteydi. Bizi çuvallatmak için oraya konmuş. Bizi aldatmak istemişler ve çok da başarılı oldular, çünkü kaybetmem imkânsız diye düşünerek ağzım kulaklarımda savcıya gittim ve ona Morgan Barı'ndaki DVD'yi verdim. Sanki işi bitirici darbeymiş gibi düşündüm.

Lanet olsun, öyle değilmiş işte."

"Ulak yapmış olmalı," dedi Levin.

"Ne?"

"Ulak. Polis karakoluyla savcılık arasında raporları getirip götüren adam. Ben ona hangi davalarla ilgilendiğimi söylerim, o da benim için bir kopya fazla çektirir."

"Demek ki, onu ayarlamışlar ve çok da iyi iş çıkarmışlar. O herife söyle, iyi bir savunma avukatı ararsa bana gelmesin."

İki kanepe arasında volta atmakta olduğumu fark ettim, ama durmadım.

"Ve sen," dedim Roulet'e. "Gerçek silah raporu şimdi elime geçiyor ve bir de bakıyorum ki, bu çakı sadece siparişle özel olarak yapılmamış, bir de üstünde adının başharfleri var. Bana bir kez daha yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim," diye haykırdı Roulet. "Sana söylemeye çalıştım. Benim çakım değil, dedim. İki kere söyledim, ama kimse beni dinlemedi."

"O halde söylediğin şeye açıklık getirmeliydin. Sadece benim çakım değil, demek, ben yapmadım demek gibi oldu. Söylemen gereken şey şuydu: 'Hey, Mick, o gece çakım yanımdaydı, ama bu fotoğraftaki benim çakım değil.' Ne sanıyordun, bu gerçek kendi kendine buhar mı olacaktı?"

"Lütfen alçak sesle konuş," dedi Roulet. "Ön tarafta müşteriler olabilir."

"Umurumda değil! Başlatma müşterilerine. Gideceğin yerde müşterilerine ihtiyacın olmayacak. Bu çakının elimizdeki her şeyi sıfırladığını anlamıyor musun?

Yanında öldürücü bir silahla bir fahişeyle buluşmaya gidiyorsun. O çakı sonradan yerleştirilmiş falan değildi. Senin çakındı. Bunun da anlamı artık 'tuzağa düşürüldün', diye bir savunma yapamayacağımız. O kapıdan girerken üstünde çakı

bulunduğu kanıtlandıktan sonra kadının seni tuzağa düşürdüğünü nasıl iddia edebiliriz?"

Roulet cevap vermedi, ama zaten ben de ona pek zaman bırakmadım.

"Sen bu işi yaptın ve seni kıskıvrak yakaladılar," dedim parmağımı üstüne doğrultarak. "Neden barda ileri soruşturma yapmadıklarını şimdi anlıyorum. Senin çakını, üstünde senin parmak izlerini ve kan izlerini bulduktan soma neden ileri soruşturmaya gerek duysunlar ki?"

"Ben yapmadım! Bu bir tuzak. YEMİN EDERİM..."

"Şimdi kim bağırıyor? Bak, bana ne söylediğin umurumda değil. Benimle dürüst olmayan, kendi avukatına bile olup biteni doğru anlatmayan bir müvekkil için çalışamam. Savcı, sana bir teklif yaptı, bence kabul etsen iyi olur."

Roulet oturduğu yerde doğrulup bir sigara daha yaktı.

"Yapmadığım bir şey için suçu kabul etmiyorum," dedi sigarasından derin bir nefes çektikten sonra. Sakinleşmişti.

"Yedi yıl. Dört yıl sonra çıkarsın. Cevap vermek için pazartesi gününe kadar süren var, sonra teklif geçerli değil. Bunu düşün, sonra da bana kabul ettiğini söyle."

"Kabul etmiyorum. Bu işi ben yapmadım ve eğer sen mahkemeye gitmek istemiyorsan, gidecek birini bulurum."

Levin delil dosyasını elinde tutuyordu. Uzanıp sert bir hareketle dosyayı elinden kaptım ve silah raporuna baktım.

"Sen yapmadın, öyle mi?" dedim Roulet'e. "Pekâlâ, sen yapmadıysan, lütfen söyler misin bu fahişeyi ziyarete giderken neden yanında özel siparişle yaptırılmış, on santimlik bıçağı olan ve her iki yanında adının başharfleri kazılı Kara Ninja tipi sustalı çakıyı taşıyordun?"

Raporu okuduktan sonra Levin'e fırlattım. Ellerinin arasından geçip göğsüne yapıştı.

"Çünkü o çakı her zaman yanımdadır."

Roulet'in cevabı odaya sessizlik getirdi. Yüzüm ona dönük halde volta atmayı sürdürdüm.

"Her zaman taşır mısın?" dedim hayretle.

"Evet. Ben emlakçıyım. Altımda pahalı otomobiller olur, pahalı mücevherler takarım. Çoğu zaman da bomboş evlerde yabancılarla bir araya gelirim."

Bu sözleri bir kez daha duraklamama neden oldu. Her ne kadar gaza gelmişsem de, küçük bir pırıltı gördüğüm zaman hemen tanırım. Levin eğilip önce Roulet'in yüzüne, sonra bana baktı. Pırıltıyı o da görmüştü.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedim. "Sen zengin insanlara ev satarsın."

"Sana telefon açıp bir evi görmek istediklerini söyledikleri zaman zengin olduklarını nasıl anlarsın ki?" Aklım karışmıştı.

"Onları araştırmak için bir sisteminiz vardır mutlaka, değil mi?"

"Tabi, kredi kartı araştırması yapıp referans isteriz. Ama sonuçta onların bize verdikleriyle yetinmek zorundayız. Bu tip insanlar beklemekten hoşlanmazlar. Bir mülkü görmek istedikleri zaman onu hemen görmek isterler. Piyasada yığınla emlakçı var. Eğer çabuk davranmazsak, başkasına giderler."

Başımı salladım. Pırıltı gittikçe büyüyordu. Bundan işime yarayacak bir şey çıkarabilirdim.

"Cinayetler oldu, biliyor musun?" dedi Roulet. "Geçmiş yıllarda. Bir yer göstermeye yalnız gittiğinde bunun tehlikeli olduğunu her emlakçı bilir. Bir aralar Gayrimenkul Tecavüzcüsü diye biri dadanmıştı. Boş evlerde kadınlara saldırıp onları soy ardı. Annem..."

Roulet gerisini getirmedi. Bekledim. Devamı yoktu.

"Ne oldu annene?"

Roulet cevap vermeden önce epey duraksadı.

"Annem bir keresinde Bel-Air'de bir yer gösteriyormuş. Yalnızmış, ama orası Bel-Air olduğu için emniyetlidir sanmış. Adam ona tecavüz etmiş sonra da sımsıkı bağlayıp bırakmış. Ofise dönmediğini fark edince ben oraya gittim ve onu o durumda buldum."

Roulet'in gözleri bu anıyla dalmıştı.

"Bu ne kadar önce oldu?" diye sordum.

"Dört yıl kadar. Bu olaydan sonra annem satışa gitmeyi bıraktı. Ofisten çıkmadı ve bir daha ev göstermeye hiç gitmedi. O işi ben üstlendim. Sustalı çakıyı da o zaman ve o nedenle edindim. Dört yıldan beri, uçak yolculukları dışında hep yanımda taşırım. O eve girdiğim zaman çakı cebimdeydi. Hiç aklıma bile gelmemişti."

Kanepenin karşısındaki koltuğa çöktüm. Kafam işlemeye başlamıştı. Bunun nasıl işe yarayacağını görür gibi oluyordum. Hâlâ tesadüfe dayanan bir savunmaydı.

Campo, Roulet'i, tuzağa düşürmüştü; onu bayılttıktan sonra üstünde bulduğu çakı da senaryoyu desteklemişti. İşe yarayabilirdi.

"Annen polise şikâyette bulundu mu?" diye sordu Levin. "Soruşturma açıldı mı?"

Roulet sigarasını söndürdü. "Hayır, çok utanmıştı. Gazetelere haber olur diye korkmuştu."

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordum.

"Ben... ve eminim Cecil biliyordur. Sanırım başka bilen yoktur. Bunu kullanamazsın. Yoksa annem..."

"Onun izni olmadan kullanmam," dedim. "Ama çok önemli olabilir. Bunu annenle konuşmam gerek."

"Hayır, bunu onunla konuşmanı..."

"Burada senin hayatın söz konusu, Louis. Hapishaneye gönderilirsen, oradaki koşullara dayanamazsın. Anneni merak etme. Bir anne çocuğunu korumak için ne gerekiyorsa yapar."

Roulet başını öne eğip iki yana salladı. "Bilemiyorum..."

Bütün gerginliğimi atmayı umarak derin bir soluk verdim. Galiba büyük bir felaketten kurtuluyorduk.

"Bildiğim tek şey," dedim. "Savcının yanına dönüp anlaşmayı istemediğimizi söyleyeceğim. Mahkemeye çıkıp şansımızı deneyeceğiz."

16

Earl'i her sabah otomobilini park ettiği otoparka bıraktıktan sonra Lincoln'ü tekrar Van Nuys'a getirip Four Green Fields Barı'na girdim. Salonun sol yanında uzanan bir bar tezgâhı, sağ yanındaysa üstü çiziklerle dolu ahşap bölmeler vardı. St.

Patrick Günü'nde bir İrlanda barı ne kadar kalabalık olabilirse o kadar doluydu.

Maggie McPherson'u aramak için kalabalığın arasına daldığım sırada müzik kutusundan avaz avaz geleneksel İrlanda şarkısı "Danny Boy" çalmaya başladı.

'80'lerde yapılmış bir punk rock versiyonuydu ve öyle yüksek sesle çalıyordu ki, tanıdık bir yüz gördüğümde, merhaba deyip eski karımı sorduğum zaman, gelen cevabı duymam mümkün değildi. Kulağıma çalan bölük pörçük konuşmaların hepsi de Robert Blake davası hakkındaydı.

Kalabalığın arasında Robert Gillen'e rastladım. Kameraman beni görünce elini cebine atıp dört tane gıcır yüz dolarlık banknot çıkarıp bana uzattı. Bu banknotlar büyük ihtimalle benim ona iki hafta önce Van Nuys mahkeme binasında Geçil Dobbs'u etkilemek için vermiş olduğum on tanenin içindendi. Ben bin doları zaten Roulet'e fatura etmiştim. Bu dört yüz kârdı.

"Sana burada rastlayacağımı tahmin etmiştim," diye bağırdı kulağıma.

"Sağ ol, Sticks," dedim. "İşime yarayacak." Sticks güldü. "Bir şey değil, dostum."

Onunla vedalaştıktan sonra kalabalığı yarmaya devam ettim. Ve nihayet en arkadaki bölmede Maggie'yi gördüm. Hepsi savcı veya Van Nuys şubesinde sekreter olan altı kadınla oturuyordu. Bölmenin yanında ayakta durdum. Kadınların çoğu tanıdıktı fakat savcı olmaları nedeniyle bana şeytanın ortağıymışım gibi bakıyorlardı.

Masalarında iki sürahi Guinness vardı ve bir tanesi doluydu. Bardak almak için bara gitmek imkânsız gibiydi. Maggie sıkıntımı anlayıp bardağım benimle paylaşmayı teklif etti.

"Dert değil," dedi. "Daha önce de salya alışverişi yapmıştık."

Güldüm; masada bulunan iki sürahinin ilk iki sürahi olmadığını anlıyordum.

Büyük bir yudum aldım, tadı çok güzeldi. Guinness'i hep severek içmişimdir.

Maggie bölmenin sol yanında, iki genç savcının arasında oturmaktaydı. Bu iki genci kanatlan altına aldığını biliyordum. Van Nuys şubesinde genç kadın savcılar eski eşimin çekimine girerlerdi, çünkü şube başkanı olan Smithson kendi etrafını Minton gibi savcılarla donatmıştı.

Hâlâ bölmenin yanında dikilmiş dururken bardağımı onun şerefine kaldırdım, fakat bardağı bende olduğu için Maggie buna karşılık veremedi. Uzanıp sürahiyi aldı.

"Sağlığına!"

Sürahiden içecek kadar sarhoş değildi. Dış tarafta oturan kadının kulağına bir şey söyledi. Kadın ayağa kalkıp Maggie'ye geçmesi için yol verince eski eşim ayağa kalktı ve yanağıma bir

öpücük kondurdu. "Böyle durumlarda bardak almak kadınlar için daha kolay olur."

"Özellikle de güzel kadınlar için."

Maggie, bana şöyle bir bakış atıp bara doğru kalabalığın içine daldı. Güçlü bir ıslık çalarak İrlandalı genç barmenin bakmasını sağladı. "Bana bir bardak lazım," diye bağırdı.

O gürültüde barmen onun dudaklarım okumak zorundaydı. Az sonra elden ele dolaşan bir bardak Maggie'ye ulaştı. Masadaki dolu sürahiden bardağını doldurduktan sonra kadeh tokuşturduk.

"Ee," dedi. "Seni bugün gördüğümdeki halinden daha iyi misin?"

"Biraz," dedim.

"Minton, seni çok mu hırpaladı?" Başımı salladım. "Hem o hem polisler."

"O Corliss denen adamla, değil mi? Minton'a o herifin bokun teki olduğunu söylemiştim. Onun gibiler hep öyledir."

Cevap vermedim ve söylediklerini daha önceden biliyormuşum, Corliss adını da ilk kez duymuyormuşum gibi rol yaptım. Bardağımdan ağır ağır büyük bir yudum aldım.

"Galiba bunu sana söylememeliydim," dedi Maggie. "Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Eğer Minton, onu kullanacak kadar aptalsa, eminim herifin kafasını uçurursun."

Maggie'nin bir tanık hakkında konuştuğunu tahmin ediyordum. Ama incelediğim delil dosyasında Corliss adında bir tanığın adı geçmiyordu. Maggie, ona güvenmediyse, bu Corliss denen adam gammaz olmalıydı. Büyük ihtimalle hapishane gammazı.

"Peki, sen nasıl bu adamı tanıyorsun?" diye sordum neden sonra. "Minton mu sana ondan söz etti?"

"Hayır, onu Minton'a gönderen benim. Söyledikleri hakkında ne düşündüğümün önemi yok, onu doğru savcıya göndermek benim görevimdi. Nasıl değerlendireceği Minton'a kalmış bir şey."

"İyi ama bu Corliss ilk başta neden sana geldi?"

Bunun cevabı o kadar açıkken sorduğum için Maggie kaşlarını çattı.

"Çünkü ilk duruşmada savcı bendim. O da bekleme bölmesindeydi. Davayla hâlâ ben ilgileniyorum sanmış."

Şimdi anlıyordum. Corliss'in adı C ile başlıyordu. Roulet alfabetik sıra dışında, önce çağrılmıştı. Corliss de onunla birlikte salona getirilen tutuklular arasında olmalıydı. Roulet'in kefaleti hakkında Maggie ile benim tartışmamı görmüştü. Bu yüzden de davaya Maggie'nin baktığını sanıyordu. Gammazlamak için de onu aramıştı.

"Seni ne zaman aradı?" diye sordum.

"Sana çok fazla şey söyledim, Haller. Bu hiç doğru değil..."

"Sadece ne zaman aradığını söyle. Duruşma pazartesi günüydü, demek ki o gün daha ileri bir saatte aradı, değil mi?"

Dava gazetelere veya televizyona yansımamıştı. Corliss savcılarla takas etmek istediği bilgiyi nereden edinmiş olabilirdi? Roulet'ten bir şeyler duymuş olabileceğini sanmıyordum. Onu konuşmaması için yeterince korkuttuğuma emindim.

Medyadan bir şey öğrenemeyeceğine göre Corliss'e sadece duruşma sırasında iddianame okunurken ve Maggie ile ben kefalet hakkında tartışırken duydukları kalıyordu.

Aslında bu da yeterdi, diye düşündüm. Maggie kefaletin kalkması için Regina Campo'nun yaralarını epey ayrıntılı anlatmıştı. Corliss salonda olduğuna göre, müvekkilimin ağzından çıkmış bir hapishane itirafını uydurabilmek için bütün ayrıntıları öğrenmiş olmalıydı. Roulet'e de biraz yakınlaşmışsa, tipik bir hapishane gammazı doğmuş olurdu.

"Evet, beni pazartesi günü akşama doğru aradı," dedi Maggie.

Peki neden onun bokun teki olduğunu düşündün? Bunu daha önce de yapmıştı, değil mi? Adam profesyonel gammaz."

Benim olta salladığımın farkındaydı. Başını iki yana salladı.

"Delil paylaşımı sırasında eminim bütün öğrenmek istediklerini öğrenirsin.

Şurada biramızı içip sohbet edemeyecek miyiz? Benim bir saat sonra gitmem gerekiyor."

Başımı sallayarak ona hak verdiğimi gösterdim, ama birkaç şey daha öğrenmek istiyordum.

"Bak ne diyeceğim," diye başladım. "St. Patrick Günü için yeterince Guinness içtin. Buradan çıkıp bir yerde bir şeyler yemeğe ne dersin?"

"Neden, davan hakkında beni daha çok konuşturasın diye mi?"

"Hayır, kızımız hakkında konuşabilelim diye."

Gözleri kısıldı. "Ne oldu, kötü bir şey mi var?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama seninle onun hakkında konuşmak istiyorum."

"Beni nereye yemeğe götüreceksin?"

Sherman Oaks'da Ventura'da bulunan pahalı bir İtalyan lokantasının adını söyleyince gözleri yumuşadı. Oraya onunla evlilik yıldönümlerimizde ve hamileliğini kutlamak için gitmiştik. Onun hâlâ oturmakta olduğu evimiz lokantaya birkaç sokak uzaklıktaydı.

"Orada bir saat içinde yemek yiyebilir miyiz?"

"Hemen çıkarsak ve mönüye bakmadan sipariş verirsek."

"Hadi o zaman. Arkadaşlarımla çabucak vedalaşayım."

"Otomobili ben kullanırım."

İyi ki de ben kullanacaktım, çünkü Maggie, Lincoln'e yürürken sendeliyordu.

Binmesine yardım ettim.

Yola koyulduktan bir süre sonra Maggie bacaklarının altında onu rahatsız eden bir CD kutusunu çekip çıkardı. Bu Earl'indi.

Benim mahkemede olduğum sırada otomobilin setinde dinlediği bir CD'ydi. Böylece iPod'un pilinden tasarruf ediyor olmalıydı. Ludacris adında güneyli müstehcen şarkıcılardan birinin CD'siydi.

"Demek bu yüzden o kadar rahatsız olmuşum," dedi Maggie. "Mahkemeler arasında mekik dokurken böyle şeyleri mi dinliyorsun?"

"Aslında ben dinlemiyorum. Bu Earl'in. Son zamanlarda benim şoförlüğümü yapıyor. Aslında ben Ludacris'i dinlemeyi severim. Ne de olsa biraz eski kafalıyım.

Tupac ve Dre gibi şarkıcıları insanlar sever."

Dalga geçtiğimi sandığı için güldü. Birkaç dakika sonra lokantanın kapısına varmıştık. Otomobili valeye bırakıp içeri girdik. Hostes bizi hemen tanıdı ve sanki son gelişimizden bu yana ancak bir iki hafta geçmiş gibi davrandı. İşin gerçeği, ikimizi de yakınlarda burada başka partnerlerle görmüş olabilirdi.

Bir şişe Singe Shiraz istedim, yemek olarak da mönüye bakmadan, spagetti ısmarladık. Salata veya ordövr de istemiyorduk; garsona yemeklerimizi gecikmeden getirmesini söyledik. Garson gittikten sonra saatime baktım, hâlâ kırk dakikamız vardı. Bu süre yeterdi.

Guinness birası Maggie'de etkisini göstermeye başlıyordu. Hafif çarpık gülümsemesinden sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Ama güzel bir sarhoşluktu.

Kafası iyiyken hiç kötülük düşünmezdi, daha tatlı olurdu. Birlikte çocuk yapmamızı da buna borçluyduk herhalde.

"İstersen şaraptan uzak dur," dedim. "Yoksa yarın başın ağrıyabilir."

"Beni merak etme. İçemeyeceğim zaman orada keserim."

Maggie, bana bakıp gülümsedi, ben de karşılık verdim.

"Ee, nasılsın, Haller? Her şey bir yana?"

"İyiyim. Ya sen? Her şey bir yana?"

"Hiç daha iyi olmamıştım. Lorna'yı aştın mı artık?"

"Evet, hatta iyi bir dostluğumuz bile var."

"Ya biz neyiz?"

"Bilmiyorum. Bazen hasım oluyoruz galiba."

Maggie bunu kabul etmedi. "Aynı davada karşılaşmadıkça hasım olamayız.

Ayrıca, ben hep seni kollarım. O bok çuvalı Corliss'le olduğu gibi."

"Çaba gösterdiğin için teşekkür ederim, ama yine de bana zarar verdi."

"Hapishane gammazını kullanan bir savcıya saygı duyamam. Müvekkilin daha da büyük bir bok çuvalı olsa bile."

"Minton, bana Corliss'in müvekkilim hakkında neler anlattığını söylemedi."

"Ne diyorsun?"

"Sadece bir gammazı olduğunu söyledi. Ne anlattığından bahsetmedi."

"Bu adil değil."

"Ben de öyle dedim. Delil paylaşımı var, ama pazartesi günkü ön duruşma sonrasına kadar davamıza yargıç atanmayacak. Bu yüzden de şu anda şikâyet edebileceğim kimse yok. Minton bunu biliyor. Senin daha önce beni uyardığın gibi, oyunu adil oynamıyor."

Maggie'nin yanakları kızardı. Doğru düğmelere basıp onun kızmasını sağlamıştım. Maggie için adil olmadan kazanmak diye bir şey yoktur. Bunun için çok iyi bir savcıydı.

Lokantanın en arka duvarına yakın bir köşede oturuyorduk. Maggie bir şey söylemek için bana doğru uzandı ama mesafeyi ayarlayamayınca kafa kafaya tokuştuk. Gülüp bir kez daha denedi. Sesini iyice alçaltmıştı.

"Corliss, senin adamına neden içeri düştüğünü sormuş, senin adamın da, 'orospunun birine hak ettiği dersi verdim,' demiş. Kapıyı açar açmaz suratına yumruğu patlattım, demiş."

Maggie tekrar arkasına yaslandı, fakat hızlı hareket ettiği için başının döndüğü belliydi.

"İyi misin?"

"Evet, ama konuyu değiştirebilir miyiz? Artık işten bahsetmek istemiyorum.

Etrafta o kadar çok pislik var ki, insanın morali bozuluyor."

"Tabi."

O sırada garson hem şarabımızı hem de yemeğimizi getirdi. Şarap güzeldi, yemek de evde yapılmış gibiydi. Sessizce yemeğe başladık. Derken Maggie bir anda bana saldırdı.

"Corliss hakkında hiçbir şey biliniyordun, değil mi? Ben boşboğazlık edene kadar bilmiyordun."

"Minton'un bir şey gizlediğini biliyordum. Bunun bir hapishane gammazı..."

"Palavra. Benim bildiklerimi öğrenebilmek için beni sarhoş ettin."

"Sanırım bu gece ben yanına gelmeden önce zaten sarhoştun." Çatalı havada kalmış, ucundan sos damlıyordu. Sonra çatalı bana doğru salladı.

"Doğru söylüyorsun. Ee, kızımızla ilgili ne diyeceksin?"

"Galiba geçen hafta söylediklerinde haklısın. Babasını daha sık görmeye ihtiyacı var."

"Ve?"

"Ve ben de onun hayatında daha çok rol oynamak istiyorum. Onu seyretmeye doyamıyorum. Cumartesi günü sinemaya götürdüğümde, ben onun filmi izleyişini seyretmek için neredeyse koltuğumda yan oturuyordum. Gözlerine bakmayı çok seviyorum."

"Ben de."

"İşte böyle. Düşünüyordum da... belki takvim gibi bir şey yapabiliriz. Bir düzene koyabiliriz. Bazı geceler bende kalabilir... tabi, isterse."

"Bütün bu söylediklerinden emin misin? Senden ilk kez böyle şeyler duyuyorum."

"İlk kez duyuyorsun, çünkü daha önce bilmiyordum. Kızımız küçükken ve onunla konuşamadığım zamanlarda onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Tutuktum.

Ama artık öyle değilim. Onunla konuşmak hoşuma gidiyor. Onunla birlikte olmak.

Kesin olan bir şey, onun benden öğrendiğinden çok daha fazlasını ben ondan öğreniyorum."

Birden masanın altında elini bacağıma koyduğunu hissettim.

"Bu çok güzel," dedi Maggie. "Bunu senden duyduğuma çok sevindim. Ama temkinli olalım. Dört yıl boyunca onunla pek bir arada olmadın; onu bu kadar heveslendirdikten sonra yine ortadan kaybolmandan korkarım."

"Anlıyorum. Sen nasıl istiyorsan, öyle başlarız. Sana sadece hazır olduğumu ve kaybolmayacağımı söylemek isterim. Söz veriyorum."

Maggie buna inanmak istercesine gülümsedi. Söylediğimi yapacağıma kendime de söz verdim.

"Çok iyi," dedi Maggie. "Bunu yapmak istiediğine çok sevindim. Takvime bakıp bir çizelge çıkaralım ve bakalım nasıl yürüyor."

Elini bacağımdan çekti ve yemeğimiz bitene kadar başka bir şey konuşmadık.

Sonra Maggie beni bir kez daha şaşırttı.

"Bu gece otomobilimi kullanabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Başımı salladım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Sen fena görünmüyorsun. Sadece yarım bardak bira..."

"Hayır, senin için aynı şeyi düşünüyordum. Ama merak etme, seni evine götürürüm."

"Teşekkür ederim."

Derken masanın üstünden uzanıp elini bileğimin üzerine koydu.

"Sabah otomobilime gitmek için gelip beni alır mısın?"

Tatlı tatlı gülümsedi. Ona baktım ve dört yıl önce beni evden kovan bu kadını anlamaya çalıştım. Birlikte yaşayamadığımız, ayrıldıktan sonra yokluğuna alışamadığım ve beni reddetmesiyle, daha başından soluklu olmayacağı belli bir ilişkiye girmeme yol açan kadındı bu.

"Elbette," dedim. "Seni gelip alırım."

17

18 Mart, Cuma

Sabah gözlerimi açtığımda sekiz yaşındaki kızımızı eski eşimle benim aramda yatarken buldum. Duvarın üst kısmındaki küçük pencereden içeri ışık giriyordu. Ben burada yaşarken bu küçük pencereyi hiç sevmezdim, çünkü erken saatlerde içeri çok fazla ışık girmesine neden oluyordu. Önceki gece neler olduğunu düşünmeye çalıştım. Lokantada masamıza gelen şişenin bir bardağı dışında tamamını içmiştim.

Maggie'yle birlikte eve geldiğimizi, kızımızı biz gelmeden önce kendi yatağında uyurken bulduğumuzu hatırlıyordum.

Çocuk bakıcısını gönderdikten sonra Maggie bir şişe şarap daha açmıştı.

Şarap bittikten sonra elimden tutup beni dört yıl boyunca paylaştığımız ama dört yıldan beri içine girmediğim yatak odasına götürmüştü. O anda beni huzursuz eden şey, şarabın belleğimi adamakıllı bulanık bırak-masıydı. Yatak odasına dönüşüm zaferle mi sonuçlanmıştı yoksa fiyaskoyla mı? Bir de ne konu-

şulduğunu ve ne gibi vaatlerde bulunmuş olduğumu hatırlayamıyordum.

"Bu kızımıza haksızlık oluyor."

Başımı yana çevirdim. Maggie uyanmıştı. Uyumakta olan kızımızın melek gibi yüzüne bakıyordu. "Nedir haksızlık olan?"

"Uyanıp da seni burada bulması. Birden yanlış bir şey düşünüp ümitlenmeye başlayabilir."

"Buraya nasıl geldi?"

"Ben getirdim. Kâbus görmüştü."

"Sık sık kâbus görüyor mu?"

"Genellikle, odasında tek başına yattığı zamanlarda."

"Demek her zaman burada yatıyor, öyle mi?" Ses tonumdaki bir şey onu sinirlendirdi.

"Başlama şimdi. Tek başına bir çocuk yetiştirmenin ne olduğu hakkında en küçük bir fikrin bile yok."

"Biliyorum. Bir şey dediğim yok. Peki, ne yapmamı istiyorsun, o uyanmadan çekip gideyim mi? Hemen giyinip, seni otomobiline götürmek için şimdi gelmiş gibi yapabilirim."

"Bilmiyorum. Önce bir giyin de. Onu uyandırmamaya çalış."

Yataktan sessizce çıktım, giysilerimi alıp giyinmek için koridordaki banyoya gittim. Bir gecede Maggie'nin bana karşı davranışının ne kadar değiştiğine şaşırmıştım. Alkoldendi herhalde. Ya da eve geldikten sonra söylediğim veya yaptığım bir şeydendi. Çabucak giyinip yatak odasının kapısından içeri baktım.

Hayley hâlâ uyuyordu. Kollarını iki yastığa doğru açmış haliyle kanatlı bir meleği andırıyordu. Maggie ta evlilik günlerimizden kalma bir eşofman altının üstüne uzun kollu bir tişört giymekteydi. İçeri girip yanına gittim.

"Şimdi gidip tekrar döneceğim," diye fısıldadım.

"Ne?" dedi sinirli bir sesle. "Birlikte otomobilimi almaya gideceğiz sanıyordum."

"Ama Hayley uyanınca beni görmesini istemiyordun. Gidip bir yerde bir kahve falan içer, bir saat sonra dönerim. Sonra hep birlikte gidip otomobilini alırız ve Hayley'i okuluna götürürüm. İştiersen akşam da okuldan ben alırım. Bugün takvimim boş."

"Yok ya? Onu okula götürmeye mi başlayacaksın?"

"O benim kızım. Dün gece sana söylediklerimi hiç hatırlamıyor musun?"

Çenesini öne doğru çıkardı; bunun, birazdan ağır topçu ateşine başlayacağının işareti olduğunu tecrübeyle biliyordum. Ben bir şeyi atlamış olmalıydım.

Maggie vites değiştirmişti.

"Evet, ama onu laf olsun diye söylediğini sanıyordum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dava hakkında konuşturmak veya beni yatağa atmak için tavlamaya çalıştığını sanıyordum. Bilmiyorum."

Güldüm ve başımı iki yana salladım. Önceki gece ikimiz hakkında kurmuş olduğum hayaller hızla siliniyordu.

"Yatak odasına ben götürmedim seni," dedim.

"Eh, o zaman dava hakkında konuşturmak içindi. Davan hakkında ne bildiğimi öğrenmek istiyordun."

"Seninle başa çıkmam mümkün değil."

"Dalavere yapmaya kalkarsan ya da savunma avukatı gibi davranırsan mümkün değil, tabi."

İş sözlü çatışmaya geldi mi o hep benden üstün olurdu. Doğrusu, ilgi çatışması kuralı nedeniyle mahkemede karşılaşmadığımıza şükrediyordum. Geçmiş yıllarda, çoğu savunma avukatı olan birçok kimse, sırf bu yüzden onunla evlendiğimi bile söylemişti. Onunla mahkemede karşılaşmaktan kaçınmak için.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Bir saat sonra döneyim. Eğer dün gece çok sarhoş olduğun için kullanamadığın otomobiline götürmemi istiyorsan hazır ol, kızımızı da hazırla."

"Sorun değil. Taksiye bineriz."

"Ben götürürüm."

"Hayır, taksiye bineriz. Sesini de yükseltme."

Kızıma baktım, ebeveynlerinin sözlü savaşına rağmen hâlâ uyuyordu.

"Peki ya o? Onu yarın veya pazar günü almamı istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Yarın beni ara."

"Tamam. Hoşça kal."

Onu yatak odasında bırakıp dışarı çıktım. Bir sokak ötede yamuk bir şekilde park etmiş olduğum Lincoln'e vardığımda ön camda bir ceza makbuzunu gördüm.

Ceza yangın musluğu önünde park ettiğim içindi. Otomobile girip makbuzu arka koltuğa attım. Bunu ilk fırsatta ödeyecektim; Louis Roulet gibi biriktirmeye niyetim yoktu. Ödenmemiş cezalar için beni gagalamak isteyen dünya kadar polis vardı.

Kavga etmek beni hep acıktırırdı, şimdi de açlıktan ölecek gibiydim. Saat erken olduğu için Laurel Kanyon Bulvarı'ndaki kafe kalabalık değildi. Arkalarda bir bölmeye oturup kek ve kahve ısmarladım. Maggie McHaşin'i unutmak için çantamdan not defterimi ve Roulet dosyalarını çıkardım.

Dosyaların içine dalmadan önce Raul Levin'e telefon açıp onu Glendale'deki evinde uyandırdım.

"Yapmanı istediğim bir iş var," dedim.

"Pazartesiye kadar bekleyemez mi? Eve geleli birkaç saat oldu. Hafta sonu tatiline bugünden başlayacaktım."

"Hayır, bekleyemez, ayrıca dünden bana borçlusun. Üstelik sen İrlandalı bile değilsin. Birisi hakkında bilgi edinmeni istiyorum."

"Peki, bekle bir dakika."

Telefonu bir yere bıraktığını duydum; not tutmak için kâğıt kalem alıyor olmalıydı.

"Tamam, devam et."

"Ayın yedisinde Roulet'ten sonra ön duruşmaya alman Corliss adında biri var.

O da ilk gruptaydı ve duruşma sırasında bekleme bölmesindeydi. Şimdi Roulet'i gammazlamaya çalışıyor, ben de bu herif hakkında her şeyi öğrenip kamışını boğazına tıkmak istiyorum."

"Önadı var mı?"

"Yok."

"Ne suçla içeride olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, hâlâ içeride olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Çok yardımcı oldun, sağ ol. Roulet'in ona ne dediğini söylemiş?"

"Bir orospuya hak ettiği dersi vermiş olduğunu. İştie o anlamda bir şey."

"Peki, başka ne var?"

"O kadar. Bu adamın daha önce de gammazlık yaptığını sanıyorum. Daha önce kimi gammazladığını öğren, belki kullanabileceğim bir şey çıkar. Herifin geçmişinde gidebildiğin kadar geriye git. Savcının adamları genellikle bunu yapmazlar. Ne bulacaklarından korktukları için bilgisiz kalmayı tercih ederler."

"Tamam, soruşturmaya başlarım."

"Bir şey öğrenince beni ara."

Telefonu kapattığımda keklerim de gelmişti. Bir yandan savcının delil dosyasına bakarken yemeğe başladım.

Tek sürpriz silah raporundaydı. Renkli fotoğraflar dışında her şeyi daha önce Levin'in dosyasında görmüştüm.

Levin'in dosyasını çıkardım. Soruşturma ağına takılan ne varsa dosyaya koymuştu. Roulet'in yıllarca ödemeden biriktirdiği park ve hız cezalarının fotokopileri bile vardı. Bir an yılar gibi oldum. Roulet'in savunmasına yarayacak ilgili bir şey bulmak iğne ile kuyu kazmaya benziyordu.

Tam hepsini incelemeyi bitireceğim sırada elinde kahve ibriğiyle garson kız geldi. Reggie Campo'nun, masanın bir yanına koymuş olduğum hırpalanmış yüz fotoğrafını görünce irkildi.

"Kusura bakma," dedim.

Fotoğrafın üstünü dosyayla örttükten sonra kızı geri çağırdım. Kararsız adımlarla gelip kahve fincanımı doldurdu.

"Bu benim işim," dedim cılız bir açıklamayla. "Seni ürkütmek istemezdim."

"Umarım o kadına bunu yapan alçağı yakalarsınız."

Başımı salladım. Beni polis sanmıştı. Herhalde yirmi dört saatten beri tıraş olmadığım içindi. "Çalışıyorum," dedim.

Garson kız gidince ben tekrar dosyaya döndüm. Altından Reggie Campo'nun fotoğrafını çıkarırken önce yüzünün yara almamış tarafı göründü. Sol yanı. Dikkatimi çeken bir şey vardı; bir süre dosyayı yüzünün yaralı yansını kapatacak şekilde tutup fotoğrafa baktım. Bir kez daha bu yüzü tanıdığım hissi içimden geçti. Ama yine nereden olduğunu çıkaramadım. Bu kadın tanıdığım birine veya en azından sık gördüğüm birine benziyordu. Ama kime?

Bildiğim başka bir şey de, bunu çözene dek rahat edemeyeceğimdi. Bir yandan kahvemi yudumlarken uzun uzun düşündüm, sonra bir şey denemeye karar verdim. Campo'nun fotoğrafını alıp uzunlamasına ikiye katladım. Bir yanı yaralı, diğeri

yarasız yüzünü gösteriyordu. Katlanmış haldeki fotoğrafı ceketimin iç cebine sokup yerimden kalktım.

Tuvalette kimse yoktu. Hemen lavaboya gidip cebimden fotoğrafı çıkardım.

Lavabonun üzerinden uzanıp Reggie Campo'nun yüzünün yarasız tarafını gösteren kısmı aynanın karşısında tuttum. Aynada yarasız tam bir yüzün görüntüsü yansıyordu. Uzun bir süre baktıktan sonra neden bu yüzün tanıdık geldiğini anladım.

"Martha Rentería," dedim.

Tuvaletin kapısı aniden sonuna dek açıldı ve elleri fermuvarlarında iki genç içeri daldı. Fotoğrafı hemen aynanın önünden çekip cebime soktum ve kapıya doğru yürüdüm. Çıkarken arkamdan kahkahalara boğulduklarını duyabiliyordum. Kim bilir ne yaptığımı düşünmüşlerdi.

Oturduğum bölmeye dönünce masanın üstündeki dosyalarımı ve fotoğrafları toplayıp çantama yerleştirdim. Hesabı ve bahşişi cömertçe karşılayan bir miktar nakit parayı masaya bıraktıktan sonra kafeden hızla ayrıldım. Yediğim şey dokunmuş muydu ne, yüzüm adamakıllı kızarmış, terlemeye başlamıştım. Nabzım da bir tuhaf atıyordu.

On beş dakika sonra Kuzey Hollywood, Oxnard Caddesi'ndeki depomun önüne park etmiştim. İki kapılı garaj girişinin içinde beş yüz metrekarelik bir alanım vardır. Bu yerin sahibi olan adamın oğlunu uyuşturucu bulundurmak davasında savunmuş ve mahkûmiyetten kurtarmıştım. Vekâlet ücreti olarak da bana deposunu bir yıllığına bedelsiz olarak kiralamıştı. Adamın uyuşturucu bağımlısı oğlunun başı devamlı belaya girdiği için ben de yıllardır depoyu bedava kullanıyordum.

Bu depoda kapanmış dava dosyalarıyla birlikte, iki tane de Lincoln otomobilim vardı. Geçen yıl elime yüklü bir para geçtiğinde dört Lincoln birden almış, filo indiriminden yararlan-

mıştım. Planım, her birini altmış bin kilometre kullandıktan soma havaalanlarına limuzinle servis yapan bir şirkete satmaktı. Şu ana kadar plan iyi yürümüştü. Kullanmakta olduğum ikinci Lincoln'ü de yakında elden çıkaracak, üçüncüyü kullanmaya başlayacaktım.

Garaj kapılarından birini açıp içeri girdim ve doğruca dosya kolilerimin yıllarına göre düzenle yerleştirildiği sanayi tipi rafların önünde durdum. İki yıl öncesinin dosyalarının olduğu rafta biraz aranınca Jesus Menendez adını buldum.

Koliyi raftan çıkarıp yere koydum ve çömeldim. Menendez davası çok uzun ömürlü olmamıştı. Savcı teklifini yapmış, Menendez de suçu kabullenmişti. Bu nedenle, içinde sadece polis soruşturmalarıyla ilgili belgelerin fotokopileri vardı.

Dosyalara hızla bakıp geçtim; asıl aradığım şey fotoğraflardı. Üçüncü dosyada aradığımı buldum.

Martha Renteria, Jesus Menendez'in öldürdüğünü kabul ettiği kadındı. Yirmi dört yaşında, bembeyaz dişleriyle gülümsemeyi seven esmer güzeli bir dansçıydı.

Panorama City apartmanındaki dairesinde bıçaklanarak öldürülmüştü.

Bıçaklanmadan önce fena halde dövülmüştü ve yaraları yüzünün sol tarafındaydı, Reggie Campo'nun ters yanında. Otopsi raporunda yüzünün yakın çekim fotoğrafını buldum. Bir kez daha fotoğrafı uzunlamasına katladım; fotoğrafın bir yanı yaralı diğer yanı yarasız yüzünü gösteriyordu.

Reggie ve Martha'nın katlanmış fotoğraflarını yan yana yere koyup birleştirdim.

Birinin ölmüş, diğerininse hâlâ sağ olduğu gerçeği bir yana bırakılırsa yerdeki iki yarım yüz tıpatıp uyuşmuştu. İki kadın birbirlerine öyle çok benziyorlardı ki, herkes onları kardeş sanabilirdi.

18

Jésus Menendez, San Quentin hapishanesinde müebbet hapis cezasını çekiyordu, çünkü penisini banyodaki havluya silmişti. Olaya nereden bakılırsa bakılsın, sonuçta iş buna geliyordu. O havlu Menendez'in en büyük hatası olmuştu.

Bacaklarımı açarak yere oturdum ve Menendez dosyalarına bir kez daha bakarak iki yıl önce üzerinde çalışmış olduğum bu davayı kafamda canlandırmaya başladım. Menendez, Martha Renteria'yı çalışmakta olduğu Kobra Ban adındaki striptiz kulübünden evine kadar takip edip öldürmekten mahkûm olmuştu. Kadına tecavüz ettikten sonra elli defadan fazla bıçaklamıştı. O kadar çok kan akmıştı ki, yataktan sızan kan yerde birikip göl olmuş, döşemedeki çatlaktan da aşağıdaki dairenin tavanından damlamaya başlamıştı. Polis de bunun üzerine çağrılmıştı.

Menendez aleyhine açılan dava korkunçtu fakat ikinci derecedendi. Ben devreye girmeden önce polise cinayet gecesi o eve girdiğini itiraf ederek kendi kendini yakmıştı. Ama onun ipini asıl çeken şey, mağdurun banyosundaki tüylü pembe havluydu. Bunu etkisiz hale getirmek mümkün değildi. Bu dönen tabak devrilememişti. Usta savunma avukatları böyle delillere buzdağı adını verirler, çünkü böyle bir delil gemiyi batırır.

Menendez cinayet davasını kazanamayacağımı başından biliyordum. Böyle bir davanın savunması için harcayacağım çabanın ve zamanın bedelini ödeyecek parası yoktu, fakat olay medyaya yansımıştı ve benim için bedava reklam demekti.

Menendez tutuklanmasından iki ay önce gelmiş ve bir eroin davası için ağabeyi Fernando'yu savunmamı istemişti. En azından bana göre bu savunma başarılı olmuş ve hem bulundurma hem satma suçlamasını sadece bulundurmaya indirmiştim.

Fernando gözetim altına alınmış, hapishaneye girmekten kurtulmuştu.

Bu çabalarım beğenilmiş olmalı ki, Jesus'un Martha Renteria'yı öldürme suçundan tutuklandığı gece Fernando, beni aradı. Jesus dedektiflerle konuşmak için gönüllü olarak Van Nuys emniyetine gitmişti. Polis ressamı tarafından yüzünün temsili resmi çizilmiş, işpanyolca yayın yapan kanallar başta olmak üzere şehirdeki bütün televizyon kanallarında bu resim teşhir edilmişti. Jesus evden çıkarken ailesine dedektiflerle konuşup bu yanlışlığı düzelttikten sonra döneceğini söylemişti. Ama hiç dönmedi ve ağabeyi beni aradı. Fernando'ya bundan ders almasını ve bir avukatla görüşmeden asla dedektiflerle konuşmamak gerektiğini söyledim.

Menendez'in ağabeyi beni aramadan Önce egzotik dansçı sıfatı yakıştırılan Renteria'nın öldürülmesiyle ilgili sayısız haber programı izlemiştim. Bu programlarda mağduru çalıştığı Kobra Barı'ndan çıktıktan sonra takip ettiği sanılan Latin kökenli bir erkeğin temsili resmi de yayınlanıyordu. Tutuklama öncesinde medyanın böylesine ilgi gösterdiği bir dava televizyon haberleriyle bütün toplumun bilincine taşınırdı ve ben de bundan yararlanabilirdim. Davayı ücretsiz almayı kabul ettim. Beş kuruş almadan. Sisteme katkım olsun diye. Ayrıca, cinayet davaları seyrekti ve karşıma çıktı mı, kaçırmazdım. Menendez savunduğum on ikinci cinayet sanığıydı. İlk on biri hâlâ hapisteydi, fakat ölüme mahkûm olmamışlardı. Bence bu iyi bir skordu.

Van Nuys emniyetindeki tutukevine vardığımda Menendez polise kendisini zanlı yapan bir ifade vermişti bile. Dedektif Howard Kurlen ve Don Crafton'a, haberlerde iddia edildiği gibi Renteria'yı evine kadar takip etmediğini, onun evine davetli olarak gittiğini söylemişti. Açıklamasında o gün daha önce Kaliforniya lottosunda bin yüz dolar kazanmış olduğunu ve bunun bir kısmını belli bir hizmet karşılığı Renteria'ya vermek istediğini belirtmişti. İfadesine göre, Rentería ile evinde seks yapmışlardı,

ayrıldığında da kadın hayattaydı ve ona beş yüz doları nakit olarak Ödemişti.

Kurlen ve Crafton, Menendez'in anlattığı hikâyede birçok delik bulmuşlardı.

Her şeyden önce, cinayet günü ya da bir gün öncesinde eyalet lotosu yapılmamıştı ve sanığın ikramiye parasını aldığını söylediği mini markette Menendez'e ya da başka bir kimseye bin yüz dolar ödendiğini gösteren bir kayıt yoktu. Ayrıca, mağdurun evinde bulunan nakit para seksen doları geçmiyordu. Ve otopsi raporunda mağdurun vajinasının içindeki berelerle hırpalanma izleri mağdura hoyratça tecavüz edildiğini gösteriyordu.

Evde mağdurunkinden başka parmak izi yoktu. Mekân süpürülüp temizlenmişti. Mağdurun vücudunda hiç meni bulunmaması, sanığın ya prezervatif kullandığım ya da tecavüz sırasında boşatmamış olduğunu gösteriyordu. Fakat saldırının ve cinayetin gerçekleştiği yatak odasının bitişiğindeki banyoda siyah ışık kullanarak araştırma yapan dedektif tuvaletin yanında asılı duran pembe bir havluda az miktarda meni bulmuştu. Buna yakıştırılan senaryoya göre tecavüz ve cinayetten sonra katil banyoya girerek prezervatifi tuvalete atıp sifonu çekmiş, oradaki havluya penisini sildikten sonra tekrar yerine asmıştı. Daha sonra iz bırakmamak için her tarafı temizlemiş, fakat havluyu unutmuştu.

Soruşturmacılar DNA delilleriyle ve kurdukları senaryoyu gizli tutmuşlardı ve medyaya hiç bilgi sızmamıştı. Bu Kurlen ve Crafton'un en büyük kozu olacaktı.

Söylediği yalanlar ve mağdurun evine girdiğini itiraf etmesi üzerine Menendez cinayet şüphesiyle tutuklandı, kefalet kabul edilmedi. Dedektifler arama yetkisi çıkardıktan sonra Menendez'den çeşitli sıvı örnekleri alındı ve banyo havlusunda bulunanla karşılaştırılması için laboratuvara, DNA testine gönderildi.

İşte ben davaya tam bu sırada girmiştim. Benim mesleğimde dedikleri gibi, *Titanik* çoktan limandan ayrılmıştı. İleride bir buzdağı onu bekliyordu. Menendez dedektiflerle konuşarak ve onlara yalan söyleyerek kendini fena halde yakmıştı. DNA karşılaştırmasından hâlâ habersiz olduğum için onu kurtarabileceğime dair bir ışık görüyordum. Onunla yapılan görüşmeyi ve verdiği ifadeyi etkisiz kılabilirdim. Bu ifade medyanın eline geçtiğinde aslından saptırılmıştı ve abartılmış bir itiraf halini almıştı.

Menendez Meksika doğumluydu ve bu ülkeye geldiğinde sekiz yaşındaydı. Evinde herkes işpanyolca konuşuyordu ve on dört yaşındayken atılana kadar da işpanyolca eğitim yapan bir okula devam etmişti. İngilizceyi çok alt düzeyde konuşabiliyordu, anlaması ise daha da alt düzeydeydi. Kurlen ve Crafton, ona bir tercüman getirtme zahmetinde bulunmamışlardı; teyp kayıtlarında anlaşıldığı gibi, tercüman isteyip istemediğini bile sormamışlardı.

İşte benim eşeleyip derinleştirmeyi düşündüğüm çatlak buydu. Menendez ile yapılan görüşme davanın temelini oluşturacaktı. Dönen tabak buydu. Eğer bunu devirebilirsem diğer tabaklar da düşerdi. Planım Menendez'in haklarının ihlal edildiğini öne sürerek bu görüşmeye saldırmaktı, çünkü Kurlen'in ona okuduğu Miranda Bildirgesi'ni ve dedektiflerin isteği üzerine imzaladığı bu hakların belirtildiği ingilizce listeyi anlaması mümkün değildi.

Menendez'in tutuklanmasından iki hafta sonra, dava tam bu aşamadayken DNA raporları geldi ve onun DNA'sının mağdurun banyo havlusunda bulunanla uyuştuğu ortaya çıktı. Bundan sonra savcının artık itirafa veya o görüşme raporuna ihtiyacı kalmamıştı. DNA Menendez'i bu vahşice tecavüz ve cinayet sahnesinde tek başına bırakıyordu. O. J. Simpson davasında kullanılan savunmayı deneyebilirdim...

DNA eşleştirmesinin güvenilir olmadığı üzerine gidebilirdim. Fakat gerek savcılar gerekse laboratuvar teknisyenleri yıllar önce olan bu olaydan epey ders çıkarmışlardı ve jüriyi bu konuda ikna etmem imkânsız gibi görünüyordu. DNA bu işin buzdağıydı ve geminin momentumu zamanında manevra yapmama engeldi.

Bölge savcısı bir basın toplantısı yaparak DNA testi sonuçlarını ilan etti ve savcılığın Menendez için idam cezası isteyeceğini açıkladı. Savcı ayrıca dedektiflerin, Menendez'i Los Angeles nehrine bir bıçak atarken gören üç tanık belirlediklerini de ekledi. Nehir taranmış fakat bıçak bulunamamıştı. Savcı için bunun önemi yoktu, çünkü tanıkları sağlamdı... bunlar Menendez'in oda arkadaşlarıydı.

Savcılık dosyasının kuvvetli olmasını ve ölüm cezası tehlikesini düşünerek O. J. Simpson savunmasını denemekten vazgeçtim. Fernando Menendez'i tercüman olarak yanıma alıp Van Nuys tutukevine gittim ve Jesus'a tek ümidinin savcının yaptığı teklifi kabul etmek olduğunu söyledim. Menendez suçlu olduğunu kabul ederse ona ileride şartlı salıverme ihtimali olan müebbet hapis kararı çıkarabilirdim.

On beş yıl sonra çıkardı. Tek yolun bu olduğunu söyledim.

Acıklı bir tartışma oldu. İki kardeş gözyaşları içinde başka bir yol bulmam için yalvardılar. Jesus ısrarla Martha Renteria'yı Öldürmediğini söylüyordu. Dedektiflere Fernando'nun başı belaya girmesin, diye yalan söylemişti. O parayı o ay iyi bir eroin satışı yapan Fernando'dan almıştı. Bunu söylerse Fernando için soruşturma açarlar ve onu yine tutuklarlar, diye korkmuştu.

İki kardeş olayı daha fazla soruşturmam için ısrar ettiler. Jesus'un söylediğine göre Renteria o gece striptiz kulübünde başkalarıyla da flört etmişti. O kadar çok para ödemesinin nedeni, Rentcria'nın en yüksek bedeli vereni kabul etmesiydi.

Jesus son olarak, korktuğu için bıçağını gerçekten de nehre attığını söyledi.

Cinayet silahı o değildi. Ara sıra işinde kullandığı sıradan bir bıçaktı. İşpanyolca televizyon kanalında onunkine benzer bir bıçak tarif edilince korkmuş, polise gitmeden önce ondan kurtulmak istemişti.

Anlattıklarını dinledikten sonra iki kardeşe bu açıklamaların bir işe yaramayacağını söyledim, önemli olan tek şey vardı, o da DNA'ydı. Seçim Jesus'undu. Ya on beş yılı kabul ederdi ya da mahkemeye gidip ölüm cezası veya şartlı salıverme ihtimali olmadan müebbet alma riskine girerdi. Jesus'a daha çok genç olduğunu, kırk yaşındayken hapisten çıkacağını söyledim. Hâlâ hayatım sürdürebilirdi.

Tutukevindeki toplantıdan çıkarken anlaşmayı kabul etmek için Jesus Menendez'in onayını almıştım. Bundan sonra onu sadece bir kez gördüm. O da yargıcın önünde suçu kabul ettiği zamandı. Önce Pelikan Koyu'na oradan da San Quentin'e nakledilmişti. Daha sonra mahkeme dedikodularından ağabeyinin, bu kez eroin kullanmaktan yine yakalandığını duydum. Beni aramadı. Kendine başka bir avukat tutmasına şaşırmamıştım.

Yere oturup Martha Renteria'nın otopsi raporunu çıkardım. Daha önce hiç kimsenin dikkatle bakmadığını sandığım iki şey arıyordum. Dosya kapanmıştı. Artık kimsenin umurunda değildi.

Birincisi, raporun, Renteria'nın yatağındayken aldığı elli üç sustalı çakı yarasını anlatan bölümüydü. 'Yara Profili" başlığı altında tanıtılan bu bilinmeyen silah en çok on iki santim uzunluğunda, iki santim genişliğinde bir sustalı çakıydı. Kalınlığı işe üç milim olarak tahmin ediliyordu. Yaraların hepsinin üst kısmında görülen yırtıklar, bıçağın tırtıllı olduğunu ve hem saplarken hem de çıkarırken hasar verdiğini gösteriyordu. Bıçak kıs-

mının kısa oluşu, bunun bir sustalı çakı olabileceğini işaret etmekteydi.

Raporda bir de silahın sapı olmadan sadece bıçak kısmının elle çizilmiş bir resmi vardı. Bana tanıdık geldi. Kendi çantamı açıp, savcılığın delil dosyasından Louis Roulet'in başharflerinin kazılı olduğu sustalı çakının fotoğrafını çıkardım. Bunu otopsi raporundaki el çizimi resimle karşılaştırdım. Tıpatıp aynı değildi, ama çok benziyordu.

Sonra silah analiz raporunu çıkarıp daha önce okumuş olduğum paragrafı bir kez daha okudum. Bıçak özel siparişle yapılmış on iki santim uzunluğunda, iki santim genişliğinde ve üç milim kalınlığında Kara Ninja tipi sustalı çakı olarak tarif ediliyordu.

Martha Renteria'yı öldürmekte kullanılan bilinmeyen sustalıyla aynı ebatlardaydı.

Jesus Menendez'in Los Angeles nehrine attığı varsayılan ve hiç bulunamayan sustalı çakı.

On iki santimlik bıçak ucu görülmemiş bir şey değildi. Kesin olan hiçbir şey yoktu, fakat içgüdülerim bir yere doğru ilerlediğimi söylüyordu. Göğsümdeki ve boğazımdaki yanmanın dikkatimi dağıtmamasına gayret ederek konudan kopmamaya çalışıyordum. Devam ettim. Belirli bir yarayı kontrol etmem gerekiyordu, fakat raporda bulunan ve Martha Renteria'nın parçalanmış vücudunu duygusuzca belgeleyen fotoğrafların tümüne bakmak istemedim. Bunun yerine biri önden diğeri arkadan çekilmiş, yan yana iki vücut fotoğrafının bulunduğu sayfayı çıkardım. Adli tıp doktoru bu fotoğraflarda yaraları bir noktayla işaretleyip numaralamıştı. Sadece ön profil kullanılmıştı, 1'den 53'e kadar nokta ve numara. "Noktaları birleştir, şekli bul" tipinde tüyler ürperten bir bulmaca gibiydi. Menendez ortaya çıkmadan önce Kurlen'in veya

başka bir dedektifin bir ipucu, katilin adının başharfi falan gibi bir iz bulma ümidiyle bu noktaları birleştirmiş olduğuna emindim.

Ön profil fotoğrafını incelerken boynun iki yanında iki nokta gördüm. 1 ve 2 numaralı yaralardı. Sayfayı çevirince her bir yaranın tanımı olan listeye baktım.

1 numaralı yaranın tanımı şöyleydi: *Sağ boyun altında sathi delik; ölüm öncesi histamin düzeyleri yaranın baskı yapmak amaçlı olduğunu gösteriyor.*

2 numaralı yaranın tanımı: *Sağ boyun altında sathi delik; ölüm öncesi histamin düzeyleri yaranın baskı yapmak amaçlı olduğunu gösteriyor. Bu delik 1 numaralı yaradan 1 santim daha geniş.*

Tanımlar bu yaraların Martha Rentería daha sağken açıldığını gösteriyordu.

Büyük ihtimalle bu yüzden listenin başına alınmışlardı. Adli tıp doktorunun tahminine göre istenileni yapması için bıçak mağdurun boynuna dayanmıştı. Katil bu şekilde onu kontrol altında tutmuştu.

Tekrar Campo davasındaki savcılık delil dosyasına döndüm ve Reggie Campo'nun Holy Cross Tıp Merkezi'ndeki muayenesi sonucu yazılan raporu ve fotoğrafları çıkardım. Campo'nun sol boyun altında küçük bir delik vardı, fakat sağ tarafında hiç yara izi yoktu. Sonra onun bu yaranın nasıl olduğunu açıkladığı polis raporunu okudum. Saldırgan onu yerden Çekerek kaldırmış ve yatak odasına götürmesini söylemişti. Sağ eliyle sutyeninin arkasından tutup, bıçağını da sol eliyle boynunun sol yanına dayayarak onu kontrol ediyordu. Campo bir an için onun bileğini omzuna dayadığını hissedince harekete geçmiş, var gücüyle kendini geriye atarak saldırganı büyük bir yer vazosunun üstüne devirmiş, akabinde oradan kaçmıştı.

Galiba Martha Renteria'nın boynunda iki yara varken neden Reggie Campo'nun boynunda tek yara izi olduğunu anlıyordum. Eğer Campo'nun saldırganı onu yatak odasına götürüp yatağa yatırabilseydi. üstüne çıktığında sol elindeki sustalı çakı bu kez boynunun öbür yanına dayanmış olacaktı. Onu da yatakta ölü bulduklarında boynunun iki yanında baskı amaçlı delik açıldığım göreceklerdi.

Dosyaları yanıma bıraktım ve bağdaş kurup hiç kıpırdamadan uzun süre oturdum. Düşüncelerim karanlıkta fısıltılar gibiydi. Gözümün önüne Jesus Menendez'in gözyaşları içinde bana masum olduğunu haykırışı, ona inanmam için bana yalvarışı geliyordu... bense ona suçu kabul etmesi gerektiğini söylüyordum. Bu yaptığım ona yasal tavsiyenin ötesinde bir şeydi. Parası yoktu, savunacak bir şeyi yoktu ve görünürde hiç kurtuluş ihtimali yoktu. Ben de ona başka seçeneği olmadığını söylemiştim. Ve her ne kadar sonunda yargıcın karşısında *suçluyum* lafı onun ağzından çıkmışsa da, şimdi bana sanki bunu ona söyleten benmişim gibi geliyordu; onun avukatı olarak sistemin bıçağını boğazına dayamış, bunu söylemeye zorlamıştım.

19

San Francisco havaalanındaki muazzam kiralık otomobil tesisinden çıkıp şehrin kuzeyine doğru yola koyulduğumda saat on üç olmuştu. Bana kiraladıkları Lincoln fena halde sigara kokuyordu. Ya son kullanan ya da temizliğini yapan işçi içmiş olmalıydı.

San Francisco'da yollan hiç bilmem. Sadece bir ucundan diğerine gidebilirim, o kadar. Yılda üç dört kere müvekkillerimle veya tanıklarla görüşmek için koyun üstündeki San Quentin hapishanesine gitmem gerekir. Buraya gözüm kapalı gidebilirim, fakat bana Coit Tower veya Fisherman's Wharf gibi tanınmış yerlere nasıl gidileceğini sorsalar cevap veremem.

Şehri kat edip Golden Gate Köprüsü'nü geçtiğimde saat on dört olmuştu.

Zamanım vardı. Geçmiş tecrübelerimden, avukat ziyaret saatinin on altıda bittiğini biliyordum.

San Quentin'in yüz yıldan fazla bir geçmişi vardır; karanlık duvarlarına sanki orada yaşamış veya ölmüş her mahkûmun ruhu kazınmış gibidir. İnsana ürperti veren bir hapishanedir.

Güvenlik noktasında çantamı arayıp beni metal dedektörden geçirdiler. Beş gün önce resmen izin almadığım için Menendez ile doğrudan temas kuramayacaktım. Beni aldıkları ziyaretçi odasında aramızda cam bir duvar olacaktı; konuşabilmek için üstünde sadece küçük delikler vardı. Gardiyana Menendez'e bazı fotoğraflar vermek istediğimi söyledim. Buna izin yoktu; fotoğrafları ancak camdan gösterebilirdim. Oturup beklemeye başladım. Çok geçmeden Menendez'i cam bölmenin öbür tarafına getirdiler.

İki yıl önce onu hapishaneye gönderdiklerinde Menendez genç bir adamdı.

Oysa şimdiden, suçu kabullenirse salıverileceğini söylediğim kırk yaşına gelmiş gibi görünüyordu. Bana otoparktaki çakıl taşları gibi cansız gözlerle baktıktan sonra isteksizce karşıma oturdu. Artık bana ihtiyacı yoktu.

Selamlaşma falan olmadı, hemen konuya girmek istedim.

Bak, Jesus, sana nasıl olduğunu sormayacağım. Biliyorum. Ama davanı etkileyecek bir gelişme oldu. Sana birkaç soru sormam gerekiyor. Beni anlıyor musun?"

"Şimdi neden soru var, ha? Daha önce soru yoktu."

Başımı salladım. "Haklısın. O zaman sana daha çok soru sormam gerekirdi ama sormadım. Şimdi bildiğim şeyi o zaman bilmiyordum. Ya da en azından şimdi bildiğimi sandığım şeyi. Olanları düzeltmeye çalışıyorum."

"Ne istiyorsun?"

"O gece striptiz kulübünde olanları anlatmanı istiyorum." Menendez omuz silkti. "Kız oradaydı, gidip konuştum. Evine takip etmemi söyledi."

Yine omuzlarını salladı. "Evine gittim, ama dedikleri gibi onu öldürmedim."

"Kulübe dön şimdi. Bana kızı etkilemeye çalıştığını, bu yüzden de düşündüğünden daha çok para harcamak zorunda kaldığını söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Doğru."

"Ona asılan başka biri daha olduğunu söylemiştin. Bunu da hatırlıyor musun?"

"Evet, o da oradaydı, konuşuyordu. Kadın, ona gitti ama sonra bana döndü."

"Sen daha fazla ödemek zorunda kaldın, değil mi?"

"Öyle işte."

"Peki, o adamı hatırlıyor musun? Eğer bir fotoğrafını görecek olsan çıkarabilir misin?"

"Çok laf eden o adamı mı? Sanırım hatırlarım."

Çantamı açıp içinden altı tane kimlik fotoğrafı çıkardım. Bunlardan biri Louis Roulet'in tutuklandığı gün çekilmiş fotoğrafıydı; diğerlerini arşiv kutularımdan çıkarmıştım. Ayağa kalkıp her bir fotoğrafı cama doğru tutmaya başladım.

Parmaklarımı açarak altısını birden cama dayayabile-ceğimi düşünmüştüm.

Menendez daha iyi bakabilmek için ayağa kalktı.

Hemen o anda hoparlörden bağıran bir ses duyuldu.

"Derhal camdan uzaklasın. Her ikiniz de camdan uzaklasın ve oturduğunuz yerden kalkmayın, yoksa görüşme bitirilecektir."

Kafamı iki yana sallayıp küfrettim. Fotoğrafları toplayıp tekrar yerime oturdum.

Menendez de oturdu.

"Gardiyan!" diye bağırdım.

Menendez'e baktım ve beklemeye başladım. Gardiyan odaya girmedi.

"Gardiyan!" diye daha yüksek sesle tekrar bağırdım. Neden sonra odanın kapısı açıldı ve gardiyan odanın benim olduğum tarafına girdi.

"İşiniz bitti mi?"

"Hayır. Onun bu fotoğraflara bakması gerekiyor." Fotoğrafları gösterdim.

"Camdan gösterin. Sizden bir şey alması yasaktır."

"Ama hemen geri alacağım."

"Fark etmez. Ona hiçbir şey veremezsiniz."

"Ama cama yaklaşmasına izin vermezsen nasıl görecek?"

"Benim sorunum değil."

Pes ettim, dercesine elimi salladım.

"Peki, tamam. O halde bir dakika kadar burada kalabilir misin?"

"Neden?"

"Bunu izlemeni istiyorum. Mahkûma bazı fotoğraflar göstereceğim. Eğer birinin kimliğini çıkarırsa, buna tanık olmanı istiyorum."

"Beni bu saçmalıkların içine çekmeyin." Gardiyan kapıdan çıkıp gitti. "Lanet olsun," dedim ve Menendez'e baktım.

"Pekâlâ, Jesus, her şeye rağmen bu fotoğrafları sana göstereceğim. Oturduğun yerde kal, bakalım herhangi birini tanıyacak mısın."

Camın bir karış gerisinden fotoğrafları birer birer göstermeye başladım.

Menendez de öne doğru eğildi. İlk beş taneyi gösterdiğimde iyice baktı, biraz düşündükten sonra başını sallayarak, hayır dedi.

Altıncıyı gösterdiğim anda gözleri birden parladı. Cansız gözlerinde az da olsa hayat kalmıştı galiba.

"Bu o," dedi. "Bu o adam."

Emin olmak için ben de fotoğrafa bir daha baktım. Roulet'ti. "Hatırlıyorum," dedi Menendez. "Bu o adam işte."

"Emin misin?"

"Evet."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü biliyorum. Burada her an o geceyi düşünüyorum."

Başımı salladım.

"Kim bu adam?"

"Sana şu anda söyleyemem. Seni buradan çıkarmaya çalışıyorum, bunu bilesin."

"Benim ne yapmam gerekiyor?"

"Bugüne kadar ne yaptıysan, onu. Sakin ol, dikkatli ol ve tehlikeden uzak dur."

"Tehlikeden uzak mı durayım?"

"Biliyorum. Bir şey bulduğum anda sana haber vereceğim. Seni buradan çıkarmaya çalışıyorum, Jesus, ama bu biraz sürebilir."

"Buraya gelmemi söyleyen sendin."

"Bunu söylediğim zaman başka seçeneğim yoktu."

"Nasıl oluyor bana, bu kızı Öldürdün mü, diye hiç sormadın? Bir de avukatım olacaksın. Umurunda değildi. Dinlemedin bile."

Ayağa kalkıp yüksek sesle gardiyanı çağırdım. Sonra da ona cevap verdim.

"Seni yasal olarak savunabilmek için bu sorunun cevabını bilmem gerekmiyordu. Müvekkillerime iddia edildiği gibi suçlu olup olmadıklarını sorsam, çok azı doğruyu söyler. Doğru söyledikleri zaman da onları gerektiği gibi savunamayabilirim."

Gardiyan kapıyı açıp bana baktı.

"Gitmeye hazırım," dedim.

Saatime baktım; şansıma eğer trafik açık olursa saat on yedi uçağıyla Burbank'a dönebilirdim. En kötü ihtimalle, on sekizdekine yetişirdim. Fotoğrafları çantama koyup kapadım. Hâlâ camın öbür tarafında oturmakta olan Menendez'e dönüp baktım.

"Sadece elimi camın üstüne uzatabilir miyim?" diye sordum gardiyana.

"Çabuk ol."

Uzanıp parmaklarımı açarak elimi cam bölmenin üstüne dayadım.

Menendez'in de aynı şeyi yapmasını ve benimle hapishane tarzı el sıkışmasını bekliyordum.

Menendez ayağa kalktı, öne uzandı ve camda elimin olduğu yere tükürdü.

"Sen benim elimi hiç sıkmamıştın," dedi. "Ben de seninkini sıkmıyorum."

Başımı eğdim. Onun nasıl bir yerden geldiğini anlıyordum.

Bunu gören gardiyan pis pis sırıtıp kapıdan geçmemi söyledi. On dakika sonra çakıl kaplı giriş yolunda kiralık otomobilime doğru yürüyordum.

Beş dakikalık görüşme için altı yüz kilometre yol kat etmiştim ama o beş dakika kahredici olmuştu. Sanırım hayatımın ve profesyonel kariyerimin en alt noktasına düşmem, bir saat sonra, havaalanına servis yapan kiralık oto treninde gerçekleşti. Artık direksiyon kullanmak veya trene yetişmek kaygıları olmadığı için aklımda sadece dava vardı. Aslında iki dava vardı.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

En büyük korkum gerçekleşmişti; aslında iki yıl önce gerçekleşmiş ama ben anlamamıştım. Karşıma masumiyet çıkmış, fakat ben bunu görememiş veya anlayamamıştım. Bunun yerine,

onu da diğerleri gibi makinenin dişlileri arasına atmıştım. Şimdi o masumiyet soğuyup gri bir renk almıştı ve o taşla çelikten oluşan kalenin içinde çakıl taşları gibi cansız duruyordu. Ben de bunu bilerek yaşamak zorundaydım.

Öbür seçeneği düşünerek avuntu bulmam mümkün değildi. Eğer şansımızı deneyip mahkemeye gitmiş olsaydık, Jesus şimdi büyük ihtimalle ölüm hücresinde olurdu. Bunu önlemiş olmak beni teselli etmiyordu, çünkü şu anda Jesus Menendez'in masum olduğuna emindim. Neredeyse mucize sayılacak bir şey olmuş, karşıma suçsuz bir insan çıkmıştı... ve ben bunu tanıyamamış, başımı öbür yana çevirmiştim.

"Kötü bir gün müydü?"

Başımı kaldırıp baktım. Vagonda karşımda, biraz uzağımda oturan bir adam vardı. Vagonda sadece ikimiz bulunuyorduk. Benden on yaş kadar daha yaşlı olmalıydı ve seyrelmiş saçıyla bilge bir görünümü vardı. Belki o da hukukçuydu, ama hiç ilgilenmiyordum.

"İyiyim," dedim. "Sadece yorgunum."

Sonra elimi kaldırarak, sohbet etmek istemiyorum sinyali verdim. Yolculuk yaparken çoğu zaman yanımda Earl'de olanlar gibi kulaklık taşırım. Kulağıma takar, kablosunu da ceket cebime sokarım. Bağlı olduğu bir alet yoktur, ama benimle konuşmak isteyenleri caydırmaya yarar. Bu sabah çok acele çıktığım için yanıma almayı unutmuştum. Böyle bir üzüntüyü yaşamak için çok fazla acele etmiştim.

Karşımdaki adam sinyali alınca başka bir şey söylemedi. Ben de Jesus Menendez ile ilgili karanlık düşüncelerime geri döndüm. Tahminime göre cinayet işlemiş bir müvekkilim vardı ve bunun cezasını müebbet hapis yatan başka bir müvekkilim çekmekteydi. Durumun özeti buydu. Bunlardan birine zarar vermeden diğerine yardım edemiyordum. Bana bir çözüm gerekiyordu. Bir plan

gerekiyordu. Bir delil. Ama, o anda trendeyken sadece Jesus Menendez'in cansız gözlerini düşünebiliyordum, Çünkü o gözlerdeki ışığı öldüren bendim.

20

Burbank'ta uçaktan iner inmez hemen cep telefonumu açtım. Henüz bir plan yapmış değildim, ama bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermiştim ve bu da Raul Levin'i aramakla başlıyordu. Telefonu açar açmaz elimde vızıldayınca, birçok mesajın gelmiş olduğunu anladım. Bunlara bakmadan önce Levin'i harekete geçirmem lazımdı.

Telefonu açar açmaz mesajını aldım mı, diye sordu.

"Uçaktan şimdi indim," dedim. "Henüz bakmadım."

"Uçak mı? Neredeydin?"

"Kuzeyde. Mesaj neydi?"

"Corliss hakkındaki son bilgiler. Beni bunun için aramadıysan, ne için aradın?"

"Bu gece ne yapıyorsun?"

"Hiçbir planım yok. Cuma ve cumartesi geceleri çıkmayı sevmem. Amatörlerin gecesidir. Yollarda sarhoştan geçilmez."

"Ben buluşmak istiyorum. Biriyle konuşmam gerek. Kötü şeyler oluyor."

Levin sesimden bir şey sezmiş olmalıydı, çünkü cuma gecesi dışarı çıkmama prensibini hemen değiştirip Warner Stüdyoları'nın yanındaki Smoke House'da buluşmayı kabul etti. Benim bulunduğum yere yakındı, onun evine de uzak değildi.

Havaalanındaki otoparkta kırmızı ceket giymiş bir adama biletimi verdim ve otomobilimi beklerken telefonumdaki mesajlara bakmaya başladım.

San Francisco'dan buraya bir saatlik uçuş sırasında üç mesaj gelmişti. Birincisi Maggie McPherson'dandı.

"Michael, bu sabahki davranışım için senden özür dilemek istiyorum.

Doğrusunu istersen, dün gece söylediğim bazı şeylerle yaptığım bazı seçimler için kendime çok kızmıştım ve hıncımı senden aldım. Bunu yapmamalıydım. Hmm, Hayley'i yarın veya pazar günü almak istersen çok hoşuna gider, hem bakarsın ben de size takılırım. Hangi günü tercih ettiğini bana bildir."

Bana Michael dediği pek duyulmuş bir şey değildi... evli olduğumuz zamanlarda bile. Maggie, birinin soyadını bile bir sevgi sözcüğü gibi söylemesini bilen kadınlardandı. Tabi, böyle olmasını isterse. Bana her zaman Haller, derdi. Ta onunla ceza mahkemesi binasının metal dedektöründe sıra beklerken tanıştığımız ilk günden beri. O başsavcının odasına bir toplantıya gidiyordu, bense içkili araç kullanmaktan duruşmaya çıkacak müvekkilime.

Mesajı bir kez daha dinlemek üzere kaydedip diğerine geçtim. Bunun Levin'in bıraktığı mesaj olduğunu sanıyordum, ama arayan numaranın alan kodu 310'du.

İşittiğim ses de Louis Roulet'e aitti.

"Ben Louis. Dünden beri durumda bir gelişme var mı, diye sormak istedim.

Ayrıca sana söylemek istediğim bir şey var."

Bu mesajı silip üçüncü ve sonuncusunu açtım. Bu kez Levin'di.

"Selam, patron, beni ara. Corliss hakkında bir şeyler buldum. Her neyse, tam adı Dwayne Jeffery Corliss. Eroin bağımlısı ve bu şehirde birkaç kez daha gammazlık yapmış. Yeni bir şey değil, yani. Neyse, tutuklanma nedeni bisiklet çalmak; herhalde biraz Meksika eroiniyle takas etmek içindi. Roulet'i gammazlama karşılığında County-USC'de doksan günlük bir tedavi programına alınmış. Sen bir yargıca gidip de ayarlamasını sağlayamazsan onu

görmemiz ve konuşmamız mümkün değil. Savcı bayağı uyanık adammış. Neyse, ben hâlâ onun izini sürmeye devam ediyorum. Bu arada internette Phoenix'de olan ilginç bir şeye rastladım, eğer aynı adamsa bizim için iyi olabilir. Bir şey adamın elinde patlamış. Pazartesi gününe kadar kesin bilgi alırım. Hafta sonu beni ara. Evden çıkmayacağım."

Mesajı silip telefonu kapadım.

"Başka bir şey söyleme," dedim kendi kendime.

Corliss'in eroin bağımlısı olduğunu öğrendikten sonra başka bir şey bilmeme gerek yoktu. Maggie'nin ona niye güvenmediğini anlıyordum. Eroin bağımlıları bu çark içindeki en çaresiz ve en güvenilmez insanlardı. Bir enjektörlük eroin için analarını bile satarlardı. Tümü de yalancıydı ve mahkemede öyle olduklarını göstermek zor olmazdı.

Bununla birlikte, savcının bu hamlesi aklımı karıştırmıştı. Dwayne Corliss adı Minton'un bana verdiği delil dosyasında yoktu. Ama yine de savcı bir tanık kullanacakmış gibi hamleler yapıyordu. Emniyete almak için Corliss'i doksan günlük bir programa dahil etmişti. O süre içinde Roulet davası başlar ve biterdi. Corliss'i saklıyor muydu? Davanın bir aşamasında ifadesine gerek duyarsa, onu hemen bulabilmek için mi elinin altında tutuyordu? Minton'un stratejisi belli ki, benim Corliss'den habersiz oluşum üzerine kuruluydu. Maggie McPherson çıtlatmasaydı, gerçekten de habersiz olurdum. Ama savcının bu yaptığı yine de tehlikeli bir hamleydi. Yargıçlar savcıların delil paylaşımı kurallarını böyle açıkça ihlal etmelerini hiç hoş karşılamazlardı.

Bu durum beni savunma stratejimi düşünmeye yöneltti. Eğer Minton budalalık edip Corliss'i mahkemeye çıkarırsa, belki de delil paylaşımı kuralının ihlal edilmesine ses çıkarmazdım. Eroin bağımlısı tanığım kürsüye çıkardığı zaman da onu jüri önünde lime lime ederdim. Her şey Levin'in getireceği bilgilere bağlıydı.

Ona Dwayne Jeffery Corliss hakkında daha derin soruşturma yapmasını söyleyecektim. Her şeyi öğrenmeliydik.

Bir yandan da Corliss'in County-USCdeki tedavi programını düşündüm. Eğer kilit altında diye tanığına erişemeyeceğimi sanıyorsa, Minton da Levin de yanılıyordu.

Rastlantı sonucu müvekkilim Gloria Dayton da kendisine uyuşturucu veren müşterisini gammazladığı için County-USC'de tedavi altındaydı. Her ne kadar County'de buna benzer birçok program varsa da, Gloria'nın Corliss ile aynı grup terapisinde bulunması veya en azından yemeklerde bir arada olmaları ihtimali çok fazlaydı. Belki doğrudan Corliss ile temas kuramayabilirdim, fakat Gloria'nın avukatı olarak onunla görüşüp, Corliss'e bir mesaj iletebilirdim.

O sırada Lincoln'üm geldi; kırmızı ceketli adama birkaç dolar bahşiş verdim.

Havaalanından çıkıp, bütün stüdyoların bulunduğu Hollywood Way'a doğru yol aldım.

Smoke House'a Levin'den önce varıp barda bir martini istiedim. Televizyonda yeni başlayan kolej basketbol turnuvasının son maçları anlatılıyordu. Florida ilk raunda Ohio'yu yenmişti. Ekranın altındaki başlıkta "Mart Çılgınlığı" yazıyordu. Buna kadeh kaldırdım. Gerçek Mart Çılgınlığı'nın ne anlama geldiğini biliyordum.

Levin geldi ve yemek siparişinden önce bir bira söyledi. Gelen bira yeşildi, dün geceden kalma olmalıydı. Tümünü satamadıklarına göre dün gece burada işler kesattı herhalde. Belki de herkes Four Green Fields'e gitmişti.

Restoranın hostesi bizi U şeklinde bir bölmeye götürdü. Levin'le karşı karşıya oturduk, ben çantamı yanıma koydum. Garson kız geldiği zaman salata, biftek ve patatesten oluşan siparişimizi verdik. Ben ayrıca sarımsaklı ekmek istedim.

"İyi ki hafta sonlan dışarı çıkmıyorsun," dedim Levin'e. "Bu ekmekten yedikten sonra yanına gelen birini öldürebilirsin."

"Şansımı denemek zorundayım."

Bir süre konuşmadan oturduk. İçtiğim votka etkisini göstermeye başlıyordu.

Salata geldiği zaman bir kadeh daha isteyecektim.

"Ee?" dedi Levin neden sonra. "Toplantıyı sen istedin."

Başımı salladım. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Ayrıntıların hepsi yerine oturmuş veya biliniyor değil. Ama sana, bana göründüğü gibi anlatacağım, sonra da sen bana ne düşündüğünü ve ne yapmam gerektiğini söyleyeceksin. Tamam mı?"

"Hikâyelere bayılırım. Anlat hadi."

"Bunu seveceğini pek sanmıyorum. İki yıl önce başladı ve..."

Garson sarımsaklı ekmeğimizi ve salataları servis ederken sustum. Daha birincisini bitirmemiş olduğum halde bir kadeh daha votka martini ısmarladım. Arada boşluk kalsın istemiyordum.

Garson kız gittikten sonra devam ettim. "Hikâye iki yıl önce Jesus Menendez ile başlıyor. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, geçen gün ondan söz etmiştik. DNA raporu. Kamışını tüylü pembe bir havluya sildiği için şimdi hapishanede diye bahsettiğin müvekkilin."

Levin güldü, çünkü gerçekten de Menendez davasından çoğu zaman bu pespaye ve saçma düzeye indirerek söz ederdim. Başka avukatlarla Four Green Fields'de savaş hikâyeleri tokuştururken gülmek için anlatırdım. Ama o zaman şimdi bildiklerimi bilmiyordum.

Levin'in gülüşüne karşılık vermedim.

"Ne var ki, cinayeti Jesus işlememiş."

"Ne demek istiyorsun? Herifin kamışını havluya başkası mı silmiş?"

Levin bu kez yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Hayır, anlamıyorsun. Sana Jesus Menendez'in suçsuz olduğunu söylüyorum."

Levin'in yüzü ciddileşti. Şimdi anlamaya başlıyordu. "Menendez şimdi San Quentin'de. Sen bugün oraya mı gittin?"

"Evet. Şimdi biraz hikâyenin geçmişini anlatayım. Menendez davasında senden pek iş istemedim, çünkü yapılacak bir şey yoktu. Ellerinde DNA vardı, onun kendi ifadesi ve nehre bıçağı attığını gören üç tanık vardı. Bıçağı bulamadılar, fakat kendi oda arkadaşları olan görgü tanıkları vardı. Ümitsiz bir davaydı. Doğrusunu istersen ben de sırf reklam değeri için bu işi almıştım. Dolayısıyla ona suçu kabul etmesini söylemekten başka bir şey yapmadım. Menendez bundan hoşlanmadı ve kadını Öldürmediğini söyledi, ama başka seçenek yoktu. Savcı idam isteyecekti. Ya idam cezası alacaktı ya da şartlı tahliye olmaksızın müebbet. Ben ona şartlı tahliyeli müebbet çıkarttım. O küçük salağa bunu kabul etmesini söyledim. Suçu kabul ettirdim."

Henüz çatalımı dokundurmadığım salatama baktım. İçimden bir şey yemek gelmiyordu. Sadece içki içip beynimdeki suç hücrelerini uyuşturmak istiyordum.

Levin devam etmemi bekledi. O da yemiyordu.

"Belki olayı hatırlamazsın. Dava Martha Renteria adında bir kadının öldürülmesiyle ilgiliydi. Kadın Kobra Barı adında bir kulüpte dansçıydı. Son olay için gezdiğin barlardan biri mi?"

"Hayır."

"Bu kulüpte sahne yok," dedim. "Ortada çukur gibi bir şey var, her numara için Alaaddin kılığında iki adam iki sırığın arasında taşıdıkları bir kobra sepetiyle gelip bunu çukurun ortasına bırakıyorlar. Derken müzik başlıyor ve sepetin tepesi açılınca içinden dans ederek kız çıkıyor. Onun da üst kısmı açılıyor, falan. Pastadan kız çıkarma numarasının yeni biçimi."

"Burası Hollywood bebeğim," dedi Levin. "Mutlaka yeni bir numara bulacaksın."

"Neyse, Jesus Menendez bu gösteriyi çok beğeniyor. Cebinde de uyuşturucu kaçakçısı ağabeyinin verdiği bin yüz dolar var. Martha Renteria çok hoşuna gidiyor.

Belki boyu ondan kısa olan tek dansçı olmasından, belki de onunla işpanyolca konuştuğu için. Kızın numarası bitince oturup biraz konuşuyorlar, sonra kız kalkıp bir süre etrafta dolaşıp tekrar yanına geliyor. Menendez bu sırada kulüpte bulunan başka bir adamla rekabet içinde olduğunu anlıyor. Eğer evine götürürse ona beş yüz dolar vereceğini söyleyerek öbür adamı devre dışı bırakıyor."

"Ama evine gittiği zaman kızı öldürmüyor, öyle mi?"

"Evet. Kadının otomobilini kendi otomobiliyle takip edip evine geliyor. Seks yaptıktan sonra prezervatifi tuvalete atıp kamışını da havluya siliyor ve çıkıp gidiyor.

Hikâye o gittikten sonra başlıyor."

"Gerçek katil."

"Gerçek katil kapıyı çalıyor; belki içeride bir şey unutmuş Jesus numarası yapmıştır. Kız kapıyı açıyor. Belki de randevuları vardı. Kız geleceğini bildiği için kapıyı açmış olabilir."

"Kulüpteki adam mı? Menendez'in rekabet ettiği adam?"

"Evet. Adam içeri girip onu yumuşatmak için birkaç yumruk atıyor ve boynuna bıçağı dayayıp yatak odasına götürmesini istiyor. Buraya kadar tanıdık geldi mi? Ne var ki bu kız birkaç yıl sonra aynı şeyi yaşayan Reggie Campo kadar talihli değil.

Adam kızı yatağa devirip prezervatifini takıyor ve üstüne çıkıyor. Bıçak şimdi kızın boynunun öbür tarafında ve adam tecavüz edene kadar da bıçağı boynuna dayalı tutuyor. İşi bittikten sonra da kızı öldürüyor. O bıçakla kızı defalarca bıçaklıyor.

Öldürmeye doyamamış gibi. Bunu yaparken o sapık kafasında bir şeyin öcünü mü alıyordu ne?"

İkinci martinim gelince garson kızın elinden aldım ve bir dikişte kadehi yarıladım. Bize salatayla işimiz bitti mi diye sordu. İkimiz de dokunmadığımız halde, salataları götürmesini söyledik.

"Bifteklerinizde hazır olmak üzere," dedi garson kız. "İsterseniz onları doğrudan çöpe atalım da size zahmet olmasın."

Başımı kaldırıp kıza baktım. Gülümsüyordu, ama ben anlattığım hikâyeye kendimi öylesine kaptırmıştım ki, onun ne dediğini anlamadım.

"Neyse," dedi garson kız. "Biftekler şimdi geliyor."

Tekrar hikâyeye döndüm. Levin bir şey söylemedi.

"Kız öldükten sonra katil ortalığı temizliyor. Hiç acele etmeden; ne de olsa kızın bir yere gideceği ya da birini arayacağı yok. Parmak izi bırakmış olabileceği her şeyi siliyor. Bunu yaparken Menendez'in parmak izlerini de silmiş oluyor. Bu ileride Menendez için çok kötü olacak, çünkü açıklama yapmak için polise gittiğinde temsili resimlerdeki kişinin kendisi olduğunu ama Martha'yı Öldürmediğini söyleyecek.

Polisler de ona bakıp, 'O halde oradayken neden eldiven giydin?' diyecekler."

Levin hayretler içindeydi. "Vay canına, eğer bu doğruysa..."

"Hiç kuşkun olmasın, doğru. Menendez kendine bir avukat tutuyor; bu adam daha önce onun ağabeyini hapisten kurtarmış, fakat gözünün içine bakıp da onun masum olduğunu anlayamayan bir avukat. Aklında sadece anlaşma yapmak var.

Çocuğa sen mi yaptın, diye sormuyor bile. Sadece onun yaptığını varsayıyor, çünkü havluda oğlanın DNA'sı var ve tanıklar onu nehre bıçağım atarken görmüşler. İştie bu avukat işe koyuluyor ve çocuk için olabilecek en iyi hükmü çıkartıyor. Bunun için de çok memnun, çünkü böylece Menendez'i idamdan

kurtardığına ve ona bir gün şartlı salıverme imkânı sağladığım düşünüyor. Böylece Menendez'e gidip başka çaresi olmadığını bildiriyor. Ona yargıç önünde, 'suçluyum' dedirtiyor. Jesus hapse giriyor ve herkes durumdan memnun. Savcılık memnun, çünkü mahkeme masrafından kurtuluyorlar, Martha Renteria'nın ailesi memnun, çünkü o korkunç otopsi raporları, kızlarının çıplak dans ettiği ve para karşılığında evine erkekleri aldığı gerçeği mahkemede konu olmuyor. Avukat memnun, çünkü en az altı kez televizyonda görünmenin yanı sıra, bir müvekkilini daha idamdan kurtarmış."

Kadehte kalan martiniyi de yuvarladıktan sonra bizim garson kıza bakındım.

Bir tane daha istiyordum.

"Jesus Menendez hapse girdiğinde genç bir adamdı. Onu birkaç saat önce gördüm, şimdi kırkına yaklaşmış yirmi altı yaşında bir adam. Ufak tefek biridir. Ufak tefek olanlara orada neler yapıldığını duymuşsundur."

Önümdeki masaya boş gözlerle bakarken yumurta şeklinde bir tabak içinde cızır cızır biftekle, yanında dumanı tüten patates ortaya getirildi. Garsona bir martini daha getirmesini söyledim. Lütfen, filan da demedim.

"Ağır ol," dedi Levin, garson gittikten sonra. "Bu şehirdeki bütün polisler seni içkili araç kullanmaktan tutuklamaya can atar."

"Biliyorum, tamam. Bu son. Eğer fazla geldiğini hissedersem otomobil kullanmam. Burada her zaman taksi bulunur."

Bir şeyler yemenin yararı olur diye bifteğimden bir lokma kesip ağzıma attım.

Peçete içinde duran sarımsaklı ekmekten de biraz kopardım, ama soğumuştu.

Tabağıma koydum ve çatalımı masaya bıraktım.

"Bak, kendini bunu, için paralıyorsun, ama unuttuğun bir şey var," dedi Levin.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Menendez'in durumu. Adam idam istemiyle yargılanacaktı ve davada en küçük bir ümit yoktu. Benden iş istemedin, çünkü yapılacak bir şey yoktu. Savcılık hiçbir çıkış yolu bırakmamıştı ve sen onu idamdan kurtardın. Bu senin işin ve işini çok iyi yaptın. Şimdi gerçeği bildiğini sanıyorsun. O zaman bilmediğin bir şey için kendini suçlayamazsın."

Orada dur, anlamında elimi kaldırdım.

"Adam suçsuzdu. Bunu görmem gerekirdi. Bu konuda bir şey yapmam gerekirdi. Oysa, gözlerimi kapatıp her zamanki işlemlerle yetindim."

"Saçmalık."

"Hayır, hayır, saçmalık değil."

"Peki, hikâyeye dönelim. Kızın kapısına gelen ikinci adam kimmiş?"

Yanımda duran çantamı açıp içine uzandım.

"Bugün San Quentin'e gittim ve Menendez'e altı tane kimlik fotoğrafı gösterdim. Hepsi de müvekkillerime ait. Çoğu eski müvekkillerim. Menendez on saniye geçmeden bunlardan birini seçti."

Louis Roulet'in fotoğrafını masanın üzerine attım, ön tarafı altta kalacak şekilde masaya düşmüştü. Levin fotoğrafı alıp birkaç dakika boyunca baktıktan sonra yine yüz kısmı yere dönük olarak masaya bıraktı.

"Sana bir şey daha göstereyim," dedim.

Çantamdan Martha Renteria'nın ve Reggie Campo'nun katlanmış fotoğraflarını çıkardım. Martinimi getirmek için garson kızın yakında olup olmadığını kontrol edip fotoğrafları Levin'e uzattım.

"Bulmaca gibi," dedim. "Fotoğrafları yan yana getirince bak ne göreceksin."

Levin iki fotoğrafı yan yana koyup bakınca ne demek istediğimi anlayarak başını salladı. Katil, yani Roulet, belli tipte bir kadın üzerine odaklanıyordu. Levin'e daha sonra Renteria'nın otopsi raporundaki el çizimi silah resmini gösterdim ve boynun iki yanındaki baskı amaçlı yaraların tanımını okudum.

"Senin bardan aldığın o kayıt var ya," dedim. "Katili iş başındayken gösteriyor.

Tıpkı senin gibi, o da Bay X'in solak olduğunu fark etmiş. Reggie Campo'ya saldırdığı zaman sol eliyle yumruk atmış, bıçağı sol eliyle tutmuş. Bu herif ne yaptığını çok iyi biliyor. Fırsatı görmüş ve hemen üstüne atlamış. Reggie Campo çok talihli bir kadın."

"Sence başkaları da var mıdır? Yani başka cinayetler?"

"Olabilir. İştie senin araştırmanı istediğim şey de bu. Son birkaç yıl içinde bıçaklanarak öldürülmüş kadınları bir araştır. Sonra kurbanların fotoğraflarını al ve aynı profile uyuyor mu, diye bak. Sadece kapanmamış dosyaları arama. Martha Renteria dosyası sözüm ona kapanmıştı."

Levin öne uzandı. "Bak, arkadaş, ben bu işi polis kadar kapsamlı yapamam. Polisleri de bu işin içine sokmak zorundasın. Ya da FBI'a git. Onların seri katil uzmanları vardır."

"Yapamam," dedim. "Roulet benim müvekkilim."

"Menendez de senin müvekkilin; onu dışarı çıkarmak zorundasın."

"Bunun için çalışacağım. İştie bunun için senden bu araştırmayı yapmanı istiyorum."

"Kiralık katil tutmaya ne dersin?" dedi Levin. "Bütün sorunlarımız çözülür."

Şaka yaptığını bilerek başımı salladım. "İyi olurdu," dedim. "Dünya bir pislikten kurtulurdu. Ama Menendez'i çıkarmaya yaramazdı."

Levin yine öne doğru uzandı. Artık ciddileşmişti.

"Elimden geleni yaparım, Mick, ama bunun doğru yol olduğuna emin değilim.

İlgi çatışması var, deyip Roulet'i bırakabilirsin. Sonra da Menendez'i hapisten çıkarmak için çalışırsın."

"Neyle çıkaracağım?"

"O fotoğrafların içinden Roulet'i tanımış. Bu sağlam bir nokta. Hayatında görmemiş olduğu bir adamı altı tane fotoğraf içinden pat, diye tanıyor."

"Buna kim inanır? Ben onun avukatıyım! Herkes bunu benim düzenlediğimi sanır. Her şey teori halinde, Raul. Bunun doğru olduğunu sen biliyorsun, ben biliyorum, ama hiçbir şey kanıtlayamıyoruz."

"Peki, ya yaralar? Campo davasındaki bıçağı Martha Renteria'nın yaralarıyla eşleştirebilirler."

"Martha'nın cesedi yakılmış. Elde olan tek şey otopsiden alman fotoğraflar ve yara tanımlan; bunlar yeterli olmaz. Hem zaten kendi müvekkilini yakmaya çalışan biri olarak görünmek istemem. Eğer bir müvekkilime karşı saf değiştirirsem, her müvekkilime bunu yapabilirim şeklinde kabul edilir. Tüm müvekkillerimi kaybederim. Başka bir yol düşünmem lazım."

"Bence yanılıyorsun. Bence..."

"Şimdilik bütün bunları hiç bilmiyormuşum gibi işimi sürdüreceğim, tamam mı? Ama sen araştır. Her şeyi. Roulet işinden ayrı tut ki, delil paylaşımı sorunu yaşamayayım. Jesus Menendez için ayrı bir dosya aç ve bununla ilgili faturayı bana kes. Tamam mı?"

Levin cevap veremeden garson kız üçüncü martinimi getirdi. Elimle iterek istemediğimi belirttim. "İstemiyorum. Sadece hesabı getirin."

"Bunu tekrar şişeye boşaltamam," dedi garson kız.

"Merak etme, parasını Ödeyeceğim. Sadece içmek istemiyorum. Bu sarmısaklı ekmeği yapana ikramım olsun. Sen bana hesabı getir."

Kız içkiyi neden ona ikram etmedim diye bozularak gitti. Levin'e döndüm.

Anlattığım şeylerden epey huzursuz olmuşa benziyordu. Neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.

"Ne kaymaklı davaymış, değil mi?" dedim.

"Evet. Bir yandan kuyusunu kazmaya çalışırken nasıl bozuntuya vermeden bu adamla iş yapacaksın?"

"Roulet'le mi? Onu mümkün olduğu kadar az görmeyi düşünüyorum. Bugün bana mesaj bırakmış, söyleyeceği bir şey varmış. Ama aramayacağım."

"Neden seni seçti acaba? Neden bu işle ilgili bağlantıyı kurabilecek tek avukatı seçti?"

"Bilmiyorum. Uçakta gelirken yol boyunca bunu düşündüm. Belki davayı duyup bağlantıyı kurarım, diye korkmuştur. Ama eğer müvekkilimse, etik olarak onu savunmak zorunda olduğumu biliyor. En azından başında. Bir de para var, tabi."

"Ne parası?"

"Annesinden gelecek para. Bunun benim için ne denli kaymaklı dava olduğunu biliyor. Belki de bugüne dek bu kadar çok para kazanmadım. Belki de bu nedenle bazı gerçekleri görmemezlikten geleceğimi düşünmüştür."

Levin başını salladı.

"Belki de gerçeklere gözlerini kapatmalıyım," dedim.

Votkayla dumanlanmış kafayla sözüm ona espri yapmaya çalıştım, ama Levin söylediklerime gülmedi. Cam bölmenin ardındaki Jesus Menendez'in yüzü gözlerinin önüne gelince ben de gülemedim.

"Senden yapmanı istediğim bir şey daha var," dedim. "Roulet'i de araştırmanı istiyorum. Ona fazla yaklaşmadan hakkında ne öğrenebilirsen öğren. Annesinin Bel-Air'de ev gösterirken tecavüz edilmesiyle ilgili hikâyeyi araştır."

"Tamam, bakarım," dedi Levin.

"Ama sakın başkasına yaptırma."

Bu uyarı aramızda bir şakaydı. Levin de benim gibi tek başına çalışırdı.

Çalıştıracağı kimse yoktu.

"Tamam, ben bakarım."

Bu da onun her zamanki cevabıydı, ama bu kez ifadesinde her zamanki esprili ton yoktu. Alışkanlıkla söyleyivermisti.

Garson kız hesap pusulasını masanın üstüne bırakırken teşekkür etmedi.

Hasarın büyüklüğünü görmemek için hesaba bakmadan kredi kartımı üstüne bıraktım. Bir an önce oradan gitmek istiyordum.

"Bifteğini paketlemesini ister misin?" diye sordum Levin'e.

"Hayır," dedi Levin. "Benim de şu an iştahım kaçtı."

"Ya evindeki o canavar köpek?"

"Bu iyi fikir. Bruno'yu unuttum."

Bir kutu istemek için garson kıza bakındı.

"Benimkini de al," dedim. "Benim köpeğim yok."

21

Votkanın hafif sarhoşluğuna rağmen Lincoln'ümü çizdirmeden veya polislere yakalanmadan evimin bulunduğu Fareholm Drive'a vardım. Yaşadığım tek sorun, evime geldiğimde garaj

girişinin önüne bir geri zekâlı tarafından park edilmiş bir SUV bulmak oldu. Bu dar yolda park yeri bulmak her zaman zor olmuştur ve garaj kapımın önündeki boşluk herkese çekici gelir; özellikle de hafta sonunda birisinin evinde bir parti falan olduğu zamanlarda.

Biraz dolandıktan sonra evime bir sokak uzaklıkta Lincoln'ü park edecek bir yer bulabildim. Evden uzaklaştıkça SUV sahibine olan öfkem artıyordu. Aklımdan ön camına tükürmekten başlayıp, dikiz aynasını kırmak, lastiklerini patlatmak veya yan panellerini tekmelemeye varan çeşitli intikam hayalleri geçti. Ama sadece sarı resmi bir kağıda ılımlı bir not yazmakla yetindim. *Burası park yeri değildir! Gelecek sefere aracınız çekilecektir.* Neme lazım, Los Angeles'te kimin SUV kullandığını bilemezsin.

Eğer garajının önünde park eden birini tehdit edersen, senin nerede yaşadığım bilir.

Notu aracın ön camına yerleştirirken bu SUV'un bir Range Rover olduğunu fark ettim. Elimi kaputun üstüne koydum, soğuktu. Garajın üstünden evimin pencerelerine baktım, karanlıktı. Notu sileceğin altına sıkıştırdıktan sonra ön terasa ve kapıya giden merdivenleri çıktım. Louis Roulet'i terastaki koltuklardan birinde oturmuş, şehrin ışıltılı manzarasını seyrederken görseydim pek şaşırmayacaktım.

Ama orada yoktu.

Onun yerine ben terasa çıktım ve oradan şehrin ışıklarına baktım. Bu evi istie bu manzara için satın almıştım. Aslında evin içine girince her şey sıradandı, hatta modası geçmişti. Ama ön terastan Hollywood Bulvarı'nın tepeden görünen manzarası insanı milyonlarca düş kurmaya davet ediyordu. Son kaymaklı davadan aldığım parayı buraya peşinat olarak yatırmıştım. Ama içine taşındıktan sonra başka kaymaklı dava olmadı ve ben kalan borcumu ikinci kez kredi alarak kapatmaya çalıştım. İşin gerçeği,

her ay taksitimi ödemek için kan kusuyordum. Buradan taşınmam gerekirdi, ama bu ön terasın manzarası karşısında elim ayağım tutuluyordu. Beni buradan atmak için geldiklerinde herhalde ben hâlâ oturmuş manzaraya bakıyor olacaktım.

Bu eve sahip olmamın akla getirdiği soruları biliyorum. Her ne kadar borcunu ödemek için deli gibi debeleniyorsam da, bir savcı ve savunma avukatı boşandığında, savcı küçük kızıyla Vadi'de iki odalı bir evde otururken, savunma avukatının tepedeki milyon dolarlık evde oturması adil midir? Bunun cevabı, Maggie McPherson istediği gibi bir ev alabilirdi ve ben de ona gücüm yettiği kadar yardım ederdim. Ama o şehir merkezindeki ofise terfi etmeyi beklerken taşınmak istememişti.

Sherman Oaks'da veya daha iyi herhangi bir yerde ev satın alması yanlış algılanır, onun bulunduğu yerde kalmak istediği izlenimini verebilirdi. Van Nuys şubesinin Maggie McHaşin'i olmak ona yetmiyordu. John Smithson veya onun genç tüfeklerinden biri tarafından geçilmeyi sindiremiyordu. Hırslıydı ve ona göre en önemli davalara bakan, en parlak savcıların çalıştığı merkezdeki ofise atanmak istiyordu. "Ne kadar iyi olursan tepedekiler için o kadar büyük tehdit olursun," uyarısına kulak asmıyordu. Maggie'nin hiçbir zaman merkezdeki ofise tayin edilmeyeceğini biliyordum. Fazlasıyla iyi bir savcıydı.

Arada bir bu gerçeği görür ve hiç beklenmedik anlarda patlardı. Ya bir basın toplantısında hoş karşılanmayan bir şey söyler ya da merkezden yönetilen bir soruşturmada işbirliği yapmayı reddederdi. Veya sarhoş olup, eski kocası olan savunma avukatına bir dava hakkında bilmemesi gereken şeyleri açıklardı.

Evin içinde telefon çalmaya başladı. Ön kapıya gidip cebimden anahtarı çıkardım ve tam zamanında içeri girdim. Telefon numaralarım ve bu numaraların kimlerde olduğu, piramit gibidir. Altta sarı sayfalarda bulunan ve herkesin erişebileceği numaralar

vardır. Piramidin ikinci katı cep telefonumdur; bu da önemli meslektaşlarımda, soruşturmacılarımda, kefalet bonocularında, müvekkillerde ve hukuk makinesi içindeki diğer insanlarda bulunur. Ev telefonum piramidin tepesidir.

Çok az kişi bilir. Hiçbir müvekkilimde yoktur, bir kişi dışında hiçbir hukukçu bilmez.

Telesekreter devreye girmeden mutfak duvarındaki telefonu açtım. Arayan, bu numarayı bilen tek hukukçuydu. Maggie McPherson.

"Mesajlarımı aldın mı?"

"Cep telefonuma geleni aldım. Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Bu numaraya ondan önce mesaj bırakmıştım."

"Bütün gün dışarıdaydım. Eve yeni geldim."

"Neredeydin?"

"San Francisco'ya gidip geldim sonra Raul Levin'te yemek yedim. Sence bir sakıncası var mı?"

"Sadece merak ettim. San Francisco'da ne vardı?"

"Bir müvekkil."

"Yani, o halde San Quentin'e gidip geldin."

"Çok akıllısın, Maggie. Seni kandırmam mümkün değil. Beni aramanın bir nedeni var mı?"

"Özür dilediğim mesajımı aldın mı, diye sormak istedim, bir de Hayley'i yarın alıp almayacağını öğrenmek istedim."

"Her iki soruna da cevabım, evet. Ama Maggie, özür dilemene gerek yok. Ben de evden çıkmadan önceki davranışım için özür dilerim. Eğer kızım yarın benimle birlikte olmak istiyorsa, ben de onunla birlikte olmak istiyorum. Söyle ona, yarın rıhtıma gidebiliriz veya isterse sinemaya gideriz."

"Aslında Hayley alışveriş merkezine gitmek istiyor." Bunu çekinerek söylemişti.

"Alışveriş merkezine mi? Tabi, neden olmasın, oraya gideriz. İştiediği belli bir şey mi var?"

Birden evin içinde yabancı bir koku duydum. Duman kokusu. Mutfağın ortasında durduğum yerde fırına ve ocağa baktım. İkisi de kapalıydı. Telefon kablosuz olmadığı için mutfaktan çıkamıyordum. Kabloyu kapıya kadar uzatıp yemek odasının ışığını açtım. Kimse yoktu. Burasının ışığı kapıdan girdikten sonra içinden geçtiğim oturma odasına da aydınlık veriyordu. Orası da boş gibi göründü.

"Orada bir dükkânda kendi oyuncak ayını yapıyorsun, içinde ses kutusu ve kalbi falan var. Çok şirin bir şey."

Artık telefonu kapatıp evin içini araştırmak istiyordum.

"Tamam, oraya götürürüm. Hangi saat uygun olur?"

"Ben öğlen vaktini düşünüyordum. Belki daha önce bir yemek yeriz."

"Biz mi?"

"Sence sakıncası var mı?"

"Hayır, Maggie, hiçbir sakıncası yok. Tam öğlen vakti gelirim o zaman."

"Çok iyi."

"Görüşmek üzere."

Maggie veda edemeden telefonu kapadım. Koleksiyon parçası olan bir tabancam vardı, fakat ömrüm boyunca bununla bir kez bile ateş edilmemişti, üstelik evin arkasındaki yatak odamda, dolabın altındaki bir kutunun içinde saklıydı. Ben de sessizce bir mutfak çekmecesini açıp içinden kısa, fakat keskin bir et bıçağı çıkardım.

Evin arka tarafına gitmek üzere oturma odasına ve ardındaki hole doğru yürüdüm.

Hole üç kapı açılmaktaydı. Biri yatak odama, biri banyoya, biri de benim ofise çevirmiş olduğum başka bir yatak odasına. Hayatta sahip olduğum tek gerçek ofis buydu.

Ofisteki masa lambası açıktı. Bulunduğum açıdan lambayı göremiyordum, ama açık olduğunu anladım. İki günden beri evde yoktum; lambayı kapatıp kapatmadığımı hatırlayamadım. Açık kapıya doğru yavaşça yaklaşırken, evdeki kimsenin beni bunu yapmaya yönlendirmiş olabileceğinin farkındaydım. Dikkatim bir odadaki ışığa odaklanmışken, saldırgan banyoda veya yatak odasında bekliyor olabilirdi.

"Gelsene, Mick. Yabancı değil, benim."

Sesi tanıdım, fakat bu beni rahatlatmadı. Louis Roulet odada beni bekliyordu.

Kapı eşiğine gelip durdum. Siyah deri koltuğuma oturmuştu. Koltuğu beni göreceği şekilde döndürüp ayak ayak üstüne attı. Sıyrılan pantolon paçasından Fernando Valenzuela'nın ona taktığı izleme prangası görünüyordu. Roulet beni öldürmeye gelmişse hiç olmazsa iz bırakmış olacaktı. Bunu anlamak çok da rahatlatıcı değildi doğrusu. Bıçağı kalçamın arkasında gizleyebilmek için kapının kenarına yaslandım.

"Demek o müthiş savunmalarını burada hazırlıyorsun?" diye sordu Roulet.

"Bir kısmını. Burada ne işin var, Louis?"

"Seni görmeye geldim. Beni geri aramayınca, ben de hâlâ birlikte çalışıyor muyuz, diye anlamaya geldim."

"Şehir dışındaydım. Yeni döndüm."

"Ya Raul ile yediğiniz yemek? Az önce telefonda konuştuğun kişiye bunu söylemedin mi?"

"Raul arkadaşım olur. Burbank Havaalanı'nda gelirken yemek yedim. Benim nerede oturduğumu nasıl öğrendin, Louis?"

Genzini temizleyip gülümsedi.

"Ben emlakçıyım, Mick. Herkesin nerede oturduğunu öğrenebilirim. Bir aralar *National Enquirer* dergisinin bilgi kaynaklığını yapıyordum. Bunu biliyor muydun? Herhangi bir ünlü kişinin evini hemen Öğrenip onlara söyleyebilirdim. Ünlüler istedikleri kadar evlerin satışını paravan şirketlere yaptırsınlar, fark etmezdi. Parası iyiydi, ama... zevksiz bir işti. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Mick? Her neyse, bıraktım. Ama hâlâ kimin nerede oturduğunu bulabilirim. İpotek durumlarım, taksitlerini zamanında yatırıp yatırmadıklarını da öğrenebilirim."

Bana bilmiş bir ifadeyle sırıtarak baktı. Evimin hâlâ sahibi olmadığımı, kredi taksitlerimi de aylık gecikmelerle ödeyebildiğimi bildiğini ifade ediyordu. Fernando Valenzuela bu evi beş bin dolarlık kefalet bonosu için bile teminat diye kabul etmezdi.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordum.

"İşin tuhaf yanı burada. Bende anahtar varmış. Burasının satılık olduğu sırada... ne zamandı bakayım, yaklaşık on sekiz ay önce miydi? Her neyse, evi görmek istedim, çünkü manzarası nedeniyle ilgi duyacağını sandığım bir müşterim vardı. Gelip emlakçının posta kutusundan anahtarı aldım. Eve girip bir bakındım ve müşterimin zevkine uymayacağını hemen anladım... o daha güzel bir şey istiyordu.

Sonra çekip gittim ve anahtarı yerine koymayı unuttum. Bunu sık sık yapmak gibi kötü bir huyum vardır. Onca zaman sonra avukatımın bu evde yaşıyor olması ne tuhaf, değil mi? Sahi, sen burada hiçbir şey yapmamışsın. Tamam, güzel manzaran var ama, biraz yenilemen gerekir."

O an Menendez davasından beri beni izlemiş olduğunu anladım. Ve büyük ihtimalle bugün San Quentin'e onu ziyarete gittiğimi de biliyordu. Kiralık oto trenindeki adam aklıma geldi. Kötü bir gün müydü? Daha sonra onu havaalanındaki serviste de görmüştüm. Beni takip mi ediyordu? Roulet'in adamı mıydı?

Cecıl Dobbs'un davaya bulaştırmak istediği soruşturmacı mıydı? Bu soruların cevabım bilmiyordum, fakat emin olduğum bir şey varsa, Roulet'in beni evimde beklemesinin tek nedeninin, benim ne bildiğimi biliyor olmasıydı.

"Sen ne istiyorsun, Louis? Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır, korkması gereken asıl benim. Arkanda bir çeşit silah saklıyorsun herhalde. Nedir o, tabanca mı?"

Bıçağı daha sıkı kavradım, fakat ortaya çıkarmadım.

"İstediğin nedir?" diye tekrarladım.

"Sana bir teklif yapmak istiyorum. Evin için değil. Hizmetin için."

"Hizmetimi zaten kiraladın."

Cevap vermeden önce koltukta ileri geri sallandı. Bu arada, eksilen bir şey var mı, diye masanın üstünde göz gezdirdim. Kızımın bana yapmış olduğu seramik tabağı kül tablası olarak kullandığını fark ettim. Oysa o tabağa ben ataşlarımı koyardım.

"Anlaştığımız vekâlet ücretini ve davanın karşımıza çıkardığı zorlukları düşünüyordum da," dedi. "Doğrusunu istersen, Mick, galiba sen hak ettiğinden az para alıyorsun. Bunun için ben de yeni bir ücret tarifesi belirledim. Anlaşmış olduğumuz ücretin tamamını mahkeme başlamadan önce alacaksın. Ama ben buna bir performans ikramiyesi ekleyeceğim. Jüri beni bu iğrenç suçlamada suçsuz bulduktan sonra ücretin otomatik olarak ikiye katlanacak. Mahkeme binasından çıkıp senin Lincoln'üne bindiğimizde sana bu çeki yazacağım."

"Bu çok güzel, Louis, ama Kaliforniya barosu savunma avukatlarının sonuca bağlı olarak ikramiye almalarına izin vermiyor. Bunu kabul edemem. Çok cömertsin, ama alamam."

"Ama Kaliforniya barosu burada değil ki, Mick. Ayrıca buna performans ikramiyesi dememiz de gerekmez. Normal ücret

tarifen. Çünkü, ne de olsa beni savunmada başarılı olacaksın, değil mi?"

Bakışlarındaki tehdidi okuyabiliyordum.

"Mahkeme salonunda hiçbir garanti yoktur. Bir anda her şey tersine dönebilir. Ama ben hâlâ iyi olacağını düşünüyorum."

Roulet'in yüzü yavaşça gevşedi ve gülümsemeye başladı.

"Daha iyi olması için benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Reggie Campo'yu düşündüm. Hâlâ sağdı ve mahkemeye çıkacaktı. Nasıl biri aleyhinde ifade vereceği hakkında en küçük bir fikri yoktu.

"Hiçbir şey," dedim. "Sakin ol ve bekle. Herhangi bir şeyi aklından geçirme. Hiçbir şey yapma. Dava oluşuyor ve sonu bizim için iyi olacak."

Karşılık vermedi. Reggie Campo'yu tehdit olarak düşünmesine engel olmak istiyordum.

"Ama yeni bir şey ortaya çıktı," dedim.

"Öyle mi? Nedir o?"

"Ayrıntıları bilmiyorum. Bütün bildiğimi de daha fazlasını söyleyemeyecek durumda olan bir kaynaktan öğrendim. Anladığım kadarıyla savcı hapishaneden bir gammaz bulmuş. İçerideyken dava hakkında kimseyle konuşmamıştın, değil mi? Hatırlarsan, sana kimseyle konuşmamanı söylemiştim."

"Ben de kimseyle konuşmadım. Her kimi bulmuşlarsa, yalancının biri olmalı."

"Çoğu öyledir. Sadece emin olmak istedim. Eğer karşımıza çıkarırlarsa ben hallederim."

"İyi."

"Bir şey daha var. Boş evde uğradığı saldırı hakkında ifade vermesi için annenle konuştun mu? Senin sustalı çakıyı taşımanı açıklarken bu ifadeye ihtiyacımız olacak."

Roulet dudaklarını büzdü, fakat cevap vermedi.

"Onu ikna etmen gerekiyor," dedim. "Bu konuda jüriyi tatmin etmemiz çok Önemli. Hem ayrıca sana sempati duymalarını sağlayabilir."

Roulet başını salladı. İşığı görmüştü.

"Ondan bunu isteyebilir misin?" diye sordum.

"İsteyeceğim. Ama çok zorlanacak. Olayı polise bildirmemişti. Cedi'den başka kimseye söylemedi."

"Annenin ifade vermesi gerekiyor, sonra da Cecil, onu desteklemek için gelip ifade verir. Polis raporu kadar geçerli değil, ama işimizi görür. Annene ihtiyacımız var, Louis. Bence ifade verirse onları ikna edebilir. Jüriler yaşlı kadınları severler."

"Peki."

"Sana hiç saldırganın tipini, kaç yaşlarında olduğunu falan söyledi mi?"

"Hayır. Söyleyemezdi, çünkü adam kar maskesi ve kayak gözlüğü takıyormuş. Annem kapıdan içeri girer girmez üstüne atlamış. Kapının arkasında saklanıyormuş. Her şey çok çabuk ve vahşice olmuş."

Anlatırken sesi titriyordu. Kafam iyice karıştı.

"Daha önce saldırganın eve bakmak isteyen ve annenle evde buluşacak bir müşteri adayı olduğunu söylemiştin," dedim. "Eve annenden önce mi girmiş?"

Başım kaldırıp gözlerime baktı. "Evet. Bir yolunu bulup içeri girmiş ve annemi beklemiş. Korkunçtu."

Anlıyormuş gibi başımı salladım. O anda bu konuyu daha fazla irdelemek istemiyordum. Bir an önce evimden çıkıp gitmesini istiyordum.

"Dinle, Louis, teklifin için çok teşekkür ederim. Şimdi izin verirsen yatmak istiyorum. Yorucu bir gün geçirdim."

Boş olan elimle ön kapıya giden yolu gösterdim. Roulet masadan kalkıp bana doğru yürüdü. Hole doğru gerileyip yatak

odamın kapısı önünde durdum. Bıçağı arkamda ve hazır tutuyordum. Ama Roulet yanımdan olaysız geçti.

"Yarın kızını eğlendireceksin," dedi.

Dondum kaldım. Maggie'yle konuşmamı dinlemişti. Bir şey söylemedim. O konuştu.

"Bir kızın olduğunu bilmiyordum, Mick. Çok hoş bir şey olmalı."

Holden geçerken bana dönüp gülerek baktı. "Kızın çok güzelmiş."

Birden kan beynime çıktı. Peşinden yürürken her adımda öfkem kabarıyordu.

Bıçağı avucumda sıktım.

"Güzel olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

O durunca ben de durdum. Önce elimdeki bıçağa sonra yüzüme baktı.

"Masandaki fotoğrafını gördüm," dedi sakin bir sesle. Fotoğrafı unutmuştum.

Kızımın bir fincan üstünde Disneyland'da çekilmiş bir fotoğrafı vardı. "Haa, o mu?" dedim.

Aklımdan geçenleri tahmin ederek güldü.

"İyi geceler, Mick. Yarın kızınla iyi vakit geçir. Herhalde onu yeterince sık göremiyorsundur."

Oturma odasını geçip ön kapıyı açtı. Çıkmadan önce dönüp bana baktı.

"Aslında sana iyi bir avukat lazım," dedi. "Sana kızının velayetini alacak bir avukat."

"Hayır. Annesiyle olması daha iyi."

"İyi geceler, Mick. Benimle konuştuğun için sağ ol."

"İyi geceler, Louis."

Kapamak için kapıya doğru yürüdüm.

"Harika bir manzara," dedi ön terastan.

"Öyle," dedim kapıyı kapatıp kilitlerken.

Elim hâlâ kapının tokmağında, ayak seslerinin merdivenlerden inip yola çıkmasını bekledim. Ama birkaç saniye sonra kapıyı vurdu. Gözlerimi kapadım, bıçağı hazır durumda tutup kapıyı açtım. Roulet elini uzattı. Bir adım geri çekildim.

"Anahtarın," dedi. "Artık sende kalsa iyi olur."

Anahtarı avucundan aldım.

"Sağ ol."

"Bir şey değil."

Kapıyı kapatıp bir kez daha kilitledim.

22

12 Nisan, Salı

Günüm bir savunma avukatının hayal bile edemeyeceği kadar iyi başlamıştı.

Mahkeme salonunda olmam gerekmiyordu, buluşmak zorunda olduğum müvekkil yoktu. Geç saatlere kadar uyuduktan sonra kalkıp gazeteyi başından sonuna dek okudum. Los Angeles Dodgers beysbol takımının sezon açılış maçı için loca biletim vardı. Savunma avukatları için Dodgers'in ilk maçına gitmek ibadet gibi bir şeydi. Bu bilet Raul Levin'den gelmişti. Raul hizmet verdiği beş savunma avukatını jest olarak maça götürüyordu. Maçta diğer avukatlar, Roulet davası için Raul'un bütün zamanını tekelime aldım diye bana sitem edeceklerdi, ama bunu dert edecek değildim.

Mahkeme günü öncesi işin yavaşladığı bir dönemdeydik. Makinenin çarkları ağır ağır ve düzenli bir şekilde dönmekteydi. Louis Roulet'in mahkemesi bir ay içinde başlayacaktı. O gün yaklaştıkça ben daha seyrek müvekkil alıyordum. Hazırlanmak ve stratejimi belirlemek için zamana ihtiyacım vardı. Her ne kadar daha birkaç hafta varsa da, dava şu ana dek toplanmış bilgilerle kazanılacak veya kaybedilecekti.

Bunun için de iş takvimimi açık bırakmam gerekiyordu. Sadece eski müvekkillerden gelen davaları alıyordum... o da ancak parası iyi ve peşinse.

Mahkeme bir sapana benzerdi. Anahtarı hazırlıktaydı. Ön duruşmada sapana en uygun taşı yüklersin ve lastiğini sonuna kadar gerersin. Mahkemeye geldiğindeyse lastiği bırakıp taşın hiç şaşmadan hedefe gitmesini beklersin. Hedef beraattır. Suçsuz kararı. Hedefe isabet ettirmen ancak doğru taşı seçmekle ve lastiği dikkatle, olabildiğince germekle sağlanabilir.

Bu germe işinin büyük bir kısmım Levin yapmaktaydı. Hem Roulet hem Menendez davalarındaki oyuncuların geçmişlerini eşelemeye devam ediyordu. Bir strateji oluşturmuş ve adına "ikili sapan atışı" adını vermiştik, çünkü iki hedefe atış yapacaktık. Mayısta mahkeme başladığı zaman lastiği sonuna kadar germiş ve atışa hazır durumda olacağımıza kuşkum yoktu.

Sapanımızı yüklemede savcılık da kendi üstüne düşeni yapıyordu. Roulet'in hazırlık duruşmasından sonra savcılığın gösterdiği delil paylaşımı dosyası, fenni raporlar ve yeni gelişmeleri de içeren ileri polis soruşturmalarının eklenmesi sonucu adamakıllı kalınlaşmıştı.

Yeni gelişmeler içinde önemli olan bir tanesi, saldırı gecesi Reggie Campo ile Morgan Barı'nda birlikte olan solak Bay X'in kimliğinin belirlenmesiydi. Benim savcılığa verdiğim DVD'den harekete geçen Los Angeles Polis Teşkilatı dedektifleri, adamın fotoğrafını Ahlak Zabıtası tarafından tutuklanan fahişelere göstererek kimliğini tespit edebilmişlerdi. Bay X'in adı Charles Talbot'tu ve seks işçileri tarafından düzenli müşteri olarak tanınıyordu. Birisi onun Reseda Bulvarı'nda 24 saat açık bir dükkânda çalıştığım söylemişti.

Bana gönderilen delil dosyasında dedektiflerin Talbot'la görüştüğü belirtiliyordu. Rapora göre Talbot 6 Mart gecesi saat

yirmi ikiye doğru Reggie Campo'nun dairesinden ayrılmış ve daha önce sözü edilen 24 saat açık dükkâna gitmişti. Talbot bu dükkânın sahibiydi. Dükkâna gitmesinin nedeni hem kontrol etmek hem de anahtarının sadece kendisinde olduğu sigara dolabını açmaktı. Güvenlik kamerasındaki bant bunu doğruluyor ve Talbot'un saat 22.06 ile 22.51 arasında dükkânda olduğunu, ön tezgâhtaki vitrine sigara yerleştirdiğini gösteriyordu.

Soruşturma raporunda Talbot'un, mağdurun evinden ayrıldıktan sonra gelişen olaylarla hiçbir bağlantısı olmadığı sonucuna varılmıştı.

Savcılığın delil dosyasında Louis Roulet hakkında savcıya bilgi veren hapishane gammazı Dwayne Jeffery Corliss'le ilgili hiçbir şey yoktu. Minton ya onu tanık olarak kullanmamaya karar vermişti ya da acil durum için saklamaktaydı. Bence ikinci ihtimal daha kuvvetliydi. Corliss'i sahne dışında, fakat hazır kuvvet olarak tutmak istemese o kadar zahmete girmezdi. Bana göre hava hoştu. Minton, Corliss'in sapanıma yerleştireceğim taş olduğunu bilmiyordu.

Savcılık dosyasında mağdur hakkında çok az bilgi vardı, ama Raul Levin amansız bir şekilde Reggie Campo'nun izini sürmekteydi. Kadının reklamını yaptığı 'PinkMink.com' adında bir web sitesi saptamıştı. Bu bilgi sadece Campo'nun fahişelik yaptığı gerçeğini desteklemekle kalmıyordu; verilen reklamda Campo'nun çok açık fikirli olduğu ve şiddetten çekinmediği belirtiliyor, "Sadomazoşist roller oynayabileceği... sen beni tokatla ben seni tokatlayayım" tarzı ilişkilere uyumlu olduğu ilan ediliyordu. Bu bilgi benim için değerli bir cephaneydi. Jürinin gözünde bir mağduru veya tanığı renklendirirdi. Campo hem mağdur hem de tanıktı.

Levin bir yandan da Louis Roulet'in geçmişini didikliyordu. Gençliğinde Beverly Hills'de beş ayrı özel okula gitmiş zayıf bir

öğrenci olduğunu öğrenmişti. UCLA'ya devam edip ingiliz Edebiyatı Bölümü'nden diploma almıştı, ama Levin'in bulup konuştuğu eski sınıf arkadaşları Roulet'in diplomayı parayla aldığını söylüyorlardı.

Sınıf ödevlerini, test cevaplanm, John Fante'nin hayatı ve eserleri konulu doksan sayfalık mezuniyet tezini başka öğrencilerden parayla satın almıştı.

Roulet'in yetişkin olduğu dönemlerle ilgili profili daha karanlıktı. Levin, Roulet'le ilişki yaşamış olan birçok kız bulup konuşmuştu. Hepsi de Roulet'in onlara hem fiziksel hem sözlü olarak kötü davrandığını belirtmişlerdi. Üniversitedeyken Roulet'i tanıyan iki kadın bir okul partisinde Roulet'in içkilerine uyku ilacı attıktan soma onlarla seks yaptığını anlatmışlardı. İki kadın da olayı polise bildirmemişti, fakat biri partinin ertesi günü kan tahlili yaptırmıştı. Tahlil sonucunda kanında veterinerlerin kullandığı bir uyuşturucu olan ketamin hidroklorid bulunmuştu. İyi ki, savcılık soruşturmacıları bu iki kadına ulaşmamışlardı.

Levin beş yıl Öncesinin Gayrimenkul Tecavüzcüsü diye anılan dosyalarını da araştırdı. Hepsi de emlakçı olan dört kadın, sahiplerinin boşaltmış olduğunu sandıkları evlerde içeride bekleyen bir adam tarafından etkisiz hale getirilip tecavüze uğradıklarını bildirmişlerdi. Bu saldırıların faili bulunamamıştı, fakat polise ilk başvurudan on bir ay sonra ardı kesilmişti. Levin bu vaka üzerinde çalışan bir seks suçları uzmanıyla görüştü. Uzmanın sezgileri bu tecavüzcünün yabancı biri olmadığını söylüyordu. Saldırgan evlere kolayca girebiliyor ve kadın emlakçıları bu evlere tek başlarına getirmenin yolunu biliyordu. Uzman, tecavüzcünün emlakçı camiasından olduğuna emindi, fakat hiçbir tutuklama yapılmadığı için bu iddiasını kanıtlayamıyordu.

Levin bu soruşturmanın parçası olarak yaptığı araştırmada Mary Alice Windsor'un bu tecavüzcünün polise başvurmamış

kurbanlarından biri olduğunu doğrulayan pek bir şey bulamadı. Bayan Windsor bizimle görüştü ve eğer çok gerekli olursa, bu üzücü sırrı hakkında mahkemede ifade vermeye razı oldu. Bize söylediği saldırı tarihi Gayrimenkul Tecavüzcüsü'ne atfedilen saldırıların gerçekleştiği döneme denk geliyordu. Ayrıca saldırıya uğradığını söylediği, Bel-Air'deki evin satışından sorumlu emlakçı olduğunu gösteren randevu defterini ve diğer belgeleri gösterdi.

Ama sonuçta elimizde sadece onun ifadesi vardı. Tecavüze uğradığını gösteren bir hastane ya da tıbbi bir rapor yoktu. Tabi, polis raporu da yoktu.

Bununla birlikte, Mary Windsor'un olayı anlatışı Roulet'in anlattığı hikâyeye harfi harfine uyuyordu. Louis'in bu saldırı hakkında bu kadar ayrıntılı bilgi sahibi olmasını daha sonra Levin de ben de tuhaf bulduk. Madem annesi bu olayı gizli tutup rapor etmemeye karar vermişti, o halde yaşadığı bu iğrenç olayı bütün ayrıntılarıyla neden oğluyla paylaşmıştı? Bu soru Levin'in iğrenç olduğu kadar ilginç de olan bir teori geliştirmesine yol açtı.

"Bence Louis bütün ayrıntıları biliyor, çünkü kendisi oradaydı," dedi Levin, kadınla görüşme bittikten sonra ikimiz baş başayken.

"Yani Louis engel olmak için hiçbir şey yapmadan oturup seyretti mi diyorsun?"

"Hayır, kar maskeli ve kayak gözlüklü adam Louis'ti, demek istiyorum."

Bir şey söylemedim. Galiba bilincimin en alt taraflarında bir yerde ben de aynı şeyi düşünmemiş değildim, fakat çok uçuk bir düşünce olduğu için yüzeye çıkmamıştı.

"Hadi, canım..." dedim.

Levin benim kabul etmediğimi sanarak bastırdı.

"Mary Windsor çok güçlü bir kadın," dedi Levin. "Bu şehirdeki emlakçilik işinde herkes birbirinin gözünü oyarken bu kadın o şirketi sıfırdan alıp bu duruma getirmiş.

Böyle sıkı bir kadının kendisine tecavüz eden birini polise bildirmemesine ve adamın yakalanmasını istemeyişine anlam veremiyorum. Ben insanları ikiye ayırırım. Göze-göz diyenler vardır, bir de tokat atana öbür yanağını uzatanlar. Saldırganı koruma niyeti yoksa, bu kadın kesinlikle göze-göz diyenlerden... eğer saldırgan bizim adamımız değilse. Bak sana söylüyorum, bu Roulet iblisin teki. Kimden almış, nasıl almış bilemem, ama herife baktıkça şeytanın kendisini görüyorum."

Louis'in geçmişiyle ilgili yapılan soruşturma tabi, sumen altı edilecekti.

Savunmada kullanılacak şeyler değildi. Delil paylaşımında da gizleneceği için hiçbir şeyi kağıda dökmemiştik. Ama yine de mahkemede oynayacağım oyuna hazırlanmam için gerekli bilgilerdi.

On biri beş geçe aynanın karşısında başıma bir Dodgers kepi yerleştirirken ev telefonum çaldı. Arayanın kim olduğuna baktım ve Lorna Taylor olduğunu gördüm.

"Cep telefonun neden kapalı?" diye sordu Lorna.

"Çünkü tatildeyim. Sana söylemiştim, bugün kimseyle görüşmüyorum. Mish ile maça gideceğiz, onunla erken buluşmak için de şu anda evden çıkıyor olmam lazım."

"Mish de kim?"

"Yani Raul demek istedim. Neden beni rahatsız ediyorsun?"

Bunu şaka yollu söylemiştim.

"Çünkü söyleyeceklerimle rahatsız olmak çok hoşuna gidecek. Sabah postasıyla ikinci Bölge'den bir tebligat geldi."

İkinci Bölge Temyiz Mahkemesi, Los Angeles bölgesindeki bütün davaların temyiz işine bakardı. Yargıtaya giden yolda

aşılması gereken ilk engeldi. Ama Lorna temyiz başvurusunu kaybettiğimi bildirmek için arayacak değildi.

"Hangi dava için?"

Her an ikinci Bölge'ye gönderilmiş dört beş temyiz başvurum vardır.

"Road Saints çetesinden birinin davası. Harold Casey. Kazanmışsın!"

Şok oldum. Kazandığıma değil, zamanlamaya şaşırdım. Temyiz için hızlı davranmaya çalışmıştım. Dava özetini hüküm verilmeden önce yazmış, dava tutanağının çabuk çıkarılması içinde fazladan para ödemiştim. Karar çıktıktan bir gün sonra temyize başvurumu yapmış ve incelemenin hızlandırılmasını rica etmiştim.

Buna rağmen Casey hakkında iki aydan önce bir şey duymayı beklemiyordum.

Lorna'dan mütalaayı okumasını istedim; dinlerken ağzım kulaklarıma vardı.

Neredeyse benim gönderdiğim dava özetinin yeniden yazılmış hali gibiydi. Üç yargıçtan oluşan kurul, Casey'in çiftliği üzerinden alçak uçuşla yapılan helikopter gözleminin mahremiyet haklarına tecavüz olduğuna karar vermişti. Temyiz mahkemesi, hidroponik marihuana çiftliğinin ortaya çıkarılma şeklini yasadışı bulduğu için Casey'in mahkûmiyet kararını iptal etmişti.

Şimdi savcılık Casey'i tekrar yargılayıp yargılamamaya karar vermek zorundaydı, ama böyle bir ihtimal yok gibiydi. Çiftliğin aranması sırasında elde edilen deliller temyizde geçersiz sayılınca, savcılığın elinde hiçbir delil kalmamıştı. İkinci Bölge'nin kararı savunma için büyük bir zaferdi ve sık yaşanan bir şey değildi.

"Vay canına! Harika bir haber."

"Nerede şimdi bu adam?" diye sordu Lorna.

"Hâlâ tutukevinde olabilir, ama onu Corcoran'a nakledeceklerdi. Yapacağımız şey şu. Bölgeden gelen yazıdan on nüsha çıkarıp bir zarfa koy ve Corcoran'da Casey'e gönder. Adresi sende olacak."

"Ee, onu serbest bırakmıyorlar mı?"

"Daha değil. Tutuklanmakla şartlı tahliyeyi ihlal etmişti. Şimdi gidip şartlı tahliye kurulunu yasadışı bir aramayla haklarının ihlal edildiğine ikna etmek zorunda. Daha önce çıkamaz. Bunun da gerçekleşmesi yaklaşık altı hafta sürer."

"Altı hafta mı? inanılır gibi değil."

"İçeride yatamıyorsan suç işlemeyeceksin," dedim, Sammy Davis'in Baretta adındaki televizyon dizisinin şarkısı gibi söyleyerek.

"Ne olur bana şarkı söyleme, Mick."

"Özür dilerim."

"Neden on nüsha gönderiyoruz? Bir tane yeterli değil mi?"

"Çünkü biri onda kalırken diğer dokuz nüshayı hapishanede dağıtacak, sonra da senin telefonun çalmaya başlayacak. Temyizde kazanan bir avukat hapishanedekiler için altın gibidir. Telefonların ardı kesilmeyecek; bu arada sen de ailesi olanları ve ücretimi ödeyebilecek olanları ayırmak zorunda kalacaksın."

"Sineğin yağını çıkarırsın hep, değil mi?"

"Elimden geldiğince. Başka bir şey var mı?"

"Her zamanki şeyler. Sana iletmemi istemediğin telefonlar. Dün County'de Gloria Days'i görmeye gittin mi?"

"Adı Gloria Dayton. Evet, gittim. Tedavisi iyi gidiyor. Programının bitmesine hâlâ bir ay var."

İşin doğrusu, Gloria Dayton, beni şaşırtacak kadar iyi bir gelişme göstermişti.

Yıllardan beri onu böylesine canlı ve gözleri parlarken görmemiştim. County-USC Tıp Merkezi'ne uğramamın başka bir

amacı vardı, ama onu bu kadar iyileşmiş görmem ikramiye gibi olmuştu.

Lorna her zamanki gibi felaket tellalcılığı yaptı.

"Dur bakalım bir daha ne zaman seni arayıp, 'Hapisteyim, Mickey'i bulmam lazım,' diyecek."

Bunu Gloria'nın konuşmasını taklit ederek söylemişti. Çok iyi taklit etmişti, ama sinirimi bozdu.

"Tamam, Lorna."

Lorna bir kahkaha patlattı. "Sadece durumu hatırlatıyorum," dedi.

"Tamam, anladım. Şimdi gitmem gerek."

"O halde sana iyi eğlenceler, Mickey," dedi Lorna yine Gloria'nın sesini taklit ederek.

Telefonu kapadıktan sonra ev ofisime gidip Road Saints lideri Teddy Vogel'in cep numarasını buldum. Ona iyi haberi verip bunu Casey'e benden daha çabuk iletebileceğim söyledim. Hemen her hapishanede bir Road Saints üyesi bulunur ve CIA ile FBI'ı kıskandıracak bir haberleşme sistemleri vardır. Vogel bu işi üstleneceğini söyledi. Sonra da, bir ay önce Vasquez Rocks'ta bana verdiği on bin doların iyi bir yatırım olduğunu ekledi.

"Sağ ol, Ted," dedim. "Bir dahaki sefere avukat gerekirse bunu hatırlarsın."

"Unutmam, avukat bey."

Telefonu ikimiz de kapadıktan sonra dolaptan beysbol eldivenimi kaptığım gibi ön kapıya koştum.

Earl'in ücretli izin günü olduğu için Dodger Stadyumu'na şpförsüz gittim.

Stadyuma yaklaşana kadar trafik açıktı. Hafta içi ve gündüz maçı olmasına rağmen sezonun ilk oyunu çok kalabalık olurdu. Beysbol sezonunun başlaması ilkbaharın habercisiydi ve şehir merkezinde çalışan binlerce kişiyi maça çekerdi. Los Angeles'te

başka hiçbir spor karşılaşmasında kolalı beyaz gömlekleri ve kravatlarıyla gelmiş bu kadar çok seyirci görülemezdi.

Locaya ilk gelen ben olmuştum. Yerimiz sezon arasında ilave edilen tribünde, sahaya üçüncü sıradaydı. Levin bu biletleri almak için göbeğini Çatlatmış olmalıydı.

Neyse, hiç olmazsa masraf göstererek vergiden düşerdi.

Plana göre Levin de erken gelecekti. Önceki gece beni aramış, özel olarak konuşmak istediğini söylemişti. Takımların ısınmasını seyrederken bir yandan da benim Gloria Dayton'u ziyaretimi ve onun, Louis Roulet hakkındaki soruşturmasındaki son gelişmeleri konuşacaktık.

Ama Levin görünürlerde yoktu. Diğer dört avukat geldi... üçü mahkemeden çıkıp geldiği için hâlâ kravatlıydı. Özel konuşma fırsatını kaçırmıştık.

Diğer dört avukatı birlikte çalıştığımız tekne davalarından tanıyordum. Aslında savunma avukatlarının birlikte Dodgers maçına gelme geleneği tekne davalarıyla başlamıştı. Amerika'ya gelen uyuşturucu akışını engellemek için uygulanan geniş kapsamlı bir plan çerçevesinde ABD Sahil Koruma gemileri okyanusta şüpheli gördükleri tekneleri çeviriyorlar, kokaine rastladıkları zaman tekneye ve mürettebatına el koyuyorlardı. Bu davaların çoğu Los Angeles bölge mahkemesine yönlendirilmişti. Bunun sonucu, bazı durumlarda aynı anda on, on iki sanığın yargılanması gerekiyordu. Her sanığın kendi avukatı vardı ve bunlardan çoğunun vekâlet ücretini Sam Amca ödemekteydi. Davalar peş peşe geliyordu ve çok eğleniyorduk. Birinin aklına dava toplantısını Dodger Stadyumu'nda yapmak geldi. Bir keresinde genç takımın maçı için büyük bir loca satın aldık. Birkaç dakika boyunca dava hakkında konuştuktan sonra hepimiz maçı izlemeye daldık.

Maç öncesi gösteriler başladığı halde hâlâ Levin görünürlerde yoktu. Sahadaki sepetlerden salıverilen yüzlerce güvercin havada daireler oluşturduktan sonra uçup gittiler.

Maç başladı ve Levin hâlâ yoktu. Cep telefonumu açıp muazzam gürültüye rağmen onu aramaya çalıştım. Takımın iyi bir sezon geçirmesini ümit eden seyirciler coşku içinde tezahürat yapıyorlardı. Cevap yoktu, telesekretere mesaj bıraktım.

"Raul, nerede kaldın? Hepimiz maçtayız, yerimiz harika ama bir koltuğumuz boş. Hadi, seni bekliyoruz."

Telefonu kapatıp diğerlerine baktım. "Anlamıyorum," dedim. "Telefonunu açmıyor."

Kendi telefonumu açık bırakıp belime taktım.

İlk devrenin sonuna doğru maçı kaybedeceğimiz belli olmuştu. Taraftarlar daha ilk maçın başında hüsrana uğruyorlardı. Sağdan soldan biletlerin çok pahalı olmasıyla ilgili yakınmalar duyuyordum. Bazıları da stadyumun baştan aşağıya reklamlarla dolmasına işyan ediyordu.

Dodgers devre bitmeden önce biraz daha etkili olmaya başladı, ama maçı kazanmaları mümkün görünmüyordu. Devre arasını fırsat bilip, Casey davasında ikinci Bölge'den ne kadar çabuk karar çıkarttığımı anlatıp böbürlendim. Diğer avukatlar hayran kaldılar, ama biri, Dan Daly, çabuk karar çıkmasını oradaki üç yargıcın da Noel listemde olmasına bağladı. Ben de ona saçlarını at kuyruğu yaptığı için jürilerin ona hiç güvenemediğini söyledim. Fena oldu.

İkinci devre başladığı sırada cep telefonumun çaldığını duydum. Hemen belimden çıkardım ve ekrana bakmadan açtım.

"Raul?"

"Hayır, efendim, ben Dedektif Lankford, Glendale Emniyeti'nden. Siz Michael Haller misiniz?"

"Evet," dedim.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette, ama sizi nasıl işiteceğim, bilmiyorum. Şu anda Dodgers maçındayım.

Ben sizi daha sonra arayana dek bekleyebilir mi?"

"Hayır, efendim, bekleyemez. Raul Aaron Levin adında birini tanıyor musunuz? Bu kişi..."

"Evet, tanıyorum. Ne oldu?"

"Korkarım, Bay Levin öldü, efendim. Evinde bir cinayete kurban gitmiş."

Kafam öyle bir şiddetle öne doğru düştü ki, önümde oturan adamın sırtına çarptı. Başımı kaldırıp bir elimle kulağımı kapadım ve telefonu diğer kulağıma bastırdım. Gözüm hiçbir şey görmüyordu.

"Ne olmuş?"

"Bilmiyoruz," dedi Lankford. "Bu nedenle şimdi buradayız. Galiba son zamanlarda sizin hesabınıza çalışıyormuş. Acaba buraya gelip bazı sorulara cevap vermeniz ve bize yardımcı olmanız mümkün mü?"

Derin bir soluk verdim ve sesimin titremesini bastırmaya çalıştım.

"Hemen geliyorum," dedim.

23

Raul Levin'in cesedi Brand Bulvarı yakınındaki evinin arka odasındaydı. Raul bu odayı ofis olarak kullanırdı. O da benim gibi, bir ofis kiralamaya gerek görmemişti.

Yaptığı iş müşterilerim ağırlayacağı bir ofis gerektirmiyordu. Sarı sayfalarda ilanı bile yoktu. Avukatlara hizmet verirdi ve en büyük reklamı işi hakkında onların kendi aralarında yaptıkları övücü konuşmalar olurdu. Beysbol maçındaki beş avukat da onun ne kadar becerikli ve başarılı olduğunu bilen insanlardı.

Beni Öndeki oturma odasında karşılayan üniformalı polisler, dedektifler benimle konuşmaya gelene dek orada beklettiler. Bir üniformalı polis memuru arka odaya geçmemi engellemek için holde durmuş yolu kapatıyordu. Dedektifleri beklerken oturdum ve arkadaşımı düşündüm.

Stadyumdan gelirken yolda Raul Levin'i kimin öldürmüş olduğundan artık emindim. Katilin kim olduğunu anlamak için arka odaya geçmeme veya delilleri görmeme gerek yoktu. İçimden bir ses Raul'un, Louis Roulet'e fazla yaklaşmış olduğunu söylüyordu. Ona bu görevi ben vermiştim. Cevaplamam gereken tek bir soru kalmıştı artık; bu konuda ne yapacaktım?

Yirmi dakika sonra dedektifler evin arka odasından çıkıp oturma odasına geldiler. Ayağa kalktım, konuşmamızı ayakta devam ettik. Dedektif kendisini Lankford olarak tanıttı, telefonda benimle görüşen adamdı. Daha yaşlıydı ve kıdemli olanı oydu. Partneri, Sobel adında bir kadındı. Cinayet soruşturmalarında pek tecrübeli gibi görünmüyordu.

El sıkışmadık, çünkü ellerinde lastik eldiven vardı. Ayakkabılarının üstüne galoş geçirmişlerdi. Lankford çiklet çiğniyordu.

"Şu ana dek öğrenebildiğimiz şeyler şöyle," dedi Lankford. "Levin ofisinde, çalışma masasının koltuğunda oturuyormuş. Koltuk masadan geriye döndürülmüş, yani, yüzü katiline dönükmüş. Tek atışla göğsünden vurulmuş. Küçük bir mermi, sanırım yirmi birlik, ama emin olmak için adli tıp raporunu bekleyeceğiz."

Lankford eliyle göğsüne vurunca, gömleğinin altındaki kurşun geçirmez yelekten tok bir ses çıktı.

"Ateş edildikten sonra Levin ya ayağa kalkmak istiemiş ya da öne doğru devrilip yere düşmüş. Son nefesini verirken yüzüstü yatıyormuş. Katil bir şey aramak için ofisin altını üstüne getirmiş, fakat şu anda ne aradığını veya neyi alıp götürdüğünü bilmemiz mümkün değil."

"Onu kim bulmuş?" diye sordum.

"Levin'in köpeğini dışarıda sahipsiz halde bulan bir komşu. Katil cinayetten soma köpeği dışarı çıkarmış olmalı. Komşu kadın köpeği başı boş gezerken görüp tanıyınca eve getirmiş. Kapı acıkmış, kadın içeri girmiş ve cesedi bulmuş. Bana sorarsan pek iyi bir bekçi köpeği değilmiş. O kıvırcık tüylü küçük köpeklerden."

Köpeği daha önce görmüştüm, Levin de ara sıra ondan söz ederdi, ama adını hatır!ayamadım. Rex mi. Bronco mu neydi... hayvanın ufak yapısıyla ters düşen bir adı vardı.

Sorgulamayı devralan Sobel elindeki not defterine baktı.

"Bizi, onun bir akrabasına yöneltecek bir şey bulamadık," dedi. "Bir ailesi olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Galiba annesi doğuda bir yerde yaşıyor. Levin Detroit'lidir. Annesi orada olabilir. Pek görüştüklerini sanmıyorum."

Sobel not alırken başım salladı.

"Masasının üstünde iş takvimini bulduk. Son bir ay içinde neredeyse her gün için sizin adınız yazılı. Sizin adınıza bir vaka üzerine mi çalışıyordu?"

"Evet. Birkaç vaka birden. Ama çoğu zaman biri üzerine."

"Bunu bize biraz anlatabilir misiniz?" dedi Sobel.

"Mahkemeye çıkmak üzere olduğum bir davam var. Gelecek ay. Bir tecavüz ve cinayet girişimi. Levin delil toplayarak hazırlanmama yardım ediyordu."

"Yani polis soruşturmasını çuvallatacak bir şeyler arıyordu, değil mi?" dedi Lankford.

Lankford'un telefondaki nazik konuşması belli ki, sadece beni eve getirebilmek içindi. Şu anki, tavrı çok farklıydı. çıklet çiğneme şekli bile odaya girdiği zamankinden daha saldırgan olmuştu.

"Nasıl istersen öyle kabul et, dedektif. Herkesin savunulmaya hakkı vardır."

"Tabi ya ve hepsi de masumdur, hep onları memeden erken kesen annelerinin suçudur," dedi Lankford. "Her neyse. Bu Levin denen adam eskiden polismiş, öyle mi?"

"Evet, Los Angeles Polis Teşkilatı'nda dedektifti, ama on iki yıl hizmet verdikten sonra emekli oldu. Sanırım on iki yıldı. Siz yine de bir soruşturun."

"İyi adamlar hesabına çalışmaktan sıkıldı mı dersin?"

"Nasıl baktığına bağlı herhalde."

"Tekrar o davaya dönebilir miyiz?" diye sordu Sobel. "Sanığın adı nedir?"

"Louis Ross Roulet. Duruşma Van Nuys yüksek mahkemesinde olacak ve Yargıç Fullbright başkanlık edecek."

"Tutuklu mu?"

"Hayır, kefaletle serbest bırakılmış."

"Roulefle, Bay Levin arasında bir düşmanlık var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu."

Kararımı vermiştim. Roulet'le kendi bildiğim yoldan uğraşacaktım. Raul Levin'in yardımıyla oluşturduğum plana sadık kalacaktım. Arkadaşıma bu kadarını borçluydum. İşi kimseye havale etmeden, kendim halledecektim.

"Bu iş eşcinseller arası bir şey olabilir mi?" diye sordu Lankford.

"Ne? Bu da nereden çıktı?"

"Çok uslu bir köpek, sonra evin içinde baştan aşağı sadece erkek fotoğrafları ve köpeğin resmi var. Her yerde. Duvarlarda, yatağının başucunda, piyanonun üstünde/'

"İyi bak, dedektif. Herhalde tek bir adamın resmi vardır. Levin'in partneri birkaç yıl önce öldü. O zamandan beri başka kimseyle ilişkisi olmadı."

"Bahse girerim AIDS'den ölmüştür."

Bunu doğrulayacak bir şey söylemedim. Bekledim. Bir yandan Lankford'un tavrına sinirleniyordum, ama diğer yandan da onun bu at gözlüğü takmış soruşturma yöntemi, onu olayın Roulet'le bağlantısını anlamaktan uzaklaştırıyordu. Bu da benim işime gelirdi. Bana sadece beş, altı hafta gerekiyordu. Ondan sonra işi çözseler de umurumda değildi. Ben kendi planımı uygulamış olacaktım.

"Bu adam eşcinsel kulüplerine sık sık gider miydi?" diye sordu Lankford.

"Hiçbir fikrim yok. Ama eğer eşcinsel cinayeti olsaydı, neden sadece ofisi yağmalanmış da evin diğer taraflarına hiç dokunulmamış?"

Lankford başım salladı. Sorumdaki mantık onu şaşırtmıştı. Ama birden sürpriz bir soruyla o beni şaşırttı.

"Pekâlâ, sen bu sabah neredeydin, avukat bey?"

"Ne?"

"Rutin soruşturma. Göründüğü kadarıyla mağdur katilini tanıyormuş. Katilin arka odaya gelmesine karşı çıkmamış. Az önce de söylediğim gibi, kurşunu yediğinde herhalde koltuğunda oturuyormuş. Anladığım kadarıyla katilinden kuşkulanması için bir neden yokmuş. Dolayısıyla, onun işle ilgili olsun, sosyal hayatıyla olsun, bütün tanıdıklarım soruşturmamız gerekiyor."

"Benim bu olayda zanlı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, sadece akılda bir şey kalmaması için odaklanmaya çalışıyorum."

"Bütün sabah evdeydim. Dodger stadyumunda Raul ile buluşmak üzere hazırlanıyordum. Saat on ikide stadyuma gitmek için evden çıktım. Beni aradığınızda da oradaydım."

"Daha öncesi?"

"Söylediğim gibi, evdeydim. Yalnızdım. Ama saat on birde evde olduğumu kanıtlayacak bir telefon görüşmesi yaptım ve buradan da en az yarım saatlik mesafede oturuyorum. Eğer Raul on birden sonra öldürülmüşse, ben temize çıkarım."

Lankford yeme atlamadı. Bana ölüm saatini söylemedi. Belki de o sırada henüz bilmiyorlardı.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu Lankford.

"Dün gece, telefonda konuştuk."

"Kim kimi aradı ve neden aradı?"

"O beni aradı ve maça erken gelebilir miyim, diye sordu. Gelebileceğimi söyledim."

"Neden?"

"Raul takımın ısınma hareketlerini seyretmeyi sever. Ayrıca Roulet davasını da biraz konuşabileceğimizi söyledi. Özel bir şey yoktu, fakat bir haftadan beri bana bir rapor vermemişti."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim," dedi Lankford sesi alabildiğine alaycı.

"Tüm müvekkillerime, sakın yapmayın, dediğim şeyi az önce benim yaptığımın farkındasınız, değil mi? Yanımda bir avukat olmadan sizinle konuştum, nerede olduğumu söyledim. Çıldırmış olmalıyım."

"Teşekkür ettik ya."

Sobel araya girdi. "Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı, Bay Haller?

Bay Levin veya işiyle ilgili?"

"Evet, aslında bir şey var. Sanırım soruşturmanız gereken bir şey. Ama bunun çok gizli kalmasını istiyorum."

Onların arkasında, hol girişinde durmakta olan üniformalı memura baktım.

Gözlerimi takip eden Sobel özel konuşmak istediğimi anladı.

"Memur bey, lütfen dışarıda bekler misiniz?" dedi.

Polis memuru bozuk bir ifadeyle çıktı; bir kadın tarafından odadan Çıkarılması hoşuna gitmemiş olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Lankford. "Neyin var, bakalım?"

"Kesin tarihi için kayıtlara bakmam gerek, ama birkaç hafta önce, mart ayında, Raul, benim için bir araştırma yapmıştı. Bir müvekkilimin gammazladığı bir uyuşturucu kaçakçısı hakkında. Bir, iki telefon görüşmesi yaptıktan sonra kaçakçının kimliğini ortaya çıkarmıştı. Daha sonra bu adamın bir Kolombiyalı ve çok sıkı bağlantıları olduğunu öğrendim. Belki arkadaşlarından biri..."

Gerisini onlar tamamlasın, diye orada bıraktım.

"Bilmiyorum," dedi Lankford. "Bu iş çok temiz bitirilmiş. Bir öç olma eylemine benzemiyor. Gırtlağını kesip dilini talan koparmamışlar. Tek atış, artı, ofisim yağmalamışlar. Kaçakçılar burada ne arıyor olabilirler ki?"

"Bilmem. Belki de müvekkilimin adını arıyorlardı. Savcıyla yaptığım anlaşmaya göre adı ifşa edilmeyecekti."

Lankford başını salladı. "Müvekkilinin adı ne?"

"Sana bunu söyleyemem. Avukat-müvekkil ayrıcalığı."

"Al işte, yine hokkabazlığa başladık. Müvekkilinin adını bile bilmezken nasıl soruşturma yapacağız? Kalbinin ortasında bir kurşunla yatan arkadaşın hiç umurunda değil mi?"

"Tabi ki, umurumda. Gördüğüm kadarıyla da sadece benim umurumda. Ama aynı zamanda hukuk kuralları ve etiği de umurumda."

"Müvekkilin tehlikede olabilir."

"Müvekkilim emniyettedir. Kilit altında bulunuyor."

"Bu bir kadın, değil mi?" diye sordu Sobel. "Ondan bahsederken hiç erkek veya kadın olduğunu gösteren bir ifade kullanmadınız."

"Müvekkilim hakkında daha fazla konuşmayacağım. Kaçakçının adını istiyorsanız, Hector Arrande Moya. Şu anda federal

tutukevinde. Sanırım onun ilk tutuklama emri DEA'nın açtığı bir dava sonucu San Diego'da çıkmış. Size ancak bu kadar söyleyebilirim."

Sobel bütün söylediklerimi not etti. Onları Roulet ve eşcinsel cinayeti konularından uzaklaştıracak yeterince bilgi verdiğimi sanıyordum.

"Bay Haller, daha önce Bay Levin'in ofisinde hiç bulunmuş muydunuz?" diye sordu Sobel.

"Birkaç defa. Ama en az birkaç aydan beri hiç gelmedim."

"Yine de bizimle arka odaya bir gelebilir misiniz? Belki gözümüzden kaçan yeri değişmiş bir şey veya bir eksikliği görebilirsiniz."

"Levin hâlâ orada mı?"

"Evet. Hâlâ onu bulduğumuz durumda."

Başımı salladım. Raul Levin'in vücudunu bir cinayet sahnesinin ortasında görmek çok sarsıcı olacaktı. Sonra da birden onu görmem gerektiğine karar verdim.

O manzarayı unutmamalıydım. Planımı kararlılıkla uygulayabilmem için beni ateşleyecekti.

"Peki, sizinle gelirim."

"O halde şunları ayağına geçir ve orada hiçbir şeye elini sürme," dedi Lankford. "Cinayet mahalli üzerinde hâlâ çalışılıyor."

Cebinden bir çift kâğıt galoş çıkarıp bana uzattı. Raul'un kanepesine oturup bunları giydim sonra da onların peşinden ölüm odasına yürüdüm.

Raul Levin'in cesedi bulunduğu haliyle duruyordu. Göğsü yerde, yüzü sağına dönmüş, ağzı ve gözleri açıktı. Vücudu tuhaf bir pozisyondaydı, bir kalçası diğerinden yüksekte, kolları ve elleri vücudunun altındaydı. Arkasındaki koltuktan yere düştüğü belli oluyordu.

Odaya geldiğime hemen pişman oldum. Raul'un yüzündeki o son ifade onunla ilgili bütün görsel anıları silip atacaktı. O gözleri kafamda tekrar görmemek için onu tamamen unutmaya çalışmak zorunda kalacaktım.

Babamla da aynı şey olmuştu. Onunla ilgili tek görsel anım, yatakta yatan bir adamdı. Elli kiloya düşmüştü, kanser vücudunun içini yiyip bitiriyordu. Onunla ilgili başka her görüntü sahteydi. Okuduğum kitaplardaki resimleriydi.

"Cesedi neden örtemediğimizi biliyor musun?" diye sordu Lankford. "Senin gibiler yüzünden. O. J. Simpson yüzünden. *Delillerin taşınması* diyorlar. Siz avukatların balıklama atladığı bir şey. Bu yüzden artık cesetlerin üstüne bir şey örtmüyoruz. Buradan çıkarılana kadar böyle kalacak."

Bir şey diyemedim. Haklıydı.

"Masaya yaklaşıp burada olağandışı bir şey var mı, diye bakabilir misiniz?" dedi Sobel. Bana biraz acıdığı belli oluyordu.

Bunu seve seve yaptım, çünkü böylece ceset arkamda kalacaktı. Raul'un çalışma masası Burbank yakınındaki IKEA'dan alınmış üç parçalı bir setti. Sade ve kullanışlıydı. Ortadaki masanın üstünde bilgisayar, bunun altında klavye için sürgülü bölümü vardı. Buna bitişik diğer iki masadaysa başka şeyler üstüne çalışıyor olmalıydı.

Gözlerim bilgisayara takıldı; Raul'un elektronik dosyalarında Roulet hakkında neler vardı acaba? Sobel bakışımı fark etti.

"Bilgisayar uzmanımız yok," dedi. "Şerif bize birini gönderecek, ama gördüğüm kadarıyla bütün sabit disk sökülmüş."

Kalemiyle bana masanın altında bulunan kasayı gösterdi. Yanındaki panel çıkarılmış, kenara konmuştu.

"Bundan işimize yarayacak bir şey çıkacağını sanmıyorum," dedi Sobel.

"Masalarda dikkatinizi çeken bir şey var mı?"

Önce bilgisayarın solundaki masaya baktım. Kâğıtlar ve dosyalar rasgele yayılmıştı. Birkaç dosya başlığına baktım, isimler tanıdık geldi.

"Bunlardan bazıları benim müvekkilim, ama eski davalardan. Devam etmiyor."

"Sanırım dolaptaki dosya kabininden çıkarılmışlar," dedi Sobel. "Katil bizi şaşırtmak için de bunları çıkarıp masaya atmış olabilir. Gerçekten aradığı veya götürdüğü şeyi saklamak için. Şuraya da bir bakın."

Bilgisayarın sağındaki masaya geçtik. Bunun üstü o kadar dağınık değildi.

Levin'in hangi avukat için hangi saatlerde çalıştığını gösteren bir takvim vardı.

Takvime şöyle bir bakınca beş hafta öncesinden beri defalarca adımın yazılı olduğunu gördüm. Söyledikleri doğruydu; görünüşte Levin sanki benim için tam gün çalışıyor gibiydi.

"Bilmiyorum," dedim. "Ne arayacağımı bilmiyorum. İşe yarayacak bir Şey görmüyorum."

"Çoğu avukat o kadar yardımcı olmaz," dedi Lankford arkamdan.

Kendimi savunmak için arkaya dönmek istemedim. Cesedin yanında duruyordu ve onun ne yaptığını görmek istemiyordum. Kutudaki kartvizitlere bakmak için elimi masaya uzattım.

"Dokunmayın ona!" dedi Sobel hemen.

Hemen elimi çektim. "Özür dilerim, sadece isimlere bakacaktım. Benim..."

Lafımı bitirmedim. Burada işim yoktu. Çıkıp bir şey içmek istiyordum. Maçta yerken çok zevk aldığım sosisli sandviçi çıkaracak gibiydim.

"Hey, gelip şuna bir baksanıza," diye seslendi Lankford.

SobePle birlikte ona doğru döndük. Adli tıp uzmanları gelmiş yavaşça Levin'in cesedini çeviriyorlardı. Üstündeki Dodgers forması kan içindeydi. Fakat Lankford daha önce altta kaldığı için göremediğimiz ellerini işaret ediyordu. Sol elinin orta parmaklan avucuna doğru kapanmış, dıştaki iki parmak dik durumdaydı.

"Bu adam Texas Uzun Boynuz takımının taraftarı falan mıydı?" diye sordu Lankford.

Kimse gülmedi.

"Sizce ne olabilir?" diye sordu Sobel, bana.

Arkadaşımın yaptığı son el işaretine bakıp başımı iki yana salladım.

"Buldum," dedi Lankford. "Bu bir sinyal. Şifre gibi. Bize bunu şeytanın yaptığını anlatmak istiyor."

Raul'un, Roulet için şeytan demesini hatırladım; her türlü iblisliği yapabilecek biri olduğunu söylemişti. Arkadaşımın bana son mesajıyla ne demek istediğini anlıyordum. Ofisinde, yere kapanmış ölürken bana söylemeye çalışmıştı. Beni uyarmak istemişti.

24

Four Green Fields Barı'na gidip kendime bir Guinness söyledim, ama bunun kesmeyeceğim anlayınca, hemen buzlu votkaya başvurdum. İşleri geciktirmenin anlamı yoktu. Barın üstündeki televizyonda Dodgers maçı bitmek üzereydi. Barmen gözlerini ekrandan ayıramıyordu, fakat benim artık maçla, sezon açılışıyla falan hiç ilgim kalmamıştı.

İkinci kadeh votkayı bitirdikten sonra cep telefonumu çıkarıp bazı görüşmeler yapmaya başladım, önce maçtaki dört avukatı aradım. Ben haberi aldıktan sonra hepimiz maçtan çıkmıştık, fakat onlar evlerine gitmişler, sadece Levin'in öldüğünü biliyorlardı. Onlara ayrıntıları anlattım. Sonra Lorna'yı aradım;

telefonda ağladı. Bir süre onu teselli ettikten sonra kaçınmayı ümit ettiğim soruyu sordu.

"Senin o davan yüzünden mi? Roulet yüzünden mi?"

"Bilmiyorum," diyerek yalan söyledim. "Polislere bahsettim, ama onlar daha çok Levin'in eşcinsel olmasıyla ilgilendiler."

"Levin eşcinsel miydi?"

Konuyu saptırmak için bunun işe yarayacağım biliyordum.

"Reklamını yapanlardan değildi."

"Sen de bildiğin halde bana söylemedin, öyle mi?"

"Söyleyecek bir şey yoktu. Onun hayatıyla ilgili. Birisine söylemek isteseydi söylerdi, herhalde."

"Dedektifler bu yüzden mi olmuş, dediler?"

"Ne?"

"Yani, eşcinsel olduğu için mi öldürüldüğünü düşünüyorlar?"

"Bilmiyorum. Devamlı bunu söyleyip durdular. Ne düşündüklerini bilmiyorum.

Her şeyi inceleyecekler ve umarım bir sonuca varırlar."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Televizyona baktığım anda Dodgers bir sayı kazanmıştı; stadyum sevinçten inliyordu. Barmen uzaktan kumanda ile televizyonun sesini yükseltti. Başımı çevirip elimle boşta olan kulağımı kapadım.

"İnsan düşünmeden edemiyor, değil mi?" diye sordu Lorna.

"Neyi?"

"Yaptığımız işi. Mickey bu cinayeti işleyen alçağı yakaladıkları zaman, seni tutmak için beni arayabilir."

Boş bardağımdaki buzu çalkalayarak barmenin dikkatini çektim. Yeniden doldursun istiyordum. İştiemediğim şey, zaten Raul'u öldüren alçak için çalışmakta olduğumu Lorna'ya söylemekti.

"Lorna, sakin ol. Boş yere..."

"Ama bu pekâlâ mümkün!"

"Bak, Raul, benim meslektaşımdı ve aynı zamanda arkadaşımdı. Ama yaptığım işi ve inandığım şeyi değiştirecek..."

"Belki değiştirmen gerekiyor. Belki hepimizin değiştirmesi gerekiyor. Bütün diyeceğim bu işte."

Lorna tekrar ağlamaya başladı. Barmen dolu bardağı verince bir dikişte üçte birini yuvarladım.

"Lorna oraya gelmemi ister misin?"

"Hayır, hiçbir şey istemiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Korkunç bir şey bu."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ne? Elbette söyleyebilirsin."

"Jesus Menendez'i hatırlıyor musun? Müvekkilim olanı?"

"Evet, ama o şimdi..."

"Menendez suçsuzdu. Raul da bu işin üstünde çalışıyordu. Birlikte çalışıyorduk. Onu dışarı çıkaracaktık."

"Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Söylüyorum, çünkü Raul'a olanlara bakıp işimizi durduramayız. Yaptığımız iş çok önemli. Yapmak zorundayız."

Söylediklerim içi boş sözlerdi. Lorna cevap vermedi. Aklını karıştırmış olmalıydım, çünkü önce kendi aklımı karıştırmıştım.

"Tamam mı?" diye sordum.

"Tamam."

"İyi. Şimdi bir, iki kişiyi daha aramam gerekiyor, Lorna."

"Bana cenazenin ne zaman kaldırılacağını haber verirsin, değil mi?"

"Veririm."

Telefonu kapadıktan sonra yeni bir görüşme yapmadan biraz mola vermek istiedim. Lorna'nın son sorusunu düşününce, cenazeyle ilgili işlemleri yapacak kişinin ben olduğunu fark ettim. Tabi, yirmi beş yıl önce Raul'u evlatlıktan silen Detroit'li yaşlı bir kadın birden ortaya çıkmadığı taktirde.

Bardağımı tezgâhın ucuna kadar ittim ve barmene seslendim. "Bana bir Guinness ver, bir tane de sana ikramım olsun."

Biraz yavaşlamam gerekiyordu ve bunun bir yolu da votkanın yerine Guinness içmekti, çünkü bardağın fıçıdan doldurulması epey sürüyordu.

Barmen bardağımı getirince kadeh kaldırdım ve, "Tanrı ölüleri kutsasın," dedim.

"Amin," dedi barmen.

Sert ve ağdalı biradan aldığım büyük yudum kafamın içinde havan topu gibi patladı. Birden içimden ağlamak geliverdi. Ama o sırada telefonum çaldı. Ekrana bakmadan hemen açtım ve alo, dedim. Alkolün etkisiyle sesim tanınmayacak durumdaydı.

"Mick, sen misin?"

"Evet, kim arıyor?"

"Louis. Raul'a ne olduğunu şimdi öğrendim. Çok üzgünüm."

Elimde sanki beni ısırmak üzere bir yılan tutuyormuşum gibi telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Kolumu geri açıp tam karşımdaki aynada yansıyan görüntüme fırlatacakken durdum ve tekrar kulağıma götürdüm.

"Öyle mi, orospu çocuğu, sen nereden biliyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Roulet. "Sen içki mi içiyorsun?"

"İyi bildin. Sen Raul'un başına gelenleri bu kadar çabuk nasıl öğrendin?"

"Az önce Glendale polisinden aradılar. Bir kadın dedektif onunla ilgili benimle görüşmek istediğini söyledi."

Bu cevap karaciğerimde yerleşmiş votkalardan iki kadehi aldı götürdü.

Oturduğum yerde doğruldum.

"Sobel mi? Arayan o muydu?"

"Evet, sanırım o. Adımı senden öğrendiğini söyledi. Birkaç soru soracakmış.

Buraya geliyor."

"Nereye?"

"Ofise."

Bir an düşündükten soma, yanında Lankford olmadan gelse bile, Sobel'in tehlikede olmadığına karar verdim. Roulet bir polise bir şey yapmaya kalkışmazdı, özellikle de kendi ofisinde. Asıl endişem, Sobel ve Lankford'un bir şekilde Roulet'in kokusunu almış olmalarıydı. Bu taktirde Raul Levin ve Jesus Menendez'in intikamını şahsen alma fırsatım kaçmış olacaktı. Roulet parmak izi mi bırakmıştı acaba? Onu, Levin'in evine girerken gören mi olmuştu?

"Başka bir şey söylemedi mi?"

"Söylemedi. Raul'un bütün son müşterileriyle konuşuyorlarmış, en son müşterisi de benmişim."

"Onlarla konuşma."

"Emin misin?"

"Yanında avukatın olmadan konuşma."

"Onlarla konuşmazsam, o saatte nerede bulunduğumu falan söylemezsem, benden kuşkulanmazlar mı?"

"Önemli değil. Ben izin vermedikçe seninle konuşamazlar. Ben de izin vermiyorum."

Boşta olan elimi hırsla yumruk yaptım. Daha o sabah arkadaşımı öldürdüğüne inandığım bir adama yasal tavsiyeler vermek çok zor geliyordu.

"Anladım," dedi Roulet. "Kadını geldiği gibi gönderirim."

"Bu sabah neredeydin?"

"Ben mi? Burada, ofisteydim. Neden sordun?"

"Seni gören oldu mu?"

"Saat onda Robin geldi. Daha önce kimse görmedi."

Gözümün önüne saçını orak biçiminde kestirmiş, marsık kız geldi Roulet'e ne söyleyeceğimi bilemedim, çünkü cinayet saatini

bilmiyordum. Ayak bileğinde takılı olması gereken izleme prangasından da söz etmek istemedim.

"Dedektif Sobel gittikten sonra beni ara. Ve sakın unutma, Sobel veya partneri ne derse desin onlarla hiç konuşmayacaksın. Her türlü yalanı söyleyebilirler. Hepsi de yalan söyler. Sana söyledikleri her şeyin yalan olduğunu düşün. Sırf onlarla konuşasın, diye seni tuzağa düşürmeye çalışırlar. Onlarla konuşmana izin verdiğimi söylerlerse, bil ki yalandır. Telefonu aç, beni ara. Ben onlara toz olmalarını söylerim."

"Anladım, Mick. Aynen dediğin gibi yaparım. Sağ ol."

Telefonu kapadı. Ben de kapadıktan sonra sanki iğrenç bir şey tutuyormuşum gibi telefonu barın üstüne koydum.

"Bir şey değil," dedim.

Biramdan büyük bir yudum daha aldıktan sonra bir kez daha telefonu alıp Fernando Valenzuela'yı aradım. Evdeydi, Dodgers maçından yeni dönmüştü. Trafiğe kalmamak için maçtan erken çıkmış olmalıydı. Tipik Los Angeles taraftarı işte.

"Roulet'te hâlâ prangan takılı mı?"

Evet, hâlâ onda."

"Nasıl çalışır bu alet? Daha Önce nerede bulunduğunu öğrenebiliyor musun, yoksa sadece şu anda bulunduğu yer mi belirlenebiliyor?"

"Küresel yer belirleyici GPS var. Bir sinyal gönderiyor. Geriye alıp önceden nerede bulunduğunu da öğrenebiliyorsun."

"Alet yanında mı, yoksa ofiste mi?"

"Dizüstü bilgisayarımda. Nc var, ne oldu?"

"O herifin bu sabah nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Dur. bilgisayarı açayım. Bekle biraz."

Beklerken biramı bitirdim; barmen sormaya gerek duymadan bardağımı tekrar doldurdu.

"Sen neredesin, Mick?"

"Four Green Fıelds."

"Bir şey mi oldu?"

"Evet, bir şey oldu. öğrenebiliyor musun?"

"Evet, şimdi önümde hazır. Ne kadar geriye bakmak istiyorsun?"

"Bu sabahla başla."

"Pekâlâ. Bakıyorum... bugün pek bir şey yapmamış. Burada gördüğüm kadarıyla saat sekizde evinden ofisine gelmiş. Bir ara kısa bir süre için birkaç sokak ötede bir yere gitmiş... öğlen yemeğine gitmiş olmalı... sonra tekrar ofise dönmüş.

Hâlâ da orada."

Bir an bunu düşündüm.

"Val bu şeyi bileğinden nasıl çıkarıyorsun?"

"Çıkaramıyorsun. Mümkün değil. Kendi kendine kilitleniyor. Onu kilitleyen pim de benzeri olmayan bir şey. Anahtar gibi. Sadece bende var."

"Emin misin?"

"Eminim. Bu pim hep benim anahtar zincirimdedir."

"Kopyası falan yok mu... üreticisinin yaptığı bir kopya?"

"Olmaması gerekiyor. Hem zaten fark etmez. Halka kırıtırsa, yani bir şekilde bu açılırsa bana sistemden bir alarm gelir. Bir de 'kütle dedek-törü' diye bir şeyi var.

Bu prangayı birinin bileğine taktıktan sonra eğer o gövdeden ayrılmışsa hemen bilgisayarıma alarm gelir. Bu da olmadı. Tek yolu testereyle. Bacağı kesersin, pranga bilekte takılı kalır. Tek yolu bu."

Biramın köpüğünü içtim. "Peki ya bunun pili. Pili bittiği zaman sinyali kaybetmiyor musun?"

"Hayır, Mick. Onun da çaresi var. Prangada bir şarj cihazı var. Pili şarj etmek için birkaç günde bir bunu fişe takmak zorunda. Masasında çalışırken veya şekerleme yaparken olabilir.

Pilin gücü yüzde yirminin altına düşerse bilgisayarıma uyarı gelir, ben de ona telefon açıp pili şarj etmesini söylerim. O zaman yapmazsa, yüzde on beşe düşünce uyan gelir, bu da olmazsa, yüzde ona düşünce uyarı gelir.

Yüzde ona düştüğü zaman pranga avaz avaz çınlamaya başlar. Prangayı çıkarması veya sesi susturması mümkün olmadığı için bu şekilde bir yere kaçmak çok zor olur.

Pilin yüzde on gücü kaldığı zaman benim hâlâ beş saatlik izleme imkânım vardır. Beş saat içinde de onu kolayca bulabilirim."

"Tamam, tamam." Teknoloji beni ikna etmişti. "Neler oluyor?" diye sordu Valenzuela.

Ona, Levin'in öldürülmesini anlattım ve polisin Roulet'i sorgulamaya gidebileceğini söyledim. O pranga müvekkilimizin en sağlam tanığı olacaktı.

Valenzuela habere çok şaşırdı. Levin'le benim kadar yakın dost değildi, ama çok uzun süredir tanışıyorlardı.

"Sence ne olmuş olabilir, Mick?"

Bence, katil Roulet mi veya cinayetin ardında o mu var, diye sorduğunun farkındaydım. Valenzuela benim ve Levin'in bildiği birçok şeyden habersizdi.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim. "Ama bu adama karşı dikkatli olsan iyi edersin."

"Sen de öyle."

Telefonu kapatırken acaba Valenzuela'nın bilmediği bir şey var mı, diye düşünüyordum. Roulet bu prangayı çıkarmanın veya izleme sistemini etkisiz kılmanın bir yolunu bulmuş olabilir miydi? Teknoloji beni ikna etmişti, ama bunun bir de insan tarafı vardı. İnsanlar her zaman hata yapabilirlerdi.

Barmen, benim oturduğum tarafa doğru geldi.

"Hey, ahbap, otomobil anahtarlarını kaybettin mi?" diye sordu.

Bana mı söylüyor, diye etrafıma bakındıktan sonra, hayır, anlamında başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Emin misin? Birisi otoparkta anahtar bulmuş. Bir kontrol et istersen."

Elimi cebime götürüp çıkardım, anahtarım açık avucumun içindeydi.

"Sana söylemiştim, anahtarım..."

Barmen aniden hamle yapıp anahtarı avucumdan kaptı ve güldü.

"Bu numarayı yutman yeterince ayık olmadığını gösteriyor," dedi. "Her neyse, ahbap sen otomobil kullanmayacaksın... bir süre için. Gitmek istediğin zaman sana bir taksi çağırırım."

Şiddetli tepki gösterebilirim düşüncesiyle geri çekildi. Ben sadece başımı sallamakla yetindim. "Haklısın."

Anahtarlarımı barın arka kısmındaki şişelerin yanına attı. Saate baktım. Daha beş bile olmamıştı. Alkolün etkisine rağmen utanç içindeydim. Kolay yolu seçmiştim.

Başlarına korkunç bir şey geldiği zaman korkaklar alkole sığınırdı.

"Alabilirsin," dedim Guinness bardağımı işaret ederek.

Telefonu alıp numarayı çevirdim. Maggie McPherson hemen açtı. Mahkemeler genellikle on altı otuzda kapanır, savcıların mesaisi bir, iki saat daha sürerdi.

"Selam, mesain bitti mi?"

"Haller?"

"Benim."

"Ne oluyor? içki mi içiyorsun? Sesin farklı geliyor."

"Galiba bu defa senin *beni* eve götürmen gerekecek."

"Neredesin?"

"Açgözlü Hergeleler Barı'ndayım."

"Ne dedin?"

"Four Green Fields'deyim. Birkaç saatten beri buradayım."

"Michael nedir bu..."

"Raul Levin öldü."

"Aman Tanrım, ne..."

"Öldürülmüş. Bu defa sen, *beni* eve götürebilir misin? Biraz fazla içtim."

"Stacey'i arayıp Hayley'le bir süre daha kalmasını söyleyeyim; sonra seni almaya gelirim. Ben gelmeden oradan ayrılma, tamam mı? Sakın çıkma."

"Merak etme, zaten barmen beni bırakmıyor."

25

Telefonu kapadıktan sonra barmene fikrimi değiştirdiğimi söyleyip bir bardak Guinness daha ısmarladım. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp tezgâhın üstüne koydum. Barmen önce hesabımı karttan çektikten sonra biramı doldurdu. Fıçıdan birayı çekmesi, köpüğüyle uğraşması o kadar uzun sürdü ki, Maggie geldiğinde daha ancak bir yudum alabilmiştim.

"Çok çabuk geldin," dedim. "Bir şey içer misin?"

"Hayır, daha çok erken. Hadi, seni eve götürelim."

"Peki."

Bardaki tabureden indikten sonra kredi kartımı ve telefonumu almayı unutmadım. Kolum Maggie'nin omuzunda bardan çıkarken kendimi adamakıllı sarhoş hissediyordum.

"Hemen kapının önünde park ettim," dedi Maggie. "Açgözlü Hergeleler Barı da nereden çıktı? Bu barın sahipleri mi açgözlü?"

"Hayır onu kastetmedim. Açgözlü Hergeleler biz avukatlar oluyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Sen değil. Sen avukat değilsin, savasın."

"Ne kadar içtin, Haller?"

"Çok ile çok fazla arası bir miktar."

"Sakın otomobilimin içine kusayım deme."

"Söz veriyorum."

Maggie'nin otomobiline geldik. Jaguar'ın ucuz tiplerinden biriydi. Ben elini tutmadan ve fikir vermeden tek başına satın aldığı ilk otomobildi. Daha havalı görünmek için Jaguar almıştı, ama otomobillerden biraz anlayan biri bunun aslında süslenmiş bir Ford olduğunu bilirdi. Bunu söyleyip keyfini kaçırmadım. Bir şey onu mutlu ediyorsa, ben de mutlu olurdum... sadece beni boşamakla daha mutlu olacağını sandığı zaman dışında. O iş beni pek mutlu etmemişti.

Otomobile binmeme yardım ettikten sonra yola devam ettik.

"Sakın sızmaya da kalkma," dedi Maggie park yerinden çıkarken. "Yolu bilmiyorum."

"Tepenin diğer yanına Laurel Canyon'a git, yokuşu indikten sonra sola sapacaksın."

Trafik yoğunluğu ters yönde olmasına rağmen Fareholm Drive'a varmamız kırk beş dakika sürdü. Yolda ona, Raul Levin'i ve neler olduğunu anlattım. Tepkisi Lorna gibi olmadı, çünkü Levin'le hiç tanışmamıştı. Ben de Levin'i yıllarca tanımış ve ona soruşturmacı olarak sürekli iş verdiğim halde, biz boşanana dek pek dost olduğumuz söylenemezdi. Hatta, evliliğimin son günlerinde birçok kez beni Four Green Fields'den eve Raul getirmişti.

Garaj kapısının uzaktan kumandası Lincoln'de kalmıştı. Maggie'ye garajın önünde park etmesini söyledim. Ön kapının anahtarı da barmenin el koyduğu otomobil anahtarıyla aynı halka içindeydi. Roulet'in bana verdiği yedek anahtarı almak için evin arka tarafına geçtik. Buradaki piknik masasında bulunan bir kültablasının altındaydı. Doğruca ofisime açılan arka kapıdan içeri girdik. İyi ki, de öyle yaptık, çünkü bu halimle ön kapıya giden

merdivenleri çıkmaktan kurtulmuş oldum. Merdivenler beni çok yoracağı gibi, bir de Maggie manzarayı görecekti ve bir savcıyla aç gözlü hergele arasındaki eşitsizliği hatırlayacaktı.

"Aa, ne hoş," dedi Maggie. "Bu bizim küçük fincanımız."

Onun gözlerini takip ederek üstünde kızımın resmi olan fincana baktığını gördüm. Bir an Maggie'den puan aldığımı düşünerek heyecanlandım.

"Evet, ya," dedim, bundan nasıl yararlanabilirim diye düşünerek. "Yatak odasına nereden geçiliyor?" diye sordu Maggie. "Hiç vakit kaybetmiyorsun. Hemen sağda."

"Kusura bakma, Haller fazla kalamayacağım. Stacey ancak birkaç saat fazla kalabiliyor. Bu trafikte eve varabilmem için hemen yola çıkmam gerek."

Beni yatak odasına götürdü ve yan yana yatağın üstüne oturduk. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim. "İyilik eden iyilik bulur," dedi Maggie.

"O gece seni evine götürdüğümde karşılığımı aldım, sanıyordum."

Eliyle yanağımı tutup yüzümü kendisine çevirdi. Beni öptü. Bunu, o gece gerçekten sevişmiş olduğumuzun doğrulanması gibi kabul ettim. Ne olduğunu hatırlayamadığım için kendimi dışlanmış hissediyordum.

"Guinness içmişsin," dedi Maggie çekildikten sonra dudaklarını tadarak.

"Biraz da votka."

"İyi bileşim. Yarın sabah başın ağrıyacak."

"Daha o kadar erken ki, ağrı bu gece başlar. Bak ne diyeceğim, yemeğe Dan Tana'ya gidelim mi? Kapıda Craig var, bize yer..."

"Hayır, Mick. Benim eve, Hayley'e gitmem, senin de yatıp uyuman gerekiyor."

Teslim olmuş hareketi yaptım.

"Tamam, tamam."

"Sabah beni ara. Ayık olduğunda seninle konuşmak istiyorum,"

"Peki."

"Soyunup yatağın içine girmek ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim. Sadece..."

Geriye doğru uzanıp ayakkabılarımı silkeleyerek çıkardım. Sonra yatağın yanına yuvarlanıp komodinin çekmecesini açtım. Bir şişe Tylenol ve Demetrius Folks adında bir müvekkilimin vermiş olduğu CD'yi çıkardım. Sokak adı Küçük İblis olan Norvalk'lı bir eroin bağırmışıydı. Bir defasında bana bir rüya gördüğünü söylemişti; bu rüyaya göre kaderinde genç yaşta, şiddet sonucu ölmek vardı. Bana bu CD'yi vermiş, öldükten sonra' çalmamı söylemişti. Ben de öyle yaptım. Bana bu diski verdikten altı ay sonra bir otomobilden açılan ateş sonucu öldürülmüştü. Diskin üstünde keçeli kalemle *Küçük İblis'in Sonu* yazıyordu. Tupac CD'lerinden çıkardığı bir balad koleksiyonuydu.

CD'yi komodinin üstündeki müzikçaların içine koydum ve "Tanrı Ölüleri Kutsasın" parçasının müziği odayı kapladı. Bu şarkı öldürülen yoldaşların anısına yazılmıştı.

"Sen böyle şeyleri dinliyor musun?" dedi Maggie hayretler içinde.

Bir dirseğimin üstüne dayanmışken olabildiği kadar omuz silktim. "Bazen.

Birçok müvekkilimi daha iyi anlayabilmemi sağlıyor."

"Bunlar hapishanede olması gereken insanlar."

"Belki bir kısmı öyle. Ama çoğunun söyleyecek şeyleri vardır. Bazıları gerçekten iyi ozandır; bu adam da en iyilerinden biriydi."

"Biriydi mi? Kim bu, Wilshire'de otomobil müzesi önünde vurulan mı?"

"Hayır, o dediğin Biggie Smalls. Bu dinlediğin, müteveffa büyük Tupac Shakur."

"Bu şeyleri dinlediğine inanamıyorum."

"Sana söylediğim gibi, onları anlamama yardımcı oluyor."

"Bana bir iyilik yap.

Hayley'in yanında bunları dinleme."

"Merak etme, dinlemem."

"Benim gitmem gerek."

"Biraz daha kal."

Beni kırmadı, fakat yatağın ucuna dimdik oturdu. Şarkının sözlerini çıkarmaya çalıştığını anlıyordum. Kolay değildi, kulağın alışması için zaman gerekiyordu. Bir sonraki şarkı, "Hayat Devam Ediyor"du. Bazı sözleri anlayınca Maggie'nin boynunun ve omuzlarının gerildiğini fark ettim.

"Artık gidebilir miyim?" dedi Maggie.

"Maggie ne olur birkaç dakika daha kal."

Uzanıp CD çaların sesini biraz kıstım.

"Bana yine eskisi gibi şarkı söylersen CD çaları kapatırım."

"Bu gece olmaz, Haller."

"Kimse benim tanıdığım Maggie McHaşin'i tanımaz." Buna gülümser gibi oldu; ben de eski günleri düşünerek bir süre sessiz kaldım.

"Maggie, neden benimle kalıyorsun?"

"Sana söyledim, kalamam."

"Yok, bu geceyi kastetmiyorum. Benden hâlâ kopmamış olmanı söylüyorum, beni Hayley'in gözünde iki paralık etmeyişinden, sana ihtiyacım olduğu zaman yanımda oluşundan söz ediyorum. Bu gece olduğu gibi. Eski eşleri tarafından sevilen çok az insan vardır."

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Bilmiyorum. Belki de o kalıbının içinde bir gün dışarı çıkmayı bekleyen iyi bir insan ve iyi bir baba olduğunu düşündüğüm içindir."

Yanılmadığını ümit ediyordum.

"Bana bir şey söyler misin? Eğer savcı olmasaydın, ne yapardın?"

"Ciddi misin?"

"Evet, ne yapardın?"

"Bunu hiç düşünmedim. Şu anda yapmak istediğim işi yapıyorum. Şansım varmış. Neden değiştirmek isteyeyim ki?"

Tylenol şişesini açıp iki tanesini birden susuz yuvarladım. Sıradaki şarkı,

"Onca Gözyaşı" idi, kaybedilen yoldaşlar için başka bir balad… duruma çok uyuyordu.

"Herhalde öğretmen olurdum," dedi Maggie neden sonra. "İlkokul öğretmeni. Hayley gibi küçük kızlara ders verirdim."

Güldüm. "Bayan Maggie McHasin, Bayan McHaşin, köpeğim ödevimi yedi."

Koluma bir tane indirdi.

"Aslında çok güzel," dedim. "Çok iyi bir öğretmen olurdun… çocukları ceza odasına kefaletsiz gönderdiğin zamanlar hariç."

"Çok komik. Peki ya sen?"

"Ben iyi bir öğretmen olamazdım."

"Yani avukat olmasaydın, demek istiyorum."

"Bilmem. Üç tane Lincoln'üm var. Belki de limuzin servisi veren bir şirket kurardım, insanları havaalanına götürüp getirirdim." Şimdi o bana gülüyordu. "Seni kiralardım."

"Güzel. İşte bir müşteri çıktı. Bana bir dolar ver de, duvara asayım."

Ama, bu şakalaşma pek işe yaramıyordu. Geriye yaslanıp avuçlarımla gözlerimi kapadım ve o gün yaşadıklarımı gözleri

karanlık gökyüzüne bakan Raul Levin'in yerde yatan cansız vücudunu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Eskiden neden korkardım, biliyor musun?" diye sordum. "Neden?"

"Masumiyeti görünce tanıyamayacağım, diye. Bir gün karşıma çıkıp tam önümde duracak ve ben bunu göremeyeceğim, diye. Suçlu veya suçsuz kavramından söz etmiyorum. Masumiyet, demek istiyorum. Sadece masumiyet."

Maggie bir şey söylemedi.

"Ama aslında neden korkmam gerekirmiş, biliyor musun?"

"Neden, Haller?"

"Kötülükten. Katıksız kötülükten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, benim mahkemede savunduğum insanların çoğu kötü değildir, Mags.

Suçlu olmasına suçludurlar, tamam, ama kötü değildirler. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Arada fark var. Onları dinleyince, bu şarkıları dinleyince neden bu seçimleri yaptıklarını anlıyorsun. İnsanlar, onlara ne verilmişse bununla idare edip bir şekilde yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar, ama bazılarına daha başında hiçbir şey verilmemiş oluyor. Oysa kötülük başka bir şey. Farklı. Şeye benziyor... Ne bileyim.

Orada bir yerde duruyor, işte ve ortaya çıktığı zaman da... Bilmiyorum.

Açıklayamıyorum."

"Sarhoşsun, o yüzden açıklayamıyorsun."

"Tek bildiğim, sadece bir şeyden korkuyor olmam gerektiğiydi, ama korkmak için bunun tam tersini seçmişim."

Maggie uzanıp omzumu okşadı. CD'deki son şarkı "Los Angeles'ta Yaşamak ve Ölmek" adım taşıyordu ve bu albümdeki en sevdiğim şarkıydı. Kısık sesle mırıldanarak müziğe eşlik

etmeye başladım; sonra sözlü bölüm gelince ben de şarkıyı söyledim.

Los Angeles'ta yasamak ve Ölmek sadece burada olman gerek burada değilsen anlayamazsın başka yerde yaşayamazsın

Çok geçmeden şarkı söylemeyi bırakıp ellerimi yüzümden çektim ve üstümde elbiselerimle uyuyakaldım. Hayatımda herkesten çok sevdiğim kadının evden çıkıp gittiğini hiç duymadım. Daha sonra bana söylediğine göre sızmadan önce son sözlerim, "Artık bunu yapamayacağım," olmuş.

Şarkı söylemekten bahsetmiyordum, tabi.

26

13 Nisan, Çarşamba

Tam on saat uyuduktan sonra uyandığımda hava yine karanlıktı. Saat beş on sekizi gösteriyordu. Tekrar son gördüğüm rüyaya dönmek istedim, ama kapı kapanmıştı bir kere. Saat beş buçukta yataktan kalktım, dengemi bulmak için çabalayarak kendimi duşun altına attım. Termosifondaki su soğuyana dek suyun altından çıkmadım. Sonra odama dönüp makineyle bir gün daha savaşmak üzere giyindim.

Daha çok erkendi, günlük çizelgemi sormak için Lorna'yı arayamazdım. Neyse ki, ofisimde de çoğu zaman güncelleşmiş durumda bir çizelgem vardı. Ofisime girdiğim anda dikkatimi çeken ilk şey, duvara bantla yapıştırılmış olan bir dolarlık banknot oldu.

Birden adrenalinim yükseldi ve evime birisinin girip bir çeşit tehdit veya mesaj vermek amacıyla parayı duvara yapıştırmış olabileceğini düşündüm. Sonra aklıma geldi.

"Maggie," dedim yüksek sesle.

Güldüm; o doları duvardan hiç almamaya karar verdim.

Çizelgemi çıkarıp baktım. Saat on birde San Fernando mahkemesindeki duruşmaya kadar sabahım boştu. Dava, uyuşturucu

gereçleri bulundurmakla suçlanan eski bir müvekkilimindi. Aslında harcanan zamana ve paraya değmeyecek uyduruk bir suçlamaydı, fakat Melisa Menkoff zaten uyuşturucu suçundan gözetim altındaydı. Ama uyuşturucu gereçleri bulundurmak gibi hafif bir suçlamadan mahkûm olursa, şartlı tahliyeye çevrilmiş olan eski mahkûmiyeti de devreye girer, altı ile dokuz ay arası hapis yatardı.

Günlük çizelgemde başka bir şey yoktu. San Fernando'dan sonra günüm boştu. Sezon açılış gününün ertesine bir iş almamış olduğum için kendimi kutladım.

Tabi, takvimimi hazırlarken Raul Levin'in ölümünün beni Four Green Fields'e o kadar erken götüreceğini hesaba katmamıştım, ama yine de planlamam iyiydi.

Polis, Northridge'de tehlikeli araç kullandığı için durdurulan Meli-sa'nın otomobilinde arama yapmış ve kokain çekmede kullanılan bir kamış bulmuştu.

Duruşmada yapacağım iş, bunun delil olarak kullanılmasını engellemekti. Kokain kamışı, kapağı kapalı durumdaki torpido gözünde bulunmuştu. Melisa, bana arama için polise izin vermediğini, ama onların yine de aradıklarını söylemişti. Benim üstünde duracağım nokta, arama için kişinin rızası olmadığı ve bunun için geçerli bir neden bulunmadığı olacaktı. Eğer Melisa Menkoff tehlikeli araç kullanma nedeniyle polis tarafından durdurulmuşsa, otomobilinin kapalı bölmelerini aramak için geçerli bir gerekçe yoktu.

Bununla kazanmamın mümkün olmadığım biliyordum, ama Menkoff un babası kızı için elimden geleni yapayım diye bana yüklü miktarda para veriyordu. Ben de saat on birde, San Fernando mahkemesinde kızı için elimden geleni yapacaktım.

Kahvaltı olarak iki Tylenol aldım, üstüne sahanda yumurta, kızarmış ekmek ve kahve çektim. Yumurtaların üstüne alabildi-

ğine biber ve salsa döktüm. Bunu yapmam işe yaradı ve bana gün boyu ihtiyacım olacak yakıtı sağladı. Yemeğimi yerken, Raul Levin'le ilgili bir haber görmek için *Times'ın* sayfalarını karıştırdım. Şaşılacak şey, cinayetten hiç söz edilmemişti. Önce bunu anlamadım. Glendale neden bu haberi hasır altı ediyordu ki? Sonra *Times'ın* her sabah birkaç bölgesel baskı yaptığını hatırladım. Ben Batı yakasında oturuyordum, Glendale ise San Fernando Vadisi'nin bir parçası olarak kabul ediliyordu. *Times* editörleri vadideki bir cinayetin Batı yakasındakiler için önemsiz bulunacağını düşünmüşlerdi. Batı'dakilerin kendi bölgelerinde yeterince cinayet işleniyordu. Raul hakkında hiçbir haber yoktu.

San Fernando mahkemesine gittiğimde mutlaka bir gazete almalıydım. Earl Briggs'e hangi bayiden almasını söyleyeceğimi düşünürken otomobilimin olmadığını hatırladım. Lincoln şu anda Four Green Fields'in otoparkında bulunuyordu... tabi, eğer çalınmadıysa. Bar öğle yemeği için saat on birde açılana dek anahtarlarımı da alamayacaktım. Earl'in otomobilini onu her sabah aldığım otoparkta görmüştüm.

Tuhaf süslemeleri olan eski bir Toyota'ydı. İçine esrarlı sigara kokusu sinmiş olduğuna emindim. Buna binmek istemezdim. Böyle bir otomobil Kuzey bölgesinde polisin durdurmasına neden olurdu. Güneyde ise silah atarlardı. Earl'in beni evden almasını da istemiyordum. Şoförlerimin nerede oturduğumu bilmelerini uygun bulmazdım.

Sonunda planımı yaptım. Bir taksi çağırıp Kuzey Hollywood'daki depoma gidecek yeni Lincoln'lerimden birini kullanacaktım. Four Green Fields'deki Lincoln zaten yetmiş beş bin kilometreyi aşmıştı. Belki sıfır otomobil kullanmak Raul Levin yüzünden duyacağım üzüntüyü biraz hafifletmeye yarardı.

Evyede bulaşığımı yıkadıktan sonra çizelgemi doğrulamak için Lorna'yı aramaya karar verdim. Ev telefonumun ahizesini

kaldırdığım anda telesekretere bir mesaj bırakılmış olduğu sinyali duyuldu.

Arayanla ilgili bilgileri istediğimde elektronik ses benim bir gün öncesinde saat on bir sıfır yedide arandığımı bildirdi. Arayanın numarası bildirildiğindeyse birden dondum kaldım. Bu Raul Levin'in cep telefonunun numarasıydı. Onunla son kez görüşme fırsatını kaçırmıştım.

"Selam, benim. Herhalde maça gitmek üzere evden çıktın ve cep telefonun da kapalı. Bu mesajı almazsan seni nasıl olsa orada göreceğim. Sana büyük bir koz daha buldum. Sanırım artık..."

Arka planda bir köpek havlaması duyulduğu sırada Raul'un konuşması kesildi.

"...Jesus'u, Quentin'den çıkaracak bileti bulduğumu söyleyebiliriz. Şimdi kapatmam gerekiyor."

O kadardı. Veda etmeden telefonu kapatmış, sonunda da o saçma İrlandalı taklidini yapmıştı yine. Bundan hiç hoşlanmazdım. Oysa şimdi çok sevimli buluyordum. Daha şimdiden özlemiştim.

Mesajı tekrar tekrar dinledikten sonra kaydettim ve telefonu kapadım.

Masamda uzun bir süre oturup mesajda duyduklarımı bildiğim şeylerle bağdaştırmaya çalıştım. İlk bulmaca aramanın yapıldığı saatti. Ben evden çıktığımda saat on bir otuz falandı, fakat nasıl olduysa ben çıkmadan yirmi dakika önce gelen Levin'in telefonunu almamıştım.

Sonra Lorna'yla yaptığım görüşmeyi hatırladım. Saat on biri yedi geçe telefonda Lorna ile görüşüyordum. Ev telefonum çok ender kullanıldığı ve numarayı çok az kişi bildiği için arayanı bekletme sistemini devreye sokmaya gerek görmemiştim. Demek ki, ben Lorna'yla konuşurken, tele-sekreter Levin'in mesajını kaydetmişti.

Böylece telefonun gelme saatiyle ilgili soru cevaplanmıştı, fakat konuşmanın içeriği hâlâ bir muammaydı.

Levin'in yeni bir şey bulduğu belliydi. Avukat değildi belki, ama delil olacak bir şeyi gördü mü tanırdı ve değerlendirirdi. Menendez'i hapisten çıkarmama yardım edecek bir şey bulmuştu. Jesus'un çıkış biletini bulmuştu.

Üstünde düşünmem gereken son şey, köpek havlamasıyla konuşmanın kesilmesiydi, ama bunu açıklamak kolaydı. Levin'in evine birkaç kez gitmiş olduğum için köpeğinin nasıl yaygaracı olduğunu biliyordum. Ne zaman onun evine gitsem daha kapıyı çalmadan köpeğin havlamasını duyardım. Telefon mesajında, arka planda duyulan havlama ve Levin'in aceleyle görüşmeyi bitirmesinden kapıda birinin olduğunu anlıyordum. Bir ziyaretçisi vardı ve bu pekâlâ onun katili olabilirdi.

Olanı biteni kafamda iyice tarttıktan sonra arama saatini polisten saklamaya vicdanım elvermedi. Mesajın içeriği cevaplamakta zorlanacağım sorular doğuracaktı, fakat arama saatinin önemi daha ağır basıyordu. Yatak odama gidip önceki gün giydiğim kot pantolonumun ceplerini karıştırmaya başladım. Arka ceplerden birinde maçın bilet koçanıyla birlikte Lankford ve Sobel'in vermiş oldukları kartvizitleri buldum.

Sobel'in kartını aldım ve üstünde sadece Dedektif Sobel yazılı olduğunu fark ettim. Ön adı yoktu. Numarayı çevirirken neden böyle olduğunu düşündüm. Belki o da benim gibi farklı ceplerinde iki ayrı kartvizit bulunduruyordu. Biri tam adı ve soyadı olan, diğeriyse işinde kullandığı, sadece unvanı olan iki ayrı kart.

Sobel ilk çalışında telefonu açtı. Elimdeki bilgiyi vermeden önce ondan bir şey alabilir miyim, diye şansımı denedim.

"Soruşturmayla ilgili yeni bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Pek yok. Sizinle paylaşabileceğim çok fazla şey yok. Şu anda elimizdeki delilleri düzene sokmaya çalışıyoruz. Balistikten beklediğim bazı sonuçlar geldi..."

"Otopsi yaptılar mı? Epey çabuk olmuş."

"Hayır, otopsi yarın yapılacak."

"O halde balistik raporu nasıl geldi?"

Sobel cevap vermedi, ama sonra ben sorumun cevabını buldum. "Kovan buldunuz. Kovanları fırlatan otomatik bir tabancayla vurulmuştu."

"Bayağı iyisiniz, Bay Haller. Evet, boş kovanı bulduk."

"Böyle birçok davada bulundum. Bana Mickey, deyin. Katilin evin içini altüst ettiği halde boş kovam almaması tuhaf değil mi?"

"Belki de kovan yerde yuvarlanıp havalandırma mazgalının içine düştüğü içindir. Katilin bunu almak için bir tornavidaya ve epey zamana ihtiyacı vardı."

Bu mümkündü. Dedektifler çok talihliydiler. Polislerin tesadüfen buldukları delillerle mahkûm olmuş o kadar çok müvekkilim vardı ki... Ama talihli oldukları için beraat eden bir o kadar da müvekkilim vardı. Sonunda hepsi eşitleniyordu.

"O halde, partneriniz silahın yirmi ikilik olduğu konusunda haklı mıymış?"

Sobel cevap vermeden önce bir süre durdu, vaka hakkında bana bilgi verip vermemekte tereddüt ediyordu. Her ne kadar ben de bu vakanın içinde tarafsam da, sonuçta bir savunma avukatıydım... yani, düşmandım.

"Evet, haklıymış. Kovandaki izler sayesinde de aradığımız tabancanın tam olarak ne olduğunu bile biliyoruz."

Yıllardır mahkemelerde balistik ve ateşli silahlar uzmanlarını sorguya çektiğim için biliyordum. Ateşleme süreci içinde mermi kovanlarında kalan izlerden, hiç ele geçirilmese bile, silahın tespit edilmesi mümkündü. Otomatik bir tabancada, ateşleme pimi,

horoz, ejektör ve kovan atıcısı silahın ateşlendiği, o saniyeden kısa zamanda kovan üstünde iz bırakıyordu. Bu dört izin analizi sonucu o silahın modeli ve markası ortaya çıkabiliyor du.

"Bay Levin'in kendisine ait de bir yirmi ikiliği varmış," dedi Sobel. "Ama onu evde bir dolabın içinde kullanılmamış durumda bulduk ve bir Woodsman değil.

Bulamadığımız tek şey onun cep telefonu. Bir cep telefonu olduğunu biliyoruz, fakat..."

"Tam Öldürülmeden önce benimle konuşuyordu."

Bir an sessizlik oldu.

"Dün bize onunla en son cuma gecesi konuştuğunuzu söylemiştiniz."

"Doğru. Ama sizi bunun için arıyorum zaten. Raul dün sabah, beni on biri yedi geçe aramış ve mesaj bırakmış. Mesajı bugüne dek almadım, çünkü dün sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra gidip sarhoş oldum. Sonra da yatıp uyudum ve şu ana kadar da bana mesaj bıraktığından da haberim yoktu. Beni ek iş olarak yaptığı bir soruşturma hakkında konuşmak için aramış. Yeniden açılacak bir davayla ilgili, müvekkilim de şu anda hapiste. Acil bir şey değildi. Her neyse, mesajının içeriği önemli değil, ama zamanı ortaya çıkarması bakımından önemi var. Ve şunu not edin, mesajı bırakırken köpeğin havlaması duyuluyor. Kapıya birisi geldiği zaman o köpek hep havlar. Biliyorum, çünkü ne zaman ona gittiysem havlamıştı."

Sobel yine bir süre suskun kalarak beni şaşırttı. "Anlamadığım bir şey var, Bay Haller."

"Nedir o?"

"Dün bize maça gitmeden önce öğleye kadar evde olduğunuzu söylemiştiniz.

Şimdi de Bay Levin'in size saat on biri yedi geçe mesaj bıraktığını söylüyorsunuz.

Telefonu neden açmadınız?"

"Çünkü o saatte ofis yöneticim Lorna Taylor'la telefonda görüşüyordum.

Arayanı bekletme sistemim olmadığı için de beni aradığından haberim yoktu. O da maç için evden çıktığımı düşünüp mesaj bırakmış."

"Tamam, şimdi anladım. O kayıtlara bakmak için yazılı izninize ihtiyacımız olabilir."

"Sorun değil."

"Şu anda neredesiniz?"

"Evimdeyim."

Ev adresimi aldıktan sonra Sobel partneriyle birlikte geleceklerini söyledi.

"Acele edin. Bir saat sonra mahkemede olmam gerekiyor."

"Hemen geliyoruz."

Telefonu kapatırken içimde bir huzursuzluk hissettim. Onca yıl içinde düzinelerce katilin savunmasını yaparken cinayet masası dedektifi eriyle sık sık temasım olmuştu. Ama daha Önce bir cinayetle ilgili hiç sorguya çekilmemiştim.

Lankford ve Sobel onlara verdiğim her cevabı kuşkuyla karşılıyorlardı. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorlar, diye düşünmeden edemedim.

Masamın üstünü toparlayıp çantamı kapadım. Görmelerini istemediğim bir şey görsünler istemiyordum. Sonra evin içinde dolaşıp her odayı kontrol ettim. Son durağım yatak odasıydı. Yatağımı düzeltip *Küçük İblis'in Sonu* CD'sini komodinin çekmecesine koydum. O anda birden uyandım. Sobel'in söylemiş olduğu bir şeyi hatırlarken yatağa oturdum. Konuşurken bir açık vermişti, ama ben o anda fark etmemiştim. Raul'un 22'liğini bulduklarını, fakat bunun cinayet silahı olmadığını söylemişti. Bunun bir Woodsman olmadığını belirtmişti.

Bana istemeden cinayet silahının modelini ve yapımını söylemişti.

Woodsman'ın otomatik bir tabanca olduğunu ve bir Colt yapımı olduğunu biliyordum.

Biliyordum, çünkü benim de bir Cold Woodsman spor modeli tabancam vardı. Yıllar önce babamdan miras kalmıştı. Öldükten sonra. Ona sahip olabilme yaşına geldikten sonra bir kez bile ahşap kutusundan çıkarmış değildim.

Yataktan kalkıp gömme dolaba gittim. Sanki yoğun bir sis içinde yürür gibi adımlarımı çekinerek atıyordum. Dolabı açtım, cilalı ahşap kutu olması gereken yerde, rafın üstünde duruyordu. İki elimle uzanıp aldım ve dolaptan çıkardım.

Kutuyu yatağın üstüne koyup sürgüsünü açtım. Kapağı kaldırdım ve muşamba Örtüsünü çektim.

Tabanca yerinde yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

Yalan Dünya

27

23 Mayıs, Pazartesi

Roulet'in verdiği çekin karşılığı vardı. Mahkemenin ilk gününde banka hesabımda hayatımda hiç olmadığı kadar çok param olmuştu. İştiersem otobüs koltuklarının arkası yerine ilanlarımı bilbordlarda verebilirdim. Sarı sayfalardaki yarım sayfa ilanımı da arka kapakta tam sayfaya çıkarabilirdim. Bunu yapacak kadar param vardı. Nihayet bir kaymaklı davam olmuş ve karşılığını almıştım. Tabi, sadece para bakımından. Raul Levin'in kaybı bu kaymaklı davayı her zaman zarar hanesinde gösterecekti.

Jüri seçimi için ayrılan üç gün bitmiş, artık gösteriyi sahneye koymaya hazırdık. Jüri seçiminden sonra duruşmanın en geç üç

gün içinde başlaması gerekiyordu; iki günü savcılığın, bir günüyse savunmanın hazırlığı içindi. Yargıca, jüri önüne çıkmadan önce hazırlanmak için bir güne ihtiyacım olduğunu söylemiştim, ama işin aslı, işimin büyük kısmını savcının sunumu sırasında yapacaktım.

Bir duruşma öncesinde havada tuhaf bir elektrik oluşurdu... İnsanın midesinde gerginlik yaratan bir heyecan. Kaybedecek o kadar çok şey vardır ki... avukatın ünü, kişisel özgürlüğü ve sistemin kendisinin sağlamlığı. Jürideki o on iki yabancının senin hayatın ve işin hakkında karar verecek olması her zaman insanı strese sokardı. Ama ben kendimden bahsediyorum, yani savunma avukatından... sanığın yargılanmasıysa bambaşka bir şeydir. Buna hiç alışamadım ve doğrusu alışmak da istemem. Benzetebileceğim tek şey, nikâh kıyılmasından önce kilisedeki bekleyişin endişesi ve gerginliğidir. Bu deneyimi iki kez yaşamıştım ve ne zaman bir yargıç duruşmanın başladığını duyursa nikâhtaki gerginliği hissederdim.

Her ne kadar mahkeme tecrübem rakibimden çok fazlaysa da, sonuçta yerimin nerede olduğunu biliyordum. Sistemin o muazzam gücü karşısında tek basmaydım.

Maçın favorisi kesinlikle ben değildim. Karşımda ilk ciddi suç davasına giren bir savcı vardı belki, ama bu avantaj savcılığın ve eyaletin gücüyle imkânları karşısında zayıf kalıyordu. Bütün adalet sistemi savcının emri altındaydı. Onca gücün karşısında benim elimde olan tek şey bendim. Ve suçlu bir müvekkil.

Savunma masasında Louis Roulet'in yanına oturdum. Sadece ikimizdik.

Yardımcım veya soruşturmacım yoktu... tuhaf bir vefa duygusuyla Raul Levin'in yerine bir adam tutmamıştım. Doğrusu, ihtiyacım da yoktu. Levin, bana gerekli olacak her şeyi vermişti.

Bu mahkeme ve sonucu onun soruşturmacı olarak becerisinin de son sınavı olacaktı.

İzleyicilerin oturduğu galerinin ilk sırasında C. C. Dobbs ve Mary Alice Windsor vardı. Duruşma öncesi belirlenen kurala göre yargıç Roulet'in annesine sadece açış konuşmaları sırasında salonda bulunma izni vermişti. Savunma tanığı olarak listede yer aldığı için bunu izleyen konuşmaları dinleyemeyecekti. Ben, onu tanık olarak kürsüye davet edene kadar sadık köpeği Dobbs ile birlikte koridorda oturup bekleyecekti.

Bana destek olmak için gelmiş olan eski eşim Lorna Taylor da ilk sırada oturuyordu, fakat onların yanında değildi. Şık elbisesiyle çok güzel görünen Lorna buraya sırf benim için gelmişti ve bunun için ona minnet duyuyordum.

Diğer sıralarda yer yer boşluklar görünüyordu. Açış konuşmalarından bir iki satırlık haber yapmak isteyen birkaç muhabir vardı fakat televizyondan kimse yoktu.

Dava henüz halkın ilgisini çekmemişti ve bundan memnundum. Olayın duyulmaması için uyguladığımız strateji işe yaramıştı.

Roulet de ben de konuşmadan yargıcın gelmesini bekliyorduk. Kendimi sakinleştirmek için jüri önünde söyleyeceklerimin provasını yapıyordum. Roulet ise önüne, yargıç kürsüsünün üstündeki Kaliforniya eyaleti mührüne bakıyordu.

Salon kâtibine bir telefon geldi. Adam bir süre dinledikten sonra telefonu kapadı.

"İki dakika kaldı," diye yüksek sesle bağırdı. "İki dakika."

Bunun anlamı herkesin hazır olarak beklemesi gerektiğiydi. Biz hazırdık.

Savcılık masasına baktığım zaman Ted Minton'un da benim gibi, sakinleşmek için prova yaptığım gördüm. Önümdeki notla-

rıma bir kez daha baktım. O sırada Roulet hiç beklenmedik bir şekilde yanıma iyice sokulup kulağıma fısıldadı.

"İşte başlıyor, Mick."

"Biliyorum."

Raul Levin'in ölümünden beri Roulet'le olan ilişkilerim tahammül sınırlarım içinde olmuştu. Mecbur olduğum için buna katlanıyordum. Mahkeme öncesi onu mümkün olduğunca az gördüm ve görüştüğümüzde de olabildiğince az konuştum.

Planımdaki tek zayıf noktanın kendi zayıflığım olduğunu biliyordum. Roulet'le karşılaştıkça öfkeme ve öç alma arzuma yenik düşüp ona saldıracağımdan korkuyordum. Üç gün süren jüri seçimi işkence gibi olmuştu. Her gün onun yanında oturup aday üyeler için sarf ettiği aşağılayıcı sözleri dinlemek zorunda kalmıştım.

Buna dayanabilmenin tek yolu, onca zaman onu yok saymak olmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazır olmaya çalışıyorum," dedim. "Ya sen?"

"Ben hazırım. Ama başlamadan önce sana bir şey söylemek istedim."

Dönüp yüzüne baktım. Yanıma çok fazla sokulmuştu. Ondan bu kadar nefret etmeyip çok sevseydim bile çok fazla yakınıma gelmişti. Geriye doğru uzandım.

"Ne?"

Ben geri çekilince o yine yaklaştı. "Sen, benim avukatımsm, değil mi?" Yine uzaklaşmaya çalıştım.

"Louis, bu da ne demek oluyor? iki aydan beri bu işte birlikteyiz, jüri seçilmiş ve duruşma başlamak üzere. Bana yüz elli bin dolardan fazla para verdin ve şimdi tutmuş bana avukatın mıyım diye mi soruyorsun? Tabi, senin avukatınım. Nedir bu? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey olmadı."

Öne doğru eğilip devam etti.

"Yani, eğer benim avukatımsan, sana bazı şeyler söyleyebilirim ve söylediklerim suçla ilgili bile olsa sen bunu sır olarak saklamak zorundasın, değil mi? Birden fazla suç. Bu avukat-müvekkil ilişkisi içinde gizli kalır, değil mi?"

Kendimi kötü hissetmeye başlıyordum.

"Evet, Louis, bu doğru... eğer bana ileride işleyeceğin bir suçtan bahsetmeye ceksen, tabi. O taktirde bu kural geçersiz sayılır ve suçun işlenmesini önlemek için polise ihbarda bulunabilirim. Aslında bunu yapmak benim görevim. Avukat da mahkemenin bir memurudur. Peki, bana söylemek istediğin şey nedir? Az önce duydun, başlamaya iki dakikamız var."

"Ben adam öldürdüm, Mick" Bir an yüzüne bakakaldım.

"Ne?"

"Söylediğimi duydun."

Haklıydı. Söylediğini duymuştum. Şaşırmış gibi de davranmamalıydım. Adam öldürmüş olduğunu biliyordum. Öldürdüklerinin arasında Raul Levin de vardı, hatta benim tabancamı bile kullanmıştı... her ne kadar bileğindeki GPS izleme prangasından nasıl kurtulduğunu hâlâ anlayamamışsam da... Şaşırdığım şey, bunu büyük bir rahatlıkla ve mahkemesinin başlamasına iki dakika kala bana açıklamasıydı.

"Neden bana bunu söylüyorsun?" diye sordum. "Birazdan seni savunmak için ortaya çıkacağım ve..."

"Çünkü zaten bildiğini biliyorum. Çünkü planının ne olduğunu biliyorum."

"Planım mı? Ne planı?"

Roulet sinsice sırıttı.

"Boş versene, Mick. Gayet basit. Bu davada beni savunuyorsun. Epey bir para almışsın, elinden geleni yaparak

davayı kazanıyorsun ve ben beraat ediyorum. Ama bütün bunlar bittikten ve paran banka hesabına yattıktan sonra beni karşına alıyorsun, çünkü artık müvekkilin değilim. Menendez'i kurtarmak ve vicdanını rahatlatmak için beni polislerin önüne atıyorsun."

Karşılık vermedim.

"Böyle olmasına izin veremem," dedi alçak sesle. "Artık sonsuza kadar seninim, Mick. Sana adam öldürdüğümü söylüyorum ve bil bakalım ne? Martha Renteria da öldürdüklerimin arasındaydı. Ona da hak ettiği şeyi vermiştim. Şimdi polise gidip sana söylediklerimi benim aleyhime kullanırsan, avukatlık hayatın biter. Evet, belki Jesus'u mezardan çıkarabilirsin, ama kuraldışı davranmış olacağın için beni hiçbir zaman yargılamayacaklar. Galiba buna 'zehirli ağacın meyvesi,' diyorlar; o ağaç da sensin, Mick."

Hâlâ söyleyecek bir şey bulamıyordum; başımı sallamakla yetindim. Belli ki, Roulet bu konuda epey kafa yormuştu. Cecil Dobbs'dan ne kadar yardım almıştı acaba? Ondan yasalar konusunda çok fazla bilgi aldığına kuşkum yoktu.

Yaklaşıp kulağına fısıldadım. "Beni takip et."

Ayağa kalkıp ara kapıdan geçtim ve hızla salonun arka kapısına doğru yürüdüm. Kâtip arkamdan sesleniyordu. "Bay Haller? Başlamak üzereyiz. Yargıç..."

"Sadece bir dakika," dedim ona dönmeden.

Bir parmağımı da kaldırarak gösterdim. Kapıyı iterek açtım ve koridordan gelen sesleri hafifletmeye yarayan aradaki loş ışıklı hole çıktım. Buradan da bir kapıyla koridora çıkılıyordu. Kenara çekilip o dar alanda Roulet'in yanıma gelmesini bekledim.

Kapıdan içeri girer girmez de yakasına yapışıp onu duvara mıhladım.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Sakin ol, Mick. Sadece ikimizin de bilmesi gerektiği..."

"Seni orospu çocuğu. Raul'u öldürdün, oysa o senin için çalışıyordu. Sana yardım etmeye çalışıyordu!"

Ellerimi boğazına götürüp onu oracıkta boğmak istedim.

"Bir konuda haklısın, Mick. Ben orospu çocuğuyum. Ama başka her şeyde yanılıyorsun. Levin, bana yardım etmeye çalışmıyordu. Beni gömmeye çalışıyordu ve bunu yapmasına çok az kalmıştı. Bu yüzden hak ettiği şeyi aldı."

Levin'in evimdeki telefona bıraktığı son mesajı düşündüm. *Jesus'u Quentin'den çıkaracak bileti buldum.* Bulduğu şey her neyse, ölümüne neden olmuştu. Ve bu bilgiyi bana ulaştıramadan öldürülmüştü.

"Nasıl yaptın, peki? Madem bana burada her şeyi itiraf ediyorsun, o halde nasıl yaptığını bilmek istiyorum. GPS'i nasıl atlattın? Prangan senin Glendale yakınlarına bile gitmediğini gösteriyordu."

Elinde paylaşmak istemediği oyuncağı olan bir çocuk gibi güldü.

"Buna meslek sırrı diyelim ve orada bırakalım. Kim bilir, belki bu eski Houdini numarasını bir kere daha yapmam gerekebilir."

Sözlerindeki tehdidi duyuyor, gülüşündeki gizli kötülüğü tıpkı Raul'un daha önce gördüğü gibi görebiliyordum.

"Sakın aklına bir şeyler getirme, Mick," dedi. "Sanırım senin de bildiğin gibi, sağlam bir hayat sigortam var."

Onu duvara biraz daha yapıştırdım ve iyice yüzüne sokuldum.

"Dinle beni bok soyu. O tabancayı geri istiyorum. Her şeyi ayarladığım mı sanıyorsun? Bir bok ayarlamış değilsin. Ama ben her şeyi ayarladım bile. Eğer o tabancayı geri almazsam, bu haftayı bile çıkaramazsın. Anlıyor musun?"

Roulet yavaşça bileklerimden tutup ellerimi yakasından çekti. Gömleğini ve kravatını düzeltti.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi sakin bir sesle. "Bu davanın sonunda mahkeme salonundan özgür bir adam olarak çıkayım. Özgür kalmaya devam edeyim, buna karşılık da tabanca hiçbir zaman yanlış kişilerin eline geçmesin."

Lankford ve Sobel'i kastediyordu.

"Bunun olmasını gerçekten istiemem, Mick. Sana güvenen onca insan var.

Onca müvekkil. Ve tabi, sen de onların gittiği yere gitmeyi istiemezsin."

Yumruğumu suratına indirmemek için kendimi güçlükle tutarak bir adım geri çekildim. İçimdeki nefreti ve öfkeyi yeterince barındıran bir ses tonu bulup tıslar gibi konuştum.

"Yemin ederim," dedim. "Eğer bir numara yapmaya kalkarsan beni tepende bulursun. Bunu iyi anladın mı?"

Roulet sırıtmaya başladı ama bana cevap veremeden salonun kapısı açıldı ve mübaşir Meehan başım uzattı.

"Yargıç kürsüye oturdu," dedi ciddi bir sesle. "Sizi hemen içeride görmek istiyor. Derhal."

Roulet'e döndüm. "Sana iyi anladın mı, dedim?"

"Evet, Mick," dedi uyumlu bir çocuk gibi. "Çok iyi anladım."

Ondan uzaklaşıp salona girdim ve yerime doğru yürümeye başladım. Attığım her adımda Yargıç Constance Fullbright'in gözlerini üstümde hissediyordum.

"Bu sabah bize katılmayı düşünmeniz ne hoş, Bay Haller." Bu sözleri daha önce nerede duymuştum?

"Özür dilerim, sayın yargıç," dedim yerime geçerken. "Müvekkilimle ilgili acil bir durum çıktı. Özel görüşmemiz gerekti."

"Müvekkil görüşmeleri savunma masasında da yapılabilir," dedi yargıç

"Haklısınız, sayın yargıç."

"Burada iyi bir başlangıç yaptığımızı sanmıyorum, Bay Haller. Kâtibim duruşmanın iki dakika sonra başlayacağım duyurmuşsa, ben de, savunma avukatı ve müvekkili dahil, herkesin yerinde ve hazır olmasını isterim."

"Özür dilerim, sayın yargıç."

"Bu yeterli değil, Bay Haller. Bugün mahkeme bitmeden önce çek defterinizle birlikte kâtibime uğramanızı istiyorum. Mahkemeye saygısızlık etmekten beş yüz dolar ceza ödeyeceksiniz. Bu mahkeme salonunun başkanı siz değilsiniz, efendim. Benim."

"Sayın yargıç..."

Yargıç, "Şimdi lütfen jüri üyelerini alalım," diyerek benim itirazımı susturdu.

Mübaşir jüri odasının kapısını açınca on iki üye ve iki yedeği jüri locasına girdiler. Yanımda oturan Roulet'e doğru eğildim. "Bana beş yüz dolar borçlusun."

28

Ted Minton'un açış konuşması savcılık makamının malzeme bolluğunu hovardaca harcamaktan öteye geçmedi. Jüriye hangi delilleri sunacağını ve bunlarla neyi kanıtlayacağını belirteceği yerde, bütün bunların ne anlama geldiğini söylemeye çalıştı. Büyük tabloyu gösterip hemen sonuca gitmek istiyordu; oysa bunu yapmak hep yanlış olurdu. Büyük tablo daima çıkarsamalara ve önerilere açıktır. Sağlam verileri kuşku uyandıran bir belirsizliğe indirger. On, on beş suç davasına girmiş hangi savcıya sorsanız, açış konuşmasını küçük çaplı tutmanızı söyler. İştediğiniz şey jürinin olayı anlaması değil, suçlu karan vermesidir.

"Karşınızdaki dava kana susamış bir avcıyla ilgilidir," dedi Minton jüriye. "6 Mart gecesi Louis Ross Roulet avının kokusunu almış ve izini sürmüştür. Ve eğer bu kadının hayatta kalmak için gösterdiği müthiş kararlılık olmasaydı, şimdi burada bir cinayet davası için toplanmış olacaktık."

Minton'un jüri üyeleri arasında bir skor tutucu saptadığını fark etmiştim.

Duruşma sırasında hiç durmadan not tutanlara ben böyle derim. Açış konuşmaları sadece ne gibi deliller sunulacağı hakkındadır ve Yargıç Fullbright da bu konuda jüri üyelerine bilgi vermişti, fakat ön sıranın ilk koltuğunda oturan bu kadın, Minton'un konuşmasına başladığı andan beri aralıksız not tutmaktaydı. Bu iyiydi. Ben skor tutucuları severim, çünkü iki tarafın da duruşma sırasında ne söylediklerini ve neyi kanıtladıklarım kaydederler, zamanı gelince de hatırlamak için notlarına bakarlar.

Skoru yazarlar.

Elimdeki jüri listesine baktım ve skor tutucusunun Reseda'lı bir ev kadını olan Linda Truluck olduğunu gördüm. Jürideki üç kadın üyeden biriydi. Minton, kadın üye sayısını olabildiğince az tutmaya çalışmıştı. Sanırım, Regina Campo'nun para karşılığında seks hizmetleri verdiği ortaya çıkınca, kadın üyelerin sempatisini ve sonunda onların oylarını kaybedeceğinden korkuyordu. Onun bu korkusunu haklı bulduğum için ben de panele kadın üyeler almaya çalıştım. Bu yüzden jüriyi oluşturmak tam üç gün sürmüştü. Sonuçta üç kadın yerleştirmeyi başarmıştım.

Mahkûmiyet kararını bozması için bir tanesi bile yeterdi.

"Mağdurun kendisi gelip ifade verecek ve pek hoş karşılamadığımız hayat tarzı hakkında konuşacak," dedi Minton, jüriye. "Kısacası, mağdur evine davet ettiği erkeklere seks hizmeti vermekteydi. Fakat unutmayın ki, bu dava mağdurun geçimini nasıl sağladığıyla ilgili değildir. Herkes Şiddet kullanılan bir suçun

mağduru olabilir. Herhangi bir kimse. Kişinin hayatını nasıl kazandığına bakılmaksızın, yasalar kimsenin dövülmesine, boğazına bıçak dayanarak ölümle tehdit edilmesine izin vermez. Para kazanmak için ne yaptıkları önemli değildir. Onlar da yasaların güvencesi altındadırlar."

İddianamesini zayıflatır korkusuyla Minton'un *fahişe* veya *fahişelik* sözcüklerini kullanmaktan kaçınması dikkatimden kaçmamıştı. Konuşmamı yaparken elimde bulunduracağım not kâğıdına bu sözcüğü kaydettim. Savcılığın boş bıraktığı yerleri ben dolduracaktım.

Minton hangi delilleri sunacağını da anlattı. Sanığın adının başharfleri kazılı olan sustalı çakıdan bahsetti. Sanığın sol elinde kan izi bulun duğunu söyledi.

Savunmanın bu delilleri bulandırıp akıl karıştırmaya çalışacağını hatırlatarak jüri üyelerini uyarmayı da ihmal etmedi.

"Karşımızda çok net bir şekilde belirlenmiş, her şeyin apaçık ortada olduğu bir dava var," diye toparladı. "Evine girdiği bir kadına saldıran bir adam var. Niyeti, bu kadına tecavüz ettikten sonra öldürmek. Bu kadının bugün hâlâ sağ ve başına geleni anlatabilecek olması, Tanrı'nın bir lütfüdür."

Minton konuşmasını jüri üyelerine teşekkür ederek bitirdi ve savcılığa ayrılan masasına döndü. Yargıç Fullbright saatine bir göz attıktan sonra bana baktı. Saat on bir kırktı. Duruşmaya ara vermekle, bana açış konuşmamı yaptırmak arasında kararsız gibiydi. Yargıcın başlıca görevlerinden biri de jüriyi idare etmektir. Jürinin rahat olduğunu ve dikkatini verebilir durumda olduğunu bilmek zorundadır. Çoğu zaman da bu, kısalı uzunlu fakat sık sık ara vermekle sağlanır.

Connie Fullbright'i en az on iki yıldan beri tanıyordum, yargıç olmadan çok önce. Hem savcı hem avukat olarak çalışmıştı. Her iki tarafı da iyi bilirdi. Mahkemeye saygısızlık

kararlarını biraz acele vermesi dışında iyi bir yargıçtı ve adildi... ama hüküm verene dek. Fullbright'in mahkemesine girerken savcıyla eşit durumda olduğunuzu bilirdiniz. Ama eğer jüri müvekkilinizi suçlu bulduysa, en kötüsünü beklemeliydiniz. Fullbright bu bölgede en sert hükümleri vermesiyle ünlüydü. O duruşmayla zamanını boşuna harcadınız diye sanki sizi ve müvekkilinizi cezalandırır gibi davrandı. Hüküm kurallarında eğer herhangi bir esneklik varsa, hapis olsun gözetim süresi olsun, Fullbright en ağır hükmü vermeyi seçerdi. Van Nuys mahkeme binasında çalışan savunma avukatları ona Yargıç Balyoz adını takmışlardı.

"Bay Haller," dedi yargıç. "Konuşmanızı daha sonra mı yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, sayın yargıç, ama işim uzun sürmeyecek."

"Pekâlâ," dedi yargıç. "O halde sizi dinler, sonra da Öğle tatili veririz."

Doğrusu, konuşmamın ne kadar süreceğini bildiğim yoktu. Minton'un sunumu kırk dakika sürmüştü, benimkinin de aşağı yukarı o kadar tutacağını biliyordum.

Yargıca kısa süreceğini söylemiştim, çünkü jüri üyelerinin akıllarında sadece savcının anlattıklarıyla yemeğe gitmelerini, hamburgerlerini ve tonbalıklı salatalarını yerken sadece bunu düşünmelerini istemiyordum.

Kalkıp savcılık masasıyla savunma masası arasında bulunan kürsüye yürüdüm. Epey eski olan bina son zamanlarda yenilenmişti, yenilenen alanlar içerisinde de mahkeme salonu vardı. Yargıç kürsüsünün iki yanında ikiz jüri locaları vardı. Kürsünün arkasındaki duvar dahil, her şey san ahşap kaplamaydı. Yargıç odasına açılan kapı bile kaplamayla örtülmüştü, tokmağı görünmese, kapı olduğu, anlaşılmayacaktı bile.

Fullbright duruşmalarını federal yargıçlar gibi yönetirdi. Savcı da savunma avukatı da izin almadan tanıklara ve jüri locasına hiçbir zaman yaklaşamazdı.

Sadece kürsülerinden konuşmak zorundaydılar.

Kürsüye çıktığım zaman jüri locası benim sağımda, savcılık masasına daha yakın bir yerde kalıyordu. Bu benim işime gelirdi. Roulet'e çok yakından bakmalarını istemiyordum. Onlar için biraz gizemli kalması daha doğruydu.

"Jürinin değerli bay ve bayan üyeleri," diye başladım. "Benim adım Michael Haller ve bu duruşmada Bay Roulet'i temsil edeceğim. Size iyi bir haber vereyim, bu duruşma büyük ihtimalle çok çabuk bitecek. Sadece birkaç gününüzü alacağız, o kadar. Sonunda sizleri seçme işinin, davanın her iki yanını sunacağımız zamandan daha uzun sürmüş olduğunu göreceksiniz. Savcı Bay Minton bu sabah bütün zamanını delillerin ne anlama geldiğini ve Bay Roulet'in gerçekten kim olduğunu anlatarak geçirdi. Size tavsiyem, arkanıza yaslanıp oturmanız ve delilleri dinledikten sonra sağduyunuzu kullanarak bunların ne anlama geldiğini ve Bay Roulet'in gerçekten kim olduğuna karar vermeniz."

Gözlerimi sürekli jüri üyeleri üzerinde gezdiriyor, notlarıma hiç bakmıyordum.

İçimden geldiği gibi konuştuğumu sanmalarını istiyordum.

"Genellikle açış konuşmamı sonraya saklarım. Bir ceza duruşmasında açış konuşması için savunmanın iki tercihi vardır ya Bay Minton'un yaptığı gibi duruşmanın başında yapar ya da savunma dosyası sunulurken. Normal olarak ben ikinci yolu tercih ederim. Bekleyip bütün savunma tanıkları ve delilleri sunulmadan önce konuşmamı yaparım. Ama bu dava farklı. Farklı, çünkü savcılığın dosyası aynı zamanda savunmanın da dosyası olacak. Elbette olayı savunmanın tanıklarından da dinleyeceksiniz, fakat bu davanın kalbi ve ruhu savcılığın delilleriyle

tanıkları olacak ve sizin bunları nasıl yorumladığınıza dayanacak. Sizi temin ederim ki, Bay Minton'un az önce özetlediği delillere ve olaylara baktığınız zaman, onun söylediğinden çok farklı bir gerçekle karşılaşacaksınız. Ve sıra savunmanın dosyasını sunmaya gelince, belki bu sunuma gerek bile kalmayacaktır."

Gözümün ucuyla skor tutucusuna baktım; harıl harıl not tutuyordu.

"Sanırım bu hafta içinde burada öğreneceğiniz şey, bu davanın özetle bir kişinin eylemleri ve motivasyonundan ibaret olduğudur. Bir fahişe, her halinden varlıklı olduğu belli bir adamı gözüne kestiriyor ve onu hedef seçiyor. Kanıtlar bunu açıkça göstereceği gibi, savcılığın tanıkları tarafından da doğrulanacak."

Minton yerinden fırlayıp itiraz etti; savcılığın baştanığını asılsız ithamlarla gözden düşürmeye çalıştığımı öne sürdü. Bu itirazın yasal bir dayanağı yoktu. Jüriye mesaj göndermek için amatörce bir girişimdi. Yargıç ikimizi de kürsüye çağırdı.

Yargıç önündeki mikrofonu kapatarak jürinin kürsüde konuşulanları işitmesini engelledi Sonra da Minton'un canına okudu. Eli çabuk bir cellat gibiydi.

"Bay Minton, suç davalarında yeni olduğunuzu biliyorum ve galiba dava boyunca sizi eğitmek zorunda kalacağım. Fakat sakın bir daha benim duruşma salonumda açış konuşması yapılırken itiraz etmeyin. Savunmanın delil sunduğu falan yok. İştierse annenizi sanık lehine tanık olarak getireceğini söylesin, benim jürim önünde itiraz etmeyeceksiniz."

"Sayın yargıç..."

"Hepsi bu kadar. Yerinize dönün."

Yargıç tekrar koltuğunu kürsünün orta yerine çekti ve mikrofonu açtı. Minton'la ben de tek laf etmeden yerlerimize döndük.

"İtiraz reddedildi," dedi yargıç. "Devam edin Bay Haller ve işinizi çabuk bitireceğinizi söylediğinizi unutmayın."

"Teşekkür ederim, sayın yargıç. Çabuk bitireceğim."

Notlarıma kısa bir bakış attıktan sonra tekrar jüriye döndüm. Minton'un bir daha itiraz edemeyeceğini bildiğim için konuşmamı biraz daha sertleştirdikten sonra toparlamaya karar verdim.

"Sayın jüri üyeleri, asıl işiniz bu davada gerçek avcının kim olduğuna karar vermek olacak. Tertemiz siciliyle başarılı bir işadamı olan Bay Roulet mi, yoksa seks karşılığı erkeklerden para alan bir fahişe mi? Mağdur olduğu iddia edilen kişinin, bu sözde saldırı öncesinde başka bir erkekle fahişelik ilişkisinde bulunduğunu kanıtlayan bir delil göreceksiniz. Başka bir delil size bu, sözde-ölüm-tehditli saldırı sonrasında onun tekrar işine döndüğünü ve seks hizmeti verdiğini gösterecek."

Minton'a şöyle bir baktım. Gözlerini önündeki masaya dikmiş ağır ağır başını iki yana sallıyordu. Hemen yargıca döndüm.

"Sayın yargıç, lütfen savcıya jüri önünde gösteri yapmayı bırakmasını söyler misiniz? Kendisi açış konuşmasını yaparken ben ne bir itirazda bulundum ne de jürinin dikkatini dağıtacak bir şey yaptım."

"Bay Minton," dedi yargıç. "Kıpırdamadan oturun ve savunmanın size gösterdiği nezaketi siz de ona gösterin."

"Peki, sayın yargıç," dedi Minton cılız bir sesle.

Jüri şimdiye dek savcının iki kez tokatlandığını görmüştü ve daha açış konuşmaları safhasındaydık. Bu iyiye işaretti ve bana yeni bir güç verdi. Jüriye döndüğümde skor tutucunun hâlâ yazmakta olduğunu fark ettim.

"Son olarak, savcılığın kendi tanıklarından duyacağınız ifadeler bu davanın çoğu fiziksel delili için pekâlâ kabul edilir bir açıklama sağlayacaktır. Bay Minton'un sözünü ettiği kan izi ve bıçaktan bahsediyorum. Savcılığın dosyası birer birer veya bütünüyle ele alındığı zaman müvekkilimin suçlu olup olmadığı hak-

kında sizde akla yatkın bir şüpheden fazlasını sağlayacaktır. Şunu not edebilirsiniz. Bu davanın sonunda tek bir seçeneğiniz olduğunu göreceksiniz. O da, Bay Roulet'i bu iddia karşısında suçsuz bulmak olacak. Teşekkür ederim."

Masama dönerken Lorna'ya göz kırptım. İyi konuştuğumu belirtmek istercesine başını salladı. Sonra onun iki sıra arkasında oturan iki kişi dikkatimi çekti. Lankford ve Sobel. Ben galeriye baktıktan sonra gelip oturmuş olmalıydılar.

Yerime otururken müvekkilimin iki başparmağıyla yaptığı zafer işaretini görmezlikten geldim. Kafam iki dedektife takılmıştı, salonda ne işleri vardı? Beni mi izliyorlardı? Beni mi bekliyorlardı?

Yargıç, jüriye öğle tatili verdi; skor tutucu ve diğer üyeler salondan çıkarlarken herkes ayağa kalktı. Onlar çıktıktan sonra Minton kürsüye gelmek için izin istedi.

İtirazının nedenini açıklamak ve aldığı hasarı biraz onarmak istiyordu. Yargıç, hayır, dedi.

"Ben acıktım, Bay Minton ve zaten artık bu geride kaldı. Siz de yemeğe gidin."

Yargıç gittikten sonra mahkeme salonunu bir gürültü kapladı. Not defterimi çantama koydum.

"Çok iyiydi," dedi Roulet. "Bence oyunda şimdiden öne geçtik."

Ölü gözlerle baktım. "Oyun değil bu."

"Biliyorum. Sadece bir deyim. Baksana, annem ve Cecil ile yemek yiyeceğiz.

Bize katılmanı isteriz."

Başımı iki yana salladım. "Seni savunmak zorundayım, Louis, ama yemeğimi seninle birlikte yemek zorunda değilim."

Çantamdan çek defterimi çıkarıp onu orada bıraktım. Masanın etrafından dolaşıp beş yüz dolarlık çeki yazmak için mahkeme kâtibinin bulunduğu yere gittim.

Mahkemeye saygısızlık tebligatından sonra barodan gelecek uyarı beş yüz dolardan daha çok canımı yakıyordu.

İşimi bitirdikten sonra kapıda Lorna'yı yüzünde bir gülücükle beni beklerken buldum. Birlikte yemek yiyecektik sonra o telefonlarıma bakmak üzere evine dönecekti. Üç gün sonra tekrar işe başlamış olacaktım ve bana yeni müvekkiller lazımdı. Takvimin dolması için Lorna'ya güveniyordum.

"Bugün ben sana yemek ısmarlasam iyi olacak," dedi Lorna. "Bu çok hoş olur," dedim.

Çıkmadan önce Lankford ve Sobel'in oturmuş oldukları sıraya baktım.

Gitmişlerdi.

29

Öğleden sonraki oturumda savcılık iddianamesini sunmaya başlarken, Ted Minton'un stratejisi belli olmuştu. İlk dört tanık, 911 polis-imdat santral memuru, Regina Campo'nun imdat çağrısına giden devriye polisleri ve Campo hastaneye sevk edilmeden önce onun ilk tedavisini yapan sağlık görevlisiydi. Savunmanın stratejisine önlem olarak Minton öncelikle Campo'nun vahşi bir saldırıya uğradığını ve bu olayda gerçekten mağdur olduğunu vurgulamak istiyordu. Kötü bir taktik değildi doğrusu. Çoğu davada işe yarardı.

911 santral memuru, Campo'nun imdat çağrısının ses kaydını sunması ve jüriyi olaya ısıtması için kullanılıyordu. İmdat çağrısının metni de basılıp çoğaltılmış ve cızırtılı ses kaydını dinlerken gözleriyle takip etmeleri için jüri üyelerine dağıtılmıştı. Metin varken ses kaydına gerek yok, diye itiraz ettim, ama daha Minton karşı koymadan yargıç itirazımı reddetti. Ses kaydını

dinlerken, jüri üyeleri Campo'nun yardım isteyen çığlıklarından çok etkilendiler. Kadının sesi gerçekten duyduğu dehşeti yansıtıyordu. Minton, jürinin bunu duymasını istiyordu ve istediği gibi olmuştu. Santral memurunu çapraz sorguya çekmeye cesaret edemedim, çünkü bu Minton'a ses kaydını bir daha dinletme fırsatı verebilirdi.

Daha sonra kürsüye gelen devriye memurları farklı ifadeler verdiler, çünkü imdat çağrısı üzerine gittikleri adreste farklı işler yapmışlardı. Biri aşağıda mağdur ile birlikte kalırken diğeri eve girip Campo'nun komşularının üstüne çıkıp oturdukları Louis Roulet'e kelepçe takmıştı.

Kadın polis, Vivian Maxwell, Campo'yu üstü başı dağılmış, yaralı ve son derece korkmuş olarak tarif etti. Campo'nun ona sürekli olarak saldırgan yakalandı mı, emniyette miyim, diye sorduğunu söyledi. Her iki sorusuna da olumlu cevaplar almasına rağmen Campo'nun korkusu geçmemiş, hatta bir ara polis memurundan tabanca kılıfını açık tutmasını, Çünkü saldırganın kurtulup tekrar gelmesinden korktuğunu söylemişti. Minton tanıkla işini bitirince, bu duruşmadaki ilk çapraz sorgumu yapmak üzere ayağa kalktım.

"Memur Maxwell," diye başladım. "Bu süreç içinde Bayan Campo'ya başına gelenleri hiç sordunuz mu?"

"Evet, sordum."

"Tam olarak ona ne sordunuz?"

"Ona ne olduğunu ve bunu kimin yaptığını sordum. Yani onu kimin yaraladığını sordum."

"Size ne dedi?"

"Bir adamın gelip kapısını çaldığını, kapıyı açtığı zaman da onu yumruklamaya başladığını söyledi. Adam, ona birkaç kere vurduktan soma bıçağını çıkarmış."

"Onu yumrukladıktan sonra mı bıçak çıkardığını söyledi?"

"Evet, böyle söyledi. Bu sırada korku içindeydi ve yaralıydı."

"Anlıyorum. Size adamın kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, adamı tanımadığım söyledi."

"Siz adamı tanıyor mu, diye özellikle sordunuz mu?"

"Sordum. Hayır, dedi."

"O halde saat yirmi ikide hiç tanımadığı birisine kapısını açmış."

"O şekilde anlatmadı."

"Ama adamı tanımadığını söylemiş, değil mi?"

"Bu doğru. Aynen öyle söyledi. 'Kim olduğunu bilmiyorum,' dedi."

"Siz bunu raporunuza yazdınız mı?"

"Evet, yazdım."

Devriye polisinin raporunu savunmanın delili olarak beyan ettikten sonra jürinin duyması için Maxwell'e bazı bölümlerini yüksek sesle okuttum. Bunlar Campo'nun saldırı için bir kışkırtma olmadığını ve bir yabancı tarafından yapıldığını anlattığı bölümlerdi.

"Mağdur ona saldıran adamı tanımıyor ve saldırının neden yapıldığını bilmiyor," diye rapordan okudu Maxwell.

Daha sonra Maxwell'in partneri John Santos ifade verdi. Jüriye Campo'nun tarifiyle onun dairesine çıktığını ve burada, giriş holünde, yerde yatan bir adam bulduğunu anlattı. Adam yarı baygındı ve Campo'nun iki komşusu, Edward Turner ve Ronald Atkins tarafından yere mıhlanmıştı. Bu kişilerden biri yerdeki adamın göğsüne, diğeri bacaklarının üstüne oturmuştu.

Santos yerde yatan adamın sanık Louis Ross Roulet olduğunu ifade etti.

İfadesine göre Roulet'in elbisesinde ve elinde kan vardı. Bir beyin sarsıntısı veya buna benzer bir kafa yaralanması sonucu kendisine söylenenlere karşılık veremiyordu. Santos, onu yüzüstü

çevirerek bileklerini arkadan kelepçeledi. Daha sonra kemerindeki plastik delil poşetini çıkarıp Roulet'in kanlı eline geçirdi.

Santos ifadesinde Roulet'i yerde tutan adamlardan birinin ağzı açık durumda bir sustalı çakı verdiğini söyledi. Çakının bıçak kısmında ve sapında kan vardı.

Santos jüriye bunu da plastik poşete koyup daha sonra olay yerine gelen Dedektif Martin Booker'a verdiğini söyledi.

Çapraz sorgulamada Santos'a sadece iki soru sordum.

"Memur bey, sanığın sağ elinde kan var mıydı?"

"Hayır, sağ elinde kan yoktu, olsaydı o eline de poşet geçirirdim."

"Anlıyorum. Demek ki, sadece sol elde kan var ve sapında kan olan bir sustalı çakı. O halde, eğer bu bıçak sanığın elindeyse, sizce sol elinde olması gerekmez miydi?"

Minton itiraz etti; Santos bir devriye polisiydi ve bu soru onun uzmanlık alanı dışındaydı. Ben de bu sorunun uzmanlık değil sadece biraz sağduyu gerektirdiğini ileri sürdüm. Yargıç itirazı reddetti ve kâtip soruyu tanık için bir kez daha okudu.

"Bence de öyle," dedi Santos.

Sırada sağlık görevlisi Arthur Metz vardı. Jüriye, Campo'nun davranışını ve onu saldırıdan yarım saat sonra muayene ettiği zaman yaralarının ne durumda olduğunu anlattı. Gördüğü kadarıyla mağdur yüzüne en az üç etkili darbe almıştı.

Ayrıca boynunda da küçük bir delik vardı. Yaraların tümünü yüzeysel, fakat can yakıcı olarak tanımladı. Campo'nun, daha ilk gün görmüş olduğum büyütülmüş yüz resmi jürinin önüne yerleştirilen şövalede sergilendi. Gerçek boyutlarından daha büyük bir resimle fotoğrafın önyargı doğuracağını ileri sürerek itiraz ettim. Yargıç Fullbright itirazımı reddetti.

Metz'i çapraz sorgulama sıram gelince az önce itiraz ettiğim resmi ben kullandım.

"Yüzüne en az üç darbe almıştı, derken, 'darbe' ile neyi kastediyordunuz?" diye sordum.

"Yüzüne bir şey ile vurulmuştu. Ya yumrukla ya da ucu küt bir nesneyle."

"Yani, birisi yüzüne üç kere vurmuş. Lütfen bu lazer işaretleyiciyle jüriye fotoğraf üstünde darbelerin yerini gösterir misiniz?"

Gömlek cebimden lazer işaretleyicisini çıkarıp yargıcın görmesi için elimi kaldırdım. Yargıç izin verince bunu Metz'e götürdüm. Metz aletin kırmızı noktasıyla Campo'nun yaralı yüzünde darbeleri aldığına inandığı noktalan belirledi. Sağ gözünü, sağ yanağını ve ağzının ve burnunun sağ yanındaki bir alanı çember içine aldı.

"Teşekkür ederim," dedim, lazer işaretleyiciyi alıp kürsüye dönerek. "O halde, eğer mağdur yüzünün sağ tarafına üç darbe almışsa, bu darbeler saldırganın sol tarafından gelmiş olmalı, değil mi?

Minton bir kez daha sorunun tanığın uzmanlık alanı dışında olduğunu ileri sürerek itiraz etti. Ben de yine bunun sağduyu işi olduğunu söyledim ve yargıç bir kez daha savcının itirazını reddetti.

"Eğer saldırgan mağdurun karşısındaysa, ona soldan vurması gerekirdi, ama tabi, elinin tersiyle vurmadıysa," dedi Metz. "O taktirde sağ eliyle vurmuş olabilir."

Metz bu açıklamayı yaptığı için memnundu. Belli ki savcılık makamına yardım ettiğini sanıyordu, fakat bu gayreti o kadar art niyetliydi ki, aslında savunmaya yardımcı olmaktaydı.

"Yani, Bayan Campo'ya saldıran kişinin elinin tersiyle vurarak onu bu derecede yaraladığım mı söylüyorsunuz?"

Lazerin kırmızı noktasını sehpada duran yüz resminde dolaştırdım. Metz, savcıya pek yardımcı olamadığım anlamış olacak, sadece omuzlarını silkti.

"Her şey ihtimal dahilinde," dedi.

"Her şey ihtimal dahilinde," diye tekrarladım. "Peki, bu yaraların sol elle doğrudan atılan yumruklar dışında başka bir şeyden gelme ihtimalini düşünebiliyor musunuz?"

Metz yine omuzlarını silkti. Pek etkileyici bir tanık değildi; özellikle de ifadelerinde çok kesin bilgi veren iki devriye polisi ve santral memurundan sonra...

"Ya Bayan Campo yumruğuyla kendi yüzüne vurduysa? O zaman sağ elini mi kullan..."

Minton hemen itiraz etti.

"Sayın yargıç, bu ne rezalet! Mağdurun bunu kendi kendisine yaptığını ima etmek sadece mahkemeye değil, şiddet kurbanı olmuş herkese hakarettir. Bay Haller iyice alçalmış..."

"Tanık her şey ihtimal dahilinde demişti," diye karşı çıktım. "Sadece ne olduğunu araştırmaya..."

"İtiraz kabul edildi," dedi Fullbright noktayı koyarak. "Bay Haller, eğer ihtimalleri araştırma ötesinde bir savınız yoksa o konuya bir daha girmeyin."

"Anlaşıldı, sayın yargıç," dedim. "Başka sorum yok."

Yerime otururken jüriye bir göz attım ve o anda hata ettiğimi anladım. Olumlu giden çapraz sorgulamamı olumsuz etkiyle bitirmiştim. Saldırganın solak olduğunu göstermekle kazandığım puan, mağdurun yüzündeki yaraları kendisinin yapmış olabileceğini ima etmemle silinivermişti. Paneldeki üç kadın, bana pek de iyi bakmıyorlardı.

Yine de işin olumlu yanına odaklanmaya gayret ettim. Campo tanık kürsüsüne gelmeden ve ben de bu soruyu ona sor-

madan önce jürinin bu konudaki duygularını Öğrendiğim iyi olmuştu.

Roulet, bana doğru eğildi. "Bu neydi şimdi?"

Ona cevap vermeden sırtımı döndüm ve salonu gözlerimle taradım.

Neredeyse boş gibiydi. Lankford ve Sobel gelmemişlerdi, muhabirler de yoktu. Az sayıda izleyici vardı. Emekliler, hukuk öğrencileri ve kendi duruşmaları başlayana dek dinlenmek için gelmiş birkaç avukat. Bu seyircilerin arasında başsavcının ofisinden bir casus olduğuna emindim. Ted Minton işi tek başına yürütüyor olabilirdi, fakat patronu hem onu hem de davanın gidişatım kontrolü altında tutmak isterdi. Ben jüriyi olduğu kadar bu casusu da etkilemeye çalışıyordum. Duruşma sonunda başsavcının makamında biraz panik havası estirebilirsem, bu mutlaka Minton'a da yansırdı. Genç savcıyı aşın önlemler almaya zorlamam gerekiyordu.

Öğleden sonraki oturum iç bayıltan bir şekilde sürdü. Tempo ayarlaması ve jüri yönetimi hakkında Minton'un öğreneceği çok şey vardı ve bu bilgi de ancak mahkeme salonu tecrübesiyle edinilirdi. Ben gözlerimi gerçek yargıçlar olan jüri üyelerinden ayırmıyordum. Birbiri ardına gelen tanıkların ifadeleri 6 Mart gecesi olanlar hakkında küçük ayrıntılar sağlamaktan öteye geçmezken, jüri üyelerinin yüzlerinden iyice sıkıldıkları belli oluyordu. Yüzüme onlarınki gibi sıkkın bir ifade verip çapraz sorgulama sıramda çok az soru sordum.

Minton'un en kuvvetli kozlarını ikinci güne sakladığı belli oluyordu.

Soruşturmayı yöneten Dedektif Martin Booker bütün ayrıntıları toparlayacak ardından da mağdur Regina Campo jürinin yüreğine hitap edecekti. Bu formül, deliller ve duygusal hitap

davaların yüzde doksanında işe yaramıştı, ama birinci günün temposunu da çok fazla düşürüyordu.

Günün son tanığı çağrılınca sıkıcı hava biraz dağılmaya başladı. Minton, 6 Mart gecesi Regina Campo'yu Morgan Barı'nda bulup onunla evine giden Charles Talbot'u çağırdı. Talbot'un savcılık iddianamesine katkısı yok denecek kadar azdı.

Sadece evinden ayrıldığında Campo'nun sağlıklı ve yaralanmamış olduğunu söylemesi için çağrılmıştı. O kadar. Ama onun gelişiyle duruşma bîrden renklendi, çünkü Talbot sıradışı hayat süren bir adamdı ve jüri üyeleri de farklı hayat tarzlarına büyük ilgi duyarlardı.

Talbot saçları kimseyi aldatamayacak biçimde sarıya boyanmış, elli beş yaşında bir adamdı. Her iki kolu da solmaya yüz tutmuş Bahriyeli dövmeleriyle kaplıydı. Yirmi beş yıl önce boşanmıştı ve yirmi dört saat açık kalan Kwik Kwik adında bir dükkânı vardı. İşinden kazandığı para rahat bir yaşam sürmesini sağlıyordu. Warner Center'da bir dairesi, son model bir Corvette'si ve şehrin profesyonel seks satıcılarıyla sıkça bir arada olduğu bir gece hayatı vardı.

Minton sorgulamasının başında bu bilgileri çıkarırken jüri tam anlamıyla Talbot üzerine kilitlenmişti. Savcı onu 6 Mart gecesine getirdiği zaman Talbot, Morgan Barı'nda Reggie Campo'yla nasıl buluştuğunu anlattı.

"O gece onunla o barda karşılaşmadan önce Bayan Campo'yu tanıyor muydunuz?"

"Hayır, tanımıyordum."

"Nasıl oldu da onunla orada karşılaştınız?"

"Onu arayıp birlikte olmak istediğimi söyledim, bana, Morgan Barı'nda buluşmayı teklif etti, ben de, kabul ettim."

"Onu nasıl aradınız?"

"Telefonla."

Jüri locasından gülüşmeler duyuldu.

"Pardon. Onu aramak için telefon kullandığınızı anlıyorum. Onunla nasıl temas kuracağınızı nereden biliyordunuz, demek istedim."

"Web sitesinde reklamını gördüm, hoşuma gitti, telefon açtım ve buluşmak üzere sözleştik. Hepsi bu. Telefonu web sitesindeki reklamında yazılı."

"Ve Morgan Barı'nda buluştunuz."

"Evet, bana randevularını hep orada verdiğini söyledi. Ben de oraya gittim. Bir, iki kadeh içki içtik, biraz çene çaldık, birbirimizden hoşlandık ve anlaştık. Onun peşinden evine gittim.

"Evine girdikten sonra cinsel ilişkide bulundunuz mu?"

"Tabi, bulundum. Oraya bunun için gitmiştim."

"Ve ona para ödediniz, değil mi?"

"Tam dört yüz dolar. Değmişti doğrusu."

Erkek üyelerden birinin yüzünün kızardığını fark edince, Önceki hafta üye seçiminde doğru karar verdiğimi anladım. Bu adamı istemiştim, çünkü üye adaylarıyla görüşme yapıldığı sırada beklerken okumak üzere yanında bir in*cil* getirmişti. Minton sadece adaylarla konuşmaya odaklandığı için bunu gözünden kaçırmıştı. Ama ben in*cil'i* görmüştüm ve adamın sırası geldiğinde birkaç soru sormuştum. Minton, onu jüriye kabul edince ben de etmiştim. Mesleği nedeniyle onu mağdurun aleyhine çevirebileceğimi düşünüyordum. O anda yüzünün kızarması da haklı olduğumu gösteriyordu.

"Bayan Campo'nun evinden çıktığınızda saat kaçtı?"

"Yirmi bir elli beş civarında," dedi Talbot.

"Evine başka bir ziyaretçi beklediğini söyledi mi?"

"Hayır, öyle bir şey söylemedi. Aslında, o gece artık işini bitirmiş gibi davranıyordu."

Hemen kalkıp itiraz ettim. "Bay Talbot, Bayan Campo'nun davranışlarından ne planladığını anlayamaz."

"İtiraz kabul edildi," dedi yargıç, Minton karşı koymadan. Savcı sorgulamasına devam etti.

"Bay Talbot saat yirmi iki olmadan biraz önce evinden çıktığınız sırada Bayan Campo'nun fiziki durumunu tarif edebilir misiniz?"

"Tamamen tatmin olmuş

durumdaydı."

Salonda kahkahalar patlarken Talbot'un yüzü gururla ışıldadı. İn*cirli* adama baktım; çenesi kenetlenmiş gibiydi.

"Bay Talbot," dedi Minton. "Mağdurun fiziki durumunu kastettim, yani ondan ayrıldığınız zaman yaralı mıydı, bir yeri kanıyor muydu?"

"Hayır, gayet iyiydi. Ondan ayrıldığım zaman akordu yerinde bir keman gibiydi.

Bunu biliyorum çünkü akordunu ben yapmıştım."

Talbot yaptığı benzetmeden memnun, gülümsedi. Bu kez salonda kimse gülmedi. Yargıç artık onun konuşma biçiminden iyice rahatsız olmuştu; renkli yorumlarını kendisine saklamasını söyleyerek sertçe uyardı.

"Özür dilerim, yargıç."

"Bay Talbot," dedi Minton. "Ondan ayrıldığınız zaman Bayan Cam-po herhangi bir şekilde yaralı değil miydi?"

"Hayır, değildi."

"Bir yeri kanıyor muydu?"

"Hayır."

"Ona vurdunuz mu ya da canını yaktınız mı?"

"Hayır. Karşılıklı zevk aldığımız bir ilişki olmuştu. Kimsenin canı yanmadı."

"Teşekkür ederim, Bay Talbot."

Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika notlarıma bakar gibi yaptım. Doğrudan sorgulamayla çapraz sorgulama arasında kesin bir çizgi olsun istiyordum.

"Bay Haller," diye uyardı yargıç. "Tanığı çapraz sorgulamak istiyor musunuz?"

Ayağa kalkıp kürsüye doğru yürüdüm. "Evet, sayın yargıç, istiyorum."

Notlarımı kürsüye koyup gözlerimi Talbot'un yüzüne diktim. Bana tatlı tatlı gülümsüyordu, ama birazdan benden nefret edeceğine emindim.

"Bay Talbot, siz sağ ellinizi mi kullanırsınız yoksa solak mısınız?"

"Solağım."

"Solaksınız," diye tekrarladım. "Peki, 6 Mart gecesi Regina Campo'nun evinden çıkmadan önce sizden art arda yüzüne yumruk atmanızı istediği doğru değil mi?"

Minton ayağa fırladı.

"Sayın yargıç, bu tarz bir sorgulamanın gerekçesi yok. Bay Haller böyle rezilce iddialarla suyu bulandırmaya çalışıyor." Yargıç, bana bakarak buna cevap vermemi bekledi.

"Sayın yargıç, açış konuşmamda da belirttiğim gibi, bu savunma teorimizin bir parçası oluyor."

"Peki, izin veriyorum. Yeter ki, fazla uzatmayın, Bay Haller."

Soru Talbot'a okunduğu zaman yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

"Bu doğru değil. Hayatımda hiçbir zaman bir kadının canım yakmadım."

"Ona yumruğunuzla üç kere vurdunuz, değil mi, Bay Talbot?"

"Hayır, vurmadım. Yalan bu."

"Hayatınızda hiçbir zaman bir kadının canını yakmadığınızı söylediniz."

"Evet. Hiçbir zaman."

"Shaquilla Barton adında bir fahişeyi tanıyor musunuz?" Talbot bir süre düşündükten sonra, "Hayır, hatırlayamadım," dedi. "Verdiği hizmetin reklamını yaptığı web sitesinde Shaquilla Shackles adım kullanıyor. Şimdi hatırlar gibi oldunuz mu, Bay Talbot?"

"Galiba, evet."

"Onun fahişelik hizmetlerini hiç kullandınız mı?"

"Evet, bir kere."

"Ne zaman oldu bu?"

"Geçen yıldı herhalde. Belki daha önce."

"O olayda onun canını yaktınız mı?"

"Hayır."

"Eğer bu kadın bu salona gelip sol elinizle ona yumruk atarak canını yaktığınızı söylerse, yalan mı olur?"

"Elbette yalan olur. O kadını denedim ve o sert muamele işinden hoşlanmadım. Ben düzgün bir adamım. Ona dokunmadım."

"Ona dokunmadınız mı?"

"Yani, ona vurmuş veya herhangi bir şekilde canını yakmış değilim."

"Teşekkür ederim, Bay Talbot."

Yerime oturdum. Minton da başka soru sormaya gerek görmeyince yargıç, Talbot'u gönderdi. Minton yargıca iki tanığının daha olduğunu fakat onların ifadelerinin uzun sürebileceğini söyledi. Yargıç Fullbright saatine baktıktan sonra o gün için oturumu paydos etti.

İki tanık kalmıştı. Bunlar Dedektif Booker ve Reggie Campo olmalıydı.

Göründüğü kadarıyla, Minton tedavi programına gönderdiği hapishane gammazını tanık olarak kullanmayacaktı. Dwayne Corliss'in adı savcılığın tanık listesinde veya delil paylaşımı dosyasında hiç geçmemişti. Minton belki de Öldürülmeden önce Raul'un, Corliss hakkında öğrendiklerini haber almıştı. Şu ya da bu şekilde Corliss savcılık tarafından kullanılmayacaktı. Benim de bu durumu değiştirmem gerekiyordu.

Kâğıtlarımı ve evraklarımı çantama koyarken Roulet'le konuşmak için kendimi zorladım. Dönüp ona baktım. Ona, gidebilirsin, dememi bekliyordu.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bence çok iyiydin. Akla yatkın şüphe yaratacak birden çok nokta gösterdin."

Çantamı kapadım. "Bugün sadece tohum ektik. Yarın bunlar filiz verecekler, çarşamba günü de çiçek açacaklar. Daha bir şey görmüş değilsin."

Ayağa kalkıp çantamı aldım. İçindeki dava belgeleri ve bilgisayarımla çok ağırdı.

"Yarın görüşürüz."

Salon kapısından çıktım. Cecil Dobbs ve Mary Windsor koridorda Roulet'i bekliyorlardı. Ben koridora çıktığım sırada benimle konuşmak için döndüler, ama ben yanlarından yürüyüp geçtim.

"Yarın görüşürüz," dedim onlara da.

"Bir dakika, bir dakika," diye seslendi arkamdan Dobbs.

Dönüp ona baktım.

"Biz burada çakılı kaldık," dedi Dobbs, bana doğru yürüyerek. "İçeride işler nasıl gidiyor?"

Omuzlarımı silktim. "Şu anda savcının iddianamesi sunuluyor," dedim. "Benim yaptığım tek şey oradan buradan delik açmak. Sanırım yarınki raundu kazanırız.

Çarşamba günü de nakavt ederiz. Şimdi gidip hazırlanmam gerek."

Asansöre geldiğimizde bir grup jüri üyesinin benden önce gelip aşağıya inmek için beklediklerini gördüm. Skor tutucu da aralarındaydı. Asansöre onlarla birlikte binmemek için tuvalete girdim. Çantamı lavabolar arasındaki dolabın üstüne bırakıp ellerimi ve yüzümü yıkadım. Yüzümde davadan kaynaklanan bir stres belirtisi var mı, diye aynaya baktım. Aynı anda hem müvekkiline hem de savcıya karşı mücadele veren bir savunma avukatı için epey sakin ve aklı başında görünüyordum.

Soğuk su iyi gelmişti, tuvaletten çıkarken kendimi daha iyi hissediyordum.

Jüri üyeleri gitmişti. Fakat koridorda, asansörün önünde Lankford ve Sobel, beni bekliyorlardı. Lankford'un elinde katlanmış bir demet belge vardı.

"İşte, buradaymışsın," dedi. "Biz de seni arıyorduk."

30

Lankford'un bana uzattığı belge evimin, ofisimin ve otomobilimin aranması için hazırlanmış bir arama izniydi. Aradıkları nesne, seri numarası 656300081-52 olan .22 kalibrelik Colt Woodsman spor model bir tabancaydı. Yetki belgesine göre bu tabanca 12 Nisan günü işlenen Raul A. Levin cinayetinde kullanılan silahtı. Lankford belgeyi bana uzatırken pis pis sırıtıyordu. Böyle şeyler sanki günlük işimin bir parçasıymış gibi soğukkanlı davranmaya gayret ettim. Ama doğrusu dizlerimin bağı çözülmüştü.

"Bunu nasıl edindiniz?" diye sordum.

Saçma bir durumda sorulmuş saçma bir soruydu.

"İmzalı, mühürlü ve elden verilmiş bir belge," dedi Lankford. "Pekâlâ, nereden başlamak istersin? Otomobilin burada, değil mi?

içinde şoförünle beraber sosyetik fahişeler gibi boy gösterdiğin Lincoln."

Son sayfadaki yargıç imzasına baktım; adını hiç duymamış olduğum Glendale'li bir belediye mahkemesi yargıcıydı. Seçim zamanı polislerin desteğine gerek duyacağını bilen yerel bir yargıca gitmişlerdi. İçinde bulunduğum şoktan çıkmaya çalışıyordum.

"Bu saçmalık," dedim. "Bu izin yetkili bir mahkemeden çıkmamış. Bu belgeyi on dakika içinde iptal ettirebilirim."

"Yargıç Fullbright pekâlâ geçerli buldu," dedi Lankford. "Fullbright mi? Onun bu işle ne ilgisi var?"

"Senin duruşmada olduğunu biliyorduk, biz de önce gidip yargıçtan izin alsak iyi olur diye düşündük. Onun gibi birini kızdırmaya gelmez. Bize, duruşma bittikten sonra arama işini yapabileceğimizi söyledi. Hiç öyle yetkili mahkemeden falan söz etmedi."

Yargıç Fullbright'e öğle tatilinde gitmiş olmalıydılar; onları mahkeme salonunda görmemden sonra. Önce yargıçtan izin almak büyük ihtimalle Sobel'in fikriydi. Yoksa, Lankford gibi biri tam duruşmanın ortasında beni dışarı çıkarmaktan büyük zevk alırdı.

Çabuk düşünmek zorundaydım. Daha anlayışlı olan Sobel'e baktım.

"Üç gün sürecek bir duruşmanın ortasındayım," dedim. "Bu işi perşembeye kadar ertelemenin bir yolu yok mu?"

"Kesinlikle yok," dedi Lankford partnerine izin vermeden. "Aramayı tamamlayana kadar seni gözümüzün önünden ayırmayacağız. Sana tabancayı ortadan kaldırma fırsatı verecek değiliz. Otomobilin nerede bakalım, Lincoln'lü avukat?"

Arama iznini bir daha inceledim. Belgede arama yapılacak otomobil hakkında net bilgi olmak zorundaydı. Şansım vardı.

Belgede Kaliforniya eyaletine kayıtlı NT GLTYI plakalı Lincoln marka otomobilin aranmasına izin veriliyordu. Bu plakayı maçtan Raul'un evine gittiğim zaman birisi görüp kaydetmiş olmalıydı, çünkü o gün kullandığım eski Lincoln'e aitti.

"Evde. Duruşmada olduğum için şoför kullanmam. Buraya bir müvekkilim getirdi, dönüşte de onunla gideceğim. Herhalde şimdi orada beni bekliyordur."

Yalan söylüyordum. O gün kullanmakta olduğum Lincoln mahkeme binasının otoparkındaydı. Fakat polislerin arama yapmasına izin veremezdim, çünkü arka koltuğun kenarında gizlenmiş bir tabanca vardı. Onların aradığı tabanca değildi, ama bunun yerine edindiğim bir silahtı. Raul Levin öldürüldükten ve ben tabanca kutumun boşaltıldığını gördükten sonra korunabilmek için Earl'den bana bir silah bulmasını istemiştim. Earl bu isteğimi hemen yerine getirmişti, fakat silahın geçmişini ve kayıtlı olup olmadığını bilmiyordum. Bunu Glendale polisinden öğrenmeye de hevesli değildim doğrusu.

Fakat neyse ki, şansım vardı ve arama izni aldıkları Lincoln içinde tabanca olanı değildi. Plakası belirtilen Lincoln evdeki garajımdaydı ve limuzin servis şirketine satılmak üzere bekliyordu. Dedektifler bu Linclon'u arayacaklardı.

Lankford arama belgesini elimden kapıp ceketinin cebine soktu.

"Eve nasıl döneceğini dert etme, seni biz götüreceğiz," dedi.

Aşağıya inerken ve mahkeme binasından çıkarken Roulet ve maiyetine rastlamadım. Bindiğimiz otomobil bir Grand Marquis idi. Arka koltukta yol alırken bu marka yerine Lincoln satın almakla ne kadar doğru karar verdiğimi anladım. Lincoln hem daha genişti hem de daha az sarsıyordu.

Direksiyonda Lankford vardı; ben, onun arkasında oturuyordum. Pencereler kapalıydı ve Lankford gürültülü bir şekilde

çiklet çiğniyordu. "Şu arama iznini bir daha görmek istiyorum," dedim. Lankford cevap bile vermedi.

"O belgeyi iyice incelemeden sizi evimden içeri almayacağım. İştierseniz bunu yolda yapar, size zaman kazandırırım. Yoksa..."

Lankford ceketinin cebinden belgeyi çıkarıp arkaya uzattı. Neden isteksiz olduğunu anlıyordum. Polisler arama izni almak için yaptıkları başvuruya bütün soruşturma bulgularım ekleyerek yargıcı muhtemel sebep bulunduğuna ikna etmeye çalışırlar. Hedeflerinin bunu okuması işlerine gelmez, çünkü gizli tutmak istedikleri şeyler bu şekilde açığa çıkmış olabilir.

Belgenin özetlenmiş bölümünü okumaya başladım. Lankford ve Sobel soruşturmalarına iyi başlamışlardı. İkisinden biri, tahminimce Sobel, şansını deneyip adımı Otomatik Silahlar Sistemi'ne girmişti. OSS bilgisayarında benim cinayet silahıyla aynı model ve yapımda bir tabancaya sahip olduğum görülüyordu.

Bu akıllıca atılmış bir adımdı, ama hâlâ muhtemel sebep göstermek için yeterli değildi. Colt firması altmış yıldan beri Woodsman modelini yapmaktaydı. Bu da, aynı silahtan dışarıda milyonlarcasının bulunduğu ve bunların sahibi olarak milyonlarca kişinin de zanlı olduğu anlamına geliyordu.

Dumanı bulmuşlardı. Sonra da başka çıraları birbirine sürterek ateşi yakmışlardı. İzin başvurusunun özetinde söz konusu tabancayı soruşturmacılardan gizlediğim yazılıydı. Ayrıca Levin'in öldürülmesiyle ilgili ilk sorgulanışımda uydurma bir tanık göstermiştim ve dedektifleri yanlış yönlendirmek için Hektor Arrande Moya adında bir uyuşturucu kaçakçısı hakkında sahte bir ipucu vermiştim.

Arama izni çıkarmak için her ne kadar motivasyon gerekli değilse de, özette bu da belirtiliyordu. İddialarına göre Raul Levin

benden zorla soruşturma işleri koparıyordu ben de bu işler tamamlandıktan sonra ona parasını ödememiştim.

Bu iddiaların saçmalığı bir yana, muhtemel sebebin kilit noktası uydurma tanık olayıydı, özette dedektiflere cinayet saatinde evde olduğumu söylemiştim, ama tahmini cinayet saatinden biraz önce telefonuma bırakılan bir mesaj benim o saatte evde olmadığımı, dolayısıyla evde olduğumu kanıtlayacak bir tanığım olmadığını ve benim yalan söylediğimi gösteriyordu.

Özeti yavaş yavaş ikinci kez okurken öfkem iyice kabarmıştı. İzin belgesini yanımdaki koltuğa fırlattım.

"Bir bakıma benim gerçek katil olmayışım çok kötü," dedim. "Nedenmiş o?" diye sordu Lankford.

"Çünkü bu arama izin belgesi paçavra değerinde, bunu ikiniz de biliyorsunuz.

En küçük bir sorgulamada geçersizliği anlaşılır. Size o mesajın ben telefonda konuştuğum sırada geldiğini söylemiştim. Bunu kontrol etmek ve kanıtlamak mümkünken ya üşendiğiniz için ya da Glendale'deki o besleme yargıçtan bile izni çıkarmanız zorlaşır diye yapmadınız. Bilgi saklayarak yalan söylediniz. Bu belge art niyetle hazırlanmış."

Lankford'un arkasında oturduğum için sadece Sobel'in yüzünü görebiliyordum.

Beni dinlerken yüzünde biraz kuşku ifadesi var mı, diye baktım.

"Sonra Raul'un benden zorla iş koparma ve benim ona ödeme yapmamam iması gülünç. Beni nasıl zorluyormuş? Ve ben ona hangi işinin parasını ödememişim? Ondan aldığım her fatura için ödeme yaptım. Siz vakalar üzerinde hep böyle çalışıyorsanız ben bir an önce Glendale'de bir yazıhane açayım. Bu izin belgesini sizin o polis şefinizin poposuna sokacağım."

"Tabanca hakkında yalan söyledin," dedi Lankford. "Ve Levin'e borcun vardı. Muhasebe defterinde kayıtlı. Dört bin dolar."

"Hiçbir şey hakkında yalan söylemedim. Tabancan var mı, diye bana sormadınız ki."

"Bilgi saklayarak yalan söyledin. Az Önce aynı şeyi bize söylüyordun."

"Hadi be sen de!"

"Dört bin dolar."

"Tabi, bir de o dört bin dolar var... ona dört bin doları Ödemek istemediğim için onu öldürdüm," dedim sesime olabildiğince alaycı bir ses tonu yükleyerek. "İşte o noktada beni kıskıvrak yakaladın, dedektif. Motivasyon ortaya çıktı böylece. Ama o dört bin dolar için bana henüz fatura yazmamış olduğunu araştırmak aklına gelmemiştir, herhalde. Veya öldürülmeden bir hafta önce bana fatura ettiği altı bin doları ödemiş olduğumu da bilmiyorsun."

Lankford aldırmıyordu. Ama Sobel'in yüzünde ilk kuşku belirtileri görünmeye başlamıştı.

"Ona ne kadar veya ne zaman ödeme yaptığın önemli değil," dedi Lankford.

"Şantajcıların gözü hiç doymaz. Artık dönüşü olmayan noktaya gelene dek onlara para verirsin. Bu da öyle işte. Dönüşü olmayan nokta."

Hayretler içinde başımı iki yana salladım. "Peki, ona sürekli iş verip dönüşü olmayan noktaya kadar para ödememi sağlayan şey neymiş?"

Lankford ve Sobel bir an bakıştıktan sonra Lankford onaylama anlamında başını salladı.

Sobel yerde duran çantayı açıp içinden bir dosya çıkardı ve bana uzattı.

"Şunlara bir bak," dedi Lankford. "Evin içini araştırırken bunlar gözünden kaçmış. Levin bunu şifoniyerin çekmecesine saklamış."

Dosyayı açtım, içinde 8x10 ebatlarında renkli fotoğraflar vardı. Uzaktan çekilmişti ve tümünde de ben vardım. Fotoğrafçı birkaç gün boyunca Lincoln'ümü takip etmiş olmalıydı. Her bir görüntü birbirinden ayrı hikâyeydi ve beni, ilk bakışta müvekkilim olduğunu anladığım kişilerle gösteriyordu. Bunlar fahişeler, sokaktaki uyuşturucu satıcıları ve Road Saints üyeleriydi. Fotoğraflara tek tek bakınca kuşkulu gibi görünebilirdi, çünkü bir saniyelik ilişkiler dondurulmuş haldeydi. Birinde mini şort içindeki bir erkek fahişe Lincoln'ün arka koltuğundan inerken bir başkasında Teddy Vogel içinde nakit para olan kalın bir zarfı arka pencereden bana uzatırken görünüyordu. Dosyayı kapatıp yanımdaki koltuğa attım.

"Benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi? Raul'un bana bu resimlerle şantaj yaptığını mı söylüyorsunuz? Bunları kullanıp benden haraç mı alıyordu? Bu resimdekilerin hepsi benim müvekkilim. Gerçekten, bu bir şaka mı, yoksa benim atladığım bir şey mi var?"

"Kaliforniya barosu bunu şaka gibi görmeyebilir," dedi Lankford. "Duyduğuma göre baroyla ilişkilerin biraz limoniymiş. Levin bunu biliyordu ve sonuna kadar kullandı."

"İnanılır gibi değil," dedim başımı iki yana sallayarak.

Çenemi tutmak zorunda olduğumu biliyordum. Bu insanlarla konuşarak her şeyi yanlış yapmaktaydım. Sesimi kesip oturmam gerekirdi. Fakat onları ikna etmek için dayanılmaz bir istek vardı içimde. Birçok iddia dosyasının neden polis sorgulama odasında hazırlandığını anlamaya başlamıştım. İnsanlar çenelerini tutamıyorlardı.

Dosyadaki resimleri kafamda oturtmaya çalıştım. Vogel'in bana para zarfını verdiği resim Saints'in Sepulveda'daki striptiz kulübünün otoparkında çekilmişti.

Harold Casey duruşmasından sonraydı. Erkek fahişenin adı Terry Jones'du, nisan ayının ilk haftasında ona bir mahkeme celbi vermeye gitmiş, ertesi günkü oturuma mutlaka gelmesini söylemiştim.

Bütün resimlerin benim Roulet davasını aldığım sabah ile Raul Le-vin'in Öldürüldüğü gün arasındaki zamanda çekildiği belliydi. Ve sonra cinayet mahalline uygun bir şekilde bırakılmıştı... Roulet'in beni kontrol edebilmek için kurduğu tuzağın bir parçasıydı. Polisin Levin cinayetini bana yüklemek için gerek duyacağı her şey sağlanmıştı... cinayet silahı dışında. Tabanca Roulet'te olduğu sürece avucunun içindeydim.

Planın dâhiyane olduğunu kabullenip hayran olmamak mümkün değildi, ama aynı zamanda da içime bir çaresizlik çökmeye başlıyordu. Pencereyi açmak istedim, ama açamadım. Sobel'den rica ettim. Açılan pencereden içeri temiz hava girdi.

Bir süre sonra Lankford dikiz aynasından bana bakıp bir konuşma konusu açtı.

"O Woodsman'm geçmişini araştırdık. Bir zamanlar kime ait olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Mickey Cohen," dedim pencereden dışarısını seyrederek.

"Nasıl oldu da Mickey Cohen'in tabancası senin eline geçti?"

Başımı pencereden çevirmeden cevap verdim.

"Babam avukattı. Mickey Cohen de onun müvekkiliydi."

Lankford bir ıslık çıkardı. Mickey Cohen Los Angeles'ı mesken tutan en ünlü gangsterlerden biriydi. Onun döneminde gangsterler magazin sayfalarında ve dedikodu sütunlarında Hollywood yıldızlarıyla yarışırlardı.

"Ne olmuş peki? Tutup babana bir tabanca mı vermiş?"

"Cohen bir silahlı çatışmayla suçlanıyormuş, savunmasını babam yapmış. Kendini savunduğunu iddia etmiş. Duruşma yapılmış ve babam onun için suçsuz kararı çıkartmış. Silahı kendisine iade edilince de Mickey bunu babama hediye etmiş. Hatıra gibi bir şey."

"Acaba baban Mickey'nin o silahla kaç kişiyi öldürdüğünü düşünmüş müdür?"

"Bilmiyorum. Babamı pek tanımadım."

"Ya Cohen? Onunla hiç tanıştın mı?"

"Babam onu savunduğu zaman ben daha doğmamıştım. Tabanca bana ondan kaldı. Neden bana bıraktığını da bilmiyorum. Öldüğünde ben beş yaşındaydım."

"Sen de büyüyüp baban gibi avukat oldun ve iyi bir avukat olarak gidip bu tabancayı kaydettirdin."

"Çalınırsa falan geri alma imkânı olsun, diye düşünmüştüm. Şuradan Fareholm'a sapacaksın."

Lankford dediğimi yaptı ve evime giden yokuşu çıkmaya başladık. İştie o zaman onlara kötü haberi verdim.

"Beni evime kadar getirdiğiniz için sağ olun," dedim. "Evimi, ofisimi ve otomobilimi istediğiniz kadar arayabilirsiniz, ama şimdiden söyleyeyim, zamanınızı boşa harcarsınız. Sadece yanlış kişiyi aramış olmuyorsunuz; o tabancayı bulamayacaksınız."

Lankford'un başı birden kalktı ve dikiz aynasından bana baktı. "Nedenmiş, avukat bey? Yoksa daha önce onu bir yere mi gizledin?"

"Çünkü tabanca evimden çalındı ve nerede olduğunu bilmiyorum."

Lankford kahkahayı patlattı; gözlerinden neşe okunuyordu.

"Demek çalındı. Çok güzel zamanlama. Ne zaman oldu bu iş?"

"Bilmem. Yıllardan beri tabancaya bakmamıştım bile."

"Polise haber verdin mi veya sigorta şirketine başvurdun mu?"

"Hayır."

"Demek ki, biri gelip senin Mickey Cohen tabancanı çalıyor ve sen bunu polise bildirmiyorsun. Daha önce bize bunu çalınması ihtimaline karşı kaydettirdiğini söylediğin halde. Üstelik avukatsın falan... bu hikâye sana da biraz garip gelmiyor mu?"

"Geliyor, ama bir fark var; kimin çaldığını biliyorum. Bir müvekkilim. Bana tabancayı aldığını söyledi. Eğer ben bunu polise bildirirsem, bu onun tutuklanmasına yol açar ve ben müvekkil-avukat güven ilişkisini ihlal etmiş olurdum. Anlayacağın, bir çeşit kısır döngü bu, dedektif."

Sobel dönüp yüzüme baktı. Galiba bu hikâyeyi hemen oracıkta uydurduğumu düşünüyordu ki, gerçekten Öyleydi.

"Bu söylediklerinin hepsi süslü hukuk palavraları, Haller," dedi Lankford.

"Ama gerçek bu. Geldik. Hemen şu garajın önüne park et."

Lankford garaj girişimin önündeki boşluğa park edip motoru susturdu. Dışarı çıkmadan önce geriye dönüp bana baktı.

"Tabancayı hangi müvekkilin çaldı?"

"Dedim ya, söyleyemem."

"Şu anda tek müvekkilin Roulet, öyle değil mi?"

"Birçok müvekkilim var. Ama sana söyleyemem."

"Bileğindeki prangadan takibini yapıp son zamanlarda senin evine gelip gelmediğini araştıralım mı?"

"İstediğinizi yapın. Aslında buraya geldi. Burada, ofisimde onunla bir kere görüştüm."

"Belki o zaman almıştır."

"Sana onun aldığını söylemiyorum, dedektif."

"Pekâlâ, zaten o pranga Roulet'i, Levin olayında temize çıkarıyor. GPS'yi kontrol ettik. Demek ki, bir tek sen kalıyorsun, avukat bey."

"Siz de zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Birden aklıma Roulet'in prangasıyla ilgili bir şey geldi, ama renk vermemeye çalıştım. Belki yapmış olduğu Houdini sihirbazlık numarasını çözebilecektim. Daha sonra bunu araştırmaya karar verdim.

"Burada oturup duracak mıyız?"

Lankford otomobilden indi. Sonra benim kapımı açtı, çünkü bu otomobilde zanlıları taşıdıkları için kapı içeriden açılmıyordu. Dedektiflere baktım.

"Tabancanın kutusunu göstermemi ister misiniz? Belki boş olduğunu görünce gidersiniz ve boşuna zaman harcamamış oluruz."

"Pek öyle olmayacak, avukat bey," dedi Lankford. "Bu evi baştan aşağıya arayacağız. Ben otomobille ilgilenirken, Dedektif Sobel evden başlayacak."

"Pek öyle olmayacak, dedektif. Bu işler öyle yürümez. Sizlere güvenmiyorum. Arama izniniz garip şu an anladığım kadarıyla sizler de garipsiniz. İkinizi de görebileceğim şekilde birlikte olacaksınız, yoksa buraya ikinci bir gözcü gelene dek bekleriz. Dava yöneticim on dakika içinde burada olabilir. Size gözcülük etmesi için onu buraya getirtebilirim; hazır buradayken ona, Raul Levin'in öldürüldüğü sabah beni arayıp aramadığını da sorarsınız."

Lankford'un yüzü öfke içinde karardı, kendisini güçlükle kontrol eder gibiydi.

Biraz daha bastırmaya karar verdim. Cep telefonumu çıkarıp açtım.

"Şimdi sizin yargıcınızı arayıp ona..."

"Peki, tamam," dedi Lankford. "Otomobille başlarız. Birlikte. Araya araya evin içine geliriz."

"Tamam."

Garajın kilit paneline yürüyüp şifreyi girdim. Garaj kapısı yükselirken içeride teftişe hazır durumda mavi-siyah Lincoln gözükmeye başladı. Plakasında NT GLTY yazılıydı.

Lankford buna bakıp başını iki yana salladı. "Ne demezsin!"

Yüzü hâlâ gergin biçimde içeri yürüdü. Havayı biraz yumuşatmak istedim.

"Hey, dedektif," dedim. "Bir yayınbalığı ile savunma avukatı arasındaki fark nedir?"

Lankford cevap vermedi. Hâlâ öfkeli gözlerle Lincoln'ün plakasına bakıyordu.

"Birisi dipteki pislikle beslenir," dedim." Diğeriyse balıktır." Bir an yüzü ifadesiz kaldı. Sonra ağır ağır başlayan gülümsemesi uzun ve kahkahalı bir gülmeye dönüştü.

Espriyi duymamış olan Sobel içeri geldi. "Ne oluyor?"

"Sana sonra anlatırım," dedi Lankford.

31

Lincoln'ü aramaları yarım saat sürdü; sonra eve girdik ve ofisle devam ettiler.

Ben bu süre içinde izlemekle yetindim, sadece arada bir akıllarını karıştıracak açıklamalar yapmaktan kendimi alamadım. Onlar da aralarında pek konuşmuyorlardı ve Lankford'un soruşturmayı yönetme biçiminde pek anlaşamadıkları gittikçe daha belirginleşiyordu.

Bir ara Lankford'un cep telefonu çaldı ve özel konuşmak için ön kapıdan çıkıp verandaya gitti. Güneşliği açmış olduğum için holde durduğum yerden hem onu hem de ofiste aramasını sürdüren Sobel'i görebiliyordum.

"Bu durumdan pek memnun değilsin, değil mi?" diye sordum Sobel'e, partnerinin duyamayacağından emin olunca.

"Nasıl olduğum önemli değil. Soruşturmayı sürdürüyoruz, hepsi o kadar."

"Partnerin hep böyle midir, yoksa sadece avukatlara karşı mı?"

"Geçen yıl çocuklarının velayetini alabilmek için bir avukata elli bin dolar ödedi.

Velayeti alamadı. Ondan önce de önemli bir cinayet davasını kaybettik... yasadaki bir ayrıntı yüzünden."

"Tabi, bunun için savunma avukatını suçlamıştır. Peki yasadaki ayrıntıyı kim ihlal etti?"

Sobel karşılık vermedi, ama duruşundan kuralı ihlal edenin Lankford olduğu anlaşılıyordu.

"Anlıyorum," dedim.

Verandaya bakıp Lankford'u bir kez daha kontrol ettim. Telefonda geri zekâlının birine bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi elini kolunu sallıyordu. Velayet için tuttuğu avukatı mıydı acaba? Sobel'le farklı bir konu hakkında konuşmaya karar verdim.

"Bu soruşturmada hiç yönlendiriliyor olabileceğinizi düşündün mü?"

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Şifoniyere tıkıştırılmış fotoğraflar, yerdeki mazgala sıkışan mermi kovanı. Ne kadar uygun, değil mi?"

"Ne diyorsunuz siz?"

"Bir şey dediğim yok. Sadece partnerinin pek ilgisini çekmeyen soruları soruyorum."

Lankford'a bir kez daha baktım. Yeni bir görüşme yapmak için cep telefonunda numaraları tuşluyordu. Dönüp tekrar ofise

açılan hole geldim. Sobel bir çekmecenin içini aramaktaydı. Aradığını bulamayınca çalışma masasına geçti.

"Raul'un bana bıraktığı mesaja ne diyorsun?" dedim alçak sesle. *"Jesus Menendez'in çıkış biletini* bulduğunu söylüyordu. Sence ne demek istemiş olabilir?"

"Bunun cevabını henüz bulabilmiş değiliz."

"Çok yazık. Bence bu çok önemli."

"Öyle olmadığı anlaşılana dek her şey önemlidir."

Ne demek istediğini pek anlamadıysam da, başımı salladım.

"O duruşmasına girdiğim dava çok ilginç, biliyor musun? Ara sıra gelip izlemelisin. Bir şeyler öğrenebilirsin."

Sobel başını kaldırıp yüzüme baktı. Bir an göz göze geldik. Sonra kuşku içinde gözlerini kıstı; karşısındaki cinayet zanlısı ona asılıyor mu, diye karar vermeye çalışır gibiydi.

"Ciddi misiniz?"

"Evet, neden?"

"Her şeyden önce, eğer tutuklanırsanız, mahkemeye gitmeniz epey zor olur."

"Silah yoksa, dava da olmaz. Bunun için burada değil misiniz?" Cevap vermedi.

"Hem zaten bu soruşturma partnerinin fikri. Sen onunla aynı görüşte değilsin.

Bunu görebiliyorum."

"Tipik avukat işte. Her şeyi hemen anladığınızı sanırsınız."

"Ben öyle değilim. Ben hiçbir şeyi anlamadığımı öğreniyorum."

Sobel konuyu değiştirdi.

"Bu sizin kızınız mı?"

"Evet. Hayley."

"Güzel ses uyumu. Hayley Haller. Adını kuyruklu yıldızdan mı aldınız?"

"Öyle sayılır. Yazılışı farklı. Bu adı eski eşim buldu."

O sırada Lankford içeri daldı ve yüksek sesle Sobel'e telefonda arayanın neler söylediğini anlatmaya başladı. Arayan amiriydi; tekrar göreve alınmışlardı ve Levin dosyası hâlâ sürse de sürmese de bundan sonra Glendale'deki ilk cinayet vakası onlara verilecekti. Kendi aradığı kişiyle yaptığı görüşmeden bahsetmedi.

Sobel, ona ofisi aramayı bitirdiğini söyledi. Tabanca yoktu.

"Size söylüyorum, burada yok," dedim. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Benimkini de. Yarın mahkemem var ve tanıklar için hazırlanmam gerek."

"Şimdi yatak odasına bakalım," dedi Lankford bana kulak asmadan.

Bir adım geri atıp yatak odasına geçmeleri için onlara yol açtım. İki komodine bakmak için yatağın iki tarafına geçtiler. Lankford kendi tarafındaki komodinin üst çekmecesini açıp bir CD çıkardı.

"Küçük İblis'in Sonu," diye yüksek sesle okudu. "Ciddi olamazsın."

Karşılık vermedim. Sobel çabucak kendi tarafındaki komodinin iki çekmecesini açtı. Bir dizi prezervatiften başka bir şey bulamadı. Ben başımı diğer yana çevirdim.

"Ben gardıroba bakarım," dedi Lankford, iki çekmeceyi açık bırakarak. Polis aramaları böyleydi işte. Gardırobun içine girdikten sonra içeriden seslendi.

"İşte burada."

Elinde tabancanın ahşap kutusuyla dışarı çıktı.

"Vay canına," dedim. "Boş bir tabanca kutusu buldun. Sen dedektif olmalısın."

Lankford kutuyu yatağın üstüne koymadan önce şöyle bir salladı. Ya bana numara yapıyordu ya da kutu eline ağır gelmişti. Birden Roulet'in yine kolayca evime girip tabancayı yerine

koymuş olabileceği aklıma gelince sırtım ürperdi. Saklamak için çok iyi bir yer olurdu. Tabancanın alındığını gördükten sonra bir daha kutuya bakmak aklımın ucundan geçmezdi. Silahımı geri istiyorum, dediğim zaman Roulet'in yüzünde beliren o tuhaf gülümsemeyi hatırladım. Tekrar yerine koyduğu için mi öyle sırıtıyordu?

Lankford kutunun sürgüsünü açıp kapağını kaldırdı. Sonra da muşamba örtüsünü çekti. Kutu boştu. Derin bir soluk verince ağzımdan iç çekiyormuşum gibi bir ses çıktı.

"Size ne demiştim?" dedim hemen, belli etmemek için.

"Evet, ne demiştin," dedi Lankford. "Heidi, yanında poşet var mı? Kutuyu götüreceğiz."

Sobel'e baktım. Hiç de Heidi tipi yoktu. Acaba ekipteki takma adı falan mıydı?

Belki de bu yüzden kartvizitinde ön adı yazılı değildi. Cinayet masasına hiç uymuyordu.

"Otomobilde," dedi Sobel.

"Git al," dedi Lankford.

"Boş tabanca kutusunu mu götüreceksiniz?" diye sordum. "Size ne yaran olacak ki?"

"Deliller zincirinin bir parçası, avukat bey. Senin bunu bilmen gerek. Üstelik işimize de yarayacak, çünkü o tabancayı bulacağımızı hiç sanmıyorum."

"Ancak rüyanda işinize yarar. O kutu hiçbir delil olamaz."

"Mickey Cohen'in tabancasına sahip olduğunun delili. Bak, buradaki pirinç plakada yazıyor, baban veya başka birisi yazdırmış."

"Ee, ne olmuş yani?"

"Az önce senin verandanda bir telefon görüşmesi yaptım, Haller. Ekipten biri Mickey Cohen davasıyla ilgili bir araştırma yaptı. Los Angeles Polis Teşkilatı delil arşivinde hâlâ o davanın

balistik raporları varmış. O davanın en az elli yıllık olduğunu düşünürsek, bunu bulduğumuz için çok şanslıyız."

Hemen anladım. Cohen davasındaki mermi çekirdeklerini ve kovanlarını alıp Levin vakasındaki aynı delillerle karşılaştıracaklardı. Levin cinayetinin Mickey Cohen'in tabancasıyla işlendiği ortaya çıkacak, bu da tabanca kutusu ve OSS kayıtları kanalıyla beni zanlı yapacaktı. Roulet, beni kontrol etmek için planını yaparken polisin tabanca olmadan da bana dava açabileceğini tahmin edemezdi herhalde.

Hiç konuşmadan öylece duruyordum. Sobel, bana hiç bakmadan odadan çıkarken Lankford zafer sevinciyle sırıttı.

"Ne o, avukat bey?" dedi. "Dilini delil mi yuttu?"

Neden sonra konuşacak gücü bulabildim. "Balistik raporunu almak ne kadar sürer?"

"Senin hatırın için hızlandırırız. Vaktin varken git gez, eğlen. Ama şehirden ayrılma."

Lankford kendi kendine gülüyordu. "Şu işe bak, bu lafı sadece filmlerde söylediklerini sanırdım. Ben de söyledim işte! Keşke partnerim yanımda olsaydı."

Sobel elinde kahverengi bir poşet ve bir rulo delil bandıyla geldi. Kutuyu torbaya yerleştirip ağzını bantla mühürledi. Ne kadar zamanım kalmıştı acaba?

Başlattığım iş çözülmeye mi başlıyordu? içimde az önce Sobel'in torbaya koyduğu tabanca kutusu gibi bir boşluk hissediyordum.

32

Fernando Valenzuela'nın evi ta Valencia'daydı. Trafiğin nispeten hafiflediği bir saatte benim oturduğum yerden oraya gitmek en az bir saat sürerdi. Yakında lise öğrencileri olacak üç kızının emniyeti ve iyi eğitim görmeleri için Valenzuela birkaç yıl önce Van Nuys'tan taşınmıştı. Taşındığı yer tıpkı onun gibi şehir

hayatından kaçan insanların yaşadığı bir semtti, ama eskiden işine gitmesi beş dakika sürerken bu süre şimdi kırk beş dakikaya çıkmıştı. Ama Valenzuela mutluydu. Hem evi daha güzeldi hem de çocukları daha güvenli bir yerdeydi. Bütün evlerin işpanyol stili, kırmızı kiremitli çatılarla örtülü olduğu bir sitede yaşıyordu. Bir kefalet bonocusunun rüyasında bile görmeyeceği bir yerdi ama bunun için her ay yüklü bir fatura ödemekteydi.

Oraya vardığımda saat dokuz olmak üzereydi. Kapısı açık duran garajın önüne yanaştım. İki araçlık yerin birinde küçük bir minibüs, diğerindeyse bir kamyonet duruyordu. Kamyonetle malzeme tezgâhı arasında üstünde SONY yazan uzun bir karton kutu vardı. Yakından bakınca bunun elli inçlik bir plazma televizyon olduğunu gördüm. Çıkıp ön kapıyı çaldım. Uzunca bir bekleyişten sonra Valenzuela kapıyı açtı.

"Mick, senin ne işin var burada?"

"Garaj kapısının açık olduğunu biliyor musun?"

"Yapma be! Az önce plazma televizyonumu getirdiler."

Beni itip garaja doğru koşmaya başladı. Ön kapısını kapatıp arkasından garaja yürüdüm. İçeri girdiğimde Valenzuela televizyonunun yanında durmuş gülüyordu.

"Of be, biliyor musun, Van Nuys'ta böyle bir şey asla olmazdı," dedi. "Hırsızın teki bunu çalıp çoktan kayıplara karışmıştı. Hadi gel, eve buradan girelim."

Garajın içinden eve açılan bir kapıya doğru yürüdü. Duvardaki bir düğmeye basınca garaj kapısı aşağıya inmeye başladı.

"Val, bir dakika," dedim. "Özel konuşmak istiyorum burası daha iyi."

"Ama Maria, sana bir merhaba demek ister."

"Gelecek sefer geldiğimde."

Endişeli gözlerle yanıma geldi. "Ne oldu, patron?"

"Olan şu, bugün Raul'un cinayeti üzerine çalışan polislerle beraberdim. Bileğindeki pranga yüzünden Roulet'in temize çıktığını söylediler." Valenzuela heyecanla başını salladı.

"Evet, evet, cinayetten birkaç gün sonra bana geldiler. Onlara sistemin nasıl çalıştığını anlattım ve Roulet'in o günkü kayıtlarını gösterdim. Nasıl çalıştığını gördüler. Onlara diğer prangayı da gösterip buna nasıl hiçbir numara yapılamayacağını anlattım. Kütle dedektörü var. Özeti, kimse bunu çıkaramaz. Alet hemen fark ediyor, sonra da ben hemen fark ediyorum."

Sırtımı kamyonete dayayıp kollarımı kavuşturdum. "O iki polis sah günü senin nerede olduğunu sordular mı?"

Bu soru Valenzuela'yı yumruk yemiş gibi sarstı. "Neden sordun, Mick?"

Gözlerim önce yerdeki plazma televizyon kutusuna çevrildi, sonra ona baktım.

"Nasıl becerdiyse, gidip Raul'u öldürdü, Val. Şimdi benim kıçım okka altında ve Roulet'in bunu nasıl becerdiğini bilmek istiyorum."

"Mick, dinle beni, bu herif temiz, o pranga ayağından hiç çıkmadı. Makine yalan söylemez."

"Evet, biliyorum, makine yalan söylemez..."

Bir süre sonra Valenzuela ne demek istediğimi anladı.

"Sen ne diyorsun, Mick?"

Gelip önümde dikildi; vücudu saldırmaya hazır halde gerilmişti. Ben de kamyonete dayanmayı bıraktım ve kollarımı aşağıya indirdim.

"Sadece soruyorum, Val. O salı sabahı sen neredeydin?"

"Seni orospu çocuğu, bana bunu nasıl sorarsın?"

Tam kavga duruşuna geçmişti. Bir an benim o sabah Roulet'e söylediğim sözü bana söylemesine aklım takıldığı için boş bulundum.

Valenzuela aniden üstüme çullanıp beni sertçe kamyonete itti. Ben, onu geri itince arkaya doğru savrulup televizyon kutusuna çarptı. Kutu tok bir gürültüyle yere devrilirken Valenzuela da kıçüstü kutunun üstüne düştü. Kutunun içinden bir kırılma sesi geldi.

"Hay lanet!" diye bağırdı Valenzuela. "Lanet olsun! Ekranı kırdın!"

"Beni ittin, Val. Ben de seni ittim."

"Hay lanet olsun!"

Hemen yana çekilip kutuyu yerden kaldırmaya çalıştı, fakat hem çok ağırdı hem de tutacak bir yer yoktu. Ben de diğer yana geçip kutuyu doğrultmasına yardım ettim. O sırada içinden küçük parçacıkların aşağıya dökülme sesi geldi. Cam sesine benziyordu."

"Kahretsin!" diye bağırdı Valenzuela.

O sırada eve açılan kapı aralandı ve karısı Maria başını uzattı. "Selam, Mickey. Val, nedir bu gürültü?"

"İçeri girsene," diye emretti kocası. "Peki ne bu..."

"Kes sesini ve içeri gır!"

Maria bir an durup ikimize baktıktan sonra kapıyı kapadı ve içeriden kilitledi.

Valenzuela o geceyi garajında kırık televizyonuyla baş başa geçireceğe benziyordu.

Dönüp ona baktım. Ağzı şok içinde açık kalmıştı.

"Bu gördüğün şey sekiz bin dolardı," diye fısıldadı.

"Sekiz bin dolarlık televizyon mu yapıyorlar?"

Şok olmuştum. Ne olacaktı bu dünyanın hali?

"Üstelik bu indirimli fiyatıydı."

"Val, sekiz bin dolarlık televizyon alacak parayı nereden buldun?"

Bana ateş saçan gözlerle baktı. "Hangi cehennemde buldum sanıyorsun? iş yapıyoruz, değil mi? Roulet sayesinde şahane bir

yıl geçiriyorum. Ama, Mick, gidip Raul'u öldürsün diye prangasını çözüp onu serbest bırakmadım. Raul'u ben de senin kadar uzun zamandan beri tanırdım. Böyle bir şey yapmadım. O Raul'u öldürmeye giderken prangayı ben kendi bacağıma takmadım. Ve boktan bir televizyon için onun adına Raul'u öldürmedim. Eğer buna inanamıyorsan hem buradan hem de hayatımdan defol git."

Bu sözleri yaralı bir hayvanın çaresizliği içinde söylemişti. Bir an aklıma Jesus Menendez geliverdi. Onun yal var ışındaki masumiyeti görememiştim. Bunun bir kere daha olmasını istemedim.

"Peki, Val," dedim.

Garaj kapısını açan düğmeye bastım. Tekrar dönüp ona baktığımda malzeme tezgâhından kesiciyi almış kutunun tepesindeki koli bandını kesmeye çalışıyordu.

Plazmanın ne halde olduğunu bilmesine rağmen görmek istemişti herhalde.

Yanından geçip garaj kapısına doğru yürüdüm.

"Zararı paylaşırım, Val," dedim. "Lorna'ya yarın sabah sana bir çek göndermesini söylerim."

"Gerek yok. Firmaya bu şekilde teslim edildiğini söylerim."

Otomobilimin kapısına varınca dönüp seslendim. "Sahtekârlık suçundan seni tutukladıkları zaman beni ara. Kendini kefaletle çıkardıktan sonra."

Lincoln'e binip geri alarak garaj yolundan çıktım. Valenzuela bandı kesmeyi bırakmış bana bakıyordu.

-Şehre dönüşte trafik azalmıştı ve dönüşüm çok çabuk oldu. Evden içeri adımımı attığım anda ev telefonum çalmaya başladı. Cevap vermek için mutfağa giderken arayanın Valenzuela olabileceğini düşünüyordum. Artık benim yerime başka bir savunma avukatıyla iş yapacağını söyleyecekti herhalde.

Ama arayan Maggie McPherson'du.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Genellikle bu kadar geç saatte aramazdı.

"Yolunda."

"Hayley nerede?"

"Uyuyor. O uyuyana kadar aramak istemedim."

"Ne oldu?"

"Bugün ofiste senin hakkında bir söylenti dolaşıyordu."

"Benim Raul'un katili olmam hakkındakini mi diyorsun?"

"Haller, bu ciddi mi?"

Mutfak, bir masa ve iskemle koyamayacağım kadar küçüktü. Telefonun kablosu da fazla uzun olmadığı için mutfak tezgâhının üstüne oturdum. Lavabonun üzerindeki pencereden şehrin ışıkları görünüyordu. Ufuk çizgisindeki pırıltının Dodger Stadyumu'ndan geldiğini biliyordum.

"Evet, durumun ciddi olduğunu söyleyebilirim. Raul'un öldürülmesini üstüme yıkacak bir tuzağa düşürüldüm."

"Aman Tanrım! Michael bu nasıl mümkün olabiliyor?"

Birçok bileşeni var... habis bir müvekkil, garezi olan bir polis, budala bir avukat, bunların üstüne biraz şeker ve baharat eklersen, her şey kıvamına geliyor."

"Roulet mi? Bunu yapan o mu?"

"Seninle müvekkillerim hakkında konuşamam, Mags."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Merak etme. Önlemimi aldım. Bana bir şey olmayacak."

"Peki, ya Hayley?"

Ne demek istediğini anlıyordum. Bu işi Hayley'den uzak tutmamı istiyordu.

Okuldaki çocukların cinayet zanlısı olarak haberlerde adı ve resimleri çıkan babası hakkında konuşmalarına neden olmamalıydım.

"Hayley'i merak etme. Haberi bile olmayacak. Eğer planımı uygulayabilirsem kimsenin ruhu bile duymayacak."

Maggie bir şey söylemedi; onu rahatlatmak için benim de yapabileceğim başka bir şey yoktu. Konuyu değiştirdim. Sesime güvenli, hatta neşeli bir hava vermeye çalıştım.

"Sizin o Minton denen çocuk duruşmadan döndüğünde nasıldı?"

Maggie hemen cevap vermedi, belki de konuyu değiştirmek istemiyordu.

"Bilmiyorum. İyi görünüyordu. Tek başına girdiği ilk duruşma olduğu için Smithson bir gözlemci göndermişti."

Van Nuys bölge savcısı olan Smithson'un birisini gönderip Minton'u izlettireceğini tahmin ediyordum. "Herhangi bir yorum yapıldı mı?"

"Henüz yapılmadı. En azından ben duymadım. Baksana, Haller, bu iş beni korkutuyor. Söylentiye göre bugün mahkeme binasında sana bir arama izni göstermişler. Bu doğru mu?"

"Evet, ama endişe edecek bir şey yok. Sana söylüyorum, her şey kontrolüm altında. Bundan hiçbir şey çıkmayacak. Söz veriyorum."

Korkularını yatıştıramadığımın farkındaydım. Kızımızı ve olabilecek bir skandal ihtimalini düşünüyordu. Herhalde biraz da kendi adına korkuyordu; eski eşinin barodan kovulmuş, cinayet zanlısı biri olması onun terfi etme şansını ne kadar etkileyebilir, diye düşünüyordu.

"Hem her şey ters gitse bile benim ilk müşterim sen olacaksın, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Lincoln'lü Avukat Limuzin Servisi. Müşterim olacaksın, değil mi?"

"Haller, hiç de espri yapacak zaman değil."

"Espri yapmıyorum, Maggie. İşi bırakmayı düşünüyorum. Bu pis olay çıkmadan önce de düşünüyordum. Sana o gece söylediğim gibi, artık bu işi yapamıyorum."

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Yapacağın her şey benim için de Hayley için de uygundur."

"Bunu söylemekle beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

Maggie derin bir soluk verdi. "Bunu nasıl becerebildiğini bilmiyorum, Haller.

"Neyi?"

"İki eski eşi ve sekiz yaşında bir kızı olan savruk bir savunma avukatısın. Ve hepimiz de seni seviyoruz."

Şimdi yutkunma sırası bendeydi. Her şeye rağmen gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Maggie McHaşin," diyebildim sonunda. "İyi geceler."

Telefonu kapadım.

33

24 Mayıs, Salı

Duruşmanın ikinci günü Yargıç Fullbright'in beni ve Minton'u odasına çağırmasıyla başladı. Aslında görüşmek istediği kişi bendim, fakat duruşma kurallarına göre benimle özel konuşup Minton'u devre dışı bırakamazdı. Yargıcın odası bir hayli genişti; çalışma masasının karşısında ayrı bir oturma grubu vardı.

Duvarların tamamı hukuk kitaplarının dizili olduğu raflarla kaplıydı. Yargıç masanın karşısında oturmamızı istedi.

"Bay Minton," diye başladı. "Size, dinlemeyin, diyemem, ama sizin Bay Haller ile yapacağım konuşmaya katılmanızı veya araya girmenizi beklemiyorum. Bu görüşme sizi ve bildiğim kadarıyla Roulet davasını ilgilendirmiyor."

Ne diyeceğini bilemeyen Minton şaşkınlık içinde ağzı açık bakakaldı. Yargıç, bana doğru döndü ve masasının üstünde ellerini kavuşturdu.

"Bay Haller, benimle konuşmak istediğiniz bir şey var mı? Bu arada yanınızda bîr savcının oturduğunu da unutmayın."

"Hayır, sayın yargıç, her şey yolunda. Dün rahatsız edildiyseniz özür dilerim."

Önceki gün getirilen arama izninin sadece beni o an için mahcup eden bir pürüzden ibaret olduğunu göstermek amacıyla yüzüme acıklı bir gülümseme oturttum.

"Buna rahatsızlık denemez, Bay Haller. Bu dava için çok büyük bir zaman yatırımı yaptık. Jüri, savcılık, hepimiz. Bu yatırımın boşuna olmamasını umuyorum.

Bunu bir kez daha yapmak istemem. Takvimim zaten dolu."

"Bağışlayın, Yargıç Fullbright," diye araya girmek istedi Minton. "Ne olduğunu sorabilir miyim..."

"Soramazsınız," diye yapıştırdı yargıç. "Burada konuştuğumuz şey, zamanlaması dışında davayla ilgili değil. Eğer Bay Haller bu konuda bir sorun yaşamayacağımızı söylüyorsa, onun sözüne güveneceğim. Size daha fazla açıklama yapmam gerekmiyor."

Gözlerini üstüme dikti. "Bana söz veriyor musunuz, Bay Haller?"

Cevap vermeden önce biraz duraksadım. Eğer sözümü tutamazsam ve Glendale soruşturması yüzünden Roulet davası kesintiye uğrarsa veya usulsüzlükten dava düşerse, canıma okunacaktı.

"Söz veriyorum," dedim.

Bunun üzerine yargıç hemen ayağa kalkıp cüppesini almak üzere askılığa yürüdü.

"Pekâlâ, baylar, işe başlayalım. Jürimiz bizi bekliyor."

Minton'la birlikte yargıcın odasından çıkıp mahkeme salonuna doğru yürüdük.

Roulet sanık koltuğunda oturmuş bekliyordu.

"Neydi bu böyle?" diye fısıltıyla sordu Minton.

Bilmiyormuş numarası yapıyordu. Savcılık ofisinde eski eşimin duyduğu bir şeyi onun duymamış olması mümkün değildi.

"Bir şey değil, Ted," dedim. "Başka bir davamla ilgili bir saçmalık. Sen bugün kapanış konuşmanı yapacak mısın?"

"Sana bağlı. Sen uzattıkça, senin ortaya attığın palavraları temizlemek için ben de uzatıyorum."

"Palavralar, öyle mi? Kan kaybından ölüyorsun da farkında değilsin."

Minton güvenli bir ifadeyle sırıttı. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Bin tane jiletle ölmek gibi düşün, Ted. Bir tanesi bir şey yapmaz. Hepsi birden geldi mi, öldürür. Suç mahkemesine hoş geldin."

Ondan ayrılıp savunma masasına oturdum. Oturur oturmaz Roulet kulağıma eğildi.

"Yargıçla ne konuştunuz?" diye fısıldayarak sordu.

"Hiçbir şey. Mağdura çapraz sorgulama yaparken dikkat etmemi istedi."

"Kime, o kadına mı? Yargıç, ona gerçekten mağdur mu diyor?"

"Louis, her şeyden önce alçak sesle konuş. İkinci olarak, o kadın bu işte mağdurdur. Sen her konuda kendini inandırabilecek ender bir yeteneğe sahipsin, ama biz hâlâ... pardon, ben hâlâ jüriyi inandırmak zorun dayım."

Roulet bu paylamadan hiç etkilenmemiş gibi devam etti. "Peki, yargıç ne söyledi?"

"Çapraz sorgulama sırasında bana fazla serbestlik vermeyecekmiş. Regina Campo'nun bir mağdur olduğunu unutmamalıymışım."

"Onu paramparça edeceğine inanıyorum. İlk buluşmamızda böyle söylemiştin."

"Evet, ama şimdi her şey ilk buluşmamızda olduğundan çok farklı, değil mi?

Ve senin tabancamı alarak yaptığın numara suratımda patlamak üzere. Bak, sana şimdi söylüyorum, bu yüzden kendimi harcayacak değilim. Gerekirse avukatlığı bırakıp hayatımın sonuna kadar havaalanına taşımacılık yaparım. Eğer tek çıkış yolum bu olursa, seve seve bu işi yaparım. Anladın mı, Louis?"

"Anladım, Mick," dedi pişkince. "Eminim bir yolunu bulursun. Sen akıllı bir adamsın."

Dönüp ona baktım. Neyse ki, başka bir şey söyleyecek zaman kalmamıştı.

Mübaşir salonu sükûnete davet etti ve Yargıç Fullbright kürsüsüne geldi.

Minton'un o günkü ilk tanığı Los Angeles Polis Teşkilatından Dedektif Martin Booker'dı. Savcılığın en sağlam tanığıydı. Kaya gibi. Cevapları net, aydınlatıcı ve tereddütsüzdü. Booker önce kilit delil olan ve üstünde müvekkilimin adının başharfleri kazılı bıçağı tanıttı. Minton'un soruları doğrultusunda Reğina Campo'nun uğradığı saldırıyla ilgili yaptığı bütün soruşturmayı jüriye anlattı.

6 Mart gecesi Van Nuys'daki vadi bürosunda nöbetçiydi. Devriye polislerinin verdiği bilgi üzerine Batı Vadi Bölgesi Nöbetçi Amirliği, Campo'ya yapılan saldırının bir dedektif tarafından soruşturulmasına karar vermiş ve onu aramışlardı. Gece nöbetçisi olan dedektifler ivediliği olan Önemli vakalara gönderilirlerdi.

"Bu vakayı ivedi ve önemli kılan neydi?" diye sordu Minton.

"Mağdurun yaraları, zanlının tutuklanmış olması ve muhtemel daha büyük bir suç işlenmeden önlenmiş olması," dedi Booker.

"Nedir o daha büyük suç?"

"Cinayet. Göründüğü kadarıyla adam mağduru öldürmeyi düşünüyormuş."

Buna itiraz edebilirdim, fakat çapraz sorgulama sırasında daha çok yararlanabilirim diye sustum.

Minton sorularıyla Booker'a soruşturmasını tüm safhalarıyla anlattırıyordu. Sıra Campo'nun hastanede tedavi edildiği sıradaki sorgulanmasına gelmişti.

"Hastaneye gitmenizden Önce polis memurları Maxwell ve Santos mağdurdan aldıkları bilgiyi size vermişlerdi, değil mi?"

"Evet."

"Size mağdurun erkeklere seks hizmeti vererek geçimini sağladığını söylediler mi?"

"Hayır, söylemediler."

"Bunu ne zaman öğrendiniz?"

"Evine girip bazı eşyalarını gördükten sonra anlar gibi olmuştum."

"Ne gibi eşyalar?"

"Seks gereçleri diye tanımlayacağım şeyler. Odalardan birindeki bir dolapta sadece seksi sabahlıklar ve baştan çıkarıcı giysiler vardı. O odada ayrıca bir televizyon ve altındaki çekmecelerde çok sayıda pornografik kasetler bulunuyordu. Bana mağdurun yalnız yaşadığı söylenmişti, fakat gördüğüm kadarıyla iki yatak odası da kullanılmaktaydı. Herhalde birisini tek basınayken uyumak için kullanıyor, diğeriniyse profesyonel faaliyetleri için ayırıyor, diye düşünmüştüm."

"Bu bilgi saldırı mağduru olarak onun hakkındaki fikrinizi değiştirdi mi?"

"Hayır, değiştirmedi."

"Neden değiştirmedi?"

"Çünkü herhangi bir kimse mağdur olabilir. İştier fahişe olsun, ister papa, fark etmez. Mağdur mağdurdur."

Tam prova edildiği gibi konuşuyordu. Minton not defterine bir şey işaretleyip devam etti.

"Hastaneye gittiğiniz zaman mağdura yatak odaları konusundaki teorinizi ve hayatım nasıl kazandığını sordunuz mu?"

"Sordum."

Size ne dedi?"

"Fahişelik yaptığını açık açık söyledi. Gizlemeye çalışmadı."

"Size söylediği herhangi bir şey suç mahallinde sizin edinmiş olduğunuz bilgilerden farklı mıydı?"

"Hayır. Bana kapıyı açar açmaz sanığın hemen onun yüzüne bir yumruk atarak evin içine savurduğunu anlattı. Sanık ona vurmayı sürdürdükten sonra bir bıçak çıkarmış. Ona tecavüz edeceğini sonra da onu öldüreceğini söylemiş."

Minton en küçük ayrıntılara bile girerek soruşturmayı öyle bir eşeledi ki, jüri artık sıkılmaya başlamıştı. Booker'a çapraz sorgulamada soracağım soruları not etmediğim zamanlar jüri üyelerini izliyordum ve onca bilginin ağırlığı altında dikkatlerinin dağılmaya başladığını fark ediyordum.

Nihayet, otuz dakikalık doğrudan sorgulama bitti ve dedektifi sorgulama sırası bana geldi. Niyetim girdi-çıktı yapmaktı. Minton davanın bütün otopsi işini yapmıştı, ben sadece dizlerdeki kıkırdağı alıp gidecektim.

"Dedektif Booker, Regina Campo polise neden yalan söylediğini size açıkladı mı?"

"Bana yalan söylemedi ki."

"Belki size söylemedi, ama olay mahalline gelen polis memurları Maxwell ve Santos'a sanığın evine neden geldiğini bilmediğini söylemiş, değil mi?"

"Onlar mağdurla konuştukları sırada ben orada değildim, bu nedenle bu soruya cevap verememem. İlk sorgulamasında onun büyük bir korku içinde olduğunu, bundan az önce çok kötü dövüldüğünü, tecavüz ve ölümle tehdit edildiğini biliyorum."

"Yani o koşullar altında polise yalan söylemesi kabul edilebilir mi, diyorsunuz?"

"Öyle bir şey söylemedim."

Notlarıma bir göz atıp devam ettim. Sorularımda düzenli bir sıra izlemiyordum.

Niyetim birbiriyle ilgisiz şeyler sorarak dengesini bozmaktı.

"Bayan Campo'nun fahişelik işinde kullandığını söylediğiniz elbiselerinin bir listesini çıkardınız mı?"

"Hayır. Bu sadece yaptığım bir gözlemdi. Dava için önemli değildi."

"Dolapta gördüğünüz o giysiler içinde sadomazoşist cinsel oyunlar için uygun olanlar var mıydı?"

"Bunu bilemem. O konuda uzman değilim."

"Peki, ya pornografik kasetler? Onların bir listesini yaptınız mı?"

"Hayır, yapmadım. Bunun da kadının hunharca saldırıya uğraması hakkındaki davayla ilgisi olacağını sanmıyordum."

"O kasetlerden herhangi birinin konusunun sadomazoşist veya ona benzer bir şeyle ilgili olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

"Bay Roulet'in savunma ekibi evin içini görmeden önce Bayan Campo'ya o kasetleri ve dolaptaki giysileri ortadan kaldırması için talimat verdiniz mi?"

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım."

Bu maddeyi de listemde işaret ettikten sonra devam ettim.

"O gece Bayan Campo'nun evinde olanlar hakkında hiç Bay Roulet ile konuştunuz mu?"

"Hayır, ben ona ulaşamadan kendine avukat buldu."

"Yani sessiz kalma konusunda yasal hakkını kullandı mı, demek istiyorsunuz?"

"Evet, aynen öyle yaptı."

"Demek ki, bildiğiniz kadarıyla, olanlar hakkında polisle hiç konuşmadı."

"Doğru."

"Sizce Bayan Campo'ya çok şiddetli bir darbe mi vurulmuştu?"

"Bence, evet. Yüzü fena halde yarılmış ve şişmişti."

"O halde lütfen bu darbe sonucu Bay Roulet'in elinde oluşan berelenmeyi jüriye anlatır mısınız?"

"Yumruğunu korumak için eline bir bez sarmıştı. Görebildiğim kadarıyla ellerinde bir berelenme yoktu."

"Bu berelenme olmayışım belgelediniz mi?"

Booker bu soruya şaşırmış göründü. "Hayır."

"Demek Bayan Campo'nun yaralarını fotoğraflarla belgelediniz, fakat Bay Roulet'in elinde hiç yara olmayışını belgelemeye gerek görmediniz, doğru mu?"

"Olmayan bir şeyin fotoğrafını çekmeye gerek görmedim."

"Elini korumak amacıyla sardığını nereden biliyorsunuz?"

"Bayan Campo sanığın kapıda ona ilk yumruğu atmadan önce elinin sarılı olduğunu söyledi."

"Elini sardığı varsayılan bezi buldunuz mu?"

"Evet, evin içindeydi. Bir peçeteydi, lokantadan alınmış bir şey. Üstünde mağdurun kanı vardı."

"Bay Roulet'in kanı da var mıydı?"

"Hayır."

"Peki, bunun sanığa ait olduğunu gösteren herhangi bir şey var mıydı?"

"Hayır."

"O halde, bunun için yalnızca Bayan Campo'nun ifadesi var, öyle mi?"

"Doğru."

"Dedektif, Louis Roulet'in, Bayan Campo'ya saldırdığım veya onu tehdit ettiğini inkâr ederek, bütün suçlamalara karşı kendisini var gücüyle savunacağım ne zaman öğrendiniz?"

"Bu herhalde sizi avukat olarak tuttuğu zaman olmalı."

Salonda hafif bir gülüşme oldu.

"Bayan Campo'nun yaraları için başka açıklamalar olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Hayır. Bana ne olduğunu anlattı. Ona inandım. Sanık onu dövdü ve sonra..."

"Teşekkür ederim, Bay Booker. Lütfen, sadece sorduğum soruya cevap verin."

"Öyle yapıyordum."

"Bayan Campo'nun anlattıklarına inandığınız için başka açıklama aramaya gerek görmediniz; o halde, bütün bu dava, 6 Mart gecesi evinde olanlar hakkında mağdurun verdiği ifadelere dayanıyor, diyebilir miyiz?"

Booker bir an düşündü. Onu kendi sözlerinden oluşan bir tuzağa çektiğimi biliyordu. Kendi kurduğun tuzak en öldürücü olanıdır, diye bir deyiş vardır.

"Sadece onun ifadesi değil," dedi Booker bir çıkış yolu bulduğunu düşünerek.

"Fiziki deliller var. Sustalı çakı. Mağdurun aldığı yaralar. Onun ifadesinden çok daha fazlası var.

"Fakat o yaralarla ilgili olarak savcılığın yaptığı açıklama ve diğer deliller hep mağdurun ne olduğunu anlatmasıyla başlamıyor mu?"

"Evet, öyle denebilir," dedi Booker istieksizce.

"Mağdur bütün bu meyvelerin üstünde yetiştiği bir ağaç gibi, değil mi?"

"Ben pek o sözcüklerle tanımlamazdım."

"Peki, siz hangi sözcükleri kullanırdınız, dedektif?"

Şimdi onu kıstırmıştım. Booker oturduğu yerde resmen kıvranıyordu. Minton ayağa fırladı ve tanığı taciz ettiğimi ileri sürerek itiraz etti. Bunu bir filmde veya televizyonda görmüş olmalıydı. Yargıç yerine oturmasını söyledi.

"Soruya cevap verebilirsiniz, dedektif," dedi yargıç.

"Soru neydi?" dedi Booker zaman kazanmaya çalışarak.

"Bayan Campo'yu davadaki bütün delillerin üstünde yetiştiği bir ağaca benzettiğim için bana karşı çıktınız," dedim. "Ben yanılıyorsam, siz onun bu davadaki konumunu nasıl tarif edersiniz?"

Booker teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"O bu olayın mağduru! Elbette önemli, çünkü bize neler olduğunu o anlattı. Soruşturmanın yönünü tayin etmek için onun söylediklerine güvenmek zorundayız."

"Bu davada ona biraz fazla güveniyorsunuz, değil mi? Sanığın karşısına hem mağdur hem de baştanık olarak çıkıyor, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Sanığın Bayan Campo'ya saldırdığını başka kim görmüş?"

"Hiç kimse."

Bu cevabı jüriye vurgulamak için başımı salladım. Locaya bakıp birkaç jüri üyesiyle göz teması kurdum.

"Pekâlâ, dedektif," dedim. "Size şimdi Charles Talbot hakkında bir şey sormak istiyorum. Bu adamın varlığını nasıl öğrendiniz?"

"Savcı söyledi, Bay Minton, onu bulmamı istedi."

"Peki, Bay Minton bu adamın varlığını nasıl öğrenmiş?"

"Sanırım, siz ona bilgi vermişsiniz. Saldırıdan birkaç saat önce onun mağdurla birlikte bir barda olduğunu gösteren bir video bandınız varmış."

O an videoyu kullanma zamanı olabilirdi, ama biraz daha bekletmek istedim. O bandı gösterirken mağdurun kürsüde olmasını istiyordum.

"Ve o ana kadar da bu adamı bulmanın önemli olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hayır, onun varlığından haberim yoktu."

"Talbot'un varlığını öğrendikten ve onu bulduktan sonra, herhangi bir yara var mı, diye sol elini muayene ettiniz mi? Birinin yüzüne defalarca vurmaktan oluşabilecek berelenmeler..."

"Hayır."

"Çünkü Regina Campo'yu yumruklayan kişinin Bay Roulet olduğu seçimini yapmıştınız ve buna güveniyordunuz, değil mi?

"Bu bir seçim değildi. Soruşturmanın yönlendiği yerdi. Suçun işlenmesinden iki hafta sonrasına kadar Charles Talbot'u görmemiştim."

"Yani, Bay Talbot'un elinde bir berelenme varsa o zamana kadar iyileşmiş olurdu demek istiyorsunuz, değil mi?"

"O konuda uzman değilim, ama, evet, öyle düşünmüştüm."

"O halde, eline hiç bakmadınız, değil mi?"

"Hayır, bakmadım."

"Bay Talbot'un personeline suçun işlendiği gece elinde bir yara izi veya berelenme görüp görmediklerini sordunuz mu?"

"Hayır, sormadım."

"Yani, Bay Roulet'in dışında hiçbir şeye bakmadınız, değil mi?"

"Bu doğru değil. Her davaya açık fikirle girerim. Fakat Roulet daha ilk baştan beri oradaydı ve tutukluydu. Mağdur saldırganı teşhis etmişti. Tabi ki, o bir odak noktasıydı."

"Herhangi bir odak noktası mıydı yoksa tek odak noktası mıydı, Dedektif Booker?"

"Her ikisi de. Önce herhangi bir odak noktasıydı, sonra, Regina Campo'nun boğazına dayanan sustalının onun adının başharflerini bulunca, tek odak noktası oldu diyebiliriz."

"Bayan Campo'nun boğazına bir sustalı dayandığım nasıl biliyorsunuz?"

"Bayan Campo söyledi, ayrıca boğazındaki yara izini gösterdi."

"Boğazındaki yaranın o sustalıyla yapıldığını kanıtlayan bir adli tıp raporu mu vardı?"

"Hayır, bu mümkün değildi."

"O halde, boğazına Bay Roulet'in bıçak dayaması yine sadece Bayan Campo'nun ifadesine dayanıyor."

"O zaman bundan kuşku duymam için bir neden yoktu. Şimdi de yok."

"Hakkında hiçbir açıklama olmadığı için üstünde sanığın başharfleri kazılı olan sustalıyı çok önemli bir suç delili olarak düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Açıklama olsa da hâlâ öyle düşünüyorum. Bıçağı o eve getirirken kafasında tek bir amaç vardı."

"Siz zihin okumayı biliyor musunuz, demek ki, dedektif."

"Hayır, ben sadece dedektiflik yaparım. Size de sadece düşündüğümü söylüyorum."

"Düşünme sözcüğünü vurgulayın, lütfen."

"Davadaki delillerden edindiğim bilgiler."

"Bu kadar güvenli olmanıza sevindim, efendim. Şu anda başka sorum yok. Daha sonra Dedektif Booker'ı savunma adına yine tanık kürsüsüne çağırma hakkımı saklı tutmak istiyorum."

Booker'ı bir kez daha tanık kürsüsüne getirmeye niyetim yoktu, ama bu tehdit jüri üstünde iyi bir izlenim bırakabilirdi.

Ben yerime otururken Minton da hasarı onarmak için Booker'ı bir kez daha sorguladı. Hasar jürinin algılamasıyla ilgiliydi ve savcının bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Booker savunma için kolay bir engeldi. Asıl hasar daha sonra gelecekti.

Booker kürsüden indikten sonra yargıç ara verdi. Jüri üyelerine on beş dakika sonra dönmelerini söyledi, ama aranın daha uzun süreceğini biliyordum. Yargıç Fullbright sigara tiryakisiydi ve odasında gizlice sigara içtiği için birkaç kez idari cezalara çarptırılmıştı. Başka skandala neden olmamak için asansörle aşağıya inip mahkûm otobüslerinin içeri girdiği giriş kapısına gitmek zorundaydı. Ben aranın en az yarım saat süreceğini tahmin ediyordum.

Mary Alice Windsor'la konuşmak ve cep telefonuma bakmak için hole çıktım.

Bu gidişle tanıklarımı öğleden sonraki oturumda çağırabilecektim.

Önce yanıma Booker'ın çapraz sorgulaması hakkında konuşmak için Roulet geldi. "Gördüğüm kadarıyla sorgulama bizim için çok iyi gitti."

"Bizim için mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Karar açıklanana kadar iyi gidip gitmediğini bilemeyiz. Şimdi beni rahat bırak, Louis. Bir, iki telefon görüşmesi yapmam lazım. Sahi, annen nerede? Büyük ihtimalle öğleden sonra ona ihtiyacım olacak. Gelecek, değil mi?"

"Bu sabah bir randevusu vardı, ama mutlaka gelir. Sen Cecil'i ara, onu alıp getirir."

O gittikten sonra Booker yanıma geldi; parmağını yüzüme doğru tutuyordu.

"Bir işe yaramayacak, Haller," dedi.

"Nedir yaramayacak olan?"

"O şapşal savunman. Ezilip gideceksin."

"Göreceğiz."

"Göreceğiz, tabi. Bu işi Talbot'a yüklemeye çalışman büyük bir yüzsüzlük. Ne yüzsüz adamsın."

"Ben sadece işimi yapıyorum, dedektif."

"Ne iş ama! Hayatını yalan söyleyerek kazanıyorsun. İnsanları kandırıp gerçeği görmelerine engel oluyorsun. İçinde gerçek olmayan yalan bir dünyadasın. Sana bir şey sorayım. Yayınbalığı ile bir avukat arasındaki farkı biliyor musun?"

"Hayır, neymiş o fark?"

"Birisi dipteki pislikle beslenir, diğeriyse balıktır."

"Bu güzeldi, dedektif."

Bunun üzerine yanımdan ayrıldı, arkasından gülerek baktım. Gülme nedenim espriden veya Lankford'un bunu Booker'a anlatırken bütün savunma avukatlarına olan nefretini kustuğu için değildi. Güldüm, çünkü artık Lankford'la Booker'in birbirleriyle haberleştiklerini anlamış oluyordum. Birbirleriyle konuşuyorlardı ve her şey yolundaydı. Planım işe yarıyordu ve hâlâ bir ümidim vardı.

34

Her davada bir kilit olay vardır. Bu, her şeyin bir anda belirli bir yöne dönmesine yol açan bir tanık veya bir delil olabilir. Bu davada herkesin ana olay, diye düşündüğü kişi, hem mağdur hem davacı olan Regina Campo'ydu. Bütün dava onun kürsüdeki performansına ve vereceği ifadeye bağlı gibi görünüyordu. Ama iyi

bir savunma avukatının daima başrol için hazırladığı bir oyuncu vardır; benim de vardı.

Kuliste gizlice bekleyen tanığımı sahneye çıkardığım zaman duruşmanın ağırlık merkezini değiştireceğimi umuyordum.

Minton aradan sonraki oturumda Regina Campo'yu kürsüye çağırdığı zaman bütün gözler doğal olarak onun üstünde toplanmıştı. Jüri üyeleri onu ilk kez canlı olarak görüyorlardı. Benim de ilk gorüşümdü. Biraz şaşırmıştım, ama iyi anlamda değil. Ufak yapısı, kürsüye ürkek ve tereddütlü adımlarla gelişi ve oturuşu, benim jürinin bilincine pompalamaya çalıştığım o paragöz, uyanık fahişe tipine fena halde ters düşüyordu.

Minton'un da dava ilerledikçe bir şeyler öğrendiği belliydi. Campo'yu sorgularken işi kısa tutmanın daha yararlı olacağı sonucuna varmıştı. Hiç uzatmadan onu ifadesi boyunca akıllıca yönlendirdi. 6 Mart gecesi olanlara gelmeden önce onun kişisel geçmişiyle başladı.

Regina Campo'nun hazin hikâyesinde özgün bir şey yoktu; Minton da buna güveniyor olmalıydı. On yıl önce indiana'dan kalkıp ünlü olmak hayaliyle Hollyvrood'a gelen genç ve güzel bir kadındı. Önceleri bir iki televizyon programında görünmeye başladı. Yüzü piyasada yeni olduğu için dizilerde küçük ve önemsiz roller bulması zor olmadı. Bir süre sonra yüzü eskiyince, bu kez kablolu yayın yapan kanallarda çıplak olarak görünmesi istendi. Para kazanmak için çıplak modellik yaptıktan sonra, iş bulabilmek için gerekli kişilerle yatmaya başladı. En sonunda artık işin adı belli olmuştu; para karşılığı seks yapıyordu. Bu hayat tarzı onu, Louis Roulet'le karşılaştığı geceye kadar getirdi.

Regina Campo'nun o gece olanlarla ilgili anlattıkları o ana kadar kürsüye gelen tanıkların ifadelerinden farklı değildi. Ama çok önemli bir fark, anlatış tarzıydı. Yüzünü çevreleyen siyah kıvırcık saçlarıyla kaybolmuş bir küçük kız gibi görünüyordu.

Korkmuş ve her an ağlayacak gibiydi. Ona saldıran kişiyi gösterirken alt dudağı ve parmağı titriyordu. Roulet de ifadesiz bir yüzle ona baktı.

"Bu adamdı işte," dedi Campo güçlü bir sesle. "Kapatılması gereken bir hayvan o."

Buna itiraz etmeden geçiştirdim. Birazdan sıram gelecekti. Minton sorularına devam ederek onu kaçış anına götürdü. Sonra polislere neden saldırganı tanıdığını ve onun evine geliş nedenini bildiğini söylemediğini sordu.

Korkmuştum," dedi Campo. "Onun evime geliş nedenini söylersem bana inanmayabilirlerdi. Mutlaka tutuklamalarım istiyordum, çünkü ondan çok korkmuştum."

"Şimdi o kararınız için pişman mısınız?"

"Evet, pişmanım, çünkü sırf bu yüzden belki serbest kalacak ve aynı şeyi bir başkasına yapacak."

Bu cevabın önyargılı olduğunu öne sürerek itiraz ettim; yargıç kabul etti.

Minton birkaç soru daha sordu, fakat uzattığı taktirde sanığın teşhis edilişi sırasında yakaladığı o güçlü sahnenin etkisini kaybedeceğini biliyordu.

Campo'nun doğrudan sorgulanması bir saatten az sürmüştü. Saat neredeyse on bir buçuktu, oluyordu, ama yargıç tahminlerin aksine öğle tatili vermedi. Jüri üyelerine gündüz oturumunda mümkün olduğunca çok ifade dinlemek istediğini söyledi; bu nedenle öğle tatili kısa olacaktı ve geç çıkılacaktı. Bu beni düşündürdü; benim bilmediğim bir şey mi biliyordu acaba? Glendale'li dedektifler sabah molası sırasında onu arayıp benim yakında tutuklanacağımı mı söylemişlerdi?

"Bay Haller, tanık sizin," dedi yargıç.

Kürsüye gelip notlanma bir göz attım. Savunma için bin tane jilet kullanacaksam, en az yarısını bu tanığın üstünde kullanmam gerekiyordu. Hazırdım.

"Bayan Campo, 6 Mart gecesi olduğu iddia edilen olaylardan dolayı Bay Roulet'i mahkemeye vermek için bir avukat tuttunuz mu?" Bu soruyu bekler gibiydi, ama ilk sorum oluşu onu şaşırtmıştı. "Hayır, tutmadım."

"Bu dava hakkında bir avukatla konuştunuz mu?"

"Onu mahkemeye vermek için kimseyi tutmadım. Şu anda tek ilgilendiğim şey adaletin yerini bulduğunu..."

"Bayan Campo," diye sözünü kestim. "Size avukat tuttunuz mu veya neyle ilgileniyorsunuz diye sormadım. Bir avukatla konuştunuz mu, diye sordum... herhangi bir avukatla bu dava hakkında ve Bay Roulet'e karşı muhtemel bir tazminat davası hakkında konuştunuz mu?"

Ne yapmak istediğimi kestirmek için gözlerime bakıyordu. Sorumu, bir şeyler biliyormuşum gibi güvenle sormuştum, elimde bunu destekleyecek malzemem varmış gibi.

Minton, onu ifade vermenin en önemli özelliği konusunda uyarmış olmalıydı: sakın yalan söyleyip sonra tuzağa düşme.

"Evet, bir avukatla konuştum. Ama sadece konuşmaktan ibaretti. Onu tutmadım."

"Bunun nedeni savcının sizi suç mahkemesi bitene kadar avukat tutmamanız konusunda uyarması mıydı?"

"Hayır, bana o konuda bir şey söylemedi."

"Neden bu dava hakkında bir avukatla konuştunuz?"

Artık her cevap verişinden önce duraksamayı âdet haline getirmişti. Bu benim işime geliyordu. Çoğu insan yalan söylemenin biraz zaman alacağını düşünür. Dürüst cevaplar çabucak söylenir.

"Avukatla konuştum, çünkü haklarımı bilmek istiyordum ve korunduğuma emin olmam gerekiyordu."

"Bu avukata verdiği zarar için Bay Roulet'e tazminat davası açıp acımayacağınızı sordunuz mu?"

"Avukatla yapılan görüşmelerin gizli olduğunu sanıyordum."

"İsterseniz yaptığınız konuşmayı jüriye anlatabilirsiniz."

Jiletle ilk derin kesiği açmıştım. Tam bir çıkmaz içindeydi. Cevabı ne olursa olsun, kötü görünecekti.

"Bunun özel kalmasını tercih ediyorum," dedi.

"Peki, o zaman 6 Mart gecesine dönelim, ama ben Bay Minton'dan daha eskisine gitmek istiyorum. Sanık Bay Roulet ile ilk kez konuştuğunuz zamana, Morgan Barı'na dönelim."

"Peki."

"O gece Morgan Barı'nda ne yapıyordunuz'?"

"Birisiyle buluşuyordum."

"Charles Talbot'la mı?"

"Evet."

"Onunla buluşma amacınız, evinize götürüp para karşılığı seks yapmadan önce onu bir çeşit tartmak içindi, değil mi?"

Campo yine tereddüt etti, fakat sonra başını sallayarak doğruladı.

"Lütfen, sözlü olarak cevap verin," dedi yargıç.

"Evet."

"Bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet."

"Yani, bir çeşit güvenli seks, değil mi?"

"Öyle denebilir."

Çünkü sizin mesleğinizde yabancılarla çok yakın temasta bulunuyorsunuz, bu nedenle de kendinizi korumanız gerekiyor, doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Sizin mesleğinizdekiler buna "sapık testi" derler, değil mi?"

"Ben hiç öyle demedim."

"Ama müşteri adaylarınızla Morgan Barı gibi kalabalık yerlerde buluşup onları evinize götürmeden önce sapık veya kaçık olmadıklarını anlamak için bir sınavdan geçiriyorsunuz. Bu doğru değil mi?"

"Böyle de denebilir. Ama insan kimse hakkında emin olamaz."

"Bu doğru. Demek Bay Talbot'la beraber Morgan Barı'nda otururken Bay Roulet'in de orada olduğunu fark ettiniz."

"Evet, o da oradaydı."

"Onu daha önce hiç görmemiş miydiniz?"

"Daha önce onu hem orada hem başka yerlerde görmüştüm."

"Onunla hiç konuşmuş muydunuz?"

"Hayır, hiç konuşmamıştık."

"Onun bileğinde bir Rolex saat olduğunu hiç fark etmemiş miydiniz?"

"Hayır."

"Onu görmüş olduğunuz yerlere gelirken veya oradan giderken altında bir Porsche veya bir Range Rover olduğunu görmüş müydünüz?"

"Hayır, onu otomobil içinde hiç görmedim."

"Ama onu, Morgan Barı'nda ve başka yerlerde daha önce görmüştünüz."

"Evet."

"Ama hiç konuşmadınız."

"Doğru."

"O halde neye dayanarak ona yaklaştınız?"

"Onun bu hayata yabancı olmadığını biliyordum."

"Bu hayat, derken neyi kastettiniz?"

"Yani, onu daha önce gördüğüm zamanlarda onun bu oyunda oyuncu olduğunu anlamıştım. Benim yaptığım işi yapan kızlarla birlikte ayrıldığını görmüştüm."

"Onun başka fahişelerle birlikte ayrıldığını gördünüz, öyle mi?"

"Evet."

"Ayrılıp nereye gitmişlerdi?"

"Bilmiyorum, bardan ayrılmışlardı. Ya bir otele ya da kızın evine gitmiş olabilirler. O kısmını bilmiyorum."

"Bardan ayrıldıklarını nasıl biliyorsunuz? Belki sigara içmek için dışarı çıkmışlardır."

"Onun otomobiline binip gittiklerini gördüm."

"Bayan Campo biraz önce Bay Roulet'in otomobillerini hiç görmediğini söylediniz. Şimdi de onu, sizin gibi bir fahişeyle birlikte otomobiline binerken gördüğünüzü söylüyorsunuz. Hangisi doğru?"

Campo ters adım attığını fark edip aklına bir cevap gelene kadar bekledi.

"Onu bir otomobile binerken gördüm, ama ne marka olduğunu bilmiyordum."

"Böyle şeyleri pek fark etmiyorsunuz, değil mi?"

"Genellikle fark etmem."

"Bir Porsche ile Range Rover arasındaki farkı biliyor musunuz?"

"Sanırım, biri büyük, diğeri küçüktür."

"Bay Roulet'i nasıl bir otomobile binerken gördünüz?"

"Hatırlamıyorum."

Bir an durdum ve ifadesindeki çelişkiyi yeterince sömürmüş olduğuma karar verdim. Soru listeme bir göz atıp devam ettim.

"Bay Roulet'le birlikte çıkarken gördüğünüz kadınlar bir daha ortaya çıktılar mı?"

"Anlayamadım."

"Bu kişiler ortadan kayboldular mı? Onları bir daha hiç gördünüz mü?"

"Onları gördüm."

"Dövülmüş veya yaralanmış mıydılar?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır, ama sormadım."

"Ama bütün bu bilgiler sanığa yanaşıp teklifinizi yapmak için yeterince güvenli olduğunu gösteriyordu, değil mi?"

"Güvenli olup olmadığını bilemem. Ama onun orada bir kız aradığını biliyordum. Birlikte olduğum adam da zaten işine gideceği için saat ona kadar birlikte olabileceğimizi söylemişti."

"Lütfen, jüriye Bay Talbot'a uyguladığınız sapık testini neden Bay Roulet'e uygulama gereğini görmediğinizi açıklar mısınız?"

Gözleri Minton'a çevrildi. Onu kurtaracak bir hamle bekliyordu, ama Minton'dan hiçbir tepki gelmedi.

"Onun bu işin yabancısı olmadığım biliyordum, o kadar."

"Onun güvenli olduğunu düşündünüz."

"Sanırım. Bilmiyorum. Paraya ihtiyacım vardı ve onu seçmekle hata ettim."

"Onun zengin olduğunu ve para sorununuzu çözebileceğini mi düşündünüz?"

"Hayır, öyle değil. Sadece bu oyunun yabancısı olmayan bir müşteri adayı olarak gördüm."

"Bay Roulet'i, daha önce de sizinle aynı meslekte çalışan kişilerle birlikte gördüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Onlar da fahişe mi?"

"Evet."

"Onları tanıyor musunuz?"

"Tanışırız."

"Peki, bu kadınları tehlikeli olabilecek veya parasını ödemeyen müşteriler konusunda uyarır mısınız?"

"Bazen."

"Onlar da size aynı uyarıyı yaparlar, değil mi?"

"Evet."

"Bunlardan kaçı sizi Bay Roulet hakkında uyardı?"

"Hiçbiri uyarmadı, öyle olsaydı onunla gitmezdim zaten."

Başımı sallayıp notlarıma baktım ve devam etmeden önce uzun bir süre bekledim. Sonra Morgan Barı'nda olanlara daha ayrıntılı bir bakış atmak için onu yönlendirdim. Bu sırada barın güvenlik kamerasından alınan görüntüyü sundum.

Minton bunun için gerekçe yok, diye itiraz etti, ama itirazı kabul edilmedi. Jürinin önüne bir televizyon ekranı getirildi ve videoyu çalıştırdım. Jüri üyeleri bir fahişeyi iş başında seyretmenin ve davanın iki başrol oyuncusunun kameradan habersiz davranışlarını görmenin heyecanıyla dikkat kesildiler.

"Ona ilettiğiniz notta ne yazıyordu?" diye sordum, televizyon eski yerine götürüldükten sonra.

"Galiba sadece adım ve adresim vardı."

"Ona vereceğiniz hizmet karşılığı olan bedeli yazmadınız mı?"

"Yazmış olabilirim. Hatırlamıyorum."

"Genel olarak istediğiniz bedel ne kadardır?"

"Genellikle dört yüz dolar alırım."

"Genellikle mi? Fiyatı neye göre belirliyorsunuz?"

"Müşterinin ne istediğine bağlıdır."

Jüriye dönüp bir baktım; in*cilli* adam iyice gerginleşmişti.

"Müşterilerinizle hiç kölelik, eziyet etme gibi ilişkilere girer misiniz?"

"Bazen. Ama bu sadece oyundur. Kimsenin canı yanmaz. Sadece rol yapmadır."

"6 Mart gecesinden önce hiçbir müşteriniz tarafından şiddete maruz kalmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, öyle diyorum. Bu adam canımı yaktı ve beni öldürmeye..."

"Lütfen, sadece soruya cevap verin, Bayan Campo. Teşekkür ederim. Şimdi tekrar Morgan Barı'na dönelim. Lütfen, evet veya hayır, diye cevap verin. Bay Roulet'e adresiniz ve fiyatınız yazılı peçeteyi verirken onun size bir tehlike arz etmediğine ve hizmetiniz karşılığında istediğiniz dört yüz dolan ödeyecek kadar nakit parası bulunduğuna emin miydiniz?"

"Evet."

"O halde polis, onu aradığında Bay Roulet'in üstünde neden hiç nakit para çıkmadı?"

"Bilmem. Ben almadım."

"Kimin aldığını biliyor musunuz?"

"Hayır."

Soru alanlarımı değiştirmeden önce uzun bir an düşünür gibi yapıp salona çöken sessizlikten yararlanıyordum.

"Şimdi... hâlâ fahişe olarak çalışıyorsunuz, değil mi?"

Campo, evet, demeden önce yine tereddüt etti.

"Ve fahişe olarak çalışmaktan mutlu musunuz?" diye sordum.

Minton ayağa kalktı. "Sayın yargıç, bu sorunun davayla ne ilgisi..."

"İtiraz kabul edildi," dedi yargıç.

"Peki," dedim. "O halde, Bayan Campo, müşterilerinizden bazılarına bu işi bırakmayı ümit ettiğinizi söylediğiniz doğru değil mi?"

"Evet, bu doğru," dedi Campo, uzun bir süreden beri ilk kez tereddüt etmeden.

"Bu davanın size işi bırakmanıza imkân sağlayacak kadar para kazandırabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır, bu doğru değil," dedi hiç duraksamadan. "Bu adam bana saldırdı. Beni öldürecekti. Dava sadece bununla ilgili."

Not defterimde bir maddenin daha altını çizdim. Sessizlik yine güçlüydü.

"Charles Talbot devamlı müşteriniz miydi?"

"Hayır, o gece Morgan'da onu ilk kez gördüm."

"Ve sizin testinizden geçti."

"Evet."

"6 Mart gecesi yüzünüzü yumruklayan adam Charles Talbot muydu?"

"Hayır, o değildi," dedi Campo hemen.

"Bay Roulet'e karşı açacağınız bir tazminat davasından edineceğiniz kazancı Bay Talbot'la paylaşmayı teklif ettiniz mi?"

"Hayır, etmedim. Bu tamamen yalan."

Yargıca baktım.

"Sayın yargıç, müvekkilimden ayağa kalkmasını rica edebilir miyim?"

"Buyurun, Bay Haller," dedi yargıç.

Roulet'e bir işaret çaktım, hemen ayağa kalktı. Tekrar Regina Campo'ya döndüm.

"Bayan Campo, 6 Mart gecesi size vuran kişinin bu adam olduğuna emin misiniz?"

"Evet, oydu."

"Kaç kilosunuz, Bayan Campo?"

Campo geriye doğru yaslanıp mikrofondan uzaklaştı. Seks yaşamıyla ilgili sorulardan sonra bu sorum onu şaşırtmıştı. Roulet bir ara tekrar oturacak gibi oldu, ama ona ayakta kalması için bir daha işaret ettim.

"Emin değilim," dedi Campo.

"Web sitenizdeki ilanınızda elli üç kilo olduğunuzu belirtmişsiniz," dedim. "Bu doğru mudur?"

"Olabilir."

"O halde eğer jüri üyeleri 6 Mart gecesi olanlarla ilgili sizin hikâyenize inanıyorlarsa, Bay Roulet'i alt etmeyi başarıp ondan kurtulabildiğinize de inanıyorlardır herhalde."

Elimle Roulet'i gösterdim. Boyu iki metreye yakın, Campo'dan en az otuzbeş kilo daha ağırdı.

"Ama ondan kurtulmayı başardım, işte," dedi Campo.

"Ve iddianıza göre bunu boğazınıza bıçak dayalıyken yaptınız."

"Yaşamak istiyordum. İnsanın hayatı tehlikedeyken çok şaşırtıcı şeyler yapabilir."

Campo son savunma kozunu oynadı. Benim sorum sanki 6 Mart gecesini tekrar yaşamış gibi birden ağlamaya başladı.

"Oturabilirsiniz, Bay Roulet. Sayın yargıç, şu anda Bayan Campo'ya soracak başka sorum yok."

Gidip Roulet'in yanındaki yerime oturdum. Çapraz sorgum iyi gitmişti. Jilet çalışmam pek çok yara açmıştı ve savcılığın davası kan kaybediyordu. Roulet kulağıma eğilip tek kelime fısıldadı. *"Harikaydın!"*

Minton tekrar doğrudan sorgulamaya geçti, ama yaptığı iş açık yaranın üstüne konmaya çalışan sinek vızıltısı gibiydi. Yıldız tanığının vermiş olduğu bazı cevapların telafisi yoktu; jüri üyelerinin zihinlerine yerleştirdiğim bazı görüntüleri değiştirmesi de mümkün değildi.

Minton on dakikada işini bitirdikten sonra ben de tekrar sorgulama hakkımdan feragat ettim. Minton ikinci sorgulamada pek bir şey elde edememişti, ben de işi orada bırakmayı daha uygun buldum. Yargıç savcılığın başka tanığı var mı, diye sorunca

Minton öğle tatili sırasında bunu düşüneceğini ve belki delil sunumunu bitirebileceğini söyledi.

Normal olarak buna itiraz etmem gerekirdi, çünkü yemekten hemen sonra kürsüye bir tanık getirip getirmeyeceğini bilmek isterdim. Ama üstelemedim.

Minton'un baskıyı hissettiğini ve sallanmaya başladığına inanıyordum. Onu bir karar vermeye zorlamak istedim; bunun için bir saatlik öğle tatili işe yarayabilirdi.

Yargıç jüriye yemeğe gitmeleri için izin verdi, fakat her zamanki doksan dakika yerine sadece bir saat ara olacaktı. Davanın hızlı ilerlemesini istiyordu. Mahkemenin saat on üç otuzda tekrar başlayacağını duyurduktan sonra aniden kalktı ve salondan çıktı. Herhalde hemen bir sigara yakmak istiyordu.

Öğleden sonra, belki yemekten hemen sonra vereceği ifade hakkında konuşmak için Roulet'e annesi de bizimle yemek yer mi, diye sordum. Bunu ayarlayabileceğim söyledi ve Ventura Bulvarı'nda bir Fransız lokantasında buluşmayı önerdi. Ona bir saatten az zamanımız olduğunu ve annesinin bizimle Four Green Fields'de buluşmasını söyledim. Onları benim mabedime götürmek istemezdim, ama orada çabucak bir şeyler yiyip mahkemeye zamanında yetişebileceğimizi biliyordum.

Yemeklerin standardı belki Ventura'daki Fransız yemeklerinin yerini tutmazdı, ama bunu dert edecek değildim.

Savunma masasından kalktığım zaman galerinin boş olduğunu gördüm.

Herkes yemeğe gitmişti. Sadece Minton vardı ve beni bekliyordu.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi.

"Tabi."

Roulet salondan çıkana dek ikimiz de konuşmadık. Ne geleceğini biliyordum.

İşler biraz ters gitmeye görsün, savcıların hemen uzlaşma yolu aramaları olağandı.

Minton durumun iyi gitmediğini anlamıştı. Baş tanığından istediğini elde edememiş, çatışma en iyi ihtimalle beraberlikle sonuçlanmıştı.

"Bir şey mi var?" diye sordum.

"Senin o bin tane jiletle ilgili söylediklerini düşünüyordum."

"Ee?"

"Kısacası, sana bir teklif yapmak istiyorum."

"Sen bu işte yenisin, evlat. Ceza uzlaşmasını onaylayacak bir amirin olması gerekmez mi?"

"Yetkim var."

"Peki, o zaman, yetkilendirilmiş teklifini yap bakalım."

"Suçlamayı şiddetli saldırı ve ağır bedeni zarara indiririm."

"Ve?"

"Dörde inerim."

Teklifte adamakıllı indirim vardı, ama Roulet bunu kabul ettiği taktirde hâlâ dört yıl hapis yatacaktı. En büyük getirişi, davayı seks suçu statüsünden çıkarmasıydı.

Roulet hapisten çıktıktan sonra seks suçlusu olarak yerel yetkililere adını kaydettirmek zorunda kalmayacaktı.

Minton'a anama küfretmiş gibi baktım.

"Bence bu biraz fazla kuvvetli, Ted. En büyük kozunun kürsüdeki hali düşünülürse. Elinde sürekli in*cil* taşıyan jüri üyesini gördün mü? Campo ifade verirken in*cil'i* yiyecek gibi olmuştu."

Minton cevap vermedi. Elinde in*cil* taşıyan jüri üyesini fark etmediği belliydi.

"Bilmiyorum," dedim. "Teklifini müvekkilime götürmek benim görevim ve bunu yapacağım. Ama bunu kabul ederse budalalık etmiş olacağını da söyleyeceğim."

"Peki, sen ne istiyorsun?"

"Böyle bir davada tek bir karar çıkar, Ted. Müvekkilime sonuna kadar gitmesi gerektiğini söyleyeceğim. Bundan sonra yolumuz açık. Sana afiyet olsun."

Onu kapıda bırakıp yürürken arkamdan yeni bir teklif sesleneceğini bekler gibiydim. Ama Minton kararlıydı.

"Bu teklif sadece on üç otuza kadar geçerlidir. Haller," diye tuhaf bir sesle seslendi arkamdan.

Geriye dönmeden ona el salladım. Çaresizliği sesinden iyice belli olmaya başlamıştı.

35

Four Green Fields'den mahkeme salonuna döndükten sonra Minton'u özellikle görmezden geldim. Olabildiğince uzun süre tahmin yürütmesini istiyordum. Bu da onun ve davanın istediğim gibi gitmesi için yapmış olduğum planın bir parçasıydı.

Hepimiz masalarımıza oturmuş yargıcın gelmesini beklerken nihayet ona doğru döndüm; göz teması kurduktan sonra başımı, hayır anlamında iki yana salladım.

Uzlaşma yoktu. O da anladığını belirtmek için başını salladı. Sonuçtan emin görünmek için elinden geleni yapıyordu. Bir dakika sonra yargıç gelip jüriyi davet etti, sonra da Minton beklendiği gibi çadırını topladı.

"Bay Minton, başka tanığımız var mı?" diye sordu yargıç.

"Sayın yargıç, savcılık delil sunumunu bitirmiştir."

Fullbright'in buna verdiği cevapta küçücük bir tereddüt vardı. Minton'a sanki gereğinden bir saniye uzun bakmıştı. Sanırım bu jest jüriye bir Şaşırma mesajı iletiyordu. Soma bana döndü.

"Bay Haller devam etmeye hazır mısınız?"

Normal olanı, savcılığın iddianamesi bittikten sonra yargıçtan kontrollü bir beraat kararı istemek olurdu. Ama bu isteğin yerine getirildiği ender vakalardan bir olur korkusuyla bunu

yapmadım. Davanın o anda bitmesi işime gelmiyordu. Yargıca savunma için devam etmeye hazır olduğumu söyledim.

İlk tanığım Mary Alice Windsor'du. Salona girerken ona eşlik eden Cecil Dobbs, daha sonra galerinin ilk sırasında bir koltuğa oturdu. Windsor mavi bir döpiyes ve şifon bluz giymişti. Tanık kürsüsüne yürürken soylu ve zarif bir görünümü vardı; az önce yemekte sosisli börek yediğini kimse tahmin edemezdi. Ben hemen kimlik belirleme ve Louis Roulet'le hem kanbağı hem iş ilişkisiyle ilgili rutin sorulan sordum.

Yargıçtan izin alıp mahkeme kâtibinden hâlâ delil poşetine sarılı olan silahı getirmesini istedim. Çakıda kazılı başharfler poşetin kenarından görünüyordu. Bunu alıp tanığın önüne bıraktım.

"Bayan Windsor, bu çakıyı tanıyor musunuz?"

Delil poşetini alıp metal kısmındaki ucunu sıyırdı ve kazılı harflere baktı.

"Evet, tanıyorum," dedi inceledikten sonra. "Bu oğlumun çakısı."

"Peki, oğlunuza ait olan bir çakıyı nasıl oluyor da tanıyorsunuz?"

"Çünkü bu çakıyı bana birçok kez göstermiştir. Sürekli yanında taşıdığını bilirim; bazen broşür paketlerini açmak için işimize yaradığı da olmuştur. Çok keskindir."

"Bu çakıyı ne zamandan beri taşıyor?"

"Dört yıldan beri."

"Bu süreyi çok kesin biliyorsunuz galiba."

"Evet."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü dört yıl önce bu çakıyı korunma amacıyla edindi. Tam dört yıl."

"Neye karşı korunma için, Bayan Windsor?"

"Bizim işimizde hiç tanımadığımız insanlara evler gösteririz. Bazen bu evlerde o yabancıların yanında tek başımıza oluruz. Bir emlakçının soyulduğu, yaralandığı... hatta Öldürülüp tecavüze uğradığı epey vaka vardır."

"Bildiğiniz kadarıyla Louis hiç böyle bir saldırının mağduru oldu mu?"

"Hayır, kendisi saldırıya uğramadı. Ama ev göstermeye gidip saldırıya uğrayan birisini tanıyordu."

"Ne oldu?"

"Bu kadın sustalı çakılı bir adam tarafından soyuldu ve tecavüze uğradı.

Olaydan hemen sonra kadını bulan kişi Louis'di. Yaptığı ilk iş korunma amacıyla gidip bir çakı almak oldu."

"Neden çakı? Neden tabanca değil?"

"Bana önce tabanca almayı düşündüğünü, ama sonra her an yanında fark edilmeden taşıyabileceği bir şey istediğini söyledi. Böylece bir çakı satın aldı, bir tane de bana aldı. Bu nedenle bunu kesinlikle dört yıl Önce aldığını biliyorum."

İçinde çakı olan poşeti göstermek için kaldırdı.

"Benimki de bunun aynısı, sadece isim harfleri farklı. O günden beri her ikimiz de bunu yanımızda taşırız."

"O halde, 6 Mart gecesi oğlunuzun yanında bu çakının bulunması onun her zamanki davranışını mı gösterir?"

Minton tanığın bu soruya cevap vermesi için yeterli gerekçe sağlanmadığını öne sürerek itiraz etti. İtirazı kabul edildi. Ceza yasasıyla ilgili bir şey bilmeyen Mary Windsor yargıcın cevap için izin verdiğini sandı.

"Her gün yanında taşırdı," dedi. "6 Mart gecesi de..."

"Bayan Windsor," diye gürledi yargıç. "İtirazı kabul ettim. Bunun anlamı, cevap vermeyeceksiniz, demektir. Jüri bu cevabı dikkate almasın."

"Özür dilerim," dedi Windsor ürkek bir sesle.

"Sıradaki sorunuz, Bay Haller," dedi yargıç.

"Hepsi bu kadar, sayın yargıç teşekkür ederim, Bayan Windsor."

Mary Windsor ayağa kalkmaya başlarken yargıç onu bir kez daha uyardı ve yerinde oturmasını söyledi. Ben masama dönerken Minton yerinden kalkıyordu.

Galeriye baktım; C. C. Dobbs'dan başka tanıdık sima yoktu. Bana yüreklendirici bir gülücük attı, ama ben hiç oralı olmadım.

Mary Windsor'un doğrudan sorgulaması öğlen yemeğinde üstünde çalıştığımız plana tamamen uygun gitmişti. Windsor jüriye çakıyla ilgili açıklamayı çok net bir şekilde yapmış ve bu arada Minton'a aşmak zorunda olduğu bir mayın tarlası da bırakmıştı. Benim sorgulamamda, Minton'a delil paylaşımı için verdiğim özette yazılandan fazla bir şey yoktu. Minton bu çizginin dışına çıktığı taktirde ayağının altında ölümcül bir klik sesi duyacaktı.

"Oğlunuzun bu on iki santimlik sustalı çakıyı taşımasına yol açan olay tam olarak ne zaman olmuştu?"

"9 Haziran 2001."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Minton'un yüzünü iyice görebilmek için koltuğumu o tarafa çevirdim. Onun ruhunu okuyordum. Bir şey bulduğunu sanmıştı. Windsor'un bir tarihi bu kadar kesin hatırlaması ifadesinin düzmece olduğu izlenimini veriyordu. Çok heyecanlanmıştı.

Bunu görüyordum.

"Bir emlakçıya yapıldığını söylediğiniz bu saldırıyla ilgili bir gazete haberi var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

"Bir polis soruşturması var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

"Ve siz yine de tam tarihi biliyorsunuz. Bu nasıl oluyor, Bayan Windsor? Burada ifade vermeye gelmeden Önce size bu tarih öğretilmiş miydi?"

"Hayır, bu tarihi biliyorum, çünkü saldırıya uğradığım o günü hayatım boyunca unutmayacağım."

Windsor bir süre bekledi. En az üç jüri üyesinin hayretle ağızlarının açıldığını gördüm. Minton'un da ağzı açık kalmıştı. Klik sesini duyar gibiydim.

"Oğlum da o günü hiçbir zaman unutmayacak," diye devam etti Windsor. "Beni aramak için o eve geldiğinde çıplaktım ve bağlı durumdaydım. Kan vardı. Beni o durumda görmek onun için çok sarsıcı oldu. Sanırım çakı taşımaya başlamasının neden-lerinden biri budur. Oraya daha önce gelmiş olmayı ve bana yapılanlara engel olmayı isterdi."

"Anlıyorum," dedi Minton, başını notlarından kaldırmadan.

Donup kalmış, nasıl devam edeceğine karar veremiyordu. Mayına basan ayağını kaldırırsa patlayacağından korkuyordu.

"Bay Minton, başka bir şey var mı?" diye sordu yargıç, sesindeki alaycılığı pek gizleyemeden.

"Bir dakika, sayın yargıç," dedi Minton.

Minton kendini toparlayıp bir şeyler kurtarabilmek ümidiyle notlarına bir daha baktı.

"Bayan Windsor, sizi o durumda bulduktan sonra siz veya oğlunuz polisi aradınız mı?"

"Hayır, aramadık. Louis aramak istedi, ama ben karşı çıktım. Yaşadığımız sarsıntıyı daha kötü yapacağını düşündüm."

"Demek ki, bu suçla ilgili resmi bir polis kaydı yok, öyle mi?"

"Doğru."

Minton'un işi daha ileri götürüp saldırıdan sonra Windsor'un tıbbi tedavi görüp görmediğini sormak istediğini biliyordum, ama başka bir tuzak kokusu alıp bu soruyu sormadı.

"O halde bu saldırının olduğu konusunda sadece sizin ifadeniz var, değil mi? Sizin ve oğlunuzun... eğer ifade vermeyi seçerse, tabi."

"Saldırı oldu. Ben her gün bunu hatırlayarak geçiriyorum."

"Ama bunu söyleyen sadece siz varsınız."

Windsor, savcıya boş gözlerle baktı. "Bu bir soru mu?"

"Bayan Windsor, siz buraya oğlunuza yardım etmek için geldiniz, doğru mu?"

"Elimden geldiğince. Onun iyi bir insan olduğunu ve bu iğrenç suçu işlemiş olamayacağını biliyorum."

"Oğlunuzu mahkûm olmaktan ve muhtemel hapis cezasından kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapmaya hazırsınız, değil mi?"

"Ama böyle bir şey hakkında yalan söylemem. Yemin etsem de et-mesem de, yalan söylemem."

"Ama oğlunuzu kurtarmak istersiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ve onu kurtarmak yalan söylemek anlamına geliyor, değil mi?"

"Hayır, o anlama gelmiyor."

"Teşekkür ederim, Bayan Windsor."

Minton hemen masasına döndü. Benim tekrar sorgulamamda soracak bir tek sorum vardı.

"Bayan Windsor, bu saldırıya uğradığınız zaman kaç yaşındaydınız?"

"Elli dört yaşındaydım."

Tekrar yerime oturdum. Minton'un da başka sorusu olmayınca Windsor tanık kürsüsünden indi. Yargıçtan duruşma

sonuna dek onun galeride oturabilmesi için izin istedim. Minton'dan itiraz gelmeyince yargıç bu izni verdi.

Bir sonraki tanığım Los Angeles Polis Teşkilatından David Lambkin adında bir dedektifti.

Bu adam seks suçları konusunda ülke çapında bir uzmandı ve Gayrimenkul Tecavüzcüsü soruşturmasında çalışmıştı. Kısa bir sorgulamayla bu olay hakkında ve polise intikal eden beş vakanın soruşturmasıyla ilgili gereken bilgileri aldım.

"Dedektif Lambkin, tecavüzcünün bilinen mağdurları arasında ortalama yaş neydi?"

"Mağdurların hepsi alanlarında çok başarılı iş kadınlarıydı. Yaşlan da ortalama tecavüz kurbanlarından daha büyüktü. Sanırım en genci yirmi dokuz, en yaşlısı da elli dokuz yaşındaydı."

"O halde, elli dört yaşında bir kadın tecavüzcünün hedef tanımına uyar, değil mi?"

"Evet."

"Lütfen, polise ilk bildirilen saldırının ve sonuncusunun ne zaman olduğunu jüriye söyler misiniz?"

"Peki. Birincisi 2000 yılında, ekim ayında olmuştu. Sonuncusuysa 30 Temmuz 2001."

"O halde, 9 Haziran 2001 tarihi tecavüzcünün emlak işinde çalışan kadınlara musallat olduğu zaman dilimi içine giriyor, değil mi?"

"Evet."

"Bu vakayı soruştururken bu kişi tarafından beşten fazla tecavüz suçunun işlenmiş olabileceğini, hiç düşündünüz mü?"

Minton bu sorunun spekülasyona dayalı olduğunu öne sürerek itiraz etti.

Yargıç itirazı kabul etti, ama benim için önemli değildi. Önemli olan sorunun sorulmasıydı; savcının cevap verilmesine engel oluşunu jüri görmüştü.

Minton çapraz sorgulamada beni şaşırttı. Windsor'da yaptığı hatalardan ders almıştı ve savcılık hanesine puan yazdıracak üç sağlam soru sordu.

"Dedektif Lambkin, bu tecavüz vakalarını soruşturan ekip emlak işinde çalışan kadınları uyarmak için herhangi bir işlem yapmış mıydı?"

"Evet. İki kez uyarı yazısı gönderdik. Birincisi, bölgedeki bütün emlak komisyoncularına, ikincisiyse erkek, kadın, bütün gayrimenkul simsarlarına gönderildi."

"Bu yazılarda tecavüzcünün tanımı ve yöntemleri belirtilmiş miydi?"

"Evet."

"Demek ki, birisi tecavüzcü tarafından saldırıya uğradığı masalını uyduracak olsa, gereken her türlü bilgiyi bu yazılardan edinebilir, değil mi?"

"Bu mümkündür, sanırım."

"Başka sorum yok, sayın yargıç."

Minton mağrur bir ifadeyle yerine oturdu. Benim de başka sorum olmadığı için, Lambkin kürsüden indi. Yargıçtan müvekkilimle konuşmak için birkaç dakika izin istedim, sonra da Roulet'e doğru eğildim.

"Pekâlâ, işte sonuna geldik," dedim. "Elimizdeki son koz sensin. Bana söylememiş olduğun bir şey yoksa, temize çıkarsın; Minton'un elinde sana vuracağı bir şey yok. Sen bir açık vermediğin sürece kürsüde emniyettesin. Hâlâ bu işi yapmaya istekli misin?"

Roulet daha işin başından beri ifade vermek istediğini ve suçlamayı reddedeceğini söylemişti. Öğlen yemeğinde de bu isteğini tekrarlamıştı. Çok istiekliydi. Ben müvekkillerimin ifade vermesindeki riski hep yüzde elli olarak düşünürüm. Savcı, onun söylediği herhangi bir şeyi çarpıtıp iddia makamının lehine kul-

lanabilirdi. Ama yine biliyordum ki, her ne kadar yargıçlar sanığın sessiz kalma hakkı vardır, diye jürileri uyarsalar da, jüri üyeleri daima sanığın çıkıp "ben yapmadım" demesini isterler. Eğer bu istekleri karşılanmazsa, bunu bir tarafa yazabilirler.

"İstekliyim," dedi Roulet. "Savcıyla başa çıkabilirim."

Koltuğumu geri itip ayağa kalktım.

"Savunma makamı Louis Roulet'i tanık olarak çağırıyor, sayın yargıç."

36

Louis Roulet tanık kürsüsüne giderken tıpkı bir basketbol maçındaki yedek oyuncunun oyuna girişindeki çevikliği ve hevesliliği gösterdi. Kendini savunma fırsatını bulmanın heyecanını ve istekliliğini yansıtıyordu. Tabi, bu görünüşünün jüriyi nasıl etkileyeceğini de bilmiyor değildi.

Başlangıç sorularını çabucak geçiştirip davanın asıl noktalarına geldim. Benim sorularımla yönlenen Roulet 6 Mart gecesi bir kadın arkadaş bulmak amacıyla Morgan Barı'na gittiğini söyledi. Özellikle bir fahişe aramıyordu, fakat o ihtimale de itirazı yoktu.

"Daha önce para ödediğim kadınlarla birlikte oldum," dedi. "Bu nedenle, benim karşı çıktığım bir şey değildi."

Regina Campo barda yanına gelene kadar onunla bir göz teması olmamıştı.

Atak olan taraf Campo'ydu, fakat o sırada bu davranışından rahatsızlık duymamıştı.

Aldığı davetin ucu açıktı, yani Campo, ona saat yirmi ikiden sonra serbest olacağım, başka bir planı yoksa gelebileceğini söylemişti.

Roulet bu konuşmayı izleyen bir saat içinde gerek Morgan Barı'nda gerekse Lamplighter'a para ödemeyeceği birini aradığını, fakat bulamadığını anlattı. Sonra da otomobiliyle Campo'nun verdiği adrese gidip kapıyı çaldı.

"Kim açtı kapıyı?"

"O açtı. Kapıyı biraz aralayıp bana baktı."

"Regina Campo mu? Bu sabah ifade veren kadın mı?"

"Evet."

"Kapıdaki aralıktan onun yüzünün tamamını görebildiniz mi?"

"Hayır. Kapıdaki aralıktan onu tam göremiyordum. Sadece sol gözünü ve yüzünün o tarafının bir kısmını gördüm."

"Kapı nasıl açıldı? Yüzünü görebildiğiniz aralık sol yanda mıydı sağ yanda mıydı?"

"Benim durduğum yerden bakınca sağ taraf olması lazım."

"Bu noktayı biraz netleştirelim. Aralık sağ taraftaydı, değil mi?"

"Evet."

"O halde Regina Campo kapının arkasında duruyorsa ve aralıktan bakıyorsa, size sol gözüyle bakıyor olması lazım, değil mi?"

"Doğru."

"Onun sağ gözünü görebildiniz mi?"

"Hayır."

"O halde, yüzünün sağ tarafında bir kesik, bere veya bir hasar olsaydı bunu görebilir miydiniz?"

"Hayır."

"Peki. Daha sonra ne oldu?"

"Beni gördükten sonra içeri girmemi söyledi. Kapıyı biraz daha açtı fakat kendisi hâlâ arkasında duruyordu."

"Onu göremiyor muydunuz?"

"Tamamen değil. Kapının kenarını sanki siper etmiş gibiydi."

"Sonra ne oldu?"

"Orası bir giriş holüydü. Bana oturma odasına geçen kapıyı işaret etti. Ben de o yöne doğru yürüdüm."

"Böylece o sizin arkanızda mı kalmış oldu?"

"Evet, ben oturma odasına doğru döndüğüm zaman o benim arkamdaydı."

"Kapıyı kapadı mı?"

"Sanırım. Kapanma sesini duydum."

"Sonra ne oldu?"

"Kafamın arkasına bir şey çarptı ve yere yığıldım. Bayılmışım."

"Ne kadar baygın kaldığınızı biliyor musunuz?"

"Hayır. Epey bir süre olmalı, ama ne polisler ne de başka biri ne kadar süre baygın kaldığımı söylemedi."

"Kendinize geldiğiniz zaman neyi hatırlıyorsunuz?"

"Nefes almakta zorlandığımı hatırlıyorum, gözlerimi açtığımda birisi üstümde oturuyordu. Sırtüstü yatmaktaydım ve üstümde biri oturuyordu. Hareket etmeye çalıştığım zaman bacaklarımın üstünde de birisinin oturmakta olduğunu fark ettim."

"Sonra ne oldu?"

"Sırayla bana kımıldamamamı söylediler. Biri bana bıçağımı aldığım ve kaçmaya çalışırsam bunu benim üstümde kullanacağım söyledi."

"Daha sonra polis gelip sizi tutukladı mı?"

"Evet, birkaç dakika sonra polis oraya geldi. Ellerimi kelepçeleyip benî ayağa kaldırdılar. O zaman ceketimde kan olduğunu gördüm."

"Ya eliniz?"

"Arkamdan kelepçelenmiş olduğu için göremiyordum. Ama üstümde oturan adamlardan biri polise elimde kan olduğunu söyleyince elimin üstüne bir poşet geçirdiler. Bunu hissettim."

"Elinize ve ceketinize kan nasıl bulaştı?"

"Bütün bildiğim bunu birisinin bulaştırmış olduğu, çünkü benim haberim yoktu."

"Siz solak mısınız?"

"Hayır, değilim."

"Bayan Campo'ya sol yumruğunuzla vurmadınız mı?"

"Hayır, vurmadım."

"Onu tecavüz etmekle tehdit ettiniz mi?"

"Hayır, etmedim."

"İşbirliği yapmadığı taktirde onu öldüreceğinizi söylediniz mi?"

"Hayır, söylemedim."

Onun ilk gün C. C. Dobbs'un ofisindeki gibi ateşli bir havaya girmesini istiyordum, fakat Roulet fazlasıyla sakin ve kontrollüydü. Oysa, öğlen yemeğinde bunu istediğimi söylemiştim. Ne olmuştu, o öfke nereye gitmişti? Sorgulamamı bitirmeden önce onu biraz kışkırtıp o günkü duygularını tekrar yüzeye çıkarmaya karar verdim.

"Bayan Campo'ya saldırmakla suçlandığınız için öfkeli misiniz?"

"Elbette, öfkeliyim."

"Neden?"

Ağzını açtı ama bir an konuşamadı. Böyle bir soruyu sormam onu iyice kızdırmıştı. Neden sonra konuşabildi.

"Ne demek, neden? Hiç hayatınızda yapmadığınız bir şey için suçlanıp beklemekten başka elinizden hiçbir şey gelmediği bir durum yaşadınız mı?

Mahkemeye çıkıp tuzağa düşürüldüğünüzü söyleme fırsatı bulana kadar haftalarca, günlerce bekliyorsunuz. Ama orada da sıra size gelene kadar uzun bir süre bekleyip savcının kürsüye çıkardığı bir sürü yalancının yalanlarını dinlemek zorunda kalı-

yorsunuz. Tabi ki, insan öfkeleniyor. Ben suçsuzum. Bunu ben yapmadım!"

Çok iyiydi. Haksız yere suçlanan bir insan ancak bu kadar iyi tepki verebilirdi.

Daha sorabileceğim birkaç şey vardı, ama kendime "ne kadar kısa o kadar iyi" kuralım hatırlattım ve yerime oturdum. Atladığım bir şey varsa, daha sonra sorabilirdim.

Yargıca baktım.

"Başka sorum yok, sayın yargıç."

Minton hemen kalkıp kürsüye gitti. Yürürken buz gibi bir ifadeyle gözlerini Roulet'ten ayırmamıştı. Jüriye bu adam hakkında ne düşündüğünü göstermeye çalışıyordu. Lazer ışını gibi delici bakışlarla kürsüye çıktı ve kenarlarını sımsıkı kavradı. Hepsi jüriye yapılan bir gösteriydi.

"Bayan Campo'ya dokunduğunuzu inkâr ediyorsunuz," dedi Minton.

"Doğru," dedi Roulet sertçe.

"Yani, size göre kurduğu tuzak gereği Bayan Campo kendi kendini yumrukladı veya o geceye kadar hiç görmediği bir adama kendisini yum-ruklattı, öyle mi?"

"Kimin yaptığını bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu ben yapmadım."

"Ama ifadenize göre bu kadın, Regina Campo yalan söylüyor. Bugün bu salona geldi ve yargıca, jüriye ve bütün dünyaya yalan söyledi."

Minton sözlerini vurgulamak için tiksintiyle başını iki yana salladı.

"Bütün bildiğim, yaptığımı söylediği şeyleri benim yapmamış olduğum. Bunun tek açıklaması da ikimizden birinin yalan söylediği. Bu ben değilim."

"Buna jüri karar verecek, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ve bu sözde korunma amacıyla edindiğiniz sustalı çakı. Siz şimdi jüriye mağdurun bir şekilde bu çakıdan haberdar olduğunu ve bunu tuzağının bir parçası olarak kullandığını mı söylüyorsunuz?"

"Onun ne bildiğini bilmiyorum. Çakıyı ona veya onun bulunduğu bir barda herhangi bir kimseye göstermedim. Bunun varlığını nasıl bildiğini anlamış değilim.

Sanırım, parayı almak için cebimi karıştırdığı sırada çakıyı buldu. Paramı ve çakımı hep aynı cepte taşırım."

"Öyle mi? Şimdi bir de cebinizdeki parayı da mı çalmış oluyor? Bunu daha ne kadar sürdüreceksiniz, Bay Roulet?"

"Yanımda dört yüz dolarım vardı. Tutuklandığım zaman üstümde yoktu. Birisi aldı."

Minton akıllı davranıp Roulet'i para konusunda sıkıştırmadı, çünkü ne yaparsa yapsın, bundan puan alacak bir şey çıkaramazdı. Roulet'in parası olmadığını, sırf Campo'ya para ödememek için hırpalayıp tecavüz etmeyi düşündüğünü iddia ederse, bunu Roulet'in vergi iadelerini göstererek hemen çürütebileceğimi biliyordu.

Minton sorgusunun sonuna geliyordu. Dramatik bir şekilde Regina Campo'nun yaralı yüz fotoğrafını gösterdi.

"Demek ki, Regina Campo yalancıymış," dedi.

"Evet."

"Bunu birisine yaptırdı veya belki kendi kendine yaptı."

"Kimin yaptığım bilmiyorum."

"Ama siz yapmadınız."

"Hayır. Ben bir kadına bunu yapmam. Bir kadının canını yakmam."

Roulet, Minton'un gösterdiği fotoğrafı eliyle işaret etti.

"Hiçbir kadın bunu hak etmez," dedi.

Öne eğilip bekledim. Ondan, ifade verirken bir fırsatını bulup bu cümleyi söylemesini istemiştim. *Hiçbir kadın bunu hak etmez.* Bakalım Minton yeme atlayacak mıydı? Ama akıllı adamdı. Roulet'in bunu söylemekle bir kapı araladığını anlamış olmalıydı.

"Hak etmez demekle neyi kastediyorsunuz? Sizce şiddet suçlan sonunda mağdurun bunu hak edip etmediğine mi geliyor?"

"Hayır. Onu demek istemedim. Demek istediğim şey, bu kadın hayatını nasıl kazanırsa kazansın, böylesine dövülmemeliydi. Kimse böyle bir şeyi hak etmez."

Minton fotoğrafa bir süre kendisi baktıktan sonra tekrar Roulet'e döndü.

"Bay Roulet, size soracak başka sorum yok."

37

Hâlâ jilet savaşım kazanmakta olduğumu düşünüyordum. Minton'u sadece bir tek seçeneğinin olduğu bir duruma getirmek için her şeyi yapmıştım. Şimdi yapabildiklerimin yeterli olup olmadığını görme zamanıydı. Genç savcı yerine oturduktan sonra ben de müvekkilime başka soru sormamaya karar verdim.

Minton'un sorgulaması karşısında iyi dayanmıştı ve rüzgârı arkamıza aldığımızı hissediyordum. Ayağa kalkıp salonun arkasındaki duvar saatine baktım. Saat daha on beş otuzdu. Sonra yargıca döndüm.

"Sayın yargıç, savunma makamı delil sunumunu bitirmiştir."

Yargıç başını sallayıp o da duvar saatine baktı. Jüriye öğleden sonra... arası verdiğini söyleyip onları gönderdi. Jüri üyeleri salonu terk ettikten sonra savcılık masasına döndü. Minton başını eğmiş bir şeyler yazmaktaydı.

"Bay Minton?"

Savcı başını kaldırıp baktı.

"Oturum devam ediyor. Lütfen, dikkatinizi verin. Savcılık karşı delil sunma hakkını kullanacak mı?"

Minton ayağa kalktı.

"Sayın yargıç, savcılığın karşı delil sunumunda tanık getirmek için zamana ihtiyacı var, bu nedenle bugünkü oturumun burada bitirilmesini rica ediyorum."

"Bay Minton, bu oturumun bitmesine daha doksan dakikamız var. Size bugünün üretken olmasını istediğimi söylemiştim. Tanıklarınız nerede?"

"Doğrusunu istierseniz, sayın yargıç, savunmanın sadece üç tanıktan sonra bitireceğini beklemiyordum.

"Bunu açış konuşmasında yeterince belli etmişti."

"Evet, ama dava benim beklediğimden daha hızlı yürüdü. Yarım gün öndeyiz. Mahkemeden anlayış göstermesini rica ediyorum. Düşündüğüm tanığı bugün saat on sekizden önce buraya getirmem mümkün değil."

Dönüp yerine oturmuş olan Roulet'e baktım. Yargıcın göremeyeceği bir şekilde başımı sallayıp göz kırptım. Göründüğü kadarıyla Minton yemi kapmıştı. Şimdi benim yapmam gereken şey yargıç, ona ağzındaki yemi tükürtmeden araya girmekti. Ayağa kalktım.

"Sayın yargıç, bu gecikmeye savunma makamının bir itirazı yoktur. Belki biz de bu zamanı jüriye yapacağımız kapanış konuşmasını hazırlamakta kullanırız."

Yargıç biraz şaşırarak bana baktı. Savcılığın ayak sürmesine savunmanın itiraz etmemesi ender görülen bir şeydi. Ama sonra ektiğim tohumlar filiz vermeye başladı.

"Belki daha iyi olur, Bay Haller. Eğer bugün erken tatil edersek, yarın karşı delil sunumundan sonra kapanış konuşmalarım isterim. Jüri talimatları dışında hiçbir geciktirme olmayacak. Anlaşıldı mı, Bay Minton?"

"Anlaşıldı, sayın yargıç. Hazır olacağım."

"Bay Haller?"

"Fikir benimdi, sayın yargıç. Hazır olacağım."

"Pekâlâ, o zaman. Artık bir planımız var. Jüri üyeleri döner dönmez onları evlerine göndereceğim. Trafik sıkışmadan giderler, yarın da her şey planlandığı gibi hızla yürür ve üyeler öğleden sonra mütalaaya başlayabilirler."

Yargıç, buna karşı çıkacak var mı, gibisinden bana ve Minton'a baktı. Bizden ses çıkmayınca kürsüden kalktı ve dışarı çıktı. Sigarasını yakabileceği bir yere gidiyor olmalıydı.

Yirmi dakika sonra jüri üyeleri evlerine gitmek üzere salondan çıkarlarken ben de masamın üstündeki kâğıtlarımı topluyordum. Minton yanıma geldi. "Seninle konuşabilir miyim?"

Roulet'e dönüp annesi ve Dobbs'la birlikte gitmesini, bir şeye ihtiyacım olursa onu arayacağımı söyledim.

"Ama ben de seninle konuşmak istiyorum," dedi.

"Ne hakkında?"

"Her şey hakkında. Sence kürsüde nasıldım?"

"İyiydin, her şey de iyi gidiyor. Gördüğüm kadarıyla durumumuz sağlam."

Başımla masasına dönmüş olan Minton'u işaret ettim ve sesimi fısıltıya düşürdüm.

"O da bunu biliyor. Bana yeni bir teklif yapmak üzere."

"Burada kalıp teklifinin ne olduğunu ben de öğrenebilir miyim?"

"Hayır. Teklifin ne olduğu önemli değil. Sadece bir karar çıkacak, öyle değil mi?"

"Evet."

Ayağa kalkarken omzuma vurdu. Bana dokunmasın diye çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Bana dokunma, Louis," diye tısladım. "Benim için bir şey yapmak istiyorsan tabancamı geri ver."

Cevap vermedi. Sırıtarak kapıya doğru yürüdü. O gittikten sonra Minton'a döndüm. Artık gözlerinde çaresizliğin donukluğu vardı. Bu davadan bir mahkûmiyet çıkarmak zorundaydı... nasıl mahkûmiyet olursa olsun.

"Evet, ne var?"

"Başka bir teklifim var."

"Dinliyorum."

"Cezayı daha da düşüreceğim. Basit saldırıya indireceğim. Bölge cezaevinde altı ay. Her ayın sonunda orayı boşalttıkları için adamın en çok altmış gün yatar."

Bahsettiği şey eyalet cezaevi sisteminde aşırı doluluğu önlemek amacıyla çıkarılan federal hükümet emriydi. Mahkemeden çıkan karar ne olursa olsun, zorunluluk nedeniyle hükümlerde büyük süre indirimleri yapılıyordu. Minton'un teklifi çok iyiydi, ama renk vermedim. Bu teklifin ikinci katta bulunan amirinden geldiğini biliyordum. Minton'un bu kadar indirmeye yetkisi olamazdı.

"Eğer bunu kabul ederse tazminat davasında kadın onu soyup soğana çevirir," dedim. "Evet, diyeceğini sanmıyorum."

"Bu bayağı iyi bir teklif," dedi Minton.

Sesinde bir isyan belirtisi vardı. Tahminime göre Minton'un duruşmadaki gözlemcisi karnesine pek iyi bir not vermemişti; amiri davanın mutlaka bir mahkûmiyet kararıyla sonuçlandırılmasını istiyordu. Mahkemenin, yargıcın ve jürinin harcanan zamanına boş ver, uzlaşmaya bak, demiş olmalıydılar. Van Nuys bölge savcılığı dava kaybetmekten hiç hoşlanmazdı; Robert Blake fiyaskosunun üstünden daha iki ay bile geçmemişti. İşler ters gitmeye başladı mı, hemen uzlaşmak istiyorlardı. Minton bir mahkûmiyet çıkarabildiği sürece inebildiği kadar iniyordu.

Roulet'in mahkûm olması şarttı... altmış gün bile olsa.

"Belki senin açından bakılırsa iyi bir teklif. Ama bu teklifi kabul etmesi için suçsuz olduğunu iddia eden bir müvekkili, suçlu olduğuna ikna etmem gerekiyor.

Hepsinden önemlisi, bu karar tazminat davası yolunu açacak. Müvekkilim hapishanede altmış gün boyunca poposunu tüttürmemek için debelenirken; Regina Campo ve avukatı onu kuru temizleyiciye götürecekler. Anlıyor musun? Müvekkilim açısından bakıldığında hiç de iyi bir teklif değil. Bana kalırsa ben duruşmanın sonuna kadar giderim. Bence kazanıyoruz. İn*ciîli* adam bizim tarafımızda, hiç olmazsa geri kalanları uğraştırır. Kim bilir, belki on ikisi de bizden yana çıkarlar."

Minton eliyle masanın üstüne vurdu.

"Sen neden bahsediyorsun, Haller? Onun bu işi yaptığını biliyorsun. Ve bu yaptığı için bırak altmış günü, altı ay bile şaka gibi. Uykularımı kaçırıyor. Ama beni gözlemleyenler jüriyi etkilediğini düşündükleri için istemesem bile bu teklifi yapmak zorunda kalıyorum."

Çantamı kararlı bir şekilde kapatıp ayağa kalktım.

"O halde, umarım karşı delil sunumunda iyi bir şeyin vardır, Ted, çünkü durumun hiç iyi görünmüyor. Ve açık konuşayım, gittikçe jilet savaşına çıplak gelmiş birine benziyorsun."

Kapıya doğru yürürken durdum ve dönüp ona baktım.

"Bir şey daha var. Senin bu dava veya bir başkası için uykun kaçacak-sa bu işi bırak, başka şeylerle ilgilen. Çünkü, böyle sürdüremezsin, Ted."

Minton masasına oturdu önündeki boş kürsüye dalgın gözlerle bakmaya başladı. Benim son söylediklerime karşılık vermedi. Ben hamlelerimi doğru yaptığımı sanıyordum. Yarın sabah belli olacaktı.

Kapanış konuşmamı hazırlamak için tekrar Four Green Fields'e gittim.

Kendime bir bardak Guinness alıp boş bir masaya oturdum. Masa servisleri saat on sekizden önce yapılmıyordu. Bazı ana maddeleri not aldım, fakat konuşmam genel olarak savcılığın sunumuna tepki şeklinde olacaktı. Duruşma öncesinde Minton jüriye davayı açıklamak amacıyla PowerPoint kullanmak için yargıçtan izin istemişti. Son zamanlarda genç savcıların duruşma salonunda bir perde açıp bilgisayar grafikleriyle her şeyi açıklamaları moda olmuştu. Sanki bu olmasa jüri üyelerinin olaylar arasındaki bağlantıyı kurabileceklerine güvenmiyorlar gibiydi. Bir de televizyon gibi bir şeyle öğretmeleri gerekiyordu.

Benim müvekkillerim, PowerPoint sunumlar bir yana, benim vekâlet ücretimi ödemekte bile zorlanırlardı. Roulet istisnaydı. Eğer isterse, PowerPoint sunum yapması için annesi ona Francis Ford Coppola'yı bile getirtebilirdi. Ama ben bu konuyu hiç açmamıştım bile. Ben eski ekoldendim. Ringe tek başıma çıkmayı severdim. Minton ekranı istediği her şeyle doldurabilirdi. Ben, sıram geldiği zaman jürinin sadece bana bakmasını istiyordum. Eğer onları ben ikna edemiyorsam, bilgisayardan çıkan hiçbir şey de ikna edemezdi.

Saat on yedi otuz olunca Maggie McPherson'u ofisinde aradım.

"Hadi, mesai bitti," dedim.

"Belki sosyetik savunma avukatları için öyle, ama biz devlet memurları hava karardıktan sonra da çalışırız."

"Hadi biraz ara verip buraya gel. Bir Guinness içer, sosisli börek yer sonra tekrar dönüp işini bitirirsin."

"Yapamam, Haller. Hem senin ne istediğini biliyorum."

Güldüm. Hep benim ne istediğimi bildiğini sanırdı. Çoğu zaman haklı çıkardı, ama bu kez öyle değildi.

"Öyle mi? Ne istiyormuşum?"

"Beni rüşvetle bozup Minton'un ne yapacağını öğrenmek istiyorsun."

"Kesinlikle öyle değil, Mags. Minton açık bir kitap gibi duruyor önümde.

Smithson'un gözlemcisi ona kötü not veriyor. Smithson da ona çadırını toplayıp bir şeyler kurtarmasını söyledi. Ama, Minton bu PowerPoint gösterisine hazırlanıp son bir kumar oynamaya niyetli. İçinde ger çek anlamda bir isyan duygusu var ve uzlaşma fikrinden hiç hoşlanmıyor."

"Ben de hoşlanmıyorum. Smithson kaybetmekten hep korkmuştur... özellikle de Blake davasından sonra. Sonuna kadar gitmeyi istemez. Ama bunu yapmak doğru değil."

"Hep demişimdir; Blake davasına seni vermedikleri anda kaybetmeye mahkûm olmuşlardı. Bunu söyle onlara, Maggie."

"Fırsatını bulursam söylerim."

"Bir gün bulursun."

Maggie kendi renksiz kariyeri üzerine konuşmaktan hoşlanmıyordu. Konuyu değiştirdi.

"Sesin pek neşeli geliyor," dedi. "Daha dün bir cinayet zanlısıydın. Bugün savcıyı mat etmişsin. Değişen ne oldu?"

"Hiçbir şey. Fırtına öncesi sakinlik gibi bir şey herhalde. Sen hiç şimdiye kadar balistik raporunu hızlandırdın mı?"

"Ne gibi balistik raporu?"

"Kovanların ve mermi çekirdeklerinin eşleştirilmesi."

"Kimin yaptığına bağlı... yani, hangi şubenin. Ama eğer gerçekten hızlı bir rapor çıkmasını istiyorlarsa, bunu yirmi dört saat içinde sağlayabilirler."

Birden içime bir korku düştü. Çok az zamanım kalmış olabilirdi.

"Ama çoğu zaman böyle olmaz," diye devam etti Maggie. "Hızlandırılmış rapor genellikle iki üç gün sürer. Hele hem kovan

hem çekirdek için eşleştirme isteniyorsa daha da uzun sürer, çünkü çekirdek hasar görmüş olabilir ve değerlendirilmesi zaman alır. Üstünde adamakıllı çalışmaları gerekir."

Başımı salladım. Bunun pek işime yarayacağını sanmıyordum. Cinayet mahallinde bir mermi kovanı bulduklarını biliyordum. Lankford ve Sobel elli yıl önce Mickey Cohen'in tabancasından çıkan mermi kovanını bununla eşleştirirlerse gelip beni götürürler, çekirdek eşleştirmesini sonraya bırakırlardı.

Hâlâ orada mısın?" diye sordu Maggie.

"Evet, aklıma bir şey takıldı."

"Sesin o kadar neşeli gelmiyor artık. Bu konuda konuşmak ister misin, Michael?"

"Hayır, şimdi değil. Ama bu işin sonunda iyi bir hukukçuya ihtiyacım olursa kimi arayacağımı biliyorsun."

"Ya, ne demezsin."

"Seni şaşırtabilirim."

Konuşmamızın arasına biraz daha sessizlik girmesine göz yumdum.

Telefonda karşımda olmasının bile beni rahatlatan bir etkisi vardı. Çok hoşuma gidiyordu.

"Haller, benim artık işime dönmem gerek."

"Peki, Maggie o kötü adamları kodese tık."

"Tamam."

"İyi geceler."

Telefonu kapatıp bir süre düşündükten sonra bu kez boş odaları var mı, diye Sheraton Universal Oteli'ni aradım. Önlem olarak bu gece eve gitmemeye karar vermiştim. Kapımda Glendale'li iki dedektif beni bekliyor olabilirdi.

38

15 Mayıs, Çarşamba

Kötü bir otel yatağında uykusuz bir gece geçirdikten sonra çarşamba sabahı erkenden mahkeme binasına gittim. Korktuğum gibi, ağzı kulaklarında iki Glendale'li dedektif ellerinde tutuklama emriyle beni beklemiyordu. Bu beni adamakıllı rahatlattı.

Üstümde bir önceki gün giymiş olduğum takım elbise vardı, ama kimsenin bunu fark etmeyeceğini umuyordum. Gömleğimi ve kravatımı değiştirmiştim. Yaz günlerinde gerekir diye Lincoln'ün bagajında daima yedek gömlek ve kravat bulundururum.

Yargıç Fullbright'in mahkeme salonuna vardığımda ilk gelenin ben olmadığımı görüp şaşırdım. Minton galeri kısmında PowerPoint sunumu için sinema perdesini kurmaya çalışıyordu. Salon bilgisayarlı sunumlar başlamadan Önce yapılmış olduğu için, dört metrelik perdeyi jürinin, yargıcın ve avukatların rahatça görebileceği bir yere koymak mümkün değildi. Perde galerinin büyük bir kısmını dolduracağı için onun arkasında oturan izleyiciler bu gösteriyi göremeyeceklerdi.

"Günaydın," dedim Minton'a.

Başını kaldırıp beni görünce o da şaşırdı. "Bu işin ön hazırlıkları epey can sıkıyor."

"Eski usulle yaparak jüriye bakıp doğrudan onlara hitap edebilirsin."

"Yok, sağ ol. Ben bunu daha çok seviyorum. Müvekkilinle teklif hakkında konuştun mu?"

"Evet. Kabul etmiyor. Sanırım bu işi sonuna kadar götüreceğiz."

Çantamı savunma masasına bıraktım. Minton'un kapanış konuşması için hazırlık yapması, karşı delil sunumundan vazgeçmesi anlamına mı geliyordu? Birden içime bir korku düştü. Savcılık masasına baktım; Minton'un ne planladığını gösteren bir

ipucu yoktu. Ona doğrudan sorabilirdim, ama umursamaz ve güvenli havamı zedelemek istiemedim.

Bunun yerine mübaşirle konuşmak için Bili Meehan'ın yanına gittim. Masasının üstünde bir yığın evrak vardı. Salon takvimiyle birlikte o gün mahkeme binasına getirilen tutukluların listesi de onda olurdu.

"Bill, ben bir kahve almaya gidiyorum. Bir şey ister misin?"

"Hayır, sağ ol, kafein almıyorum. En azından bir süre için."

Gülüp başımı salladım. "O Önündeki şey tutuklular listesi mi? Bir bakabilir miyim, herhangi bir müvekkilim var mı aralarında?"

"Tabi."

Meehan tel zımbayla tutturulmuş birkaç sayfadan oluşan listeyi uzattı. Listede mahkeme binası tutukevinde bulunan mahkûmların adları ve hangi mahkeme salonuna gönderilecekleri yazılıydı. Kayıtsız görünmeye çalışarak hızla isimleri taradım ve Dwayne Jeffery Corliss'in adını buldum. Fullbright'in salonuna gönderilecekti. Az kalsın derin bir soluk verip ne kadar sevindiğimi belli edecektim; ama kendimi tutmayı başardım. Göründüğü kadarıyla Minton oyunu benim umduğum ve planladığım gibi oynuyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Meehan.

Listeyi ona geri verdim. "Hayır, neden sordun?"

"Bilmem. Sanki önemli bir şey görmüş gibi bakıyorsun."

"Şu ana kadar bir şey olmadı, ama yakında olacak."

Salondan çıkıp ikinci kattaki kafeteryaya gittim. Kahve parasını ödemek için sıra beklerken Maggie McPherson'u gördüm. O da kahve almak için bekliyordu.

Paramı ödedikten sonra arkasından yaklaştım. Pembe bir paket içindeki tozu kahvesine karıştırmakla meşguldü.

"Tatlı ama az şekerli olsun," dedim. "Eski eşim kahvesini böyle isterdi."

Dönüp beni gördü. "Dur orada, Haller."

Ama gülüyordu.

"Dur orada, Haller, yoksa bağırırım," dedim. "Eski eşim bunu da sık sık bana söylerdi."

"Ne yapıyorsun? Şu anda senin salonda Minton'un PowerPoint sunumunu sabote etmen gerekmiyor mu?"

"Hiç dert etmiyorum. Aslında gelip bir görmeni isterim. Eski ekole karşı modern yöntemler... çağlar arası savaş."

"Gelebileceğimi sanmıyorum. Sahi, bu üstündeki elbise dün giydiğin değil mi?"

"Evet, bu benim uğurlu elbisemdir. Ama dün ne giydiğimi sen nereden biliyorsun?"

"Dün kapıdan başımı uzatıp birkaç dakikalığına Fullbright'in salonuna baktım.

Sen müvekkiline soru sormakla meşguldün, fark etmedin."

Üstümdeki elbiseyi bile fark etmiş olması gizliden hoşuma gitti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"O halde bugün de bir ara başını uzatıp baksana."

"Bugün gelemem. Çok doluyum."

"Ne var elinde?"

"Andy Seville'nin yerine bir cinayet davasına gireceğim. Andy özel avukatlığa geçiyor, bu nedenle onun davaları paylaştırıldı. Bana iyi olanı düştü."

"Çok iyi. Sanığın avukata ihtiyacı var mı?"

"Lafını bile etme, Haller. Senin yüzünden bir dava daha kaptıracak değilim."

"Şaka yaptım. Zaten benim elim dolu."

Maggie kahvesinin üstüne bir kapak kapattı. "Benim de. Sana bugün için iyi şanslar dilemek isterdim, ama bunu yapamam."

"Anlıyorum. Takım ruhuna ihanet edemezsin. Sen sadece Minton kuyruğunu toplayıp geldiğinde onu teselli et."

"Çalışırım."

Maggie kafeteryadan çıktıktan sonra boş bir masaya oturdum. Duruşmanın başlamasına hâlâ on beş dakika vardı. Cep telefonumu çıkarıp ikinci eski eşimi aradım.

"Lorna, benim. Corliss devreye giriyor. Sen hazır mısın?"

"Hazırım."

"Tamam, bir sorayım dedim. Seni ararım."

"İyi şanslar, Mickey."

"Sağ ol. İhtiyacım olacak. Sen telefonumu bekle."

Telefonumu kapadım, tam kalkmak üzereyken Dedektif Howard Kurlen'in masaların arasından bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Jesus Menendez'i hapishaneye gönderen adam buraya sandviç almak için gelmişe benzemiyordu.

Elinde katlanmış bir evrak vardı. Masama geldi ve evrağı kahve fincanımın önüne bıraktı.

"Bu bok da ne?"

İçeriğini bildiğim halde evrağı açıp baktım.

"Bana bir celp gibi görünüyor. Bu kadarını bilirsin sanıyordum."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, Haller. Ne işler karıştırıyorsun? Benim bu davayla hiçbir ilgim yok, senin saçmalıklarına da bulaşmak istemiyorum."

"Karıştırdığım bir şey yok, ayrıca saçmalık falan da değil. Karşı delil sunumu için sana celp gönderilmiş."

"Neye karşı delil sunumu? Sana daha önce söyledim, bu davayla ilgili en küçük bir işim olmadı. Vaka üstünde Marty

Booker çalıştı; az önce onunla konuştum, bana bir yanlışlık olmalı, dedi."

Ona hak veriyormuş gibi başımı salladım.

"Bak ne diyeceğim, sen şimdi mahkeme salonuna git ve otur. Eğer bir yanlışlık olmuşsa düzeltirim. Burada bir saatten fazla kalacağını sanmam. Seni oradan çabucak çıkarırım, yine kötü adamları kovalamaya devam edersin."

"Ya sen buna ne dersin? Ben şimdi gideyim, sen de bu saçmalığı ne zaman istersen o zaman düzelt."

"Bunu yapamam, dedektif. Bu yasal ve her bakımdan geçerli bir celp; sen de serbest olduğun söylenene dek mahkeme salonunda bulunmak zorundasın. Sana söyledim. Elimden geldiği kadar çabuk halletmeye çalışacağım. Savcılığın tek bir tanığı var, sonra sıra benim: Hemen hallederim."

"Bu ne boktan iş."

Kurlen dönüp çıkış kapısına doğru yürüdü. Neyse ki celp bende kalmıştı; iyi olmuştu, çünkü celp sahteydi. Bunu duruşma kâtibine kaydettirmemiştim, altta karalanmış imzayı da ben atmıştım.

Sahte falandı, ama, Kurlen'in duruşma salonundan ayrılacağını hiç sanmıyordum. Görev ve yasa anlayışı olan bir adamdı. Hayatım bunlar üzerine kurmuştu. Benim güvendiğim de buydu zaten. Serbest bırakılana kadar duruşma salonunda olacaktı. Ya da onu neden oraya getirttiğimi anlayana kadar.

39

Saat dokuz otuzda yargıç, jüriyi salona aldı ve hemen duruşmayı başlattı.

Dönüp galeriye baktım; Kurlen en arka sırada kapıya yakın bir yerde asık bir suratla oturuyordu. Daha ne kadar otururdu bilmiyordum. Ona bir saatlik işi olduğunu söylemiştim ve herhalde bana o bir saatin tamamı gerekecekti.

Salona şöyle bir göz gezdirince, mübaşirin masasının yanında, emniyet görevlilerine ayrılan yerde Lankford ve SobeFin oturduklarını gördüm. Yüzlerinden bir şey anlaşılmıyordu, ama yine de içime bir kurt düştü. Acaba o bir saatin tamamım kullanabilecek miydim?

"Bay Minton," dedi yargıç. "Savcılık karşı delil sunacak mı?"

Minton ayağa kalkıp ceketini düzeltti; cevap vermeden önce bir tereddüt yaşar gibiydi.

"Evet, sayın yargıç, savcılık makamı tanık olarak Dvvayne Jeffery Corliss'i çağırıyor."

O sırada mübaşir Meehan'ın da ayağa kalktığını gördüm. Tutuklu bekleme odasından Corliss'i getirmeye gidiyordu.

"Sayın yargıç," dedim. "Kim bu Dvvayne Jeffery Corliss ve neden daha önceden bana bildirilmedi?"

"Mübaşir Meehan, bir dakika bekler misiniz?" dedi Fullbright.

Meehan elinde anahtarlarıyla olduğu yerde kaldı. Yargıç jüri üyelerinden özür dileyerek onları tekrar mütalaa odasına gönderdi. Üyeler tek sıra halinde kapıdan çıktıktan sonra yargıç, Minton'a döndü.

"Bay Minton, bize bu tanığınızdan bahseder misiniz?"

"Dwayne Corliss gönüllü bir tanıktır; tutuklu olduğu sırada Bay Rou-letTe aralarında bir konuşma geçmiş."

"Palavra!" diye bağırdı Roulet. "Kimseyle konuşmadım..."

"Susun, Bay Roulet," diye gürledi yargıç. "Bay Haller böyle tepkilerin benim mahkememde ne anlama geleceğini müvekkilinize öğretin."

"Teşekkür ederim, sayın yargıç."

Hâlâ ayakta duruyordum. Roulet'in kulağına fısıldamak için eğildim.

"Harikaydı," dedim. "Şimdi sakin ol; gerisini bana bırak."

Roulet başını sallayıp arkasına yaslandı ve öfkeli bakışlarla kollarını kavuşturdu.

"Özür dilerim, sayın yargıç, ama savcılığın yaptığı bu son dakika numarasına müvekkilimin duyduğu isyanı ben de paylaşıyorum. Bay Corliss'in varlığım ilk kez duyuyoruz. Bu sözde konuşmayı ne zaman ihbar etmiş, bilmek istiyorum."

Minton hâlâ ayaktaydı. Galiba duruşma boyunca onunla ilk kez yan yana durmuş yargıçla tartışıyorduk.

"Bay Corliss'in ofisimizle ilk teması, samğm ilk duruşmasında görev yapan savcı kanalıyla olmuş," dedi Minton. "Ne var ki, bunu ancak dün yaptığımız toplantı sırasında, neden bu bilgiden yararlanmadığım sorulduğu zaman öğrendim."

Yalan söylüyordu, ama açığa çıkarmak işime gelmezdi. Yoksa, bunu Maggie McPherson'un St. Patrick Günü'nde ağzından kaçırdığı ortaya çıkabilir, benim planım da bozulurdu. Bir yandan Corliss'in kürsüye çıkmasına şiddetle itiraz etmem, bir yandan da bu tartışmayı kaybetmem gerekiyordu.

Yüzüme elimden geldiğince haksızlığa uğramış bir ifade vermeye çalıştım.

"Sayın yargıç," bu inanılır gibi değil. Müvekkilim, sırf savcılık ofisinde haberleşme sorunu var diye, aleyhinde bir tanık olduğunu bilmemenin sonuçlarına katlanacak. Bu adamın ifade vermesi engellenmelidir. Onu buraya getirmek için çok geç kalındı."

"Sayın yargıç, dedi Minton. "Bay Corliss'le görüşmek ve onu sorgulamak için benim de zamanım olmadı. Ben kapanış konuşmamı hazırlamakla meşguldüm; sadece onun bugün buraya getirilmesi için gereken işlemleri yapabildim. İfadesi savcılık için çok önemlidir, çünkü Bay Roulet'in kendini aklamak için verdiği ifadeye karşı bir delildir. Onun kürsüye çıkmasına izin verilmemesi savcılığı çok zor durumda bırakır."

Hayretler içinde gülümseyerek başımı iki yana salladım. Son söyledikleriyle Minton, yargıcı düpedüz tehdit ediyordu. İzin vermezse bir sonraki seçimde savcılığın desteğini alamayacaktı.

"Bay Haller?" dedi yargıç. "Karar vermeden önce söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Sadece itirazımın kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Kabul edildi. Size Bay Corliss'i soruşturmak ve onunla görüşmek için süre verilseydi, ne kadar süreye ihtiyacınız olurdu?"

"Bir hafta."

Bu kez sahte bir gülücükle başını iki yana sallama sırası Minton'daydı.

"Bu olacak şey değil, sayın yargıç."

"Gidip bu tanıkla konuşmak ister misiniz?" diye sordu yargıç, bana. "İzin veririm."

"Hayır, sayın yargıç. Bildiğim kadarıyla bütün hapishane gammazları yalancıdır. Onunla konuşmanın bana bir yararı olmaz, çünkü ağzından çıkan her söz yalan olacaktır. Ne söylese. Hem zaten onun ne söylediği önemli değil. Önemli olan başkalarının onun hakkında ne söyleyeceği. Bana bunun için zaman gerek."

"O halde onun ifade vermesini kabul edeceğim."

"Sayın yargıç," dedim. "Eğer bu tanığın salona girmesine izin verecekseniz, savunma adına sizden bir şey isteyebilir miyim?"

"Nedir o, Bay Haller?"

"Hole kadar gidip tanıdığım bir soruşturmacıya telefon edeceğim. Bir dakikadan fazla sürmez."

Yargıç biraz düşündükten sonra başını salladı. "Peki. Siz görüşmenizi yaparken ben de jüriyi çağırırım."

"Teşekkür ederim."

Hemen kapıya doğru yollandım. Yanından geçerken Hovvard Kurlen'e bir göz attım. En pis sırıtışıyla bana bakıyordu.

Hole çıkar çıkmaz Lorna'nın cebini aradım, telefonu hemen açtı.

"Ne kadar uzaktasın?"

"On beş dakikalık yolum var."

"Bilgisayar çıkışım ve bandı aldın mı?"

"Hepsi yanımda."

Saatime baktım. Ona çeyrek vardı.

"Pekâlâ, her şey plana uygun gidiyor. Buraya sakın geç kalma, ama gelince duruşma salonunun dışındaki koridorda beklemeni istiyorum. Saat tam onu çeyrek geçe salona gir ve onları bana ver. Eğer o sırada ben çapraz sorgu yapıyorsam, ben seni fark edene kadar ön sırada bir yerde oturup bekle."

"Anladım."

Telefonu kapatıp salona döndüm. Jüri yerini almış, Meehan da diğer kapıdan, üstünde gri tulum olan bir adamı içeri getiriyordu. Ehvayne Corliss tedavi programı sırasında hiç yıkanmadığı belli olan tel tel saçlarıyla değnek gibi bir adamdı.

Bileğinde mavi plastikten bir hastane kimliği vardı. Onu tanıdım. Davadaki ilk günümde Roulet'le bekleme hücresinde konuşurken gelip benden kartvizitimi isteyen adamdı.

Meehan, Corliss'i tanık kürsüsüne oturttuktan sonra kâtip, ona yemin ettirdi.

Sonra da Minton'un gösterisi başladı.

Bay Corliss, bu yılın 5 Mart günü tutuklandınız mı?"

"Evet, polis, beni hırsızlık ve uyuşturucu bulundurmaktan tutukladı."

"Şu an hapiste misiniz?"

Corliss etrafına bakındı.

"Hayır, sanmıyorum. Şu anda mahkeme salonundayım."

Arka sıralardan Kurlen'in kahkahasını duydum, ama kimse ona katılmadı.

"Hayır, demek istediğim, halen hapishanede mi tutuluyorsunuz? Mahkemede olmadığınız zaman?"

"Los Angeles Bölgesi-USC Tıp Merkezi'nin tutuklular koğuşunda uyuşturucu tedavisi programında bulunuyorum."

"Uyuşturucu bağımlısı mısınız?"

"Evet. Eroin bağımlısıyım, ama şu aralar iyiyim. Tutuklandığım günden beri eroin kullanmadım."

"Altmış günden fazla oluyor."

"Doğru."

"Bu davadaki sanığı tanıyor musunuz?"

Corliss, Roulet'e bakıp başını salladı. "Evet, tanıyorum."

"Nereden tanıyorsunuz?"

"Onunla tutuklandıktan sonra bekleme hücresinde tanıştım."

"Yani siz tutuklandıktan sonra mı Louis Roulet'le yakın temasınız oldu?"

"Evet, ertesi gün."

"Nasıl oldu?"

"Her ikimiz de Van Nuys tutukevindeydik, fakat ayrı koğuşlardaydık. Sonra mahkemeye getirilirken aynı otobüsteydik. Önce otobüste, sonra bekleme hücresinde ve ilk çıkışımız için salona getirildiğimizde. Onca zaman birlikteydik."

"Birlikte, derken neyi kastediyorsunuz?"

"Birbirimize yakın durduk, çünkü bulunduğumuz grupta sadece ikimiz beyazdık."

"Onca zaman birlikteyken aranızda hiç konuşma geçti mi?"

Corliss evet, anlamında başını öne doğru sallarken Roulet de başını iki yana sallayarak bunu inkâr ediyordu. Müvekkilimin koluna dokunup tepki göstermemesi için uyardım.

"Evet, konuştuk," dedi Corliss.

"Ne hakkında?"

"Çoğu zaman sigara hakkında. Her ikimiz de sigara içmek istiyorduk, ama tutukevinde sigara içirmiyorlar."

Corliss çaresizlik içinde iki elini yana açtı. Herhalde kendileri de sigara tiryakisi olan birkaç jüri üyesi gülerek başlarını salladılar.

"Bay Roulet'e neden tutuklandığını sorduğunuz bir an oldu mu?" diye sordu Minton.

"Evet."

"Ne dedi?"

Hemen ayağa kalkıp itiraz ettim, ama itirazım aynı hızla reddedildi.

"Size ne cevap verdi, Bay Corliss?" diye üsteledi Minton.

"Önce o bana neden orada olduğumu sordu, ona anlattım. Sonra ben ona sorunca, 'Orospunun birine hak ettiği şeyi verdim,' dedi."

"Bu onun sözleri miydi?"

"Evet."

"Bununla ne demek istediğini daha açık anlattı mı?"

"Hayır. Ayrıntılara girmedi."

Öne eğilip Minton'un soracağını tahmin ettiğim soruyu bekledim. Ama onu sormadı, devam etti.

"Bay Corliss, ifade vermeniz için ben veya savcılık ofisinden birisi size herhangi bir vaatte bulundu mu?"

"Hayır. Ben sadece bunu yapmamın doğru olacağını düşündüm."

"Sizin dosyanız ne durumda?"

"Hâlâ aleyhime olan suçlamalar duruyor. Tedavi programını tamamlarsam belki bazıları düşebilir. En azından uyuşturucuyla ilgili olanı. Hırsızlık suçlaması ne olur, bilmiyorum."

"Size o konuda yardımcı olmak için bir vaatte bulundum mu?"

"Hayır, efendim, bulunmadınız."

"Savcılık ofisinden kimse size bir vaatte bulundu mu?"

"Hayır, efendim."

"Başka sorum yok."

Gözlerim Corliss'in üstünde hiç kıpırdamadan oturdum. Öfkelenmiş, fakat bunun için ne yapacağını tam kestirememiş bir adam rolü oynuyordum. Neden sonra yargıç beni dürttü.

"Bay Haller, çapraz sorgu?"

"Evet, sayın yargıç."

Ayağa kalktım, sanki bir mucize olmasını bekliyormuşum gibi kapıya baktım.

Arka kapının üstündeki saat, onu beş geçtiğini gösteriyordu. Tekrar tanığa dönmeden önce Kurlen'in hâlâ yerinde oturduğunu gördüm. Yüzünde hâlâ o pis sırıtış vardı, ama galiba bu onun doğal yüz ifadesiydi.

Tanığa döndüm.

"Bay Corliss, kaç yaşındasınız?"

"Kırk üç."

"Dwayne adını mı kullanırsınız?"

"Evet."

"Sizi başka isimle çağırdıkları olur mu?"

"Çocukluğumda herkes bana D. J. derdi."

"Çocukluğunuz nerede geçti?"

"Mesa, Arizona."

"Bay Corliss daha önce kaç kere tutuklandınız?"

Minton itiraz edecek oldu, ama kabul edilmedi. Yargıcın bana bu tanığı sorgularken epey açık kapı bırakacağını biliyordum, çünkü görüntüde ben mağdur durumdaydım.

"Daha önce kaç kere tutuklandınız, Bay Corliss?" diye bir daha sordum.

"Galiba yedi kere."

"Demek ki, bu sırada epey cezaevi gördünüz, değil mi?"

"Öyle denebilir."

"Hepsi de Los Angeles bölgesinde miydi?"

"Çoğu. Ama daha önce Phoenix'de de tutuklanmıştım."

"O halde, bu sistemin nasıl işlediğini iyi biliyorsunuz, değil mi?"

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Ve bazen hayatta kalabilmek, mahkûm arkadaşlarınızı gammazlamak anlamına geliyor, değil mi?"

"Sayın yargıç?" diye itiraza hazırlandı Minton.

"Oturun, Bay Minton," dedi Fullbright. "Bu tanığı buraya getirmeniz için size epey esneklik gösterdim. Şimdi Bay Haller da bundan payını alacak. Tanık soruya cevap versin."

Kâtip, Corliss'e soruyu okudu.

"Evet, sanırım öyle."

"Şimdiye kadar kaç kere bir mahkûm arkadaşınızı gammazladınız?"

"Bilmiyorum. Birkaç kere olmuştur."

"Şimdiye kadar kaç kere mahkemede savcılık adına ifade verdiniz?"

"Kendi davalarım buna dahil mi?"

"Hayır, Bay Corliss. Sadece savcılık adına. Kaç kere savcılık adına bir mahkûm arkadaşınız aleyhine ifade verdiniz?"

"Sanırım, bu dördüncü oluyor."

Hayretten dilimi yutacak gibi rol yaptım; oysa hiç şaşırmamıştım.

"Demek ki, siz tam bir profesyonelsiniz, değil mi? Mesleğiniz sorulduğunda pekâlâ, uyuşturucu-bağımlısı hapishane gammazı, diyebilirsiniz."

"Ben sadece doğruyu söylerim. Eğer biri bana kötü bir şey yaptığını anlatırsa, bunu rapor etmeyi görev olarak kabul ediyorum."

"Ama insanların size anlatmaları için de çaba gösteriyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Sadece arkadaş canlısıyımdır."

"Arkadaş canlısı bir adam. Şimdi jürinin inanmasını beklediğiniz şey, hiç tanımadığınız bir adamın birden yanınıza gelip daha önce sizi hiç tanımadığı halde, o orospuya hak ettiği şeyi verdim, demiş olduğu. Bu doğru mu?"

"Böyle söyledi."

"Demek gelip size bunu söyledi, sonra da ikiniz oturup sigara hakkında konuştunuz, öyle mi?"

"Tam öyle değil."

"Tam öyle değil mi? Ne demek istediniz?"

"Bana bunu daha önce de yaptığını söyledi. O defasında hiç ceza almamış, bu defa da sıyıracağını söyledi. Böbürleniyordu, çünkü birinci olayda orospuyu öldürdüğünü ve yakalanmadığını söyledi."

Bir an dondum kaldım. Roulet'e baktım. Yüzünde şaşkınlık ifadesi olan bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Siz..."

Başladım, ama gerisini getirmeden durdum. Mayın tarlasında ayağımı bastığım şeyden *klik* sesi duymuş gibi yaptım. Yan gözle Minton'un iyice gerildiğini görebiliyordum.

"Bay Haller," diye uyardı yargıç.

Gözlerimi Corliss'ten ayırıp yargıca baktım.

"Sayın yargıç, şu anda başka sorum yok."

40

Minton'un ayağa kalkışı, kanlar içindeki rakibini bir an önce devirmek isteyen bir boksörün köşesinden çıkışına benziyordu.

"Tekrar doğrudan sorgulama yapacak mısınız, Bay Minton?" diye sordu Fullbright.

Minton o sırada kürsüye gelmişti zaten. "Kesinlikle, sayın yargıç."

Şimdi yapılacak konuşmanın önemini vurgulamak istercesine önce jüriye bir baktı; sonra Corliss'e döndü.

"Sanığın böbürlendiğini söylediniz, Bay Corliss. Neden böbürlenmişti?"

"Bana bir keresinde bir kızı öldürdüğünü ve hiç yakalanmadığını söyledi."

Ayağa kalktım.

"Sayın yargıç, bunun bugünkü davayla hiçbir ilgisi yok ve daha önce savunmanın öne sürdüğü delillere sunulacak bir karşı delil de değil. Bu tanık böyle..."

"Sayın yargıç," diye araya girdi Minton. "Bu bilgi savunma avukatı tarafından ortaya çıkarıldı. Devamını getirmek savcılık makamının hakkıdır."

"İzin veriyorum," dedi yargıç.

Oturup üzülmüş numarası yaptım. Minton hevesle devam etti. Tam onun gitmesini istediğim yere yönelmişti.

"Bay Corliss, Bay Roulet daha önce bir kadını öldürdüğü ve yakalanmadığı bu olay hakkında hiç ayrıntılara girdi mi?"

"Kız için yılan dansçısı, diyordu. Bir kulüpte yılan çukuru gibi bir yerde dans ediyormuş."

Roulet'in kolumu sıktığını hissettim. Sıcak soluğu kulağıma girdi.

"Bu ne demek oluyor?" diye fısıldadı.

Ona döndüm.

"Bilmiyorum. Sen bu herife neler söyledin?"

Kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Hiçbir şey söylemedim," diye tısladı. "Bu bir tuzak. Bana tuzak kurdun!"

"Ben mi? Ne diyorsun sen? Sana söylemiştim, bu adam kilit altındayken ona erişemiyordum. Eğer bunları ona sen söylemediysen, başka biri söyledi. Düşünmeye başla bakalım. Kim söyledi?"

Tekrar dönüp sorgusuna devam eden Minton'a baktım.

"Bay Roulet öldürdüğü bu dansçıyla ilgili başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Minton.

"Hayır, hepsi bu kadardı."

Minton başka bir şey var mı, diye notlarını gözden geçirdikten sonra, "Başka sorum yok, sayın yargıç," dedi.

Yargıç, bana baktı. Yüzünde bana acır gibi bir ifade görebiliyordum.

"Savunma tanığa tekrar çapraz sorgulama yapacak mı?"

Cevap veremeden salonun arka tarafından bir gürültü işittim; dönüp bakınca Lorna'nın içeri girdiğini gördüm. Hızlı adımlarla galerinin önüne doğru yürüdü.

"Sayın yargıç, yardımcımla bir dakika görüşebilir miyim?"

"Çabuk olun, Bay Haller."

Lorna'nın yanına gittim ve bana getirdiği, üstü tek bir sayfa kâğıtla sarılmış olan kaseti aldım. Lorna daha önce aldığı talimata uyarak kulağıma fısıldamaya başladı.

"Şimdi kulağına çok önemli bir şey fısıldıyormuş numarası yapıyorum," dedi.

"Nasıl gidiyor?"

Ben kaseti saran kâğıdı açıp bakarken bir yandan da başımı salladım.

"Zamanlama çok iyi," diye fısıldadım ben de onun kulağına. "Çok iyi gidiyor."

Kalıp seyredebilir miyim?"

"Hayır, senin buradan gitmeni istiyorum. Bu iş bittikten sonra kimsenin seninle konuşmasını istemiyorum."

İkimiz de başımızı salladıktan sonra Lorna dışarı çıktı. Ben de tekrar kürsüye döndüm.

"Tekrar çapraz sorgulama yapmıyorum, sayın yargıç."

Oturup bekledim. Roulet koluma yapıştı.

"Sen ne yapıyorsun?"

Onu ittim.

"Bana dokunup durma. Çapraz sorgulamada kullanamayacağım yeni bilgiler geldi."

Dikkatimi yargıca çevirdim.

"Başka tanığınız var mı, Bay Minton?" diye sordu yargıç.

"Hayır, sayın yargıç."

Yargıç başını salladı.

"Tanık gidebilir."

Meehan tanığı almak üzere yürümeye başladı. Yargıç, bana baktığı sırada ayağa kalkmaya başladım.

"Bay Haller, sizin karşı delil tanığınız var mı?"

"Evet, sayın yargıç. Savunma karşı delil tanığı olarak D. J. Corliss'i tekrar kürsüye çağırıyor."

Meehan olduğu yerde kaldı; salondaki bütün gözler bana çevrilmişti. Lorna'nın bana getirdiği kaseti ve kâğıdı kaldırıp gösterdim.

"Bay Corliss hakkında yeni bilgiler edindim, sayın yargıç. Bunları çapraz sorguda kullanamazdım."

"Pekâlâ, devam edin."

"Bir dakika izninizi alabilir miyim, sayın yargıç?"

"Kısa olsun."

Tekrar Roulet'in yanına sokuldum.

"Bak, neler olduğunu bilmiyorum, ama önemli değil," dedim.

"Ne demek, önemli değil? Sen, beni..."

"Dinle beni. Önemli değil, çünkü hâlâ onu çökertebilirim. Senin yirmi kadını öldürdüğünü bile söylese, önemli değil. Eğer yalancıysa, yalancı olarak kabul edilir.

Eğer onu çökertirsem, söyledikleri hiçbir işe yaramaz. Anlıyor musun?"

Roulet söylediklerimi düşünürken sakinleşmişti. "O halde çökert onu."

"Tamam. Ama bilmem gerek. Ortaya çıkabilecek bildiği başka bir şey var mı? Benim kaçınmam gereken bir şey var mı?"

Roulet bir çocuğa bir şey açıklıyormuş gibi yavaş yavaş fısıldadı.

"Bilmiyorum, çünkü onunla hiç konuşmadım. Hiç tanımadığım bir keşle oturup sigara ve cinayet muhabbeti yapacak kadar aptal değilim!"

"Bay Haller," diye dürttü yargıç.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Tamamdır, sayın yargıç."

Kaset ve kâğıt elimde tekrar kürsüye yürüdüm. Bir ara galeriye bakınca Kurlen'in gitmiş olduğunu fark ettim. Ne kadar süre içeride kaldığını ve ne kadarım işittiğini bilmem mümkün değildi. Lankford da yoktu. Sadece Sobel kalmıştı ve o da gözünü benden kaçırıyordu. Ben Corliss'e döndüm.

"Bay Corliss, Bay Roulet'in size bu cinayet ve saldırıyla ilgili açıklamalarını tam olarak nerede yaptığını jüriye anlatır mısınız?"

"Birlikteyken."

"Birlikte neredeyken, Bay Corliss?"

"Otobüste gelirken hiç konuşmadık, çünkü ayrı koltuklarda oturuyorduk. Ama mahkeme binasına gelip diğer altı tutukluyla birlikte bekleme hücresine alındığımız zaman yan yana oturduk ve konuştuk."

"Ve diğer altı mahkûm da sizin Bay Roulet'le konuşmanıza tanık oldular, değil mi?"

"Öyle olması lazım. Oradaydılar."

"O halde sizin dediğinize göre ben o altı kişiyi buraya getirtip sizi Bay Roulet'le konuşurken görüp görmediklerini sorsam, bunu doğrulayacaklar, değil mi?"

"Doğrulamaları gerekir. Ama..."

"Ama ne, Bay Corliss?"

"Herhalde konuşmak istemezler."

"Gammazlardan kimse hoşlanmadığı için mi, Bay Corliss?"

Corliss omuz silkti. "Herhalde."

"Pekâlâ, şunu bir netleştirelim. Bay Roulet'le otobüste konuşmadınız, ama bekleme hücresinde birlikteyken konuştunuz. Başka bir yerde de konuştunuz mu?"

"Evet, bizi mahkeme salonuna soktukları zaman. Hani etrafı camla çevrili yere oturtup dava sırasını beklediğimiz yer. Orada da onun sırası gelene kadar konuştuk. Önce onu çağırdılar."

"Bahsettiğiniz, yargıç önüne ilk kez çıkmış olduğunuz ön duruşma, değil mi?"

"Evet."

"Demek ki, ikiniz salonda konuşurken Bay Roulet de sözünü ettiğiniz suçları işlediğini anlattı, öyle mi?"

"Doğru."

"Mahkeme salonundayken size tam olarak neyi anlattığını hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, tam olarak söyleyemem. Galiba kızın dansçı olduğunu söylüyordu."

"Peki, Bay Corliss."

Kaseti kaldırıp gösterdim ve bunu Louis Roulet'in yargıç önüne ilk çıktığı duruşma olarak tanıttıktan sonra savunma sunumu için izin istedim. Minton bunu delil paylaşımında gös-

termedim, diye itiraz edecek oldu, ama yargıç, bana fırsat vermeden onun ağzının payını verdi. Minton bu kez bandın gerçek olmayabileceğini öne sürerek itiraz etti.

"Ben mahkemeye zaman kazandırmak istiyorum," dedim. "Gerekirse, bu filmi çeken adamı bir saat içinde buraya getirtip gerçekliğini onaylatabilirim. Ama sanırım, sayın yargıcın kendisi bile daha ilk bakışta gerçek olduğunu anlayacaktır."

"İzin veriyorum," dedi yargıç. "Filmi gördükten sonra savcılık makamı isterse itiraz edebilir."

Televizyon ve video ünitesi salona getirildi; Corliss'in, jürinin ve yargıcın görebileceği biçimde yerleştirildi. Minton ekranı tam görebilmek için koltuğunu jüri locasının yanına çekti. Bant yirmi dakikaydı ve Roulet'in mahkeme salonuna girip bekleme bölmesine geçmesinden başlayıp kefalet miktarının açıklanmasından sonra onun salondan çıkarılışına kadar sürüyordu. O süre içinde Roulet benden başka hiç kimseyle konuş-mamıştı. Kaset bittikten sonra belki bir daha gerekebilir diye televizyonu göndermedim. Bu kez Corliss'e hitap ederken sesime biraz öfke kattım.

"Bay Corliss bu kaseti seyrederken Bay Roulet'in sizinle konuştuğu bir an gördünüz mü?"

"Ee, hayır."

"Ama siz, yalancı tanıklığın suç olduğunu bildiğiniz halde yeminli ifadenizde, onun mahkeme salonundayken işlediği suçları size itiraf ettiğini söylediniz, değil mi?"

"Öyle söylediğimi biliyorum, ama demek ki yanılmışım. Bana her şeyi bekleme hücresindeyken anlatmış olmalı."

"Jüriye yalan söylediniz, değil mi?"

"İstemeden oldu. Ben öyle hatırlıyordum, ama yanılmışım herhalde. O sabah kafam daha yeni açılıyordu. Her şeyi karıştırıyordum."

"Belli ki, öyle olmuş. Size sormak isterim, 1989'da Frederic Bentley aleyhine ifade verirken de kafanız karışık mıydı?"

Corliss düşünmeye çalışırken kaşları düğüm oldu, ama cevap vermedi.

"Frederic Bentley'i hatırlıyorsunuz, değil mi,?"

Minton ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum. 1989 mu? Savunma bu davayı nereye sürüklüyor?"

"Sayın yargıç," dedim. "Bunun tanığın güvenilirliği ile ilgisi var. Kesinlikle önemli bir konu."

"Bir an önce ilişkiyi kurun," dedi yargıç.

"Peki, sayın yargıç."

Kasetin sarılı olduğu kâğıdı alıp Corliss'e son sorularımı sormaya başladım.

"1989'da Frederic Bentley, sizin de yardımınızla, Phoenix'de on altı yaşında bir kıza yatağında tecavüz etmekten mahkûm oldu. Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Zor bela," dedi Corliss. "O günden bu yana çok uyuşturucu aldım."

"Duruşmasında ifade verip birlikte polis karakolunun bekleme hücresindeyken bu suçu size itiraf ettiğini söylemiştiniz. Bu doğru değil mi?"

"Dediğim gibi, o kadar eskiyi hatırlamam zor oluyor."

"Polis sizi o bekleme hücresine sokmuştu, çünkü siz gammazlık yapmaya pek hevesliydiniz; uydurmanız gerekse bile. öyle değil mi?"

Sorduğum her soruyla sesim daha yükseliyordu.

"Bunu hatırlamıyorum." dedi Corliss. "Ama hiçbir şey uydurmam."

"Bundan sekiz yıl sonra, size bu suçu işlediğini itiraf ettiğini söylediğiniz adam, temize çıkarıldı. Bir DNA testi sonucunda

kızın üstünde bulunan meninin başka birisine ait olduğu kanıtlandı. Bu doğru değil mi, efendim?"

"Bilmem... yani... bu çok eskiden olmuştu."

"Frederic Bentley serbest bırakıldıktan sonra *Arizona Star* gazetesinden bir muhabirin size sorular sorduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Şöyle böyle. Birisinin beni aradığını hatırlıyorum, ama bir şey söylemedim."

"Size DNA testlerinin Bentley'i temize çıkardığını söyledi ve onun itirafını siz mi uydurdunuz, diye sordu. öyle değil mi?"

"Bilmiyorum."

Elimde tuttuğum kâğıdı kaldırıp gösterdim.

"Sayın yargıç, elimde *Arizona Star* gazetesinin arşivinden alınmış bir haber var. Tarihi, 9 Şubat 1997. Yardımcılarımdan biri bilgisayarında D. J. Corliss adını Google'a girmiş ve karşısına bu haber çıkmış. Bunun savunma delili olarak kayıtlara geçmesini rica ediyorum."

Minton hemen bilginin gerçekliği hakkında itirazda bulundu, ama yargıç yine reddetti. Yargıcın da, benim numaradan takındığım öfke havasına girdiğini görüyordum. Minton'un hiçbir şansı kalmamıştı.

Mübaşir bilgisayar çıktısını Corliss'e götürdü, yargıç da ona okumasını söyledi.

"Okumam pek iyi değildir, yargıç."

"Kendinizi zorlayın, Bay Corliss."

Corliss kâğıdın üstüne eğilip okumaya başladı.

"Yüksek sesle okuyun, lütfen," diye gürledi yargıç.

Corliss genzini temizleyip titrek bir sesle okumaya başladı.

"Tecavüz suçundan haksız yere mahkûm olan bir adam cumartesi günü Arizona Hapishanesinden serbest bırakıldı ve onun gibi haksız suçlamalara uğrayan mahkûmlar adına adalet

aramaya yemin etti. Otuz dört yaşındaki Frederic Bentley on altı yaşında bir kıza tecavüz etmek suçundan hapishanede yaklaşık sekiz yıl yattı.

Saldırı mağduru, komşuları olan Bentley'i tanımlamış, mağdurun üstündeki meni de kan testlerinde Bent-ley'in kan grubuna uymuştu. Duruşmada son noktayı, birlikte bekleme hücresindeyken Bentley'in kendisine itirafta bulunduğunu söyleyen bir muhbir koymuştu. Bentley bütün duruşma boyunca ve mahkûm edildikten sonra da hep suçsuz olduğunu iddia etmişti. Eyalette DNA testlerinin geçerli delil olabileceği kabul edildikten sonra Bentley, kendine avukat tutup saldırı kurbanından alman meniye bu testin uygulanması için talimat verdi. Bu yılın başlarında bir yargıç testin yapılmasına karar verdikten sonra sonuçlar saldırıyı yapanın Bentley olmadığını gösterdi.

"Özgürlüğüne kavuşan Bentley dün Arizona Biltmore'da yaptığı basın toplantısında hapishane muhbirlerine hakaretler yağdırdı ve bu kimseleri kullanmak isteyen polise ve savcılara kesin sınırlamalar getirecek bir eyalet yasası çıkarılmasını istedi.

"Yeminli ifadesinde Bentley'in tecavüzü itiraf ettiğini söyleyen muhbirin kimliği, daha önce de uyuşturucuyla ilgili suçlamalarla tutuklanmış olan Mesa'lı D. J. Corliss olarak belirlendi. Bentley'in temize çıktığı bildirildiğinde ve onun aleyhine verdiği ifadeyi uydurup uydurmadığı sorulduğunda Corliss cevap vermemeyi tercih etti. Basın toplantısında Bentley, Corliss'in polis tarafından gammaz olarak tanındığını ve bazı vakalarda sanıkların yanına bilhassa yerleştirildiğini söyledi. Bentley demecinde Corliss'in sanıklardan bir şey öğrenemezse hemen bir itiraf uydurduğunu belirtti. Bentley'in davasında..."

"Tamam, Bay Corliss," dedim. "Bu kadarı yeter."

Corliss bilgisayar çıktısını kürsüye bırakıp bana baktı. İçi tıka basa dolu bir dolabın kapağını açmış ve oradaki her şeyin üstüne devrilmek üzere olduğunu gören bir çocuk gibiydi.

"Bentley davasında hiç yalancı tanıklıkla suçlandınız mı?" diye sordum.

"Hayır, suçlanmadım," dedi sanki bu işten aklanmış gibi.

"Bentley'i tuzağa düşürürken polis de sizinle işbirliği yaptığı için mi suçlanmadınız?"

Minton itiraz etti. "Yalancı tanıklıkla suçlanmaması konusunda karar verilirken, Bay Corliss'in bilgisi olması mümkün değil."

İtiraz kabul edildi, ama hiç umurumda değildi. Bu tanığın sorgulanmasında o kadar Öndeydim ki, savcının bana yetişmesi mümkün değildi. Hemen sıradaki soruma geçtim.

"Herhangi bir savcı veya emniyet görevlisi Bay Roulet'e yanaşmanızı ve size açılmasını sağlamanızı istedi mi?"

"Hayır, piyangodan çıktı sanırım."

"Bay Roulet'ten bir itiraf almanız istenmedi mi?"

"Hayır, istenmedi."

Yüzümde iğrenmiş bir ifadeyle uzun bir süre ona baktım.

"Başka sorum yok."

Masama dönene dek de öfke ifademi bozmadım. Kasetin kutusunu sertçe masaya bıraktıktan sonra yerime oturdum.

"Bay Minton?" diye sordu yargıç.

"Benim de başka sorum yok," dedi Minton güç işitilir bir sesle.

"Pekâlâ," dedi Fullbright hemen. "Öğlen yemeği için jüriye erken izin veriyorum. Fakat saat on üçte herkesin burada olmasını isterim."

Yüzüne zorlama bir gülücük oturtup jüriye döndü ve onlar salondan çıkana kadar ifadesini bozmadı. Kapı kapanır kapanmaz o gülücük birden kayboldu.

"Her ikinizi de odamda görmek istiyorum," dedi. "Derhal."

Cevap beklemeden hışımla yerinden kalkıp odasına yürüdü.

41

Minton'la birlikte odasına girdiğimizde Yargıç Fullbright sigarasını yakmıştı bile.

Derin bir nefes çektikten sonra sigarasını kahve fincanının altında söndürdü ve izmaritini plastik bir poşete koydu; sonra poşeti katlayıp tekrar çantasına soktu.

Temizlik görevlilerine açık vermek istemiyordu. Dumanı tavandaki havalandırma mazgalına doğru üfledikten sonra gözlerini Minton'a çevirdi. Nasıl baktığını görünce, Minton'un yerinde olmadığıma şükrettim.

"Bay Minton, duruşmamın içine ettiniz!"

"Sayın..."

"Susun ve oturun. İkiniz de."

Söylendiği gibi yaptık. Yargıç kendini toparlayıp dirseklerini masasına dayadı ve öne uzandı. Gözü hâlâ Minton'un üstündeydi.

"Sizin bu tanığınız hakkında kim çalışma yaptı?" diye sakin bir sesle sordu.

"Geçmişini kim araştırdı?"

"Şey... aslında onun geçmişini sadece Los Angeles bölgesinde araştırdık.

Hiçbir uyarı işareti yoktu. Bilgisayara adını girdim, fakat ön adının başharflerini kullanmamıştım."

"Bugüne kadar bu bölgede kaç kere tanık olarak kullanıldı?"

"Mahkemede sadece bir kere. Ama üç davada muhbirlik yaptığını öğrendim.

Arizona hakkında hiçbir şey bilmiyorduk."

"Bu adamın başka bir yerde yaşamış olabileceği, adını farklı kullanabileceği kimsenin aklına gelmedi mi?"

"Galiba öyle olmuş. Davanın ilk savcısı onu bana devretti. Onun araştırmış olacağını sanmıştım."

"Palavra," dedim.

Yargıç, bana döndü. Orada çenemi tutup Minton'un çöküşünü seyredebilirdim, ama batarken Maggie McPherson'u da sürüklemesine izin veremezdim.

"Davanın ilk savcısı Maggie McPherson'du," dedim. "Ama sadece üç saatliğine. Benim eski eşim olur ve zaten beni görür görmez davadan alınacağım anlamıştı. Dava sana aynı gün devredildi, Minton. Maggie McPherson o sırada senin tanığını ne zaman araştıracaktı ki? Zaten tanık ön duruşmadan sonra ortaya çıkmıştı.

Tanığı olduğu gibi sana devretti, başka bir şey yapmadı."

Minton bir şey geveleyecek oldu, ama yargıç, onu susturdu.

"Kimin ne yapmış olması gerektiği önemli değil. Usulünde yapılmamış; bence onun kürsüye çıkarılması savcılık makamı adına büyük bir görev suiistimali."

"Sayın yargıç," diye inledi Minton. "Ben sadece..."

"Açıklamanızı patronunuza saklayın. İkna etmeniz gereken kişi odur.

Savcılığın Bay Roulet'e yaptığı en son uzlaşma teklifi neydi?"

Minton donup kalmıştı, cevap veremiyordu. Onun yerine ben cevap verdim.

"Basit saldırı, bölge cezaevinde altı ay."

Yargıç kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Bunu kabul etmediniz mi?"

"Hayır. Müvekkilim mahkûmiyeti kabul etmiyor. Mahvolur. Jüri kararı için şansını deneyecek."

"Usulsüzlükten davanın düşürülmesini ister misiniz?" diye sordu bana, yargıç.

Gülüp başımı iki yana salladım. "Hayır, davanın düşürülmesini istemem. Bu sadece savcılık makamına hatalarını temizleyip tekrar karşımıza çıkmak için zaman kazandırır."

"O halde ne istiyorsunuz?" diye sordu yargıç.

"Ne mi istiyorum? Yargıç kararıyla beraat iyi olurdu. Savcılık makamının bir daha eşeleyemeyeceği bir karar. O olmazsa, jürinin kararma kadar devam ederiz."

"Yargıç kararıyla beraat olacak şey değil, sayın yargıç," dedi Minton nihayet konuşacak gücü bularak. "Zaten duruşmanın sonuna geldik sayılır. O halde jüri kararını bekleyelim. Jüri bunu hak ediyor. Savcılık makamı bir tek hata yaptı, diye bütün işlemleri kesip atmayalım."

"Saçmalamayın, Bay Minton," dedi yargıç bu sözleri savar gibi elini sallayarak.

"Konu jürinin neyi hak edip etmediği değil. Hem bana kalırsa, sizin yaptığınız gibi bir hata yeterli. Bu işin geri tepip bana bulaşmasını istemiyorum ve göründüğü kadarıyla olacağı da bu. Bu taktirde sizin suiistimalinizi..."

"Corliss'in geçmişini bilmiyordum!" diye sızlandı Minton. "Yemin ederim, bilmiyordum."

Onun bu yalvarışı odaya bir sessizlik çökmesine yol açtı. Ama çok sürmeden boşluğu ben doldurdum.

"Tıpkı çakıyı bilmediğin gibi, değil mi, Ted?"

Fullbright, bana baktı, sonra tekrar Minton'a döndü.

"Ne çakısı?" diye sordu.

Minton bir şey söylemedi.

"Söylesene ona," dedim.

Minton başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O halde, siz söyleyin bana," dedi yargıç, bana.

"Sayın yargıç, eğer savcılık makamından gelen delil paylaşım dosyasını bekleyecek olursanız, davayı başından kaybettiniz demektir," dedim. "Tanıklar kaybolur, hikâyeler değişir, siz oturup beklerken davayı kaybedersiniz."

"Pekâlâ, neymiş bu çakı olayı?"

"Dava hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Soruşturmacım bazı raporları elde etmek için içeriden adam kullandı. Bu hep yapılan bir şeydir. Ama onun bunu yapacağını bildikleri için çakı hakkında sahte bir rapor düzenlediler. Benim çakıya kazılmış başharflerden haberim olmasın diye. Resmi delil paylaşımı paketini alana dek de bundan haberim yoktu."

Yargıç dudaklarını büzdü.

"Bunu yapan polisti, savcılık makamı değil," dedi Minton hemen.

"Otuz saniye önce Bay Haller'ın neden bahsettiğini bilmediğinizi söylediniz," dedi Fullbright. "Şimdi birden bilir oldunuz. Kimin yaptığı umurumda değil. Böyle bir şeyin gerçekten olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Minton isteksizce başım sallayıp doğruladı.

"Evet, sayın yargıç. Ama yemin ederim, benim bilgim dışında..."

Bu bana neyi gösteriyor, biliyor musunuz?" dedi yargıç, onun sözünü keserek.

"Bu işin başından sonuna kadar savcılık makamının oyunu adil oynamadığını gösteriyor. Kimin ne yaptığı veya Bay Haller'ın soruşturmacısının etik davranmamış olması Önemli değil. Savcılık makamı böyle şeyle tenezzül etmemeli. Ama bugün duruşma salonumda gördüğüm kadarıyla, öyle olmuş."

"Sayın yargıç, bu şekilde..."

"Yeter, Bay Minton. Yeterince işittim. Şimdi her ikinizin de gitmesini istiyorum.

Yarım saat sonra kürsüye çıkıp bu konuda ne yapacağımızı duyuracağım. Bunun ne olacağına henüz karar vermiş değilim, ama kararım ne olursa olsun, söyleyeceklerimden hoşlanmayacağınıza eminim, Bay Minton. Bunu işitmesi için patronunuz Bay Smithson'u da duruşma salonuna çağırmanızı istiyorum."

Ayağa kalktım. Minton kımıldamadı. Oturduğu yere mıhlanmış gibiydi.

"Gidebilirsiniz dedim!" diye bağırdı yargıç.

42

Minton'la birlikte tekrar mahkeme salonuna döndük. Salonda mübaşir masasında oturan Meehan'dan başka kimse yoktu. Savunma masasından çantamı alıp kapıya doğru yöneldim.

"Hey, Haller, bir saniye bekle," dedi Minton kendi masasındaki dosyalarını toplarken.

Durup ona baktım. "Ne var?"

Minton yanıma gelip salonun arka kapısını işaret etti. "Şuraya gidelim."

"Dışarıda müvekkilim beni bekliyor."

"Şuraya bir gelsene."

Peşinden kapıya doğru yürüdüm. İki gün önce Roulet'le kapıştığım holde benimle yüz yüze konuşmak için durdu. Ama ağzından bir şey çıkmadı.

Söyleyeceklerini tartıyor olmalıydı. Onu biraz daha sıkıştırmak istedim.

"Sen Smithson'u getirmeye giderken ben de *Times'ın* ofisine uğraya-yım.

Muhabirleri yarım saat sonra burada havai fişek gösterisi olacağını bilsin."

"Bak," dedi Minton. "Bu işi halletmemiz gerek."

"Biz mi?"

"Times işini ertele, tamam mı? Bana cep numaranı ver ve on dakika zaman tanı."

"Ne için?"

"Ofisime gidip ne yapabileceğime bir bakayım."

"Sana güvenmiyorum, Minton."

Boktan bir gazete başlığı yerine müvekkilin için en iyi sonucu istiyorsan bana on dakikalığına güvenmek zorundasın."

Başımı çevirip teklifini düşünür gibi yaptım. Sonra tekrar ona döndüm.

Yüzlerimizin arasında iki karış mesafe vardı.

"Biliyor musun, Minton, yaptığın bütün numaraları sineye çekebilirdim. çakı konusu, bana hava atman ve başka şeyler. Ben profesyonelim ve hayatımın her gününü savcıların bu pis numaralarıyla yaşamak zorundayım. Ama Corliss olayını Maggie McPherson'a itelemeye kalktığın zaman artık sana hiç acımayacağıma karar verdim."

"Bak, ona bilerek zarar verecek hiçbir şey..."

"Minton, şöyle bir etrafına baksana. Bizden başka kimse yok. Ne kamera ne ses kayıt cihazı ne de bir tanık. Şimdi bana dünkü toplantınıza kadar Corliss'ten haberin olmadığını mı söyleyeceksin?"

Karşılık olarak parmağım öfkeyle yüzüme doğru salladı.

"Peki, sen bana bu sabaha kadar ondan haberin olmadığını söyleyebilir misin?"

Bir süre öfke içinde birbirimize baktık.

"Toy olabilirim, ama budala değilim," dedi. "Başından beri bütün stratejin beni Corliss'i kullanmaya zorlamak üzerine kurulmuştu. Ona neler yapabileceğini en başından beri biliyordun. Büyük ihtimalle de bu bilgiyi eski eşinden aldın."

"Bunu kanıtlayabilir sen, hadi kanıtla."

"Hiç merak etme, kanıtlayabilirim... ama zamanım yok. Sadece yarım saat sürem var."

Ağır ağır kolumu kaldırıp saatime baktım.

"Aslında yirmi altı dakikan var."

"Bana cep numaranı ver."

Numaramı aldı ve gitti. Koridora çıkmadan holde bir on beş saniye bekledim.

Roulet cam duvardan aşağıdaki meydana bakıyordu. Annesi ve C. C. Dobbs karşı duvardaki banklardan birinde oturmaktaydılar. Koridorun diğer ucundaysa Dedektif Sobel'i gördüm.

Roulet, beni görür görmez hızlı adımlarla yanıma yürüdü. Ardından annesi ve Dobbs geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Roulet hemen.

Hepsi yanıma varıncaya dek bekledikten sonra cevap verdim.

"Sanırım bomba patlamak üzere."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dobbs.

"Yargıç, kendisi karar vermeyi düşünüyor. Az sonra öğreneceğiz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mary Windsor.

-"Yargıcın işi jürinin elinden alıp beraat kararı vermesi demek oluyor. Minton, Corliss konusunda ve başka bir iki şeyde suiistimal yaptığı için çok kızdı."

"Bunu yapabilir mi? Yani, onu beraat ettirebilir mi?"

"Yargıç o. Ne isterse yapabilir."

"Tanrı'ya şükür!"

Windsor bir elini ağzına götürdü. Neredeyse gözlerinden yaşlar boşanacaktı.

"Ama size bunu düşündüğünü söyledim," diye uyardım. "Böyle olacak, demek değil. Ama bana usulsüzlükten davayı düşürmeyi teklif etti ve ben hemen reddettim."

"Ne? Neden bu teklifi reddettin ki?" diye inledi Dobbs.

"Çünkü hiçbir yararı yok. Savcılık ileride Louis'i bir daha mahkemeye çıkarabilir... bu defa bizim hamlelerimizi öğrendikleri için daha kuvvetli bir dosyayla gelirler. Bu bize hiç yaramaz. Savcılık makamını eğitecek değiliz. Devamını getiremeyecekleri bir şey istiyoruz, yoksa bugün jüri kararma kadar işi sürdüreceğiz.

Eğer aleyhimize bir karar çıkarsa, temyiz için çok sağlam gerekçelerimiz var."

"Bu kararı Louis'in vermesi gerekmez miydi?" diye sordu Dobbs. "Ne de olsa onun..."

"Cecil, sen sus," diye bağırdı Windsor. "Kes sesini ve bu adamın Louis için yaptığı her şeye itiraz etmeyi bırak. Haller haklı. Bu iş bir daha karşımıza çıkmasın."

Dobbs sert bir tokat yemiş gibi büzüldü. Mary Windsor'a baktım ve onun farklı yüzünü gördüm. İşe sıfırdan başlayıp tepeye tırmanmış bîr kadının yüzü vardı.

Dobbs'a da farklı gözlerle baktım; başından beri bu kadını bana karşı doldurmakta olduğunu anlıyordum.

Üstünde durmadım ve tekrar konuya döndüm.

"Savcılık makamının dava kaybetmekten daha çok nefret ettiği bir şey vardır," dedim. "O da, yargıç kararıyla beraattır, özellikle de savcılık tarafından suiistimal yapıldığı anlaşılınca. Minton amiriyle konuşmaya gitti; amiri çok politik bir adamdır, hep rüzgârın ne yönde estiğini kollar. Birkaç dakika sonra bir şeyler öğrenebiliriz."

Roulet tam önümde duruyordu. Omzu üzerinden bakınca Sobel'in hâlâ koridorda olduğunu gördüm. Cep telefonuyla konuşuyordu.

"Bakın," dedim. "Oturup bekleyin. Eğer savcılıktan bir haber gelmezse, yirmi dakika sonra duruşmaya girip yargıcın ne

yapmak istiediğini göreceğiz. Buradan ayrılmayın. Şimdi izin verirseniz, tuvalete gitmem gerek."

Onların yanından ayrılıp Sobel'e doğru yürümeye başladım. Ama Roulet annesinin ve avukatının yanından ayrılıp bana yetişti. Beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Ben hâlâ Corliss'ın söylediği o şeyleri nereden öğrendiğini bilmek istiyorum," diye çıkıştı.

"Ne fark eder? Bizim işimize yaradı. Önemli olan bu."

Roulet yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Adam kürsüde bana katil, dedi. Bu nasıl işimize yarayacak?"

"Çünkü kimse ona inanmadı. O yüzden yargıç öylesine kızdı; çünkü kürsüye profesyonel bir yalancı çıkarıp senin hakkında en kötü şeyleri söylettiler. O herifi jüri önüne çıkarmak ve onun yalancı olduğunun açıklanması... İşte suiistimal bu.

Anlamıyor musun? Oyunu büyütmek zorundaydım. Savcılığı sıkıştırması için yargıcı zorlamanın tek yoluydu. Louis benden ne yapmamı istediysen onu yapıyorum. Seni beraat ettireceğim."

Söylediklerimi düşünürken onu inceledim.

"Bırak bunu şimdi," dedim. "Annenin ve Dobbs'un yanına dön, ben de gidip çişimi yapayım."

Roulet başını iki yana salladı. "Bırakmıyorum, Mick." Parmağını göğsüme dayadı. "Burada bir şeyler dönüyor, Mick ve hiç hoşuma gitmiyor. Unutmaman gereken bir şey var. Tabancan bende. Ayrıca senin küçük bir kızın var. Benimle..."

Parmağını avucumun içine alıp göğsümden öteye ittim.

"Sakın ailemi tehdit etmeye kalkma," dedim ölçülü bir öfkeyle. "Benimle hesaplaşmak istiyorsan, gel hesaplaşalım. Ama kızımı bir daha tehdit konusu yapacak olursan seni öyle derine gömerim ki, bir daha kimse bulamaz. Beni anlıyor musun, Louis?"

Yavaşça başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Tabi, Mick. Yeter ki, birbirimizi anlayalım."

Elini bırakıp yanından ayrıldım. Koridorun sonuna, tuvaletlerin bulunduğu yere doğru yürüdüm. Sobel de orada bekliyor, hâlâ telefonda konuşuyordu. Kızımın tehdit edilmesi gözlerimi karartmıştı. Sobel'e yaklaşınca silkelenip kendimi toparladım. O da beni görünce konuşmasını bitirip telefonunu kapadı.

"Dedektif Sobel," dedim.

"Bay Haller," dedi.

"Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim? Beni tutuklamaya mı geldiniz?"

"Beni davet ettiğiniz için buradayım, unuttunuz mu?"

"Hatırlayamadım."

Sobel gözlerini kıstı.

"Duruşmalarınıza gelip görmemi tavsiye etmiştiniz."

Birden pazartesi gecesi evimi ararlarken yaptığımız o tuhaf konuşmadan bahsettiğini anladım.

"Tabi, şimdi hatırladım. Tavsiyeme uyduğunuza sevindim. Daha önce partnerinizi de görmüştüm. O nerede?"

"Buralardadır."

Bundan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Beni tutuklamakla ilgili soruma cevap vermemişti. Başımla mahkeme salonunun olduğu yeri işaret ettim.

"Ee, ne düşünüyorsunuz?"

"Çok ilginç. Yargıcın odasındaki duvarda bir sinek olabilmeyi isterdim."

"Bekleyin. Daha bitmedi."

Cep telefonum titreşmeye başladı. Belimdeki kılıfından çıkardım. Ekranda savcılık ofisinden arandığım görünüyordu.

"Bu görüşmeyi yapmam gerekiyor," dedim.

"Lütfen, buyurun," dedi Sobel.

Telefonumu kulağıma götürüp koridorun öbür ucuna, Roulet'in volta atmakta olduğu yere doğru yürüdüm.

"Alo?"

"Mickey Haller, ben savcılık ofisinden Jack Smithson. Gününüz nasıl geçiyor?"

"Daha iyi günlerim de olmuştu."

"Size yapacağım teklifi duyduktan sonra fikriniz değişecek."

"Sizi dinliyorum."

43

Yargıcın salona gelmesi verdiği yarım saatlik süreyi on beş dakika aştı.

Hepimiz bekliyorduk; Roulet'le ben savunma masasında, Mary Windsor ve Dobbs hemen arkamızda, galerinin ilk sırasında oturuyorlardı. Savcılık masasında Minton artık yalnız değildi. Yanında Jack Smithson vardı. Bildiğim kadarıyla bu yıl ilk kez bir duruşmaya geliyordu.

Minton perişan görünüyordu. Smithson'un yanında oturuşu, avukatının yanında kararı dinleyen bir sanık gibiydi. Suçlu bulunmuş bir sanık.

Dedektif Booker salonda yoktu. Acaba başka bir göreve mi gönderilmişti, yoksa kimse zahmet edip ona kötü haberi vermemiş miydi?

Duvardaki büyük saati görmek için döndüğüm zaman galeriye de baktım.

Minton'un PowerPoint sunumu için yerleştirdiği perde kaldırılmıştı; bu da az sonra olacakların bir belirtisiydi. Sobel arkalarda bir yerde oturuyordu. Dobbs ve Windsor'dan başka kimse yoktu; onlar da izleyici olarak sayılmazlardı zaten.

Medyaya ayrılan sıra boştu. Onlara haber verilmemişti. Smithson'la yaptığım anlaşmaya sadık kalmıştım.

Mübaşir Meehan salonu sükûnete davet etti ve Yargıç Fullbright lavanta kokuları saçarak kürsüsüne gelip oturdu. Oda-

sında birkaç sigara içtikten sonra kokuyu bastırmak için parfümü fazla kaçırmış olmalıydı.

"Louis Ross Roulet'e karşı savcılık makamının açtığı davada, kâtibim bana bir talep dilekçesi olduğunu bildirdi."

Minton ayağa kalktı.

"Evet, sayın yargıç."

Başka bir şey demeden öylece durdu. Söyleyeceklerine dili varmıyor gibiydi.

"Ee, Bay Minton, dilekçenizi bana telepati yoluyla mı gönderiyorsunuz?"

"Hayır, sayın yargıç."

Minton dönüp Smithson'a baktı ve ondan onay işaretini aldı.

"Savcılık Louis Roulet hakkındaki bütün suçlamaların düşürülmesini talep ediyor."

Yargıç böyle bir kararı bekliyormuş gibi başını salladı. Arkamda birinin derin bir soluk aldığını işittim; bu Mary Windsor'du. Ne olacağını tahmin ediyordu, ama mahkeme salonunda kulaklarıyla duyana kadar duygularını bastırmıştı.

"Takip hakkı mahfuz olarak mı, olmadan mı?" diye sordu yargıç.

"Mahfuz olmadan."

"Bu kararınızdan emin misiniz, Bay Minton? Bunun anlamı, savcılık bu konuda bir daha dava açamaz, oluyor."

"Evet, sayın yargıç, biliyorum," dedi Minton, yargıcın yasayı açıklamasına sinirlenerek.

Yargıç bir şeyler yazdıktan sonra tekrar Minton'a baktı.

"Savcılık makamının bu talep için bir açıklama getirmesi gerekiyor. Bir jüri seçtik ve iki günden uzun bir süre ifadeleri dinledik. Savcılık makamı bu aşamadayken neden böyle bir işlemi gerçekleştiriyor, Bay Minton?"

Smithson ayağa kalktı. Soluk benizli, ince uzun bir adamdı. Tipik bir savcı görünüşü vardı. Bu adam bir gün mutlaka eyalet başsavcısı olmayı kafasına koymuştu ve bu unvanı alacak kişinin şişman olması düşünülemezdi. Füme renkli takım elbisesiyle, artık onun simgesi haline gelen bir papyon kravat ve aynı renkte, göğüs cebinden çıkan bir mendili vardı. Savunma avukatları arasında dolaşan söylentiye göre, Smithson'un politika danışmanı ona kolayca tanınabileceği bir medya imajı yaratmasını söylemişti. Böylece, adaylığını koyma zamanı geldiğinde seçmenler onu zaten tanıdıklarını düşüneceklerdi. Ne var ki, bu duruşmadaki imajının seçmenlerine ulaşmasını istemezdi.

"İzninizle, sayın yargıç," dedi Smithson.

"Eyalet Başsavcı Yardımcısı, Van Nuys Bölge Şefi Jack Smithson'un kürsüye çıktığı kayıtlara geçirilsin. Hoş geldin, Jack. Söz sende."

"Yargıç Fullbright, edindiğim bilgilere dayanarak, adaletin yara almaması için Bay Roulet'e karşı iddia edilen tüm suçlamaların düşürülmesi gerektiğine karar verdim."

Tabi, Roulet'in adım yanlış telaffuz etti.

"Yapacağın bütün açıklama bu mu, Jack?"

"Sayın yargıç, gerek soruşturma sırasında gerekse bunu izleyen savcılık uygulamasında bazı kuralsızlıkların var olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Bu makam adalet sistemimizin kutsallığına olan inanç üzerine kuruludur. Van Nuys Bölgesi'nde bunu korumayı şahsen çok ciddiye alırım. İştie bu nedenle, adaletin herhangi bir yara almasındansa bir davayı düşürmek bizim için daha iyidir."

"Teşekkür ederim, Bay Smithson. Bunu duymak çok rahatlatıyor."

Yargıç önündeki defterine bir şeyler daha yazdıktan sonra bize baktı.

"Savcılık makamının talebi kabul edildi," dedi. "Louis Roulet hakkındaki bütün suçlamalar, hiçbir hak mahfuz kalmadan düşürüldü. Bay Roulet, hakkınızda hiçbir suçlama yok, artık serbestsiniz."

"Teşekkür ederim, sayın yargıç," dedim.

"Jüri saat on üçte yine burada olacak," dedi yargıç. "Onlarla toplanıp bir karara varıldığını açıklayacağım. İki taraftan da bu toplantıya katılmak isteyen olursa, eminim üyelerin sizlere soracakları sorular çıkacaktır. Ama gelmek zorunda değilsiniz."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim, ama gelirim, demedim. Son bir hafta boyunca benim için o kadar önemli olan bu on iki kişi artık radar ekranımdan silinmişti. Artık otoyolda karşı yönde giden sürücüler kadar anlamsızdılar benim için.

Onlarla işim bitmişti.

Yargıç kürsüden kalkıp gittikten sonra mahkeme salonunu ilk terk eden Smithson oldu. Minton'a veya bana söyleyeceği bir şey yoktu. Yapması gereken ilk iş, savcılık adına yaşanan bu felaketle arasına hemen mesafe koymaktı. Minton'a bakınca yüzünün bütün renginin uçmuş olduğunu gördüm. Herhalde çok geçmeden adını sarı sayfalarda görmeye başlardım.

Başsavcı artık onu kadrosunda istemezdi; o da kendisini savunma avukatlarının safında bulacaktı. İlk suç davası ona pahalıya mal olmuştu.

Roulet annesiyle kucaklaşırken, Dobbs da onu kutlamak için bir elini omzuna koymuştu. Ama koridorda Windsor'dan yediği fırçanın etkisinden hâlâ sıyrılamamış gibi görünüyordu.

Kucaklaşma bittikten sonra Roulet, bana döndü ve tereddüt içinde elimi sıktı.

"Senin hakkında yanılmamışım," dedi. "Senin bir numara olduğunu biliyordum."

"Tabancayı istiyorum," dedim buz gibi bir sesle; yüzümde kazanılan zafer sevincinin izi bile yoktu.

"Elbette istiyorsun."

Tekrar annesine döndü. Bir an duraksadıktan sonra ben de savunma masasına döndüm. Dosyalarımı yerleştirmek üzere çantamı açtım.

"Michael?"

Dönüp baktım, Dobbs'du. Uzattığı elini sıkıp başımı salladım.

"İyi iş çıkardın," dedi Dobbs, sanki bunu ondan duymaya ihtiyacım varmış gibi.

"Hepimiz sana çok minnettarız."

"Teşekkür ederim. Başlarda bana pek güvenemediğini biliyorum."

Büyük nezaket gösterip, koridorda Windsor'un tepkisini ve onca zaman beni sırtımdan bıçakladığını söyleyişini hiç konu etmedim.

"Seni tanımadığım içindi," dedi Dobbs. "Ama artık tanıyorum. Artık müvekkillerime kimi tavsiye edeceğimi biliyorum."

"Sağ ol. Ama umarım senin müvekkillerinin bana ihtiyaçları olmaz."

Dobbs güldü. "Ben de!"

Sonra tebrik sırası Mary Windsor'daydı. Elini uzattı.

"Bay Haller, oğlum için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedim. "Ona iyi bakın."

"Hep öyle yaptım."

"İsterseniz hep birlikte koridora çıkın, ben de bir dakika sonra size katılırım.

Kâtiple ve Bay Minton'la görüşeceğim şeyler var."

Mahkeme kâtibinin masasına gittim. "Yargıç kararının imzalı bir nüshası ne zaman elime geçer?"

"Bu öğleden sonra çıkarırız. Eğer buraya gelmek istemiyorsanız, size gönderebiliriz."

"Çok iyi olur. Faksla da gönderebilir misiniz?"

Kâtip gönderebileceğini söyleyince ona Lorna'nın ofisindeki faksın numarasını verdim. Bunu nasıl kullanacağımı henüz bilmiyordum, ama davayı düşürterek kazanmam bana ileride bir iki müşteri getirebilirdi.

Çantamı almak için masama döndüğümde Dedektif Sobel'in salondan çıkmış

olduğunu gördüm. Sadece Minton kalmıştı. Ayaktaydı ve o da masasındaki dosyalarını topluyordu.

"PowerPoint sunumunu göremediğime üzüldüm," dedim.

Başını salladı. "Evet, bayağı iyiydi aslında. Sanırım sunumu yapabil-seydim jüriyi kazanabilirdim."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Bakalım bu yenilgiden sonra işimde kalabilecek miyim."

Dosyalarını kolunun altına yerleştirdi. Çantası yoktu. Zaten sadece ikinci kata gidecekti. Dönüp bana sert bir ifadeyle baktı.

"Bildiğim tek şey, salonun savunma tarafına geçmek istemediğim. Senin gibi olmak istemiyorum, Haller. Geceleri rahat uyumak benim için çok önemlidir."

Bunu söyledikten sonra dönüp yürüdü ve salondan çıktı. Söylediklerini duydu mu, diye mahkeme kâtibine baktım. Duymamış gibi görünüyordu.

Hemen peşinden çıkmamak için ağırdan aldım. Yavaş yavaş kapıya doğru yürüyüp yargıç kürsüsüne ve ön paneldeki eyalet mührüne baktım. Kendi kendime başımı sallayıp dışarı çıktım.

44

Roulet ve yanındakiler koridorda beni bekliyorlardı. Asansörlerin bulunduğu yerde Sobel'i gördüm. Cep telefonuyla konu-

şuyor ve görünüşte asansör bekliyordu, fakat iniş düğmesinin ışığı yanık değildi.

"Michael, yemekte bize katılır mısın?" dedi Dobbs beni, görünce. "Kutlama yapacağız."

Artık bana tam adımla hitap etmekte olduğunu fark ettim. Zafer ne çok şey değiştiriyordu.

Gözlerim hâlâ Sobel'deydi. "Gelebileceğimi sanmıyorum."

"Neden ama? Öğleden sonra duruşman yok nasıl olsa."

Dobbs'un yüzüne baktım. Sizinle yemek yiyemem, çünkü seni de Mary Windsor'u da Louis Roulet'i de bir daha hiç görmek istemiyorum, demek geldi içimden.

"Burada kalıp, saat on üçte geldikleri zaman jüri üyeleriyle konuşmak istiyorum."

"Neden?" diye sordu Roulet.

"Onların ne düşündüğünü ve ne durumda olduğumuzu öğrenmek işime yarayacak."

Dobbs kolumu sıvazladı.

"Daima yeni bir şey öğrenip bir sonraki davana daha kuvvetli girmek istiyorsun. Seni anlıyorum."

Yemekte onlara katılmayacağım için sevinmiş görünüyordu. Haklıydı. Mary Windsor'la arasını düzeltebilmek için benim orada olmamı istemezdi. O kaymaklı hesabın yine sadece kendisine ait olmasını istiyordu.

Asansörün kata geliş sesini duyunca o yöne baktım. Sobel açılan kapı önünde duruyordu. Gidecekti.

Ama o anda Lankford, Kurten ve Booker asansörün içinden çıkıp Sobel'e katıldılar ve hep birlikte bize doğru yürümeye başladılar.

"O halde seni işinle baş başa bırakalım," dedi Dobbs, arkasından yaklaşan dedektifleri görmeden. "Orso'da rezervasyonumuz var; korkarım şimdiden geç kalmış durumdayız."

"Tamam," dedim, gözüm hâlâ karşı tarafta.

Dobbs, Windsor ve Roulet gitmek üzere döndükleri zaman dört dedektif yanımıza varmışlardı.

"Louis Roulet," dedi Kurlen. "Sizi tutukluyorum. Lütfen, arkanızı dönün ve ellerinizi arkanızda birleştirin."

"Hayır," diye cıyakladı Windsor. "Bunu yapamazsınız..."

"Bu ne demek oluyor?" diye bağırdı Dobbs.

Kurlen cevap vermediği gibi Roulet'in de söyleneni yapmasını beklemedi. Bir hamlede onu tuttu ve sertçe çevirdi. Kurlen, onu çevirirken Roulet gözlerime baktı.

"Neler oluyor, Mick?" dedi sakin bir sesle. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Mary Windsor, oğluna doğru hamle yaptı. "Çek ellerini oğlumdan!"

Kurlen'i arkasından tuttu, fakat Booker ve Lankford gelip onu nazikçe fakat kuvvetli bir şekilde çektiler.

"Hanımefendi, lütfen geri çekilin," dedi Booker. "Yoksa, sizi gözaltına alırım."

Kurlen, o sırada Roulet'e Miranda haklarını okumaya başladı. Windsor geri çekildi ama sessiz kalmadı.

"Bu ne cüret? Bunu yapamazsınız."

Yerinde duramıyordu; sanki görünmeyen eller onun tekrar Kurlen'in üstüne atılmasını engeller gibiydi.

"Anne," dedi Roulet, dedektiflerinkinden daha etkili bir sesle.

Windsor'un vücudu gevşedi. Pes ediyordu. Ama Dobbs babalanmayı sürdürdü.

"Onu ne gerekçeyle tutukluyorsunuz?" diye çıkıştı. "Cinayet zanlısı olarak," dedi Kurlen. "Martha Renteria cinayetinden."

"Bu olamaz!" diye inledi Dobbs. "O Corliss denen tanığın söylediği her şeyin yalan olduğu kanıtlandı. Siz delirdiniz mi? Yargıç onun yalanları yüzünden davayı düşürdü."

Kurlen, Roulet'e haklarını okumaya ara verip Dobbs'a baktı.

"Eğer yalansa, tanığın Martha Renteria'dan bahsettiğim nasıl bildiniz?"

Dobbs hatasını fark edip hemen geri çekildi.

Kurlen gülerek, "Ben de öyle sanmıştım," dedi. Roulet'i dirseğinden tutup yüzünü çevirdi. "Hadi, gidiyoruz."

"Mick?" dedi Roulet.

"Dedektif Kurlen," dedim. "Müvekkilimle bir dakika görüşebilir miyim?"

Kurlen bana baktı; aklımdan geçenleri sezmiş gibiydi. Başını salladı.

"Sadece bir dakika. Ona kendi iyiliği için uslu durmasını söyle."

Roulet'i bana doğru iteledi. Onu kolundan tutup diğerlerinden biraz uzaklaştırdım. Alçak sesle konuşursak bizi duymayabilirlerdi. Yanma iyice sokulup fısıldadım.

"Yolun sonu, Louis. Burada vedalaşıyoruz. Seni cezadan kurtardım. Artık tek basmasın. Kendine yeni bir avukat tut."

Yaşadığı şok gözlerinden okunuyordu. Sonra yüzü şiddetli bir öfkeyle karardı.

Bu katıksız öfkeyi Regina Campo ve Martha Renteria da görmüş olmalıydılar.

"Avukata ihtiyacım olmayacak," dedi Roulet. "O yalancı gammaza söylettiğin şeylerden suç dosyası oluşturacaklarını mı sanıyorsun? Bir daha düşün istersen."

"Gammaza ihtiyaçları olmayacak, Louis. İnan bana, çok daha fazlasını bulacaklar. Belki şu anda bile daha fazlası vardır ellerinde."

"Peki, sen, Mick? Unuttuğun bir şey yok mu? Elimde hâlâ..."

"Biliyorum, ama artık önemli değil. Tabancama ihtiyaçları yok. Gerekli her şey ellerinde var zaten. Ama bana ne olursa olsun, seni benim idam ettirdiğimi bileceğim.

En sonunda, duruşmadan, temyizlerden falan sonra koluna iğneyi soktuklarında, bunun nedeni ben olacağım, Louis. , Bunu hiç unutma."

Zorlama bir gülümsemeyle yanına biraz daha sokuldum. "Bu Raul Levin için.

Onu öldürdüğün için idam edilmeyebilirsin, ama hiç ümitlenme, mutlaka idam edileceksin."

Bunu iyice anlaması için bir süre yüzüne baktıktan sonra geri çekilip Kurlen'e işaret ettim. Booker'la birlikte gelip Roulet'i iki kolundan tuttular.

"Beni tuzağa düşürdün," dedi Roulet hâlâ sakin kalabilmeyi başararak. "Sen avukat falan değilsin. Onların hesabına çalışıyorsun."

"Hadi, gidiyoruz," dedi Kurlen.

Onu yürütmeye başladıkları sırada Roulet birden silkindi ve dönüp Öfke saçan gözlerle bana baktı.

"Daha bitmedi, Mick," dedi. "Yarın sabaha ben çıkmış olurum. O zaman ne yapacaksın? Düşün bakalım. O zaman ne yapacaksın? Herkesi koruyamazsın."

Dedektifler onu daha sıkı kavrayıp sertçe asansöre doğru çevirdiler. Bu kez Roulet hiç direnmedi. Koridorun sonuna yaklaştıkları sırada omzu üzerinden dönüp bir daha bana baktı. Gülüyordu. Gülüşü içime bir korku düşürdü.

Herkesi koruyamazsın.

Ürperdiğimi hissettim.

Asansörü bekleyen biri vardı. Kapı açılınca Lankford o kişiye beklemesini söyledikten sonra Roulet'i içeri soktu. Dobbs ve Windsor da onlarla birlikte binmek istediler, ama Lankford eliyle,

dur, işareti yaptı. Asansör kapısı kapanırken Dobbs çaresiz bir öfke içinde diğer asansörün düğmesine bastı.

Bunun Louis'i son görüşüm olmasını umuyordum, ama korku göğsümün içine çökmüştü; tıpkı balkondaki lambanın içinde kalmış bir pervanenin kanat çırpması gibi pır pır ediyordu. Arkamı döndüğüm anda neredeyse Sobel'le çarpışacaktım. Onun diğerleriyle gitmediğini fark etmemiştim.

"Elinizde yeterli delil var, değil mi?" dedim. "Onu içeride tutacak yeterli deliliniz olmasaydı, bu kadar çabuk davranmazdınız, değil mi?"

Cevap vermeden önce uzun bir an yüzüme baktı.

"Bu kararı biz vermeyeceğiz. Savcılık verecek. Herhalde sorgulamasında ondan ne çıkaracaklarına bağlıdır. Ama şimdiye dek çok akıllı bir avukatı vardı. Bize tek kelime bile söylememeyi öğrenmiştir."

"O halde, neden beklemediniz?"

"Bu benim kararım değildi."

Hüsran içinde başımı iki yana salladım. Ona çok erken davrandıklarım söylemek istiyordum. Plan böyle değildi. Benim istediğim, sadece tohumu ekmekti, o kadar. Onların yavaş yavaş ve doğru şekilde hareket etmelerini istiyordum.

İçimdeki pervane aynı hızla kanat çırpıyordu; başımı eğip yere baktım. Bütün stratejimin iflas etmesini, beni ve ailemi soğukkanlı bir katilin karşısında korunmasız bırakmasını kabullenemiyordum. *Herkesi koruyamazsın.*

Sobel sanki içimdeki korkuyu okumuş gibiydi.

"Ama onu içeride tutmak için elimizden geleni yapacağız," dedi. "Elimizde o gammazın duruşmada söylediği şeyler ve bir bilet var."

Başımı kaldırdım. "Ne bileti?"

Sobel'in yüzünde bir kuşku dolaştı. "Bunu senin anladığını sanıyorduk. Gammaz yılanlı dansçıdan söz ettiği anda biz ilişkiyi kurduk."

"Evet, Martha Renteria. Bunu biliyorum. Ama ne bileti? Sen neden bahsediyorsun?"

Biraz fazla yaklaşmış olmalıyım ki, Sobel bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

"Bilmiyorum, bunu sana söylemem doğru olur mu, Haller. Sen bir savunma avukatısın. Sen onun avukatısın."

"Artık değilim. Az önce onu bıraktım."

"Fark etmez. O..."

"Bak, az önce benim sayemde bir tutuklama yaptınız. Bu yüzden beni barodan ihraç edebilirler. İşlemediğim bir cinayet için hapishaneye bile gidebilirim. Ne biletinden bahsediyorsun?"

Sobel kararsızlık içinde düşünürken bekledim. Neden sonra konuştu.

"Raul Levin'in son sözleri. Jesus'un çıkış biletim bulduğunu söylüyordu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne olur, bir an önce söyler misin şunu? Lütfen."

"Levin'in son olarak neler yaptığını mercek altına aldık. Öldürülmeden önce Roulet'in park cezaları hakkında soruşturma yapıyormuş. Hatta onların asıl nüshalarını bile edinmiş. Ofisinde bulunanlarla bilgisayarda olanları karşılaştırdık. Sadece bir eksiği vardı. Bir tane ceza biletinin aslı. Bunu o gün katil mi almıştı, yoksa Levin mi edinememişti, bilmiyorduk. Biz de gidip o biletin bir nüshasını çıkarttık. Ceza iki yıl önce, 8 Nisan günü kesilmişti. Panorama City'de, Blythe Caddesi'nde altı bin yedi yüz numaralı blok önündeki yangın musluğu önüne park ettiği için."

Birden kafamda her şey yerli yerine oturdu. Raul Levin gerçekten de Jesus Menendez'in kurtuluş yolunu bulmuştu.

"Martha Renteria iki yıl önce 8 Nisan günü öldürülmüştü," dedim. "Panorama City'de, Blythe Caddesi'nde oturuyordu."

"Evet, ama biz bunu bilmiyorduk. Bağlantıyı göremedik. Sen bize Levin'in, senin adına iki ayrı dava üzerine çalışmakta olduğunu söylemiştin. Jesus Menendez ve Louis Roulet iki ayrı soruşturmaydı. Levin de onları o şekilde dosyalamıştı."

"Delil paylaşımı için öyle olması gerekiyordu. Dosyaları ayrı tuttu, böylece Roulet davasında Menendez'le ilgili bir şey çıkarsa bunu savcıya vermek zorunda kalmayacaktım."

"İşte avukat bakış açısı. Ama biz bu yüzden gammazın ağzından yılanlı dansçı lafını duyana kadar bağlantıyı kuramadık."

"O halde, Raul Levin'i kim öldürdüyse, ceza biletinin aslı da onda."

"Öyle sanıyoruz."

"Raul'un telefonlarında dinleme cihazı aradınız mı? Bir şekilde birisi onun bileti bulduğunu biliyordu."

"Aradık. Temizdi. Ama bu cihaz cinayet sırasında da sökülmüş olabilir. Ya da belki başkasının telefonunda cihaz vardı."

Benim telefonumu kastediyordu. Bu da Roulet'in benim neler yaptığımı bilmesini, hatta Menendez'i ziyaretimden sonra evimde beni bekleyişini açıklıyordu.

"Eve gidince kontrol edeceğim," dedim. "Bütün bunlar artık benim Raul cinayetinden temize çıktığım anlamına geliyor mu?"

"Pek değil," dedi Sobel. "Hâlâ balistik raporunu görmek istiyoruz. Bugün gelir, herhalde."

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sobel oyalanıyordu; sanki bir şey söylemek, bana bir şey sormak ister gibiydi.

"Ne?" dedim.

"Bilmem. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Söylenecek bir şey yok ki."

"Öyle mi? Oysa mahkeme salonunda bize çok şey söylemek ister gibiydin."

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Benden ne istiyorsun, Dedektif Sobel?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Raul Levin'in katilini istiyorum."

"Ben de istiyorum. Ama istesem de Roulet'in, Levin'in katili olduğunu söyleyemem. Nasıl yaptığım bilmiyorum. Bu da aramızda kalsın."

"Bu da hâlâ zanlı olarak seni bırakıyor."

Sobel'in ne demek istediği belliydi. Balistik raporunda mermiler ve çekirdekler tutarsa, Levin cinayeti hâlâ benim için sorun olacaktı. Bunu takas olarak kullanacaklardı. Roulet'in bunu nasıl yaptığını söylemezsem, okka altına ben girecektim. Konuyu değiştirdim.

"Sence Jesus Menendez'in tahliye edilmesi ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bunu tahmin etmek zor," dedi Sobel omuz silkerek. "Roulet hakkında nasıl bir dava dosyası oluşturacaklarına bağlı; eğer oluşturabilirlerse, tabi... Ama bildiğim bir şey var. Aynı suçtan birisi hapishanedeyken Roulet'e dava açamazlar."

Dönüp serbest olan elimi cam duvara dayadım. İçimde sevinçle korku karışımı bir duygu vardı ve göğsümdeki pervane pır pır etmeyi sürdürüyordu.

"Benim için önemli olan tek şey bu," dedim. "Menendez'i çıkarmak. Bir de Raul var, tabi."

Sobel yanıma gelip yüzüme baktı. "Ne yaptığını bilmiyorum," dedi. "Ama gerisini bize bırak."

"Öyle yaparsam partnerin işlemediğim bir cinayetten beni hapse atacak."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi Sobel. "Artık bununla uğraşma."

"Haklısın," dedim. "Artık uğraşmayacağım."

Benden duymak istediği şeyi duyduktan sonra gitmek için davrandı. "İyi şanslar."

Yüzüne baktım. "Sana da."

Sobel gittikten sonra ben biraz daha orada kalıp aşağıdaki meydana baktım.

Dobbs ve Windsor otoparka doğru yürüyorlardı. Mary Windsor destek için avukatının omzuna dayanmıştı. Yemek için hâlâ Orso'ya gitmek istediklerini hiç sanmıyordum.

45

O gün akşam olana dek haber yayılmaya başlamıştı. Gizli ayrıntılar değil, tabi, sadece bilinmesinde sakınca olmayan şeyler... Davayı kazanmam, savcılığın hiçbir mahfuz hak olmadan davayı düşürmesi, ama onu temize çıkardığım aynı mahkemenin koridorunda müvekkilimin cinayet suçlamasıyla tutuklanması. Tanıdığım bütün savunma avukatlarından telefon geliyordu. Cep telefonumun şarjı bitene kadar arayanların ardı arkası kesilmedi. Meslektaşlarım beni tebrik ediyorlardı. Onların gözünde bu işin hiçbir olumsuz yanı yoktu. Roulet kaymaklı davaların doruğuydu. Bir davadan A tarifesi ücret almışım, bir sonrakinden de A tarifesi ücret alacaktım. Bu durum çoğu savunma avukatının sadece hayalini kuracağı çift katlı kaymaktı. Tabi, ben onlara yeni davanın savunmasını üstlenmediğimi söyleyince, her biri Roulet'e onu tavsiye etmem için ricada bulundu.

Aramasını en çok istediğim kişi ev telefonumu aradı. Bu Maggie McPherson'du.

"Bütün akşam senin telefonunu bekledim," dedim.

Telefon kablosunun izin verdiği sınırlar içinde mutfakta volta atıyordum. Eve geldikten sonra telefonlarımı kontrol etmiş, herhangi bir dinleme cihazı bulmamıştım.

"Kusura bakma, toplantıdaydım," dedi Maggie.

"Roulet davasına alındığını duydum."

"Seni bunun için aradım zaten. Onu serbest bırakıyorlar."

"Sen ne diyorsun? Onu serbest mi bırakıyorlar?"

"Onu dokuz saat boyunca bir odada sorguya çektiler, ama tek kelime alamadılar. Galiba ona konuşmamayı çok iyi öğretmişsin, çünkü kaya gibiydi. Bunun da anlamı, onu içeride tutmaya yetecek bir şey elde edemediler."

"Yanılıyorsun. Yeterli delil var. O park cezasının bileti var, sonra onu Kobra Barinda gören tanıklar olmalı. Menendez bile onu o bardan teşhis edebilir."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, Menendez çürük. Tahliye olabilmek için herkesi teşhis edebilir. Eğer Kobra'da başka tanık varsa, onları da belirlemek epey zaman alacak. O park cezası sadece onun o semtte olduğunu gösteriyor, kadının dairesine girdiğini değil."

"Ya çakı?"

"Onun üstünde çalışılıyor, ama bu da zaman alacak. Bak, bu işi doğru yapmak istiyoruz. Bu kararı Smithson verdi ve inan bana o da Roulet'in serbest bırakılmasını istemiyordu. Senin bugün mahkemede yaşattığın fiyaskoyu biraz daha yenilir yutulur hale getirecekti. Ama onu orada tutacak bir şey yok, işte. Şimdilik. Onu serbest bıraktıktan sonra adli tıp devreye girecek ve tanıkları aramaya başlayacaklar. Eğer bunlardan bir sonuç çıkarsa Roulet'i tekrar alacağız, senin diğer müvekkilin de tahliye olur. Sen bunu dert etme. Ama bizim hata yapmamamız gerekiyor."

Çaresizlik içinde havaya bir yumruk savurdum.

"Acele ettiler. Lanet olsun, bugün harekete geçmemeliydiler."

"Sanırım, dokuz saatlik sorguda her şeyi halledeceklerini düşündüler."

"Çok budalaymışlar."

"Kimse kusursuz değildir."

Maggie'nin tavrı beni sinirlendirmişti, ama dilimi tuttum. Beni devreden çıkarmasını istemiyordum.

"Tam olarak ne zaman onu bırakacaklar?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bu gelişmeler daha çok yeni oldu. Kurlen ve Booker buraya gelip Smithson'a rapor verdiler. O da onları tutukevine gönderdi. Döndüklerinde Roulet'i serbest bırakacaklar herhalde."

"Maggie, dinle beni. Roulet, Hayley'in varlığını biliyor."

Uzun ve dehşet dolu bir an sessizlik oldu.

"Ne diyorsun sen, Haller? Kızımızı bu işin içine..."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Roulet ben yokken evime girdi ve kızımızın fotoğrafını gördü. Bu, onun nerede yaşadığını, hatta adını bile bildiği anlamına gelmez. Ama onun varlığını biliyor ve benden öç almak istiyor. Bu nedenle senin hemen eve gitmen gerek. Hayley'in yanında olmanı istiyorum. Onu al ve evden ayrılın. İşi sağlama alalım."

Nedense ona her şeyi söyleyemedim; Roulet'in mahkemede bilhassa ailemi tehdit ettiğini hissetmiştim. *Herkesi koruyamazsın.* Bunu, eğer Hayley'le birlikte yapmasını istediklerimi yapmazsa söyleyecektim.

"Hemen çıkıyorum," dedi Maggie. "Ve sana geliyoruz."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. "Hayır, bana gelmeyin."

"Neden?"

"Çünkü *o* da buraya gelebilir."

"Bu delilik. Sen ne yapacaksın?"

"Henüz tam bilmiyorum. Sen Hayley'i al ve güvenli bir yere gidin. Sonra beni cep telefonundan ara, ama nerede olduğunu söyleme. Benim bile bilmemem daha iyi olur."

"Haller, polise bildir. Onlar..."

"Onlara ne diyeceğim?"

"Ne bileyim, tehdit edildiğini söyle."

"Bir savunma avukatı polisi arayıp kendini tehdit altında hissettiğini söylüyor... zevkten dört köşe olurlar bunu duyunca. Herhalde özel komando ekibini falan gönderirler."

"Ama bir şeyler yapman gerek."

"Yaptığımı sanıyordum. Hayatının sonuna kadar hapiste kalacağını sanıyordum. Ama sizinkiler çok acele ettiler, sonra da serbest bırakmak zorunda kaldılar."

"Sana söyledim, başka çare yoktu. Şimdi Hayley'in tehdit altında olması ihtimali bile onu içeride tutmaya yetmiyor."

"O zaman git ve kızımızı koru. Gerisini bana bırak."

"Gidiyorum."

Ama telefonu kapamadı. Sanki bana bir şeyler daha söylemek için fırsat verir gibiydi.

"Seni seviyorum, Mags," dedim. "İkinizi de. Dikkatli olun."

Cevap veremeden telefonu kapadım. Kapar kapamaz da Fernando Valenzuela'nın cep numarasını çevirdim. Beş kere çaldıktan sonra açtı.

"Val, benim, Mick."

"Cehenneme kadar yolun var. Senin olduğunu bilseydim, açmazdım."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Benim yardımıma mı? Bana geçen gün sorduğun şeyden sonra benden yardım mı istiyorsun? Beni suçladıktan sonra?"

"Val, bak, bu acil bir durum. Geçen gece sana söylediklerim çok yanlıştı, özür dilerim. Televizyonunun parasını öderim,

benden ne istersen yaparım, ama şu anda yardımına ihtiyacım var."

Bekledim. Bir süre sustuktan sonra cevap verdi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Pranga hâlâ Roulet'in ayak bileğinde, değil mi?"

"Evet. Mahkemede olanları duydum, ama adam beni hâlâ aramadı. Mahkeme binasındaki adamlarımdan biri polisin onu tekrar aldığını söyledi; şu anda neler olduğunu bilmiyorum."

"Onu tutukladılar, ama az sonra serbest kalacak. Büyük ihtimalle prangayı çıkartmak için seni arayacaktır."

"Ben evdeyim, zaten. Sabah beni ofisimde bulabilir."

"Benim de istediğim bu. Onu beklet."

"Buna yardım etmek denmez ki."

"Benim için Öyle. Dizüstü bilgisayarını açıp onu izlemeni istiyorum.

Tutukevinden çıktığı zaman nereye gittiğini bilmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Hemen şimdi mi?"

"Hemen şimdi. Bir sorunun mu var?"

"Biraz öyle."

Yine tartışmaya hazırlandım. Ama beni şaşırttı.

"Sana prangadaki batarya alarmından bahsetmiştim, değil mi?" dedi Valenzuela.

"Evet, hatırlıyorum."

"Bir saat önce batarya gücünün yüzde yirmiye düştüğü alarmı geldi."

"Peki, bataryanın gücü bitene dek daha ne kadar onu izleyebilirsin?"

"Düşük ayara geçene kadar altıyla sekiz saat arası aktif izleme olur. Daha sonra bir beş saat boyunca on beş dakikada bir görünür."

Verdiği bilgileri düşündüm. Geceyi geçirecek, Maggie ve Hayley'in emniyette olduklarını bilecek kadar zamana ihtiyacım vardı.

"Ama bir şey var," dedi Valenzuela. "Düşük ayara geçtiği zaman pranga avaz avaz ötmeye başlıyor. Yaklaştığı zaman onu duyarsın. Ya da o sesten rahatsız olup bataryayı şarj eder."

Ya da yine sihirbaz Houdini numarası çeker, diye düşündüm.

"Peki," dedim. "Bana izleme programına yükleyebileceğin başka alarmlar da olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Belli bir yere geldiği zaman sana alarm gönderecek şekilde ayarlayabilir misin?"

"Evet, örneğin söz konusu bir çocuk tacizcisiyse, herhangi bir okula yaklaştığı anda alarm çalar. Bunun gibi şeyler. Sabit bir hedef olması gerekiyor."

"Güzel."

Ona Maggie ve kızımın yaşamakta olduğu, Sherman Oaks'da, Dickens Sokağı'ndaki apartmanın adresini verdim.

"Eğer bu apartmanın olduğu yere on sokak bile yaklaşırsa, beni ara. Hangi saatte olursa olsun, tamam mı? Yapacağın yardım bu, işte."

"Ne var bu adreste?"

"Kızım burada yaşıyor."

Valenzuela yine bir süre konuşmadı.

"Maggie'yle birlikte mi? Sence bu herif onların peşinde mi?"

"Bilmiyorum. Sadece o pranga bileğindeyken böyle bir aptallık yapmayacağını umuyorum."

"Tamam, Mick, ne gerekiyorsa yaparım."

"Sağ ol, Val. Beni ev telefonumdan ara. Cebimin şarjı bitti."

Ona ev numaramı verdikten sonra bir an konuşmadım ve iki gece önce ona söylediklerimi nasıl telafi edebileceğimi düşündüm. Ama sonra düşünmeyi bıraktım.

Önümdeki tehdide odaklanmak zorundaydım.

Mutfaktan çıkıp ofisime geçtim ve özel rehberimde bir numara aradım.

Numarayı çevirip beklerken, pencereden bakınca yağmur yağdığını fark ettim.

Giderek şiddetleneceğe benziyordu. Hava koşulları Roulet'in uydudan izlenmesini etkiler miydi acaba? Neden sonra telefonun öbür ucundan Road Saints lideri Teddy Vogel'in sesini duydum.

"Konuş."

"Ted, benim, Mickey Haller."

"Avukat bey, nasılsın?"

"Bu gece pek iyi değilim."

"O halde, aradığına sevindim. Senin için ne yapabilirim?"

Cevap vermeden Önce bir daha dışarıdaki yağmura baktım. Konuştuğum taktirde, aynı kefeye konmayı hiç istemediğim insanlara borçlu kalacaktım.

Ama başka seçeneğim yoktu.

"Benim yolum üstünde hiç adamın var mı bu gece?"

Vogel de cevap vermeden önce biraz duraksadı. Eminim, avukatının ona telefon açıp yardım istemesini tuhaf bulmuştu. Ondan istediğim yardım belli ki, kaba kuvvet ve silah kullanmayı gerektiriyordu.

"Kulüpteki işlere bakan birkaç kişi var. Hay'rola, ne oldu?"

Bahsettiği kulüp Sepulveda'ydı, Sherman Oaks'a yakın bir yerde bir striptiz kulübüydü. Buna güveniyordum.

"Ailem tehdit edildi, Ted. Onları koruyacak, gerekirse bir adamı yakalayacak birkaç kişiye ihtiyacım var."

"Silahlı ve tehlikeli bir adam mı?"

Biraz tereddütten sonra, "Evet," dedim. "Silahlı ve tehlikeli."

"Tam sevdiğimiz iş. Adamlarımın nereye gitmelerini istiersin?"

Hemen harekete geçmeye hazırdı. Vekâlet ücreti ödemektense beni avucunda tutmanın değerini biliyordu. Ona Dickens Sokağı'ndaki apartmanın adresini verdim.

Ayrıca Roulet'in tipini tarif edip, o gün mahkemede ne giydiğini de anlattım.

"Eğer o apartmana gelecek olursa onun durdurulmasını istiyorum," dedim.

"Adamlarının hemen oraya gitmeleri gerek."

"Hiç merak etme," dedi Vogel.

"Teşekkür ederim, Ted."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Bize o kadar iyiliğin dokunduktan sonra sana yardım edebildiğimiz için memnunum."

Ne demezsin, diye geçirdim içimden. Telefonu kapatırken, yaklaşmanın bile doğru olmadığı o sınırı aştığımın farkındaydım. Yine pencereden baktım. Yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Arka tarafta çatı oluğum olmadığı için akan yağmur suyu saydam bir çarşaf gibi iniyor, dışarıdaki ışıkları bulanıklaştırıyordu. Bu yıl hep yağmur yağmıştı. Devamlı yağmur.

Ofisten çıkıp evin ön tarafına gittim. Yemek yediğim masanın üstünde Earl Briggs'in vermiş olduğu tabanca duruyordu. O silahı ve o ana kadar yapmış olduğum hamlelerin bilançosunu çıkardım. Sonuç benim o ana kadar kör uçuş yaptığımı ve bu süreç içinde kendimden başkalarını da tehlikeye attığımı gösteriyordu.

İçimdeki panik gittikçe büyüyordu. Mutfak duvarındaki telefonu açıp Maggie'nin cebini aradım. Hemen açtı. Otomobilde olduğu anlaşılıyordu.

"Neredesin?"

"Eve varmak üzereyim. Birkaç şey aldıktan sonra hemen çıkacağız."

"Güzel."

"Hayley'e ne diyeceğim, babasının hayatını tehlikeye attığını mı söyleyeyim?"

"Hiç öyle değil, Maggie. Bunu yapan o. Roulet. Onu kontrol edemedim. Bir gece eve geldiğimde, evin içinde otururken buldum onu. Adam emlakçı. Herkesin evini bulabiliyor. Kızımızın fotoğrafını masamın üstünde görmüş. Ben ne yapa..."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Şimdi eve gidip kızımı almam gerekiyor."

Kızımız değil. *Kızım.*

"Tabi. Yeni bir yere varınca beni ara."

Maggie başka bir şey söylemeden telefonu kapadı. Yavaşça ahizeyi yerine yerleştirdim, ama elim hâlâ üstündeydi. Alnımı duvara dayadım. Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Roulet'in harekete geçmesini bekleyecektim.

Telefonun zili aniden çalınca sarsıldım ve ahizeyi yere düşürdüm. Arayan Valenzuela'ydı.

"Mesajımı aldın mı? Az önce aradım."

"Hayır, telefonda görüşüyordum. Ne oldu?"

"O zaman iyi ki, tekrar aramışım. Roulet harekete geçti."

"Nereye gidiyor?"

Sesimin anormal yüksek çıktığını fark ettim. Kafayı yiyordum herhalde.

"Van Nuys yönüne. Beni arayıp prangayı çıkartmak istediğini söyledi. Ona evde olduğumu ve ofise yarın gelmesini bildirdim. Bir an önce aleti şarj etmesini, yoksa gecenin bir saati ötmeye başlayacağını hatırlattım."

"İyi düşünmüşsün. Şimdi nerede?"

"Hâlâ Van Nuys yönünde."

Roulet'i direksiyon başında gözümün önüne getirmeye çalıştım. Eğer güneye, Van Nuys yönüne gidiyorsa, doğruca Maggie ve Hayley'in yaşadıkları Sherman Oaks semtini hedef almıştı. Ama pekâlâ Sherman Oaks'ı geçtikten sonra güneydeki tepeyi aşıp kendi evine gidiyor da olabilirdi. Emin olmak için beklemek zorundaydım.

"Bu aletin üstündeki GPS yeni mi?"

"En son modeldir. Bak şimdi nerede olduğunu söyleyeyim. Şu anda yüz bir numaralı yolun altından geçti. Adam belki de evine gidiyordur, Mick."

"Biliyorum, biliyorum. Ventura'yı geçene kadar bekle. Ondan sonraki sokak Dickens. Eğer orada dönerse, o zaman evine gitmiyor demektir."

Ayağa kalktım, ne yapacağımı bilemiyordum. Telefonu kulağıma bastırmış halde volta atmaya başladım. Teddy Vogel hemen adamlarını göndermiş olsa bile, oraya varmaları daha epey sürerdi. Artık bana yararı olmazdı.

"Bu yağmur GPS'yi etkiler mi?"

"Etkilememesi lazım."

"Buna sevindim."

"Durdu."

"Nerede?"

"Trafik ışığı olmalı. Sanırım orası Moorpark Caddesi."

Bu cadde Ventura'dan bir, Dickens'ten iki sokak ötedeydi. Telefonda bir bip sesi duydum. "Bu neydi?"

"Kurmamı istediğin on sokaklık uyarı alarmı."

Bip sesi kesildi.

"Şimdi alarmı kapattım."

"Seni şimdi tekrar arayacağım."

Cevabını beklemeden telefonu kapatıp hemen Maggie'yi aradım. Hemen açtı.

"Neredesin?"

"Nerede olduğunu söyleme, demiştin."

"Evden çıktınız mı?"

"Hayır, daha çıkmadık. Hayley boyama kitabını ve mum boyalarını alıyor."

"Lanet olsun, hemen çıkın oradan. Derhal!"

"Mümkün olduğu kadar acele..."

"Hemen çıkın! Seni tekrar arayacağım. Mutlaka telefonu aç."

Kapatıp yine Valenzuela'yı aradım.

"Şimdi nerede?"

"Şu anda Ventura'da. Başka bir trafik ışığına takılmış olmalı, çünkü hareket etmiyor."

"Yolda olduğuna emin misin, bir yere park etmiş olamaz mı?"

"Hayır, emin değilim. Park etmiş ola... neyse, yine hareket etti. Lanet, şimdi Ventura'dan saptı."

"Hangi yöne?" Yine volta atmaya başladım. Ahizeyi bastırmaktan kulağım acıyordu.

"Dur bakayım... batıya. Batı yönüne gidiyor."

Roulet şimdi Dickens'a paralel olan yolda, kızımın evine bir sokak ötedeydi.

"Yine durdu," dedi Valenzuela. "Burası kavşak değil. Yolun tam ortasında bir yer. Sanırım park etti."

Çaresizlik içinde serbest olan elimi başıma götürdüm.

"Lanet olsun, kapatmam gerek. Cep telefonumu kullanamıyorum. Maggie'yi ara ve Roulet'in ona doğru gelmekte olduğunu söyle. Hemen otomobile binsin ve oradan uzaklaşsın."

Maggie'nin telefon numarasını yazdırdıktan sonra ahizeyi yerine bile yerleştirmeden mutfaktan çıktım. Dickens'a varmam en iyi ihtimalle yirmi dakika sürerdi... o da koca Lincoln'ü, Mulholland'ın daracık virajlarında doksan kilometre hızla sürersem. Ama ailem tehlikedeyken, durduğum yerde talimatlar yağdırarak

bekleyecek de değildim. Masanın üstündeki tabancayı kaptığım gibi kapıya yürüdüm.

Tabancayı ceketimin yan cebine koyarken kapıyı açtım.

Karşımda Mary Windsor duruyordu, saçları yağmurdan ıslanmıştı.

"Mary, ne..."

Mary Windsor elini kaldırdı. Başımı eğip baktım, tabancanın metal pırıltısını gördüğüm anda ateş etti.

46

Patlama sesi çok şiddetliydi; namludan çıkan alev kamera flaşı gibi parladı.

Kurşun karnımı delip içime girerken katır tepmiş gibi oldum. Bir anda ayakta dururken uçar gibi geri savruldum ve şöminenin yanına kıçüstü çakıldım. İki elimi birden karnımdaki deliğe bastırmak istedim, ama bir elim ceketimin sağ cebi içine takılı kalmıştı. Sol elimle destek yapıp doğrulmaya çalıştım.

Mary Windsor içeri yürüdü. Onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Aralık kapıdan hâlâ yağmurun şiddetle yağdığım görebiliyordum. Windsor elini kaldırıp silahı alnıma doğrulttu. O anda gözümün önüne kızımın yüzü geldi; ona mutlaka engel olacaktım.

"Oğlumu benden almaya kalktın!" diye bağırdı Windsor. "Bunu yanına bırakacağımı mı sanıyordun?"

Ve o anda her şeyi anladım. Her şey net bir şekilde açıklanmış oldu.

Öldürmeden önce Raul Levin'e de aynı sözleri söylediğine emindim. Bel-Air'deki boş evde bir tecavüz olayının da olmadığını anladım. Windsor ne gerekiyorsa onu yapan bir anneydi. Roulet'in sözleri kulağımda çınladı. *Bir konuda haklısın. Ben orospu çocuğuyum.*

Arıladığım başka bir şey de, Raul Levin'in ölmeden önce yaptığı el işaretiyle şeytanın simgesini değil, nereden bakıldığına bağlı olarak, M veya W harfini kastetmiş olduğuydu.

Windsor bana bir adım daha yaklaştı.

"Cehenneme git," dedi.

Ateş etmek üzere elini sabitledi. Hâlâ cebimin içinde olan sağ elimi kaldırdım.

Windsor bunu korunmak amacıyla yaptığımı sanmış olmalıydı, çünkü tetiği çekmekte acele etmedi. O anın tadını çıkarıyordu. Ben ateş edene kadar...

Mary Windsor kurşunun etkisiyle geriye savruldu ve kapı eşiğine sırtüstü devrildi. Tabancası takırtılar çıkararak yere düşerken, o da tiz bir inleme sesi çıkardı.

Ardından ön terasıma çıkan merdivenlerde koşturan ayak sesleri duydum.

"Polis!" diye bağırdı bir kadın. "Silahlarınızı yere bırakın!"

Kapı aralığından baktım, ama kimseyi göremedim.

"Silahlarınızı yere bırakın ve ellerinizi görebileceğimiz şekilde dışarı çıkın!"

Bu kez bağıran bir erkekti ve sesi hemen tanıdım.

Tabancamı cebimden çıkarıp yere bıraktım. Biraz öteye ittim.

"Silah yerde," diye karmmdaki deliğin izin verdiği kadar bağırdım. "Ama ben vuruldum. Kalkamıyorum. Her ikimiz de vurulduk."

Kapı kenarında Önce bir namlu göründü. Sonra bir el, ardından da siyah yağmurluğu içinde Dedektif Lankford belirdi. Temkinli adımlarla içeri girerken Dedektif Sobel de onu izledi. Lankford ayağıyla Wind-sor'un tabancasını öteye itti. Silahını hâlâ bana doğrultmuştu.

"Evde başka kimse var mı?" diye bağırarak sordu.

"Yok," dedim. "Beni dinle."

Doğrulmaya çalıştım, ama bütün vücudum acıyla sarsıldı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Lankford. "Olduğun yerde kal!"

"Dinle beni. Ailem..."

Sobel telsiziyle tabancayla vurulmuş iki kişi için ambulans ve sağlık görevlisi istedi.

"Bir kişilik olsun," diye düzeltti Lankford. "Kadın ölmüş."

Tabancasıyla Windsor'u işaret etti.

Sobel telsizini yağmurluğunun cebine sokup yanıma geldi. Eğilip karnımı bastırdığım elimi çekti. Yarayı görebilmek için gömleğimin eteğini pantolondan sıyırıp açtı. Sonra elimi kurşun deliğinin üstüne bastırdı.

"Bütün gücünle bastır. Çok kanayan bir yara. Duydun mu beni? Elini iyice bastır."

"Dinle beni," dedim yine. "Ailem tehlikede. Onlara yardım..."

"Bir dakika."

Sobel yağmurluğundan cep telefonunu çıkarıp bas-konuş düğmesine bastı.

Aradığı her kimse, hemen cevap verdi.

"Benim, Sobel. Onu tekrar içeri alın. Annesi az önce avukatı öldürmeye kalktı.

Adam daha çabuk davranmış."

Sobel öbür taraftan gelen açıklamayı dinledi. "Öyleyse, nerede?"

Bir süre daha dinledikten sonra vedalaştı. Telefonu kaparken ona baktım.

"Onu tutuklayacaklar. Kızın emniyette."

"Onu izliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Sobel. "Senin planının üstünden geçtik, Haller. Onun hakkında epey delilimiz vardı, ama daha çok edinmeyi umuyorduk. Sana söylemiştim, Levin dosyasını kapatmak istiyoruz. Onu serbest bırakırsak bunu nasıl yaptığını, Levin'e

nasıl ulaştığını bize gösterir diye umuyorduk. Ama annesi bu bulmacayı bizim için çözmüş oldu."

Anlıyordum. O halimle, karnımdaki delikten bütün kanım ve canım dışarı akarken bile olanları anlayabiliyordum. Roulet'in serbest bırakılması taktik gereğiydi.

Benim peşime düşeceğini ve Raul Levin'i öldürürken GPS prangasını nasıl atlattığını öğrenmeyi ummuşlardı. Ne var ki, Raul'u Öldüren kişi o değildi. Onun hesabına annesi yapmıştı bu işi.

"Maggie?" dedim bitkin bir sesle.

"Onu merak etme," dedi Sobel. "Roulet'in senin telefonunu dinleyip dinlemediğini bilmediğimiz için, o da rol yapmak zorunda kaldı. Sana kendisinin ve kızınızın emniyette olduğunu söyleyemedi."

Gözlerimi kapadım. Emniyette oldukları için şükretmem mi gerekirdi, yoksa kızının babasını katile yem olarak kullandığı için Maggie'ye kızmam mı gerekirdi, bilemedim.

Yine doğrulmaya çalıştım.

"Maggie'yi aramak istiyorum. Ona..."

"Hareket etme. Kıpırdamadan yat."

Başımı tekrar yere dayadım. Üşüyordum ve her an titreyecek gibiydim, ama aynı anda sanki terliyormuşum gibi hissediyordum. Giderek gücümün tükendiğini ve solumamın sığlaştığını fark ettim.

Sobel telsizle arayarak ambulansın durumunu sordu. Altı dakikalık mesafede oldukları haberi geldi.

"Dayan," dedi Sobel. "İyileşeceksin. Kurşunun içinde ne hasar yaptığına bağlı, ama iyileşirsin herhalde."

"Ha..."

Alay tonu eklenmiş biçimde, *harika,* demek istemiştim. Ama tükeniyordum.

Lankford, Sobel'in yanına gelip bana baktı. Eldivenli elinde Mary Windsor'un beni vurduğu tabanca vardı. İnci işlenmiş kabzasından Mickey Cohen'in tabancasını tanıdım. Benim tabancam. Mary Windsor'un Raul'u öldürdüğü tabanca.

Lankford başını öne doğru salladı; bunu bir işaret olarak kabul ettim. Galiba onun gözünde bir derece terfi etmiştim; katili üzerime çekerek onların işini yapmış oluyordum. Belki de bu bir çeşit barış teklifiydi, artık avukatlardan o kadar nefret etmeyecekti.

Herhalde etmezdi. Ben de ona başımı salladım, ama o hareket bile beni öksürtmeye yetti. Ağzımda tuhaf bir tat hissettim; kan olmalıydı.

"Sakın kalbin durmasın," dedi Lankford. "Eğer bir savunma avukatına hayat öpücüğü verdiğimiz duyulursa, mahvoluruz."

Onun gülümsemesine karşılık verdim. Ya da vermeye çalıştım. Sonra giderek gözlerimin üstüne karanlık inmeye başladı. Az sonra tamamen karanlığın içine girmiştim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rafta Geçen Günler

47

4 Ekim, Salı

Son defa mahkemeye çıktığımdan beri beş ay geçti. Bu arada vücudumun tamir edilmesi için üç kez ameliyat oldum, iki kez hukuk mahkemesinde yargılandım, hem Los Angeles Polis Teşkilatı hem de Kaliforniya barosu tarafından soruşturmam yapıldı. Hastane masrafları, günlük masraflarım, çocuk nafakası ve evet, kendi türüme... avukatlara yaptığım harcamalar sonunda bankadaki bütün param suyunu çekti.

Ama bütün bunlara rağmen ayakta kalmayı başardım ve bugün, Mary Alice Windsor tarafından vurulduğumdan beri ilk

kez bastonsuz, ağrı kesicilerin sersemletici etkisi olmadan yürüyeceğim. Bu benim için geri dönüşüme atılan ilk gerçek adım. Baston güçsüzlük simgesidir. Kimse güçsüz bir savunma avukatı istemez. Bir daha mahkeme salonuna ayak basmadan önce dik durabilmeliyim, cerrahın karnımdaki kurşunu çıkarırken kestiği kasları uzatıp, tek başıma yürüyecek hale gelmeliyim.

Henüz mahkeme salonuna girmedim, ama bu, hukuki işlemlerden uzak durduğum anlamına gelmiyor. Hem Jesus Menendez hem de Louis Routet, beni mahkemeye verdiler; bu davalar daha birkaç yıl peşimde olacağa benzer. Bunlar birbirinden ayrı iddialar, ama eski müvekkillerimin ikisi de beni görevi suiistimal ve hukuk ahlakı kurallarım çiğnemekle suçluyorlar. Roulet açtığı davanın temelini oluşturan konuda, benim County-USC'de tedavi programında olan Dwayne Jeffery Corliss'e o bilgiyi nasıl ulaştırdığımı hâlâ çözemedi. Çözebileceğini de hiç sanmıyorum. Gloria Dayton çoktan gitti. Tedavi programını bitirdikten sonra ona verdiğim 25.000 doları aldı ve yeni bir hayat kurmak üzere Havvaii'ye yerleşti. Çenesini tutmanın ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi bilmesi gereken Corliss de duruşmada verdiği ifadenin dışına çıkmadı... Roulet yılanlı dansçıyı öldürdüğünü ona bekleme hücresindeyken söylemişti. Savcılık makamı Roulet hakkındaki iddianameyi zayıflatır endişesiyle onu yalancı tanıklıkla suçlamadı. Avukatım Roulet'in bana açtığı davanın sırf göstermelik olduğunu ve bunun zamanla kapatılacağını söylüyor. Avukatıma artık para Ödeyemeyecek hale gelene kadar sürer herhalde.

Ama Menendez davası hiçbir zaman bitmeyecek. Geceleri bir milyon dolarlık ipotek altında olan bir milyon dolarlık evimin terasında otururken hiç aklımdan çıkaramıyorum. Roulet, Martha Renteria cinayetiyle suçlandıktan iki gün sonra Menendez vali affıyla San Quentin'den tahliye edildi. Ne var ki, bir müebbet

mahkûmiyetten kurtulup başka birine mahkûm olmuştu. Hapishanedeyken HIV virüsü aldığı ortaya çıktı; AIDS hastalığına valinin affı yetmez. Kimseninki yetmez. Jesus Menendez'e ne olursa, hesabı benden sorulacak. Bunu biliyorum ve her günümü bununla yaşıyorum. Babam haklıydı. Suçsuz bir müvekkil kadar korkutucu bir şey yoktur. Ve o kadar derin iz bırakan.

Menendez suratıma tükürmek, yaptıklarım ve yapmadıklarım için beni cezalandırmak amacıyla paramı almak istiyor. Bana sorarsanız, bunu yapmaya hakkı da var. Ama her ne kadar onu yargılamakta kusur etmiş ve etik hatalar yapmış olsam da, sonunda kural dışı davranmak pahasına doğruyu buldum. Kötülüğü masumiyetle takas ettim. Roulet benim sayemde içeride. Menendez benim sayemde dışarıda.

Yeni avukatlarının bütün çabalarına rağmen Roulet bir daha özgürlüğü tadamayacak.

Maggie McPherson'dan duyduğuma göre savcılık makamı Renteria cinayeti için ona karşı çok sağlam bir dosya hazırlamış. Ayrıca, Raul Levin'in yöntemlerini izleyerek Roulet'in başka bir cinayetle bağlantısını bulmuşlar; Hollyvrood'da bir barda çalışan bir kadına evinde tecavüz edilmiş ve bıçaklanarak öldürülmüş. Adli tıp uzmanları kadının ölümüne yol açan yaraların Roulet'in çakısıyla yapıldığını belirlemişler.

Roulet için bilim ve teknoloji çok geç fark edilen bir buzdağına benziyor. Gemisi batmaya mahkûm. Onun savaşı artık sadece hayatta kalabilmek için. Avukatları onu idam enjektöründen kurtarmak için uzlaşmaya çabalıyorlar. Hayatının karşılığında başka cinayetleri ve tecavüz vakalarını aydınlatabileceğini ima ediyorlar. Ölü ya da diri, sonuç ne olursa olsun, Roulet artık bu dünyadan ayrıldı sayılır; ve beni en çok rahatlatan şey bu. Hiçbir cerrah beni daha iyi düzeltemezdi.

Maggie McPherson'la eski yaralarımızı iyileştirmeye çalışıyoruz. Her hafta sonu kızımı bana getiriyor, kendisi de gün boyu bizimle kalıyor. Terasta oturup konuşuyoruz. İkimiz de bizi kurtaracak şeyin kızımız olduğunu biliyoruz. Katili yakalamak için yem olarak kullanılmama artık kızmıyorum. Sanırım Maggie de benim yapmış olduğum seçimler için artık bana kızmıyor.

Kaliforniya barosu yapmış olduğum her şeyi inceledikten sonra beni rafa kaldırdı. Savunma avukatları arasında, avukatlık mesleğine yakışmayan davranışlar nedeniyle geçici olarak meslekten uzaklaştırılmaya bu ad verilir. Doksan gün süresince rafta kalacaktım. Suçlamaları saçmalıktan başka bir şey değildi. Corliss konusunda hiçbir şey kanıtlayamadıkları için, beni müvekkilim Earl Briggs'den ödünç tabanca almakla suçlamışlardı. Yine şansım varmış. Tabanca çalıntı veya kayıtsız değilmiş. Earl'in babasına aitmiş; dolayısıyla suçum hafif bulundu.

Bu ceza için baroyla didişmeyi, temyize falan gitmeyi istemedim. Karnıma bir kurşun yedikten sonra doksan gün rafta kalmak fikri hoşuma gitmişti. Bu süreyi üstümde bornozumla evimde dinlenip, televizyonda mahkeme kanalını izleyerek geçirdim.

Mary Alice Windsor'u öldürmemle ilgili ne polis ne de baro bana bir suçlama getirdi. Elinde çalıntı bir silahla evime girmişti. Önce o ateş etmiş, ben sonra tetiği çekmiştim, ön kapımda bana ateş edişini sokağın başında bulunan Lankford ve Sobel görmüşlerdi. Nefsi müdafaaydı ve bu kadar basitti. Ama yaptığım şey için

İçimdeki duygular o kadar basit değildi. Dostum Raul Levin'in öcünü almak istiyordum ama kan dökerek değil. Artık ben bir katilim. Savcılığın bunu yasal kabul etmesi içimde yarattığı duygulan tamamen rahatlatmıyor.

Bütün soruşturmalar ve resmi bulgular bir yana, Menendez ve Roulet davalarına tekrar dönüp baktığım zaman kendimi bana

yakışmayan icraattan suçlu buluyorum. Bunun da cezası savcılığın veya baronun bana verebilecekleri tüm cezalardan daha ağır. Ama yapacak bir şey yok. Mesleğime tekrar döndüğüm zaman bunu hep sırtımda taşıyacağım. Mesleğim. Bu dünyadaki yerimi biliyorum; gelecek yıl mahkemenin ilk gününde Lincoln'ümü garajdan çıkarıp yola koyulacağım ve haksızlığa uğramış kişileri arayacağım. Nereye gideceğimi veya karşıma ne çeşit davalar çıkacağını bilmiyorum. Bildiğim tek şey iyileşmiş olacağım ve gerçeğin var olmadığı bu dünyada tekrar ayakta durabileceğim.

S O N

Teşekkür

Birkaç yıl önce Los Angeles Dodgers beysbol maçında tanıştığım Avukat David Ogden'in anlattıklarından esinlenerek bu romanı kaleme aldım. Bu nedenle ona her zaman minnettarım. Mickey Haller tamamen benim hayal gücümün yarattığı kurgu bir karakterdir. Eğer Avukat Daniel F. Daly ve Avukat Roger O. Mills'in büyük yardımları ve önerileri olmasaydı bu roman asla yazılamazdı. Avukatların ikisi de duruşmalarda izleyecekleri stratejileri, savunma taktiklerini mahkeme salonlarında gözlemlememe onay verdiler. Ceza yasalarıyla ilgili abartmalar ve hatalar bana aittir.

Los Angeles şehir merkezindeki ceza mahkemeleri binasında 124. Bölüm Yüksek Mahkeme Yargıcı Judith Champagne ve ekibine mahkeme salonuna, makam odalarına girmeme izin verdikleri ve sorduğum her soruya sabırla yanıt verdikleri için teşekkür ederim. Yargıç Joe, Marianne ve Michelle'e de sonsuz teşekkürler.

Ayrıca bu öyküye büyük katkılarda bulunan Asya Muchnick, Michael Pietsch, Jane Wood, Terrill Lee Lankford, Jerry Hooten,

David Lambkin, Lucas Foster, Carolyn Chriss ve Pamela Marshall'a da teşekkür ederim.

Ve de, bu romanın yazılma aşamasında bana yardımcı olan, beni destekleyerek yüreklendiren Shannon Byrne, Mary Elizabeth Capps, Jane Davis, Joel Gotler, Philip Spitzer, Lukas Ortiz ve Linda Connelly'ye sonsuz teşekkürler.

Yazar Hakkında

Michael Connelly eski bir gazetecidir. Kahramanı dedektif Harry Bosch serisini içeren *Bagajdaki Ceset, Betondaki Sarışın, Hile, Tünel Fareleri, Kaybolan işık* adlı eserleriyle en çok satan kitaplar listesinde bir numaradır. Ayrıca Edgar, Anthony, Macavity, Maltese Falcon (Japonya), Grand Prix (Fransa) gibi ödüllerin sahibidir.

Ve Amerikalı Gerilim Yazarları Derneği'nin eski başkanıdır.